

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

1

Ένα ακαταμάχητο μείγμα περιπέτειας,
χιούμορ και μαγείας. Ο Μπράντον Μουλ
είναι ένας μάγος των λέξεων.

ΡΙΚ ΡΙΟΡΝΤΑΝ, συγγραφέας

Μπράντον Μουλ

Μετάφραση: Ειρήνη Παϊδούση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ 1

Ένα ακαταμάχητο μείγμα περιπέτειας,
χιούμορ και μαγείας. Ο Μπράντον Μουλ
είναι ένας μάγος των λέξεων.

ΡΙΚ ΡΙΟΡΝΤΙΑΝ, συγγραφέας

Μπράντον Μουλ

Μετάφραση: Ειρήνη Παϊδούση

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

παιδικό

Ψηφιακή έκδοση Μάρτιος 2015

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Brandon Mull, *Five Kingdoms: Sky Raiders*, Aladdin

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ Ειρήνη Παϊδούση

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Κατερίνα Λελούδη

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ιωάννα Γιουντέρη

ISBN 978-618-03-0137-3

© 2014, Brandon Mull

© 2014, Εκδόσεις **METAIXMIO** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **METAIXMIO**

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

<http://www.metaixmio.gr>

e-mail: metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **METAIXMIO**

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Οξυγόνο, Ολύμπου 81, 546 31 Θεσσαλονίκη

τηλ.: 2310 260085

www.oxygono-metaixmio.gr

ΜΠΡΑΝΤΟΝ ΜΟΥΛ

Μετάφραση: Ειρήνη Παϊδούση

Για τη Λιζ, που ήθελε κάστρα στον ουρανό

Κάστρα στον ουρανό μένουν παρατημένα, λεηλατημένα.

«A Dustland Fairytale»

των Killers (σύνθεση του Μπράντον Φλάουερς)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Χαλοουίν

Κατεβαίνοντας στον διάδρομο ο Κόουλ προσπέρασε έναν νίντζα, μια μάγισσα, έναν πειρατή και μια νύφη-ζόμπι. Κοντοστάθηκε όταν τον χαιρέτησε ένας θλιμμένος κλόουν με καμπαρντίνα και ρεπούμπλικα. «Ντάλτον;»

Ο φίλος του κούνησε το κεφάλι και χαμογέλασε, κάτι που πήγαινε κόντρα στο θλιμμένο χαμόγελο που ήταν ζωγραφισμένο στο στόμα του. «Αναρωτιόμουν αν θα με αναγνωρίσεις».

«Δεν ήταν εύκολο» είπε ο Κόουλ ανακουφισμένος που έβλεπε τον καλύτερό του φίλο με ωραία στολή. Φοβόταν μήπως η δική του στολή ήταν κάπως υπερβολική.

Συναντήθηκαν στη μέση του διαδρόμου. Τα παιδιά πηγαινοέρχονταν κι από τις δύο πλευρές, άλλα ντυμένα για το Χαλοουίν κι άλλα όχι.

«Έτοιμος να μαζέψουμε γλυκά απόψε;» ρώτησε ο Ντάλτον.

Ο Κόουλ δίστασε. Τώρα που πήγαιναν στην έκτη, ανησυχούσε μήπως τους θεωρούσαν πολύ μεγάλους για

να πηγαίνουν από πόρτα σε πόρτα. Δεν ήθελε να μοιάζει με νηπιαγωγάκι. «Άκουσες για το στοιχειωμένο σπίτι στη Γουίλσον;»

«Το σπίτι με το στοιχειωμένο στενό;» είπε ο Ντάλτον. «Άκουσα πως έχει αληθινά ποντίκια και φίδια».

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι. «Ο τύπος που μετακόμισε εκεί υποτίθεται ότι είναι εξπέρ στα ειδικά εφέ. Μάλλον δούλεψε σε τίποτα μεγάλες ταινίες. Ίσως να είναι υπερβολές, ακούω όμως συνέχεια απίστευτα πράγματα. Πρέπει να το δούμε».

«Ναι, σίγουρα, είμαι πολύ περίεργος» είπε ο Ντάλτον. «Δε θέλω όμως να χάσω τα γλυκά».

Ο Κόουλ το σκέφτηκε για ένα λεπτό. Είχε δει πέρσι μερικά παιδιά της έκτης να τριγυρνούν στη γειτονιά του για κέρασμα-ή-πλάκα. Μερικά μάλιστα έμοιαζαν και πιο μεγάλα. Άλλωστε, τι σημασία είχε τι σκέφτονταν οι άλλοι; Αν ο κόσμος χάριζε γλυκά, γιατί να μην το εκμεταλλευτούν; Αφού ήδη φορούσαν τις στολές. «Εντάξει. Μπορούμε να ξεκινήσουμε νωρίς».

«Καλό μου ακούγεται».

Χτύπησε το πρώτο κουδούνι. Σε λίγο θα άρχιζε το μάθημα. «Τα λέμε» είπε ο Κόουλ.

«Αργότερα».

Ο Κόουλ μπήκε στην τάξη και πρόσεξε ότι η Τζένα Χαντ ήταν ήδη στο θρανίο της. Προσπάθησε να μην δείξει ότι τον ενδιέφερε. Του άρεσε, όχι όμως έτσι. Μπορεί βέβαια παλιά να ένιωθε ταραχή και φόβο όποτε ήταν κοντά, τώρα όμως ήταν απλώς φίλοι.

Αυτό έλεγε τουλάχιστον στον εαυτό του, ενώ προσπαθούσε να πάει στη θέση του πίσω της. Ήταν

ντυμένος σκιάχιτρο που το είχαν χρησιμοποιήσει για εξάσκηση στην τοξοβολία. Τα φτερωτά βέλη που εξείχαν από το στήθος και τα πλευρά δεν τον βοηθούσαν καθόλου να καθίσει.

Την είχε πατήσει ποτέ με την Τζένα; Μπορεί, όταν ήταν πιο μικρός. Στη δεύτερα τα κορίτσια είχαν περάσει μία φάση που έτρεχαν στο διάλειμμα και προσπαθούσαν να φιλήσουν τα αγόρια. Ήταν σκέτη αηδία. Σαν το κυνηγό, αλλά χειρότερο. Στους δασκάλους δεν άρεσε αυτό το παιχνίδι. Ούτε και στον Κόουλ – εκτός κι αν έπαιζε με την Τζένα. Όταν τον κυνηγούσε εκείνη, κάπου βαθιά μέσα του ήθελε να τον πιάσει.

Δεν ήταν δικό του το λάθος που κοιτούσε συνέχεια την Τζένα στην τρίτη, την τετάρτη και την πέμπτη. Ήταν τόσο όμορφη. Δεν ήταν ο μόνος που το πίστευε. Είχε κάνει το μοντέλο σε καταλόγους. Τα σκούρα της μαλλιά είχαν όσες μπούκλες έπρεπε και οι πυκνές της βλεφαρίδες έκαναν τα μάτια της να μοιάζουν βαμμένα ακόμα κι όταν δεν τα έβαφε.

Μερικές φορές ονειρευόταν ότι κάποια μεγαλύτερα παιδιά την πείραζαν. Στη φαντασία του πήγαινε και την έσωζε με γενναιότητα και τέλειες κινήσεις καράτε. Ύστερα αναγκαζόταν να υπομείνει τις δακρύβρεχτες ευχαριστίες της.

Όλα είχαν αλλάξει όμως στην αρχή της έκτης. Η Τζένα δεν είχε απλώς καταλήξει στη δική του τάξη αλλά και από καθαρή τύχη το διάγραμμα των θρανίων τον ήθελε ακριβώς πίσω της. Είχαν δουλέψει μαζί σε εργασίες. Είχε μάθει να είναι χαλαρός μαζί της και είχαν αρχίσει να μιλάνε αρκετά και να κάνουν αστεία. Ήταν τελικά πιο σωστή από όσο έλπιζε. Αρχίζαν μάλιστα να γίνονται φίλοι.

Δεν υπήρχε, λοιπόν, κανένας λόγος να χτυπά έτσι η καρδιά του μόνο και μόνο επειδή είχε ντυθεί Κλεοπάτρα.

Στο θρανίο του βρισκόταν ένα διορθωμένο τεστ με βαθμό 96 κυκλωμένο με κόκκινο στυλό, δείχνοντας πως τα είχε καταφέρει. Τα τεστ περίμεναν και στα υπόλοιπα θρανία. Ο Κόουλ προσπάθησε να μην κατασκοπεύσει τους βαθμούς των άλλων παιδιών, δεν μπόρεσε όμως να μην προσέξει πως οι διπλανοί του είχαν πάρει 72 και 88.

Η Τζένα γύρισε και τον κοίταξε. Φορούσε περούκα με ίσια μαύρα μαλλιά και πλεξούδες ίσιες σαν να τις είχαν φτιάξει με χάρακα. Το υπερβολικό βάψιμο τόνιζε ακόμα περισσότερο τα μάτια της. Το στέμμα της ήταν μια χρυσή στέκα με φίδι μπροστά. «Τι είσαι;» τον ρώτησε. «Νεκρό σκιάχτρο;»

«Κοντά έπεσες» αποκρίθηκε ο Κόουλ. «Είμαι σκιάχτρο που το χρησιμοποίησαν για εξάσκηση στην τοξοβολία».

«Κι είναι αληθινά αυτά τα βέλη;»

«Ναι, αλλά έχω σπάσει τις μύτες. Έχουμε δεν έχουμε Χαλοουίν, σκέφτηκα πως θα με έστελναν σπίτι αν έφερνα στο σχολείο μυτερά βέλη».

«Πήρες άριστα σε άλλο ένα τεστ. Εγώ νόμιζα πως τα σκιάχτρα δεν έχουν μυαλό».

«Δεν ήμουν σκιάχτρο χτες. Μ' αρέσει η στολή σου».

«Ξέρεις ποια είμαι;»

Ο Κόουλ στραβομουτσούνιασε σαν να τον είχε πατήσει. «Φάντασμα;»

Η Τζένα γύρισε τα μάτια στο ταβάνι. «Ξέρεις, έτσι;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Είσαι μία από τις πιο διάσημες κυρίες της ιστορίας. Η βασίλισσα Ελισάβετ».

«Λάθος χώρα».

«Πλάκα κάνω. Η Κλεοπάτρα».

«Πάλι λάθος. Μα καθόλου δεν προσπαθείς;»

«Σοβαρά τώρα; Ήμουν σίγουρος πως ήταν αυτό».

«Είμαι η δίδυμη αδερφή της Κλεοπάτρας».

«Με τάπωσες».

«Ίσως έπρεπε να έρθω ντυμένη Ντόροθι γεμάτη βέλη»
είπε η Τζένα. «Θα ταιριάζαμε τότε».

«Θα ήμασταν το πιο θλιβερό φινάλε του *Μάγου του Οζ*».

«Το φινάλε που ο μάγος ήταν τελικά ο Ρομπέν των
Δασών».

Η Λέινι Πάλμερ κάθισε στο διπλανό θρανίο της Τζένα.
Ήταν ντυμένη Άγαλμα της Ελευθερίας. Η Τζένα γύρισε και
έπιασε κουβέντα μαζί της.

Ο Κόουλ κοίταξε το ρολόι. Είχαν ακόμη μερικά λεπτά
μέχρι να αρχίσει το μάθημα. Η Τζένα συνήθιζε να
καταφτάνει στο πρώτο κουδούνι, και ο Κόουλ είχε
αποκτήσει κατά σύμπτωση την ίδια συνήθεια. Όλο και
περισσότερα παιδιά έμπαιναν στην τάξη: ένα ζόμπι, μια
νεράιδα-βαμπίρ, ένας ροκ σταρ, ένας στρατιώτης. Ο Κέβιν
Μέρντοκ δεν ήταν ντυμένος κάτι. Ούτε και η Σίλα Τζόουνς.

Όταν τέλειωσε την κουβέντα της με τη Λέινι, ο Κόουλ
χτύπησε την Τζένα στον ώμο. «Άκουσες για εκείνο το
στοιχειωμένο σπίτι;»

«Στη λεωφόρο Γουίλσον;» ρώτησε η Τζένα. «Ο κόσμος
μιλάει συνέχεια γι' αυτό. Δεν έχω τρομάξει ποτέ μου από
στολισμούς για Χαλοουίν. Ξέρω πάντα πως είναι
ψεύτικοι».

«Ο τύπος που μετακόμισε εκεί υποτίθεται ότι έκανε εφέ για το Χόλιγουντ» είπε ο Κόουλ. «Άκουσα πως μερικά πράγματα στο στοιχειωμένο στενό του είναι αληθινά. Ζωντανές νυχτερίδες και ταραντούλες και ακρωτηριασμένα μέλη από νοσοκομεία».

«Ίσως να είναι τρομαχτικό» παραδέχτηκε η Τζένα. «Θα πρέπει να το δω για να το πιστέψω».

«Υποτίθεται ότι είναι δωρεάν. Θα πας για κέρασμα-ή-πλάκα;»

«Ναι, με τη Λέισι και τη Σάρα. Εσύ;»

«Έλεγα να πάω με τον Ντάλτον». Ένιωθε ανακουφισμένος που θα έβγαινε κι εκείνη για γλυκά.

«Ξέρεις τη διεύθυνση;» ρώτησε η Τζένα.

«Του στοιχειωμένου σπιτιού; Την έχω γράψει».

«Μπορούμε να πάμε να δούμε. Θέλεις να συναντηθούμε κατά τις εφτά;»

Ο Κόουλ προσπάθησε να κρατήσει αδιάφορη την έκφρασή του. «Πού;»

«Ξέρεις εκείνο το σπίτι του γέρου στη γωνία, με το τεράστιο κοντάρι σημαίας;»

«Αμέ». Όλοι στη γειτονιά ήξεραν εκείνο το σπίτι. Ήταν ισόγειο, το κοντάρι της σημαίας όμως ήταν ψηλό σαν ουρανοξύστης. Ο γέρος έμοιαζε με βετεράνο του πολέμου. Έκανε έπαρση και υποστολή της σημαίας κάθε πρωί και κάθε βράδυ. «Να συναντηθούμε εκεί;»

«Φέρε τη διεύθυνση».

Ο Κόουλ βρήκε ένα τετράδιο στο σακίδιό του και το άνοιξε. Όσο κοιτούσε αυτά που είχε γράψει, ο νους του

ταξίδευε. Ποτέ του δεν είχε βρεθεί με την Τζένα εκτός σχολείου, δεν ήταν όμως θα πώς θα έβγαιναν και ραντεβού. Απλώς θα ήταν μαζί με άλλα παιδιά που θα πήγαιναν να δουν αν το στοιχειωμένο στενό ήταν στ' αλήθεια καλό.

Μερικά λεπτά αργότερα ο κύριος Μπροκ ξεκίνησε το μάθημα. Ήταν ντυμένος καουμπούι με δερμάτινες περισκελίδες, μεγάλο καπέλο και σήμα σερίφη. Όχι και ο καλύτερος τρόπος για να τον πάρουν στα σοβαρά.

Ο Κόουλ περπατούσε στον δρόμο δίπλα στον Ντάλτον με το ένα πόδι στο πεζοδρόμιο και το άλλο στο χαντάκι. Εξακολουθούσε να είναι σκιάχτρο χτυπημένο από βέλη. Το άχυρο που εξείχε στον λαιμό του τον γαργαλούσε κάτω από το σαγόνι. Ο Ντάλτον ήταν ακόμη ντυμένος θλιμμένος κλόουν.

«Ήθελε να συναντηθείτε στο κοντάρι;» ρώτησε ο Ντάλτον για να σιγουρευτεί.

«Κοντά στο σπίτι» είπε ο Κόουλ. «Όχι πάνω στο γρασίδι του».

Ο Ντάλτον ανέβασε το μανίκι του σακακιού και κοίταξε το ρολόι. «Θα πάμε νωρίς».

«Λίγο μόνο».

«Φοβάσαι;»

Ο Κόουλ τον αγριοκοίταξε. «Δε φοβάμαι τα στοιχειωμένα σπίτια».

«Δε μιλάω για το στοιχειωμένο στενό» εξήγησε ο Ντάλτον. «Από πάντα δε σου άρεσε λίγο...»

«Όχι, Ντάλτον, έλα τώρα» τον έκοψε ο Κόουλ.
«Σοβαρέψου. Δεν είναι έτσι. Φίλοι είμαστε».

Ο Ντάλτον ανεβοκατέβασε τα φρύδια. «Οι γονείς μου
λένε πως ξεκίνησαν σαν φίλοι».

«Κόφ' το, ανδία». Ο Κόουλ δε θα άφηνε τον Ντάλτον να
κάνει ή να πει κάτι που θα έκανε την Τζένα να υποψιαστεί
πως τη θεωρούσε χαριτωμένη. «Δεν έπρεπε να σ' το είχα
πει πως κάποτε μου άρεσε. Έχουν περάσει αιώνες από
τότε. Για πλάκα θα το κάνουμε».

Ο Ντάλτον μισόκλεισε τα μάτια για να δει καλύτερα.
«Μεγάλη παρέα μου φαίνεται».

Είχε δίκιο. Βρήκαν την Τζένα να περιμένει με άλλα εφτά
παιδιά – τρία από τα οποία ήταν αγόρια. Ήταν ακόμη
ντυμένη Κλεοπάτρα.

«Να τοι» είπε. «Μπορούμε να φύγουμε τώρα».

«Έχω τη διεύθυνση» είπε ο Κόουλ.

«Ξέρω πού είναι» είπε ο Μπλέικ. «Πήγα από εκεί
νωρίτερα».

«Πώς είναι;» ρώτησε ο Ντάλτον.

«Δεν μπήκα μέσα» απάντησε ο Μπλέικ. «Απλώς μένω
εκεί κοντά».

Ο Κόουλ ήξερε τον Μπλέικ από το σχολείο. Ήταν το
είδος του παιδιού που του άρεσε να μπαίνει αρχηγός και
μιλούσε πολύ. Πάντα ήθελε να κάνει τον τερματοφύλακα
στο διάλειμμα, παρόλο που δεν ήταν και τόσο καλός.

Ξεκίνησαν να περπατούν και ο Μπλέικ μπήκε μπροστά.
Ο Κόουλ βρέθηκε κοντά στην Τζένα. «Πώς σε λένε
λοιπόν;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Ε;» απόρησε εκείνη. «Κλεοπάτρα;»

«Όχι, αφού είσαι η δίδυμή της».

«Σωστά. Θέλεις να μαντέψεις;»

«Ίρμα;»

«Δε μου ακούγεται και τόσο αιγυπτιακό».

«Βασίλισσα Τουτ;»

«Μμ, καλό είναι αυτό». Η Τζένα γέλασε σιγανά κι ύστερα πήγε κοντά στη φίλη της τη Σάρα κι άρχισαν να μιλάνε. Ο Κόουλ έμεινε πίσω για να είναι μαζί με τον Ντάλτον.

«Λες να είναι στ' αλήθεια τρομαχτικό το στοιχειωμένο στενό;» ρώτησε ο Ντάλτον.

«Καλά θα κάνει να είναι» είπε ο Κόουλ. «Ανυπομονώ να δω».

Ο Μπλέικ προχωρούσε βιαστικά. Τα βήματά τους ήταν ζωηρά, προσπέρασαν ένα μπουλούκι από μικρά παιδιά με πλαστικές μάσκες υπερηρώων. Η διακόσμηση στα περισσότερα σπίτια είχε γίνει με μισή καρδιά. Μερικά δεν είχαν καθόλου. Κάποια είχαν πραγματικά καλοφτιαγμένες κολοκύθες-φανάρια, που πρέπει να τις είχαν σκαλίσει με καλούπια.

Ο Ντάλτον σκούντησε με τον αγκώνα τον Κόουλ και έγνεψε προς μια πόρτα. Μια αφράτη μάγισσα μοίραζε κανονικές Twix σε μια παρέα από μικρά παιδιά.

«Δεν πειράζει» είπε ο Κόουλ ζυγιάζοντας τη μαξιλαροθήκη του. «Μαζέψαμε ήδη αρκετά».

«Όχι όμως και τόσο πολλά σε κανονικό μέγεθος» γκρίνιαξε ο Ντάλτον.

«Το ίδιο καλές είναι και μερικές μικρές Twix» είπε ο Κόουλ, αν και δεν ήταν σίγουρος ότι είχε μες στο σακούλι του καμιά.

«Άκουσα πως έχουν αληθινά πτώματα» εξηγούσε ο Μπλέικ. «Σώματα νεκρών που έγιναν δωρεά στην επιστήμη, αλλά τα έκλεψαν για να τα χρησιμοποιήσουν στο στόλισμα».

«Λες να 'ναι αλήθεια;» αναρωτήθηκε ο Ντάλτον.

«Αμφιβάλλω» είπε ο Κόουλ. «Θα κατέληγε στη φυλακή ο τύπος».

«Και τι ξέρεις εσύ;» τον προκάλεσε ο Μπλέικ. «Έχεις κλέψει εσύ πτώματα;»

«Όχι» είπε ο Κόουλ. «Δεν είχε λεφτά η μαμά σου να με προσλάβει».

Όλοι γέλασαν με αυτό και ο Μπλέικ δεν ήξερε τι να πει. Ήταν πάντα καλός στις απαντήσεις του ο Κόουλ. Ήταν ο καλύτερος μηχανισμός άμυνάς του και συνήθως τα παιδιά απέφευγαν να τον ενοχλούν.

Όσο προχωρούσαν, ο Κόουλ προσπαθούσε να βρει δικαιολογία για να πλησιάσει την Τζένα. Δυστυχώς τώρα είχε από τη μια πλευρά τη Λέισι και από την άλλη τη Σάρα. Ο Κόουλ είχε μιλήσει αρκετά μαζί της για να νιώθει κάπως άνετα κοντά της. Με τη Σάρα και τη Λέισι όμως τα πράγματα ήταν αλλιώς. Δεν μπορούσε να βρει το θάρρος να μπει στη μέση και να αρχίσει να μιλάει μαζί τους. Οποιοδήποτε σχόλιο ερχόταν στο μυαλό του φάνταζε αδέξιο και βεβιασμένο. Τουλάχιστον ο Ντάλτον είχε άφθονες αποδείξεις πως εκείνος και η Τζένα ήταν απλώς φίλοι.

Ο Κόουλ πρόσεχε τη διαδρομή. Είχε την ελπίδα ότι ο Μπλέικ θα τους πήγαινε από λάθος δρόμο, δεν έκανε όμως κανένα λάθος. Όταν πρόβαλε μπροστά τους το στοιχειωμένο σπίτι με το στενό, ο Μπλέικ το έδειξε στους υπόλοιπους σαν να το είχε στολίσει μόνος του.

Το σπίτι έδειχνε μια χαρά εξωτερικά. Πολύ καλύτερο από τα συνηθισμένα. Μερικά ψεύτικα κοράκια ήταν κουρνιασμένα στη στέγη. Ιστοί αράχνης κρέμονταν από τις υδρορροές. Μία από τις κολοκύθες ξερνούσε σπόρους και πολτό στο πεζοδρόμιο. Το γρασίδι είχε μπόλικες ψεύτικες ταφόπλακες, ενώ πού και πού πεταγόταν κάποιο ψεύτικο χέρι ή πόδι.

«Αρκετά καλό» συμφώνησε ο Ντάλτον.

«Δεν ξέρω» είπε ο Κόουλ. «Υστερα από τόση αγωνία περίμενα ταφόπλακες από γρανίτη με αληθινούς ανθρώπινους σκελετούς. Ίσως και κανένα ολόγραμμα φαντάσματος».

«Ίσως τα καλύτερα να είναι μέσα» είπε ο Ντάλτον.

«Θα δούμε» αποκρίθηκε ο Κόουλ. Κοντοστάθηκε και μελέτησε τις λεπτομέρειες. Γιατί ένιωθε τόσο απογοητευμένος; Γιατί τον ένοιαζε πόσο εντυπωσιακός θα ήταν ο στολισμός; Επειδή είχε πείσει την Τζένα να έρθει εδώ. Αν ήταν ωραίο το στοιχειωμένο σπίτι, ίσως έκλεβε λίγη από τη δόξα του. Αν ήταν κακό, θα είχε μπει σε τόσο κόπο για το τίποτα. Αυτό ήταν αλήθεια; Μπορεί να είχε απογοητευτεί επειδή δεν είχε καταφέρει να της μιλήσει σχεδόν καθόλου.

Ο Μπλέικ ξεκίνησε πρώτος για την πόρτα. Χτύπησε ενώ τα άλλα εννιά παιδιά είχαν στριμωχτεί στη βεράντα. Τους άνοιξε ένας τύπος με μακριά μαλλιά και κοντή γενειάδα.

Είχε έναν μπαλτά στο κεφάλι κι από την πληγή κυλούσε άφθονο αίμα.

«Πρέπει να είναι ο τύπος με τα ειδικά εφέ» μουρμούρισε ο Ντάλτον.

«Δεν ξέρω» είπε ο Κόουλ. «Αρκετά φρικαλέο, όχι όμως και τέλειο».

Ο μοιραία χτυπημένος άντρας απομακρύνθηκε από την πόρτα για να τους καλέσει μέσα. Ένα στροβοσκοπικό φως αναβόσβηνε ακατάπαυστα. Καπνός από ξηρό πάγο κυλούσε στο πάτωμα. Οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι από αλουμινόχαρτο για να αντανakλούν το παλλόμενο φως. Παντού ιστοί, κρανία και κεριά. Ένας ιππότης με κανονική στολή τούς πλησίασε υψώνοντας το τεράστιο σπαθί του. Το φως έκανε τις κινήσεις του κοφτές. Δυο κορίτσια άρχισαν να ουρλιάζουν.

Ο ιππότης χαμήλωσε το σπαθί. Έκανε μερικές ακόμα κινήσεις από τη μια πλευρά στην άλλη, προσπαθώντας να τους τρομάξει, δεν ήταν όμως πια τόσο απειλητικός αφού δεν είχε ολοκληρώσει την επίθεσή του. Έδειξε να το καταλαβαίνει και άρχισε να κάνει χορευτικές κινήσεις ρομπότ. Μερικά παιδιά έβαλαν τα γέλια.

Ο Κόουλ σκυθρώπιασε ακόμα πιο πολύ απογοητευμένος. «Γιατί τα φούσκωναν όλοι τόσο πολύ;» ρώτησε τον Ντάλτον.

«Τι περίμενες;» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Κόουλ ανασήκωσε τους ώμους. «Λυσσασμένους λύκους να παλεύουν μέχρι θανάτου».

«Δεν είναι κακό» είπε σκεπτικός ο Ντάλτον.

«Πολύ ψεύτικο πράμα» είπε ο Κόουλ. «Περίμενα υπερβολικά πολλά». Γύρισε και βρήκε δίπλα του την Τζένα.

«Έχεις τρομάξει;»

«Όχι και τόσο» είπε εκείνη κοιτάζοντας γύρω της. «Δε βλέπω πουθενά κομμένα πτώματα. Έκαναν όμως καλή δουλειά».

Ο ιππότης υποχωρούσε στην κρυψώνα του. Ο τύπος με τον μπαλτά άρχισε να μοιράζει γλυκά – μικρά κι αυτά, έδωσε όμως στον καθένα από δύο ή τρία.

Ένα μεγαλύτερο παιδί με ανακατεμένα μαλλιά μπήκε στην είσοδο. Ήταν αδύνατο και έδειχνε τελειόφοιτος λυκείου. Φορούσε τζιν και ένα πορτοκαλί μπλουζάκι που έλεγε ΜΠΟΥ με μεγάλα μαύρα γράμματα. Δε φορούσε στολή.

«Ήταν αρκετά τρομαχτικό;» ρώτησε με απάθεια.

Δυο κορίτσια είπαν ναι. Τα περισσότερα παιδιά δε μίλησαν. Ο Κόουλ ένιωσε πως θα ήταν αγένεια να πει την αλήθεια.

Ο τύπος με το ΜΠΟΥ σταύρωσε τα καχεκτικά του χέρια στο στήθος. «Μερικοί από εσάς δε δείχνουν πολύ τρομαγμένοι. Θέλει κανείς να δει κάτι που είναι αληθινά τρομαχτικό;»

Μιλούσε και φερόταν σοβαρά, μπορεί όμως να κατέληγε σε κανένα σαχλό αστείο.

«Αμέ» προσφέρθηκε ο Κόουλ. Η Τζένα και μερικά από τα υπόλοιπα παιδιά τον μιμήθηκαν.

Ο τύπος με το ΜΠΟΥ τους κοίταξε σαν να ήταν στρατηγός που η καινούρια φουρνιά στρατιωτών δεν του γέμιζε το μάτι. «Αφού το λέτε, εντάξει. Να σας προειδοποιήσω όμως: Αν τρομάξατε με κάποιο από τα υπόλοιπα πράγματα, μην έρθετε».

Δύο από τα κορίτσια άρχισαν να κουνάνε το κεφάλι και να οπισθοχωρούν προς την πόρτα. Η μια τους γύρισε και έκρυψε το κεφάλι στην αγκαλιά του Στούαρτ Φούλσομ. Ο Στου έφυγε μαζί τους.

«Για δες εκεί τον Στου» μουρμούρισε ο Κόουλ στον Ντάλτον. «Θαρρεί πως είναι ο δόκτωρ Έρωτας».

«Γιατί ήρθαν αυτά τα κορίτσια, αφού δεν ήθελαν να τρομάξουν;» παραπονέθηκε ο Ντάλτον.

Ο Κόουλ ανασήκωσε τους ώμους. Αν ήθελε η Τζένα να φύγει, θα έφευγε μαζί της; Ίσως αν είχε κρύψει κι εκείνη το κεφάλι στην αγκαλιά του, τρέμοντας από αγωνία...

Τα υπόλοιπα εφτά παιδιά ακολούθησαν τον τύπο με το μπου. Τους οδήγησε μέσα από μια κανονική κουζίνα σε μια άσπρη πόρτα με απλό μπρούντζινο χερούλι. «Είναι κάτω στο υπόγειο. Εγώ δε θα έρθω. Σίγουρα θέλετε να πάτε; Είναι στ' αλήθεια χάλια».

Ο Μπλέικ άνοιξε την πόρτα και τους οδήγησε κάτω. Ο Κόουλ και ο Ντάλτον κοιτάχτηκαν. Είχαν έρθει ως εδώ. Αποκλείεται να το έσκαγαν τώρα κλαψουρίζοντας. Άλλωστε, κανείς από τους υπόλοιπους δεν το έβαλε στα πόδια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Στοιχειωμένο στενό

Ο Κόουλ ακολούθησε την Τζένα στο σκοτεινό υπόγειο. Πέρα από τα σκαλοπάτια που έτριζαν, μαύρες κουρτίνες σκέπαζαν κάθε τοίχο από το ταβάνι ως το πάτωμα, αφήνοντας ελάχιστο χώρο ακάλυπτο. Μια παλιά λάμπα σε χαμηλό σκαμνί ήταν το μόνο φως που υπήρχε. Βρόμικη και σκουριασμένη, θύμιζε κειμήλιο από την εποχή της Άγριας Δύσης.

Ο Ντάλτον τράβηξε το μανίκι του Κόουλ. Στο πρόσωπό του έπεφταν σκιές που έκαναν τη μάσκα του κλόουν να φαντάζει αλλόκοση. Το βαμμένο δάκρυ στο μάγουλό του στραφτάλιζε, με το γκλίτερ να αντανakλά απαλά το φως της λάμπας.

«Ο τύπος κλείδωσε την πόρτα» ψιθύρισε ο Ντάλτον. Ήταν ο τελευταίος που κατέβηκε τις σκάλες.

«Τι;»

«Ο τύπος με το μπλουζάκι μπΟΥ. Όταν έκλεισε την πόρτα, άκουσα ένα κλικ και γύρισα να κοιτάξω. Είμαστε κλειδωμένοι εδώ κάτω».

Ο Κόουλ κοίταξε στενάζοντας τη σκάλα. «Μάλλον το έκανε για περισσότερο σασπένς».

«Δε μου αρέσει» επέμεινε ο Ντάλτον.

Ήταν φίλοι με τον Ντάλτον από όταν μετακόμισε από το Μπόις στη Μέσα της Αριζόνα, στην πρώτη τάξη. Τους άρεσαν τα ίδια σχεδόν βιβλία και βιντεοπαιχνίδια. Ήπαιζαν και οι δύο ποδόσφαιρο και τους άρεσε να κάνουν ποδήλατο. Ο Ντάλτον όμως είχε τη συνήθεια να αγχώνεται εύκολα.

Ο Κόουλ θυμήθηκε μια φορά στον κινηματογράφο που ο Ντάλτον άφησε κατά λάθος το εισιτήριό του στο μπάνιο πριν αρχίσει η ταινία. Ήταν την περισσότερη ώρα αγχωμένος ότι θα τον έπιανε η ασφάλεια του κινηματογράφου δίχως αυτό και θα τον κατηγορούσε ότι έβλεπε ταινίες χωρίς να πληρώνει. Στο τέλος πήγε και είπε σε έναν υπάλληλο ότι το είχε χάσει. Εκείνος φυσικά του είπε να μην ανησυχεί.

«Για έμφαση το κάνει» καθυσύχασε τον φίλο του ο Κόουλ. «Προσπαθούν να το κάνουν πιο τρομαχτικό».

Ο Ντάλτον κούνησε το κεφάλι. «Το έκανε κρυφά. Μόλις που το άκουσα. Τι έμφαση να δώσει αν δεν το άκουσε κανείς;»

«Το άκουσες εσύ. Το κοίταξες. Φοβάσαι. Εμένα μου φαίνονται πολύ καλοί».

«Η ψυχοπαθείς».

Τα άλλα πέντε παιδιά τριγυρνούσαν στη βάση της σκάλας. Ο Μπλέικ είχε γονατίσει για να εξετάσει τη λάμπα. Όταν απομακρύνθηκε από το φως, τράβηξε μία από τις μαύρες κουρτίνες. «Από εδώ».

Όταν έκανε στην άκρη την κουρτίνα, ο Μπλέικ αποκάλυψε έναν μεγαλόσωμο άντρα. Το φως αντανakλούσε στο σχεδόν παραφλό κεφάλι που το πλαισίωναν λίγες κοντές τρίχες στα πλάγια. Η πλατιά επίπεδη μύτη κατέληγε σε ένα κυρτό, τσιγκελωτό μουστάκι. Ένα λεπτό κόκαλο εξείχε από τον λοβό του αυτιού του. Η φόρμα εργασίας έμοιαζε φτιαγμένη στο χέρι, από κομμάτια ακατέργαστων υλικών. Σγουρές τρίχες ξεπηδούσαν από τους χοντρούς γυμνούς του ώμους.

Τα περισσότερα παιδιά τινάχτηκαν ή έκαναν πίσω. Η Λέισι τσίριξε. Ο μεγαλόσωμος άγνωστος χαμογέλασε με την αντίδρασή της. Δύο από τα δόντια του έμοιαζαν φτιαγμένα από αγυάλιστο γκρίζο μέταλλο.

«Έτοιμοι να φοβηθείτε;» ρώτησε με μάτια γεμάτα ανυπομονησία. Η φωνή του είχε μια ακαθόριστη χροιά από Νότο. Έτριψε τα παχιά του χέρια.

Ο Κόουλ έριξε μια ματιά στον Ντάλτον. Μπορεί να είχε δίκιο ο φίλος του. Δεν του άρεσε η ιδέα να είναι κλειδωμένοι εδώ κάτω με αυτό τον αλλόκοτο τύπο.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Τζένα.

«Εγώ;» είπε ο άντρας μισοκλείνοντας τα μάτια καθώς την κοιτούσε. «Εδώ ήρθατε για να τρομάξετε, σωστά;»

«Σωστά» είπε ο Μπλέικ.

Ο ξένος γέλασε πονηρά. «Θα φροντίσω να βρείτε αυτό που γυρεύατε. Θα είμαι ο οδηγός σας, γι' αυτό να φερθείτε καλά. Δεν πρέπει να αγγίξετε τίποτα».

Ο Ντάλτον πλησίασε τον Κόουλ. Η Τζένα κρατιόταν χέρι χέρι με την Τσέλσι.

«Με λένε Χαμ» είπε ο άντρας και πήρε τη λάμπα. Βρομούσε σκόνη και ιδρώτα. «Απόψε θα σας οδηγήσω σε

τρόμους που δεν έχετε γνωρίσει ποτέ. Είστε σίγουροι πως θέλετε να συνεχίσετε;»

«Η πόρτα είναι κλειδωμένη» είπε αδύναμα ο Ντάλτον και έδειξε με το πιγούνι τα σκαλιά.

Ο Χαμ αγριοκοίταξε τον Ντάλτον. «Καλά θα κάνεις τότε να μείνεις μαζί μου». Ο μεγαλόσωμος άντρας κράτησε στην άκρη την κουρτίνα. Ο Μπλέικ προχώρησε πρώτος. Ο Κόουλ και ο Ντάλτον ακολουθούσαν τελευταίοι.

Ο Κόουλ ήταν από τα πιο κοντά παιδιά στην τάξη του, όπως και ο Ντάλτον. Μόλις που έφταναν στο στήθος του Χαμ. Όταν πέρασαν από την κουρτίνα, ο Χαμ την άφησε να πέσει.

Ακόμα περισσότερες μαύρες κουρτίνες σχημάτιζαν την περίμετρο γύρω από τον επόμενο χώρο. Στο πάτωμα κείτονταν οστά, κάποια λίγο κιτρινισμένα, άλλα ραγισμένα ή ξεφλουδισμένα. Ανθρώπινα οστά ανακατεμένα με παράξενα οστά ζώων. Στη μια πλευρά υπήρχε ένα κρανίο μεγάλο σαν καρότσι για ψώνια, που είχε δύο χοντρούς σπασμένους καυλιόδοντες. Δεν μπορεί να ήταν αληθινό. Το γιγάντιο κρανίο δεν ταίριαζε με κανένα ζώο από όσα μπορούσε να σκεφτεί ο Κόουλ, ούτε καν με προϊστορικό. Φαινόταν όμως το ίδιο γνήσιο όπως και τα άλλα κόκαλα, επομένως μάλλον ήταν όλα ψεύτικα.

Ο Μπλέικ έπιασε ένα που έμοιαζε με οστό μπράτσου. «Φαίνεται αληθινό» είπε.

«Αληθινό όσο κι εσύ» απάντησε ο Χαμ.

«Τρέξτε!» ούρλιαξε μια νεανική φωνή από κάπου αριστερά, πίσω από τις κουρτίνες. «Είναι σχεδόν πολύ αργά. Τρέξτε! Δεν είναι...»

Η φωνή κόπηκε απότομα.

Ο Χαμ χαμογέλασε. «Δεν έπρεπε να το ακούσετε αυτό. Μην δίνετε σημασία».

Ο Ντάλτον κοίταξε τον Κόουλ ανήσυχος. Ήταν ωραία κίνηση η προειδοποίηση, έπρεπε να το παραδεχτεί. Είχε ακουστεί ειλικρινής. Κι ο Χαμ ήταν τρομαχτικός. Έμοιαζε λίγο παράξενος – όχι πολύ ξύπνιος, μεγαλόσωμος, φρικιαστικός, ίσως να μην είχε και πολύ τα λογικά του. Τέλειος για μια τέτοια ξενάγηση. Να ήταν άραγε επαγγελματίας ηθοποιός;

Οι κουρτίνες στην άλλη άκρη του χώρου άνοιξαν και πρόβαλε μια κοντή μαυριδερή γυναίκα. Ήταν γεροδεμένη και είχε μαύρο μουστάκι στην άκρη του στόματος. Γκρίζες τούφες τόνιζαν τα αχτένιστα μαύρα μαλλιά της. Τα ρούχα της έμοιαζαν με στρώσεις από φθαρμένα κουρέλια.

«Τελευταίο γκρουπ» είπε η γυναίκα με τα μάτια στραμμένα στον Χαμ. «Ο Άνσελ θέλει να πάει σπίτι».

«Ο Άνσελ είναι το αφεντικό» απάντησε ο Χαμ.

Η γυναίκα έστρεψε την προσοχή της στους επισκέπτες. «Ελάτε, παιδιά, να τρομάξετε. Τι ξέρετε από φόβο; Τι ξέρετε από κακουχίες; Ο κόσμος σας είναι απαλός, παχύς, γεμάτος απαλές, παχιές κοινότητες που γεννούν απαλά, παχιά παιδιά. Τι σόι κόσμος γιορτάζει το σκοτάδι στις γιορτές του; Ένας κόσμος που δεν ξέρει από σκοτάδι. Ένας κόσμος που το σκοτάδι είναι κάτι πρωτότυπο».

«Θα μας κάνετε μάθημα;» στέναξε ο Μπλέικ με απόγνωση.

Η γυναίκα χαμογέλασε. «Πιστεύω πως θα σας γίνει μάθημα. Ήρθατε για να τρομάξετε, αγόρι μου, και αυτό θα πάθετε».

«Το ελπίζω» είπε ο Μπλέικ. «Τα κόκαλα είναι τρομαχτικά όσο ένα μουσείο».

«Αν είχες καθόλου μυαλό, τα κόκαλα θα σε τρόμαζαν αρκετά» είπε η γυναίκα. «Τα οστά είναι μια προειδοποίηση. Τα οστά είναι τρόπαια. Ήρθατε να νιώσετε φόβο και το σωστό είναι να ανταμειφθείτε. Ο φόβος είναι σχετικός. Αυτό που τρομάζει τον ένα μπορεί να μην τρομάζει τον άλλο. Δες για παράδειγμα αυτή την κατσαρίδα-κυνηγό».

Κράτησε ψηλά μια κατσαρίδα με καφέ κηλίδες, μεγάλη όσο κι ένα σαπούνι. Η κατσαρίδα σάλευε και σύριζε, τα πόδια της σπαρταρούσαν. Δυο μακριές κεραίες γύριζαν και τινάζονταν. Ενώ την κρατούσε η κατσαρίδα μάζευε το κεφάλι και έκανε επίθεση στον αντίχειρά της.

«Τη βλέπετε που με δαγκώνει;» ρώτησε η γυναίκα. «Στο λιβάδι ή αποκτάς ανοχή στο δηλητήριό της ή πεθαίνεις. Θα ήθελε κανείς σας να την πιάσει;»

Κανείς δεν προσφέρθηκε.

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Μπορεί για σας να είναι τρομαχτικό αυτό το πλάσμα. Κι ίσως θα έπρεπε να είναι, αφού το δηλητήριό του θα σας έκαιγε και θα σας μόλυνε. Μπορεί και να σας σκοτώνε. Για μένα όμως είναι απλώς κολατσιό». Έριξε την κατσαρίδα στο στόμα της και τη μάσησε. Ο Κόουλ την άκουσε να συνθλίβεται. Μαύρο ζουμί κύλησε από την άκρη των χειλιών της. Σκουπίστηκε με τη ράχη του χεριού αφήνοντας έναν αχνό λεκέ. Ο Κόουλ κοίταξε τον Ντάλτον, που έδειχνε έτοιμος να κάνει εμετό. Η Λέισι και η Σάρα γύρισαν αλλού, μурμουρίζοντας υστερικά μεταξύ τους. Τα μάτια της γυναίκας ήταν καρφωμένα στον Μπλέικ. «Ακόμη να φοβηθείς;»

«Λίγο» παραδέχτηκε ο Μπλέικ. «Αυτό όμως ήταν περισσότερο ανδιαστικό παρά τρομαχτικό».

Η γυναίκα χαμογέλασε. «Δεν έχεις ιδέα τι κρύβεται πίσω από τις κουρτίνες. Είστε ακόμη όλοι σε δύσκολη θέση. Θα σας τρόμαζε αν ξέρατε ότι ο χρόνος σας σε τούτο τον κόσμο τέλειωσε; Θα σας τρόμαζε αν ξέρατε πως δε θα ξαναδείτε ποτέ τις οικογένειές σας; Θα σας τρόμαζε αν ξέρατε ότι όλα τα σχέδια και οι προσδοκίες για τη ζωή σας έχασαν τη σημασία τους όταν κατεβήκατε εκείνα τα σκαλιά;»

«Δεν είναι αστείο αυτό» είπε η Τζένα. «Χαλοουίν ή όχι, δεν πρέπει να κάνεις τέτοια αστεία».

Ο Κόουλ συμφωνούσε με την Τζένα. Με τις απειλές αυτές η γυναίκα είχε ξεπεράσει όρια που δεν έπρεπε να περαστούν. Η κλειδωμένη πόρτα, ο τρομερός Χαμ, η προειδοποίηση και το φάγωμα του εντόμου κατέληγαν σε κάτι που δεν του άρεσε. Ίσως να είχαν στ' αλήθεια μπλέξει. Αν ήταν όλα αυτά κόλπο, τότε είχε πετύχει.

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι. «Τώρα καταλαβαίνετε. Τίποτε από αυτά δεν είναι αστείο. Ανήκετε σε εμάς τώρα. Θέλετε να τρομάξετε;» Ύψωσε τη φωνή της. «Ωρα να τα μαζέψουμε! Κατεβάστε τις κουρτίνες! Να μαζέψουμε κι αυτούς που ξέμειναν και να φύγουμε!»

Πολλές από τις μαύρες κουρτίνες άρχισαν να πέφτουν σκισμένες ή τραβηγμένες αποκαλύπτοντας διάφορους ανθρώπους. Ένας μυώδης κοκκινογένης με δερμάτινο γιλέκο και καστόρινο παντελόνι κρατούσε ένα κοντό μεταλλικό ραβδί. Ένας ισχνός χλωμός άντρας με άσπρα μαλλιά άφησε να φανούν τα δόντια του που ήταν τροχισμένα σε απάνθρωπα τρίγωνα. Ένας κοντός Ασιάτης με σφιχτοδεμένο τουρμπάνι και κελεμπία κρατούσε δίχτυ

και ξύλινο πάσσαλο. Και κάποιος με κεφάλι λύκου και χρυσαφένια γούνα λύγιζε τα δάχτυλά του που κατέληγαν σε γαμψώνυχα. Αν ήταν στολή, ήταν η καλύτερη που είχε δει ποτέ του ο Κόουλ.

Υπήρχαν και άλλοι, η προσοχή του Κόουλ όμως είχε στραφεί πέρα από τον άθλιο συρφετό των μασκαράδων. Τα μάτια του έπεσαν στα κλουβιά. Πέρα από τις κουρτίνες, στις δυο πλευρές του χώρου, υπήρχαν κλουβιά γεμάτα παιδιά ντυμένα για το Χαλοουίν. Ήταν όλα τους καθισμένα, υποταγμένα, ηττημένα.

Ένα κομμάτι του Κόουλ εξακολουθούσε να ελπίζει πως ήταν όλα μια καλοστημένη φάρσα. Αν ήταν απλώς μέρος του στοιχειωμένου στενού, οι δημιουργοί του είχαν πετύχει, γιατί ήταν σίγουρος πως εκείνος και οι φίλοι του κινδύνευαν πραγματικά – πως οι άντρες που πλησίαζαν απειλητικά καταπάνω τους δεν ήταν ηθοποιοί με στολές αλλά πραγματικοί εγκληματίες. Πως οι αιχμάλωτοι στα κλουβιά ήταν σίγουρα παιδιά από τη γειτονιά. Μερικά μάλιστα τα γνώριζε.

Οι άντρες όρμησαν καταπάνω τους. Ο κοκκινογέννης άρπαξε τον Μπλέικ από τον σβέρκο και τον πέταξε κάτω. Ο Χαμ πήγε να πιάσει την Τζένα.

Δε χρειαζόταν να δει ο Κόουλ τίποτε άλλο. Αφού χρησιμοποιούσαν βία, ήταν και επίσημα αληθινό. Πήγε προς το μέρος του Χαμ και πέταξε το σακί με τα γλυκά στη λάμπα σαν να προσπαθούσε να τη βγάλει εκτός γηπέδου. Το περίβλημα έγινε αμέσως κομμάτια και ο χώρος βυθίστηκε στο σκοτάδι.

Κάποιος τον έσπρωξε με δύναμη και ο Κόουλ έπεσε κάτω. Δεν έβλεπε τίποτα. Άνθρωποι ούρλιαζαν. Σηκώθηκε και άρχισε να παραπατά στα τυφλά προς το μέρος που

πίστευε πως ήταν τα σκαλιά. Κάποιος έπρεπε να ξεφύγει. Αν ήταν απαγωγείς, κάποιος έπρεπε να φτάσει στην αστυνομία πριν η κατάσταση χειροτερέψει.

Βρέθηκε μπλεγμένος μες στις κουρτίνες. Άρχισε να τις τραβά απελπισμένος και τις έφερε κάτω. Αντί να πέσουν όμως και να τον αφήσουν να περάσει, οι κουρτίνες προσγειώθηκαν πάνω του. Προσπάθησε να συνεχίσει, χτύπησε όμως με ορμή πάνω σε έναν τοίχο και σωριάστηκε.

Ένα λεπτό αργότερα ήρθε το φως. Από ένστικτο ο Κόουλ έμεινε ακίνητος. Ήταν κρυμμένος κάτω από τις πεσμένες κουρτίνες. Άκουσε να φωνάζουν διαταγές. Κι άλλα φώτα άναψαν.

Με αργές κινήσεις ο Κόουλ κρυφοκοίταξε από την άκρη της κουρτίνας. Ένα ηλεκτρικό φως ήταν αναμμένο μαζί με τρεις λάμπες. Είχε τρέξει στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που έπρεπε. Ήταν στην άλλη άκρη του δωματίου, μακριά από τις σκάλες που οδηγούσαν στην κουζίνα. Οι φίλοι του είχαν συρθεί σε κλουβιά.

Η γεροδεμένη γυναίκα στεκόταν και μιλούσε με έναν λιγνό άντρα με πλατύγυρο καπέλο και μακρύ φθαρμένο πανωφόρι. Στο γεμάτο φλέβες χέρι του κρατούσε ένα δρεπάνι.

Ο Χαμ ανέβηκε με βαριά βήματα τη σκάλα. Χτύπησε την πόρτα τρεις φορές με τόση δύναμη, που την έκανε να τρέμει. Ο τύπος με το ΜΠΟΥ άνοιξε.

«Τελειώσαμε» είπε ο Χαμ.

«Ωραία» είπε ο Μπου. «Τέλεια. Υποθέτω πως είσαι ικανοποιημένος».

«Έκανες τη δουλειά σου». Ο Χαμ γρύλισε και του έδωσε ένα φουσκωτό σακί. Ο Μπου το πήρε. Όταν έχωσε το χέρι μέσα, ο Κόουλ άκουσε το κροτάλισμα νομισμάτων. Έτσι όπως ήταν κρυμμένος, είχε ανασηκώσει την κουρτίνα για να βλέπει και ξεχώρισε τη χρυσαφένια λάμψη όταν ο Μπου έβγαλε μερικά νομίσματα από το σακί και τα ζύγιασε στο χέρι του.

«Χρειάζεσαι τίποτε άλλο από εμάς;» ρώτησε ο Μπου.

Ο Χαμ κοίταξε πίσω τον λιγνό άντρα με το μακρύ πανωφόρι που κούνησε το κεφάλι. «Απλώς να φύγετε μακριά από εδώ. Μετά να 'στε ήσυχοι. Κανείς δε θα ξαναδεί αυτά τα παιδιά. Σύντομα θα έχουν ξεχαστεί».

Ο Μπου σήκωσε το σακί με τα νομίσματα σαν να χαιρετούσε. «Χαρά μου. Καλά ταξίδια. Χαρούμενο Χαλοουίν». Έκλεισε την πόρτα.

Ο Χαμ κατέβηκε τη σκάλα. Μαζί με τον κοκκινογόνη κατάφεραν να σηκώσουν το καπάκι ενός φρεατίου στο κέντρο του δωματίου. Ο χλωμός άντρας με τα αλλόκοτα δόντια πλησίασε ένα από τα κλουβιά κρατώντας κλειδιά.

Ο λιγνός με το πλατύγυρο καπέλο σήκωσε το χέρι και στο δωμάτιο έπεσε σιωπή. «Έξυπνα παιδιά» είπε με φωνή ξερή, λίγο πιο δυνατή από ψίθυρο. «Φερθήκατε καλά. Οι περισσότεροι δε μιλήσατε, όπως σας είχαν πει. Όσοι δεν το έκαναν έπαθαν ό,τι τους είχαμε υποσχεθεί. Δε θέλουμε να σας κάνουμε κακό. Όλα θα γίνουν με τάξη. Θα το πληρώσετε αν δοκιμάσετε κάτι. Θα σας κάνουμε παράδειγμα προς αποφυγή. Είμαστε πλέον οι αφέντες σας. Αν μας δείξετε τον απαραίτητο σεβασμό, θα σας φερθούμε σωστά». Έγνεψε με το δρεπάνι στον χλωμό άντρα να συνεχίσει.

Το κλουβί άνοιξε. Τα παιδιά ξεχύθηκαν έξω. Φορούσαν όλα σιδερένιες λαιμαριές. Τα πόδια τους ήταν αλυσοδομένα. Ο Κόουλ σκέφτηκε πως τα περισσότερα ήταν μεταξύ πέμπτης δημοτικού και πρώτης γυμνασίου. Δεν έβλεπε κανένα μικρότερο. Ένα αγόρι ντυμένο πειρατής ήταν φιμωμένο και είχε μια πελώρια μελανιά στο μάγουλο που δεν έμοιαζε να ανήκει στη στολή.

Τα παιδιά οδηγήθηκαν πάνω από το ανοιχτό φρεάτιο. Ο Χαμ πήγε πρώτος κι άρχισε να εξαφανίζεται λίγο λίγο στην αθέατη σκάλα. Πριν χαθεί το κεφάλι του, κοντοστάθηκε. «Όταν σταματήσουν τα σκαλιά, πέστε» είπε και μετά χάθηκε.

Το πρώτο παιδί, ένα κορίτσι με αστραφτερά κέρατα και κόκκινη κάπα, δίστασε στο χείλος. «Εκεί κάτω;»

«Πήγαινε» είπε ο χλωμός άντρας. «Αξίζεις περισσότερο ζωντανή, μας χρειάζονται όμως κι άλλα κόκαλα».

Γύρισε. Της ήταν δύσκολο να προχωρήσει με τους αστράγαλους αλυσοδομένους. Γονάτισε και άρχισε να κατεβαίνει.

Ο Κόουλ άφησε την άκρη της κουρτίνας να πέσει αργά, μέχρι που δεν έβλεπε τίποτα. Είχε καταλήξει στην άλλη άκρη του δωματίου. Παντού είχε πεσμένες κουρτίνες σε ασύμμετρους σωρούς. Αν έμενε ακίνητος, ίσως δεν τον έβλεπαν. Εκτός κι αν μάζευαν τις κουρτίνες πριν φύγουν.

Πού να οδηγούσε το φρεάτιο; Υπήρχαν μεγάλοι υπόνομοι κάτω από τη Μέσα; Προφανώς είχαν κάποιους, τουλάχιστον κάτω από τούτη τη γειτονιά. Ίσως να έβγαιναν σε καμιά αποθήκη που περίμεναν ημιφορτηγά. Ίσως να πήγαιναν στα σύνορα ακολουθώντας μυστική διαδρομή. Όλα έμοιαζαν πιθανά.

Μερικές φορές κάποιο παιδί διαμαρτυρόταν μέσα από το φρεάτιο. Οι άντρες στην κορυφή τού γρύλιζαν να πέσει. Ο Κόουλ άκουσε αρκετές κραυγές να σβήνουν δυσοίωνα.

Αυτοί οι εγκληματίες απήγαγαν δεκάδες παιδιά. Έπαιρναν τον Ντάλτον. Έπαιρναν την Τζένα. Έπρεπε να κάνει κάτι.

Έπρεπε όμως να φανεί έξυπνος. Αν εμφανιζόταν τώρα, θα τον έπιαναν. Μόλις έφευγαν μπορούσε ίσως να ανέβει τη σκάλα, να σπάσει την πόρτα και να πάει στην αστυνομία. Θα ήταν άραγε πολύ αργά; Θα κατάφερναν οι μπάτσοι να ακολουθήσουν τους απαγωγείς μες στους υπονόμους; Αν τους ειδοποιούσε γρήγορα, θα μπορούσαν οι αρχές να μαντέψουν πού πήγαιναν; Κι ο Μπου; Είχε φύγει μαζί με τους υπόλοιπους του στοιχειωμένου στενού; Ή ήταν όλοι τους εκεί και τον περίμεναν;

Ο Κόουλ ευχήθηκε να είχε κινητό. Οι γονείς του είχαν αποφασίσει πως ήταν πολύ μικρός για να το χρειάζεται. Αν τον έβλεπαν τώρα, μάλλον θα το ξανασκέφτονταν.

Ήταν ξαπλωμένος με το σαγόνι ακουμπισμένο στο τσιμέντο. Οι βαριές κουρτίνες τον έκαναν να ιδρώνει. Η καρδιά του σφυροκοπούσε μες στο στήθος.

Κρυφοκοίταξε ξανά. Τώρα που τα παιδιά είχαν καταλάβει τι έπρεπε να κάνουν, η πομπή προς το φρεάτιο προχωρούσε γρήγορα.

Έκλεισε την κουρτίνα. Κανείς δεν κοιτούσε προς τα εκεί. Κανείς δεν έλεγε τίποτα για παιδί που έλειπε. Ένας από τους άντρες μάζευε κόκαλα, κανείς όμως δε μάζευε κουρτίνες.

Πώς μπορούσε να απαγάγει κάποιος τόσους ανθρώπους; Θα έπρεπε να βγει έκτακτο δελτίο σε όλα τα κανάλια!

Πρέπει να ήταν πάνω από σαράντα παιδιά. Θα ξεσηκωνόταν ολόκληρη η πόλη! Ολόκληρη η χώρα θα απαιτούσε απαντήσεις!

Ανασήκωσε την άκρη της κουρτίνας και κοίταξε τα τελευταία παιδιά που κατέβαιναν στην τρύπα. Ανάμεσά τους ήταν και η Τζένα. Ο Ντάλτον είχε ήδη χαθεί. Δεν τον είχε δει ο Κόουλ. Μερικοί από τους άντρες είχαν επίσης κατέβει.

Ο άντρας με το πλατύγυρο καπέλο κοίταξε ένα παλιομοδίτικο ρολόι τσέπης. «Το πέρασμα θα κλείσει σε λιγότερο από δέκα λεπτά».

«Τέλειος συγχρονισμός, Άνσελ» είπε η γυναίκα. «Ήταν καλό το σχέδιο».

«Λες να βρήκαμε αυτό που γυρεύουμε;» ρώτησε ο Άνσελ.

«Δεν μπορείς να ξέρεις σε τούτη την πλευρά» αποκρίθηκε η γυναίκα. «Είναι μεγάλο όμως το δείγμα. Πιστεύω πως έχουμε αυτό που μας χρειάζεται. Πρέπει να είναι καλή η ψαριά».

«Είναι νωρίς ακόμη για να μετράμε κέρδη» είπε ο Άνσελ. «Οι αιχμάλωτοι σκλάβοι δεν είναι παραδομένοι σκλάβοι. Ρίξαμε τα περισσότερα λεφτά μας σε αυτή την επιχείρηση. Θα το γιορτάσω όταν το φορτίο πουληθεί».

Οι άντρες πέταξαν τα κόκαλα στο φρεάτιο. Ο Κόουλ δεν άκουσε να προσγειώνονται κάπου. Στο τέλος ο κοκκινογένης και ένας σημαδεμένος με μακριά ξανθά μαλλιά κατέβασαν το μεγάλο κρανίο στην τρύπα και εξαφανίστηκαν μαζί του.

Σε λίγο είχαν απομείνει μόνο ο Άνσελ και η γυναίκα. Τα μάτια του σάρωσαν το δωμάτιο. Ο Κόουλ ένιωσε την ανάγκη να κατεβάσει την άκρη της κουρτίνας, κατάλαβε

όμως πως μια βιαστική κίνηση μπορεί να τραβούσε την προσοχή. Έμεινε ασάλευτος, ελπίζοντας πως το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο αρκετά στις σκιές για να μην τον προσέξουν.

«Τελειώσαμε;» ρώτησε η γυναίκα.

Ο Άνσελ κοίταξε το ρολόι τσέπης. «Έχουν απομείνει λίγο παραπάνω από έξι λεπτά». Κοίταξε ξανά το δωμάτιο. «Δεν έχει σημασία πώς θα το αφήσουμε το μέρος. Κανείς δεν μπορεί να μας ακολουθήσει. Τελειώσαμε εδώ».

Η γυναίκα κατέβηκε στο φρεάτιο και ο Άνσελ την ακολούθησε. «Να το σκεπάσουμε;» ρώτησε η φωνή της μέσα από την τρύπα.

«Δε χρειάζεται».

Ο Κόουλ περίμενε. Στο δωμάτιο έπεσε σιωπή. Είχαν αλήθεια φύγει; Έτσι φαινόταν. Τι θα άλλαζε σε έξι λεπτά; Θα βομβάρδιζαν τη σήραγγα του υπονόμου; Θα την έκλειναν με κάποιον τρόπο; Στ' αλήθεια θα πουλούσαν για σκλάβους όλα εκείνα τα παιδιά;

Σε μιαν άλλη γωνιά του δωματίου, ένα μικρό κορίτσι σύρθηκε έξω από έναν σωρό κουρτινών. Ήταν μικρό κι αδύνατο, με κόκκινα κυματιστά μαλλιά και φακίδες. Ήταν ντυμένο σαν άγγελος. Τα φτερά της ήταν τσαλακωμένα και το ψεύτικο φωτοστέφανο είχε στραβώσει.

Το κορίτσι κοιτούσε κλεφτά τριγύρω. Πλησίασε διστακτικά το φρεάτιο και κρυφοκοίταξε. Ύστερα στράφηκε προς τη σκάλα.

«Εί» είπε ο Κόουλ.

Το κορίτσι τινάχτηκε και γύρισε απότομα, με πρόσωπο παραμορφωμένο από τον φόβο. Ο Κόουλ βγήκε κάτω από τις κουρτίνες. Τον κοιτούσε επίμονα, απορημένη και

ξαφνιασμένη, σαν να ήταν οφθαλμαπάτη. «Κρύφτηκες κι εσύ;» ρώτησε.

«Κατά λάθος» είπε ο Κόουλ. «Φάνηκα τυχερός».

«Εγώ ήμουν με μια μεγάλη παρέα» εξήγησε το κορίτσι. «Έτρεξα στη γωνία και κρύφτηκα πίσω από τις κουρτίνες. Κανείς δε με πρόσεξε. Όταν έπεσαν οι κουρτίνες, με σκέπασαν. Είδα να πιάνουν τρεις παρέες ύστερα από εμάς. Εσύ ήσουν με την τελευταία».

«Σωστά» είπε ο Κόουλ.

«Ήθελα να σας προειδοποιήσω, μα ήταν πολύ αργά. Θα έπιαναν κι εμένα».

«Από τη στιγμή που κατεβήκαμε τη σκάλα, ήμασταν καταδικασμένοι» είπε ο Κόουλ. «Ο φίλος μου τους άκουσε να κλειδώνουν την πόρτα. Είχε κακό προαίσθημα, δεν του έδωσα όμως σημασία. Και τώρα...» Έδειξε την τρύπα.

«Τι κάνουμε;» ρώτησε το κορίτσι.

Ο Κόουλ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Δεν έχεις τηλέφωνο, έτσι;»

Κούνησε το κεφάλι της.

«Ακούστηκε σαν να έδιωχναν τους τύπους από το σπίτι».

Το κορίτσι έγνεψε καταφατικά.

Ο Κόουλ κοίταξε το φρεάτιο. «Έλεγαν πως δεν μπορούν να τους ακολουθήσουν».

«Δεν κατάλαβα γιατί» είπε το κορίτσι. «Πολλά από αυτά που έλεγαν δεν έβγαζαν νόημα. Πού θα μπορούσαν να πουλήσουν παιδιά για σκλάβους;»

«Μάλλον σε καμιά ξένη χώρα» είπε ο Κόουλ. Πλησίασε το ανοιχτό φρεάτιο και κοίταξε κάτω. Σκαλιά κατέβαιναν

μέχρι εκεί που μπορούσε να διακρίνει – όχι πολύ βαθιά δηλαδή. Ήταν πολύ σκοτεινά.

«Άκου» είπε ο Κόουλ. «Γιατί δεν πας να φέρεις βοήθεια; Πήγαινε στην αστυνομία. Εγώ θα κατέβω να δω αν μπορέσω να καταλάβω πού πήγαν».

«Θα σε πιάσουν» τον προειδοποίησε το κορίτσι με μάτια γουρλωμένα. «Είναι γρήγοροι και δυνατοί. Καλύτερα να έρθεις μαζί μου».

Ο Κόουλ σταύρωσε τα χέρια στο στήθος. Ίσως είχε δίκιο. Από την άλλη όμως, ίσως απλώς φοβόταν και ήθελε παρέα. Οι απαγωγείς έδειχναν σίγουροι για την απόδρασή τους. Κι είχαν μαζί έναν τόνο παιδιά! Είχαν τον Ντάλτον! Είχαν την Τζένα! «Θα προσέχω. Θα ακολουθώ από μακριά. Δε θα πάω πολύ κοντά».

Το κορίτσι ανασήκωσε τους ώμους. «Εσύ αποφασίζεις».

Ο Κόουλ κοίταξε γύρω του το δωμάτιο. Στη μία πλευρά υπήρχαν δυο παράθυρα. «Μην ανέβεις από τη σκάλα. Χρησιμοποίησε τα παράθυρα. Σπάσε το τζάμι αν χρειαστεί και βάλ' το στα πόδια».

«Καλή ιδέα» συμφώνησε εκείνη. «Μήπως και δεν έχουν φύγει ακόμη οι άλλοι».

«Πώς σε λένε;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Είμαι η Ντελέινι».

«Εγώ είμαι ο Κόουλ Ράντολφ. Πες στην αστυνομία πού πήγα. Πες τους ότι πρέπει να βιαστούν».

Κούνησε το κεφάλι καταφατικά και έτρεξε σε ένα από τα παράθυρα. Ο Κόουλ κοίταξε την τρύπα. Αν πατούσε ανάλαφρα, τα μεταλλικά σκαλοπάτια δε θα έκαναν και τόση φασαρία. Αν φυσικά κοιτούσε κανείς από κάτω προς τα

πάνω, μάλλον θα τον ξεχώριζε στο φως. Οι απαγωγείς όμως δεν έδειξαν να σκοπεύουν να μείνουν εκεί γύρω. Άλλωστε, είχαν πάρει μαζί τους λάμπες. Αν ήταν ακόμη κάπου εκεί κοντά, θα έβλεπε το φως τους αντί για μαύρο σκοτάδι.

Ο Κόουλ δεν άκουσε τίποτα όσο κατέβαινε. Τα πάντα γύρω του σκοτείνιασαν. Κοίταξε τον κύκλο από φως πάνω από το κεφάλι του.

Ξαφνικά το πόδι του δεν έβρισκε άλλο σκαλοπάτι. Κοίταξε κάτω κι άρχισε να κλοτσά. Τίποτα. Τα σκαλιά απλώς τέλειωναν.

Οι απαγωγείς είχαν πει σε όλους να πηδήσουν από το τελευταίο σκαλί. Είχαν κατέβει όλοι από εκεί. Δεν μπορεί να ήταν τόσο επικίνδυνη η πτώση. Πόση απόσταση να έπεφτε; Το μόνο που έβλεπε κάτω ήταν το σκοτάδι.

Ο Κόουλ κοίταξε ξανά τον κύκλο φωτός. Δεν ήταν πολύ αργά για να γυρίσει. Αν έβλεπε όμως κάτι που θα μπορούσε να τους σώσει όλους; Την πινακίδα ενός φορτηγού ή τη σήραγγα που ακολούθησαν οι απαγωγείς. Αν είχαν φώτα και εκείνος κρυβόταν στο σκοτάδι, θα ήταν εύκολο να τους ακολουθήσει και δε θα δυσκολευόταν να δει. Έπρεπε να προσπαθήσει. Δεν μπορούσε να εγκαταλείψει τον καλύτερό του φίλο και το πιο όμορφο κορίτσι που ήξερε.

Προσπάθησε να μην φαντάζεται την Τζένα να τον αγκαλιάζει και να τον αποκαλεί ήρωά της. Η σκέψη τον έκανε να ντρέπεται, τον βοήθησε όμως να επιμείνει στην απόφασή του.

Γέρνοντας μακριά από τα σκαλιά, ο Κόουλ έπεσε στο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Διάσωση

Ο Κόουλ ήταν προετοιμασμένος να προσγειωθεί σε απόσταση λίγων μόνο μέτρων, αντί γι' αυτό όμως συνέχισε να πέφτει στο σκοτάδι όλο και πιο γρήγορα. Ο αέρας σφύριζε στα αυτιά του. Όλο και πιο φοβισμένος, προσπάθησε να προετοιμαστεί για μεγάλη πρόσκρουση. Η διαίσθησή του έλεγε πως ίσως θα ήταν καλύτερα να αφήσει το σώμα του χαλαρό. Να είχαν πεθάνει όλοι όσοι είχαν κατέβει από εδώ; Άραγε θα προσγειωνόταν σε έναν σωρό από πτώματα; Μήπως είχε νερό στον πάτο; Στο νερό θα τα πήγαινε καλύτερα αν κρατούσε το σώμα του σταθερό και έπεφτε ίσια.

Η ταχύτητα γινόταν όλο και μεγαλύτερη. Έφερε τα χέρια στο στήθος. Με τέτοια ορμή, απλά και μόνο να ακουμπούσε το τοίχωμα θα πάθαινε μεγάλη ζημιά. Μήπως υπήρχε αερόσακος στον πάτο; Αν υπήρχε, μάλλον έπρεπε να πέσει με την πλάτη. Δεν μπορούσε να το πιστέψει πόσο κρατούσε η πτώση! Θα πέθαινε! Ακόμα κι αν τον περίμενε νερό, κανείς δε θα επιζούσε έπειτα από τέτοια πτώση.

Κοίταξε πάνω και το μόνο που είδε ήταν σκοτάδι. Το ίδιο κι όταν κοίταξε κάτω. Η ταχύτητα δεν αυξανόταν πια.

Μόνο ο αέρας που περνούσε ορμητικά από δίπλα του επιβεβαίωνε πως ήταν ακόμη σε κίνηση. Και τότε ο αέρας σταμάτησε να περνά ορμητικά από δίπλα του· σαν να έπεφτε σε κενό.

Για μια στιγμή ένιωσε τόσο βίαιη ναυτία, που όλες οι υπόλοιπες αισθήσεις έσβησαν. Ήταν σαν να είχε διπλωθεί το στομάχι του ανάποδα. Έσφιξε τα δόντια για να μην αρχίσει να εκτοξεύει ποτάμια εμετού.

Η ναυτία χάθηκε το ίδιο απότομα όσο είχε εμφανιστεί. Ζαλιζόταν. Οξύς πόνος άνθισε πίσω από το κέντρο του μετώπου του.

Χρειάστηκε μια στιγμή για να καταλάβει πως δεν έπεφτε πια. Καθόταν στο έδαφος. Πότε είχε προσγειωθεί; Συνειδητοποίησε παραζαλισμένος πως είχε τα μάτια κλειστά και τα άνοιξε.

Καθόταν σε ξερό χώμα και γύρω του υπήρχε ένας συμμετρικός κύκλος από δώδεκα πέτρινες στήλες. Ελάχιστη πρασινάδα υπήρχε εδώ κι εκεί, σαν να μην ήταν η γη αρκετά γόνιμη για να θρέψει αγριόχορτα. Παντού γύρω καφέ πεδιάδες. Μοναχικά δέντρα υψώνονταν πού και πού σαν τυχαίοι επιζήσαντες δάσους που είχε αφανίσει κάποιος λοιμός. Ο ήλιος είχε δύσει και το μοναχικό λιβάδι ήταν λουσμένο στο λυκόφως.

Οι απαγωγείς δεν ήταν πολύ μακριά. Τους φώτιζε η λάμψη του ορίζοντα καθώς φόρτωναν τα παιδιά σε άμαξες που έσερναν άλογα. Μπροστά, μια μορφή με κουκούλα και την πλάτη γυρισμένη στον Κόουλ τούς παρακολουθούσε.

Δεν μπορούσε να το πιστέψει πως δεν είχε χτυπήσει. Μια πτώση σαν αυτή που είχε ζήσει έπρεπε κανονικά να είχε κάνει πολτό τα κόκαλά του. Απ' ό,τι φαινόταν, ούτε κανείς άλλος είχε πάθει τίποτα. Έβλεπε τον μυώδη

κοκκινοτρίχη και τον ξανθό με τις ουλές να κουβαλούν το πελώριο κρανίο.

Το καφέ τοπίο ήταν άγνωστο. Ο Κόουλ δεν ήξερε κανένα μέρος κοντά στην πόλη που να του μοιάζει. Δεν είχε δει ποτέ ξανά αυτό τον κύκλο από ψηλές γκρίζες στήλες. Κοίταξε ψηλά. Το μόνο που υπήρχε ήταν ουρανός. Πώς ήταν δυνατό να πέσει από ένα φρεάτιο και να βρεθεί σε ένα ξερό λιβάδι; Κι όμως, έτσι είχε γίνει. Κάτι αλλόκοτο είχε συμβεί· κάτι ανεξήγητο.

Κράτησε την ανάσα και έμεινε χαμηλά ενώ σερνόταν προς το πλάι, ελπίζοντας να κρυφτεί πίσω από κάποια στήλη. Καθώς πλησίαζε πρόσεξε πως η στήλη είχε την υφή φλοιού και του ήρθε σαν αστραπή η ιδέα πως οι στήλες ήταν απολιθωμένα δέντρα.

Ο Κόουλ κάθισε ακουμπώντας την πλάτη στο απολιθωμένο δέντρο. Ο κορμός ήταν αρκετά φαρδύς για να τον κρύψει. Αν δεν ερχόταν κανείς από αυτή την πλευρά του κύκλου, ίσως να μην τον ανακάλυπταν. Και μετά; Πώς είχε φτάσει εδώ; Πώς μπορούσε να γυρίσει στο φρεάτιο και το υπόγειο;

Την προσοχή του τράβηξε κάτι που κινήθηκε στη μία πλευρά. Η μορφή με την κουκούλα και το ράσο είχε πλησιάσει. Κοιτούσε ακόμη τους απαγωγείς, ήταν όμως φανερό πως απευθυνόταν στον Κόουλ. «Αποτελείς έκπληξη». Η αντρική φωνή ήταν βαθιά, η προφορά καθαρή, ο τόνος ούτε απειλητικός ούτε φιλικός.

«Μη με μαρτυρήσετε, σας παρακαλώ» είπε με φωνή χαμηλή ο Κόουλ.

«Οι δουλέμποροι πήραν την πραμάτεια τους» είπε ο άντρας εξακολουθώντας να μην τον κοιτάζει. «Μου είπαν

να μην περιμένω κανέναν άλλο. Η δίοδος έκλεισε μόλις πέρασες εσύ».

«Ποια δίοδος;» ρώτησε ο Κόουλ. «Πού βρίσκομαι;»

«Μακριά από το σπίτι». Οίκτος έμοιαζε να κρύβεται πίσω από τα λόγια του. «Πέρασες στις Παρυφές».

«Τις παρυφές ποιου πράγματος;»

«Δύσκολη ερώτηση. Οποιοιδήποτε, ίσως. Σίγουρα τις παρυφές του κόσμου που γνωρίζεις. Το μέρος αυτό είναι ένα μεσοδιάστημα».

Δεν έδειχνε εχθρικός. Ούτε φαινόταν να φοβάται τους απαγωγείς. Δεν κρυβόταν. Ο Κόουλ ήταν επιφυλακτικός, έπρεπε όμως να μάθει περισσότερα. «Πώς μπορώ να γυρίσω πίσω;»

«Δεν μπορείς. Είναι δύσκολο να βρεις τις Παρυφές, πολύ πιο δύσκολο όμως είναι να φύγεις πραγματικά».

«Ποιος είσαι;»

«Είμαι ένας Διοδοφύλακας. Βοηθώ στον έλεγχο της πρόσβασης στις Παρυφές».

«Δεν μπορείς να με στείλεις πίσω; Μαζί με τους φίλους μου; Εκείνοι εκεί τους έχουν απαγάγει».

«Δε θα μπορώ να ανοίξω δίοδο σε τούτο εδώ το μέρος για κάμποσους μήνες. Έχω καταπονήσει υπερβολικά την επιρροή μου εδώ. Κάποιοι άλλοι από το τάγμα μου θα μπορούσαν να το καταφέρουν νωρίτερα. Οι δουλέμποροι με πλήρωσαν καλά για να ανοίξω τη συγκεκριμένη δίοδο».

«Εσύ τους την άνοιξες;» είπε ο Κόουλ χωρίς να μπορέσει να κρύψει την οργή του.

«Η συγκομιδή σκλάβων έξω από τα σύνορα δεν είναι έγκλημα» είπε ο Διοδοφύλακας. «Όχι πια. Ο Μέγας Βασιλιάς των πέντε βασιλείων την υποστηρίζει».

«Κι αν σε πληρώσω;» ρώτησε ο Κόουλ. «Ξέρεις, όπως έκαναν κι οι δουλέμποροι. Θα μπορούσες να μου ανοίξεις δίοδο;»

«Σε τούτο το μέρος, για αρκετό διάστημα, όχι» είπε ο Διοδοφύλακας. «Ίσως κάπου αλλού. Το πρόβλημά σου όμως δεν έχει να κάνει μόνο με το άνοιγμα μιας διόδου. Από τη στιγμή που ήρθες στις Παρυφές, θα σε τραβήξουν αναπόφευκτα πίσω. Η έλξη είναι σίγουρα πιο έντονη αν έχεις γεννηθεί εδώ, από τη στιγμή όμως που τις επισκέφτηκες όλοι οι δρόμοι εδώ θα σε γυρίζουν».

Ο Κόουλ δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που άκουγε. «Ακόμα κι αν καταφέρω λοιπόν να γυρίσω σπίτι, θα καταλήξω πάλι εδώ;»

«Το πιθανότερο λίγες ώρες μετά την αναχώρησή σου».

«Δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο».

«Καταλαβαίνω τον αποπροσανατολισμό σου. Να είσαι ευγνώμων που δεν ήρθες εδώ σαν σκλάβος».

«Πήραν τους φίλους μου. Ήθελα να τους βοηθήσω».

«Δε θα μπορούσες να προσφέρεις καμία βοήθεια στους φίλους σου. Τους έχουν πάρει οι δουλέμποροι. Θα πουληθούν».

Ο Κόουλ φοβόταν να κάνει την επόμενη ερώτηση. Φοβόταν πως, αν μιλούσε γι' αυτό, θα έσπαγε η αόρατη ανακωχή ανάμεσά τους. Έπρεπε όμως να μάθει τι σκόπευε να τον κάνει ο Διοδοφύλακας. «Δε θα με παραδώσεις σε αυτούς;»

«Δεν είμαι δουλέμπορος και δεν εργάζομαι πια γι' αυτούς. Με πλήρωσαν να ανοίξω δίοδο. Έκανα το καθήκον μου. Κράτησα τη δίοδο ανοιχτή για τον χρόνο που είχαμε συμφωνήσει. Τώρα η δίοδος είναι κλειστή. Η συμφωνία μας ήταν συγκεκριμένη και προσωρινή. Εσύ πέρασες μόνος σου. Δεν έχουν αυτή τη στιγμή κανένα δικαίωμα πάνω σου. Ούτε κι εγώ. Αν σε πιάσουν όμως δίχως σημάδι, μπορούν να σε διεκδικήσουν».

«Δίχως σημάδι;»

«Οι σκλάβοι έχουν σημάδι. Οι ελεύθεροι έχουν διαφορετικό σημάδι. Δίχως σημάδι, οι δουλέμποροι μπορούν να σε διεκδικήσουν. Δεν κατάγονται όλοι οι σκλάβοι από τόπους εκτός των συνόρων μας».

«Μπορώ να κάνω το σημάδι του ελεύθερου;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Ναι».

«Πού;»

«Σε πολλά μέρη, κανένα όμως δεν είναι εδώ κοντά. Το πλησιέστερο θα ήταν μάλλον το χωριό της Κέεβα. Πρέπει να παρουσιαστείς σε έναν τεχνίτη της βελόνας. Οποιοσδήποτε δεν έχει σημάδι μπορεί να ζητήσει σημάδι ελεύθερου. Μέχρι να φτάσεις εκεί, θα πρέπει φυσικά να αποφύγεις τους δουλεμπόρους. Μέχρι να αποκτήσεις σημάδι ελεύθερου, οποιοσδήποτε δουλέμπορος στην πρώτη ευκαιρία που θα του δοθεί θα σε μαρκάρει για δικό του».

«Οι φίλοι μου θα γίνουν όλοι σκλάβοι;»

«Αν έφεραν τους φίλους σου εδώ δουλέμποροι, τότε η μοίρα τους έχει σφραγιστεί».

Ο Κόουλ προσπάθησε να χωνέψει όσα είχε μάθει. Νόμιζε πως ακολουθούσε τους φίλους του σε κάποιον υπόνομο. Το να καταλήξει σε ένα έρημο, μαγικό λιβάδι ήταν πολύ περισσότερο από όσο είχε κατά νου. Άραγε είχε πραγματικά αφήσει πίσω τον κόσμο που γνώριζε; Είχε πραγματικά παγιδευτεί εδώ; Αν ήταν έτσι, έπρεπε να εγκαταλείψει τους φίλους του και να τρέξει σε ένα χωριό για να του κάνουν ένα σημάδι που θα τον προστάτευε από τη δουλεία; Κι αν το έσκαγε, θα έβρισκε ποτέ ξανά τους φίλους του;

«Θα με βοηθήσεις;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δε θα σε παραδώσω» είπε ο Διοδοφύλακας. «Δεν έχω κανέναν λόγο να σου κάνω κακό. Δε μου κοστίζει τίποτα ιδιαίτερο να απαντήσω σε κάνα δυο ερωτήσεις. Πρέπει όμως να τα βγάλεις πέρα μόνος σου. Είναι επικίνδυνο να ταξιδεύει κανείς με άτομο δίχως σημάδι. Έχω δικές μου υποθέσεις να φροντίσω».

«Πρέπει να σώσω τους φίλους μου» είπε ο Κόουλ.

«Μη βρεθείς στον δρόμο δουλεμπόρων» τον προειδοποίησε ο Διοδοφύλακας. «Ήδη σημαδεύουν τους σκλάβους. Οι φίλοι σου τώρα πια τους ανήκουν. Αν τους ελευθερώσεις, θα διαπράξεις έγκλημα. Και δε θα τα κατάφερνες. Εκείνοι οι δουλέμποροι ξέρουν τη δουλειά τους. Αν προσπαθήσεις να βοηθήσεις τους φίλους σου, θα βρεθείς ανάμεσά τους. Περίμενε να πέσει το σκοτάδι ή να φύγουν οι άμαξες των δουλεμπόρων και μετά δοκίμασε την τύχη σου στο λιβάδι».

«Θα μπορούσες να με βοηθήσεις να πάω σε εκείνη την πόλη;»

«Την Κέεβα; Είσαι μόνος σου, φίλε. Πρέπει να φύγω. Αν αργήσω κι άλλο, θα προκαλέσω υποψίες». Με τα δυο

χέρια πίσω από την πλάτη, ο Διοδοφύλακας έδειξε προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. «Το χωριό είναι προς τα εκεί. Απόφυγε τους ανθρώπους. Θα είναι δύσκολη η πορεία, όχι όμως τόσο δύσκολη όσο η σκλαβιά. Καλή τύχη».

Ο Διοδοφύλακας χάθηκε από τα μάτια του. Ο Κόουλ δεν είχε καταφέρει να δει καλά το πρόσωπό του. Δεν είχαν κοιταχτεί στα μάτια. Ήξερε μόνο πως ήταν αρκετά ψηλός και τα χέρια του είχαν το χρώμα της σοκολάτας.

Το φως λιγόστευε. Ο Κόουλ άκουσε πνιχτά μурμουρητά από συζήτηση σε απόσταση. Άκουσε άλογα και κάτι να χτυπά. Τι θα έκανε; Αν έκανε το σημάδι του ελεύθερου, θα κατάφερνε να βρει μια μέρα τους φίλους του για να τους ελευθερώσει; Πόσο μεγάλο μέρος ήταν οι Παρυφές; Αν έχανε από τα μάτια του τους δουλεμπόρους, τι πιθανότητες είχε να τους ξαναβρεί;

Ο Διοδοφύλακας τον είχε προειδοποιήσει να μην προσπαθήσει να τους σώσει. Ίσως όμως να ήταν υπερβολικός. Δεν έμοιαζε με κάποιον που θα διακινδύνευε για άλλους.

Με την πλάτη στον απολιθωμένο κορμό, τα γόνατα λυγισμένα, ο Κόουλ αγκάλιασε τα πόδια του. Δεν είχε ιδέα πώς να επιβιώσει στη φύση. Αν περιπλανιόταν μόνος στο ξερό λιβάδι, μπορεί να πέθαινε από δίψα ή πείνα πριν προλάβει να βρει χωριό. Αν έσωζε τον Ντάλτον, την Τζένα, ίσως μερικούς κι από τους άλλους, θα μπορούσαν να φύγουν μαζί. Ακόμα κι αν δεν τα κατάφερνε και τον έπιαναν, θα ήταν τουλάχιστον με τους φίλους του. Και θα είχε κάποια προστασία από την άγρια φύση. Ίσως κατάφερνε να δραπετεύσει αργότερα.

Δεν τον είχαν πιάσει όμως ακόμη. Αν ήταν προσεκτικός, μπορεί να τους έσωζε όλους. Έπρεπε να σκέφτεται θετικά.

Το φως χανόταν. Λαμπρά αστέρια στόλιζαν τον δίχως Σελήνη ουρανό. Δεν ήταν αστρονόμος, αλλά οι δίνες των άστρων που συνωστίζονταν στον ουρανό είχαν σίγουρα διαφορετικά σχέδια από εκείνα στην πατρίδα του. Όταν κατασκήνωσαν στην έρημο, ο πατέρας του του είχε δείξει μια φορά τον Γαλαξία. Οι λωρίδες αστεριών πέρα ψηλά έμοιαζαν με πολλούς γαλαξίες μαζί, θύμιζαν λυγισμένα γαλαξιακά χέρια που απλώνονταν στο στερέωμα. Αρκετά αστέρια έλαμπαν με αποχρώσεις πιο γαλανές ή κόκκινες απ' ό,τι είχε δει ποτέ.

Το μοναδικό άλλο φως ερχόταν από τις φωτιές ανάμεσα στις άμαξες. Με το σκοτάδι της νύχτας για κάλυψη, ο Κόουλ πλησίασε περισσότερο. Στη λάμψη της φωτιάς είδε τα παιδιά στα κλουβιά ντυμένα ακόμη με τις στολές τους. Τα κορίτσια είχαν χωριστεί από τα αγόρια. Κάποια προσπαθούσαν να κοιμηθούν. Άλλα κλαψούριζαν με τα πρόσωπα κολλημένα στα κάγκελα. Μερικά μιλούσαν σιγανά. Είδε την Τζένα να ψιθυρίζει στη Σάρα. Σε άλλο κλουβί ο Ντάλτον ακουμπούσε το μέτωπό του στα μπράτσα του.

Ο Ντάλτον είχε παρατηρήσει την κλειδωμένη πόρτα όταν κατέβηκαν τη σκάλα. Ήθελε να φύγουν. Ο Κόουλ δεν είχε απλώς αδιαφορήσει για την ανησυχία του φίλου του αλλά ήταν κι εκείνος που είχε προτείνει να πάνε στο στοιχειωμένο σπίτι μαζί με τον Ντάλτον και την Τζένα. Είχε καταδικάσει τους φίλους του στη σκλαβιά. Έπρεπε να τους σώσει.

Δεν έμοιαζαν όλες οι άμαξες με κλουβιά. Κάποιες θύμιζαν περισσότερο άμαξες. Μια δυο έμοιαζαν σχεδόν

σαν τροχόσπιτα, με απλά στολίδια και παράξενα παράθυρα στο πλάι.

Ο Κόουλ περίμενε. Ένας μόνο σκοπός έκανε τον γύρο της κατασκήνωσης κάνοντας βόλτες στο μισοσκοτάδο πέρα από τις φωτιές. Ο πρώτος που φυλούσε σκοπιά ήταν ο ξανθός άντρας με τις ουλές. Τώρα ήταν ο Χαμ. Κανείς άλλος δεν έδειχνε να ενδιαφέρεται για την ασφάλεια. Ο Κόουλ παρακολουθούσε τους δουλεμπόρους να κάνουν αστεία και να τρώνε. Δεν είδε καθόλου τον Άνσελ, είδε όμως τη γυναίκα να μπαίνει και να βγαίνει σε μία από τις άμαξες που έμοιαζαν περισσότερο με σπίτι. Ίσως μιλούσε μαζί του. Οι υπόλοιποι απαγωγείς ήταν εκεί, εκτός από τον τύπο με το κεφάλι λύκου. Επιπλέον ο Κόουλ πρόσεξε ότι υπήρχαν τουλάχιστον άλλοι τέσσερις που δεν είχε δει πριν. Πρέπει να είχαν μείνει πίσω με τις άμαξες.

Οι δουλέμποροι κάποια στιγμή έπεσαν να κοιμηθούν – άλλοι σε άμαξες, άλλοι κάτω από άμαξες, άλλοι καταγής. Τα περισσότερα παιδιά αποκοιμήθηκαν. Όχι όλα όμως. Ο Ντάλτον ήταν ακουμπισμένος στα κάγκελα του κλουβιού του και κοιτούσε με βλέμμα άδειο τη λάμψη της φωτιάς κοντά τους, που έσβηνε σιγά σιγά. Ο Κόουλ ανοιγόκλεισε τα μάτια για να διώξει τα δάκρυα. Δεν άξιζε στον φίλο του να είναι αλυσοδεμένος σε φορητό κλουβί σαν κανένα ζώο σε τσίρκο.

Στην κατασκήνωση έπεσε σιωπή. Ο μυώδης κοκκινοτρίχης ανέλαβε τη σκοπιά. Έκανε αργά κύκλους, με τα μάτια καρφωμένα στο κενό της νύχτας. Μόνο που εκεί υπήρχε ο Κόουλ, κουλουριασμένος σε ένα χαμηλό ανάχωμα που έλπιζε πως ήταν σε απόσταση ασφαλείας.

Προσπάθησε να καταστρώσει ένα σχέδιο. Ήταν δύσκολο από τόσο μακριά. Κατά πάσα πιθανότητα, τα κλουβιά ήταν

κλειδωμένα. Δεν είχε δει πουθενά κλειδιά. Κανείς δεν είχε μπει ούτε είχε βγει από τα κλουβιά όσο ήταν εκεί και παρακολουθούσε.

Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα από εκεί που κρυβόταν. Έπρεπε είτε να διακινδυνέψει να προχωρήσει πιο κοντά είτε να δοκιμάσει την τύχη του και να βρει το χωριό της Κέεβα. Πήρε τα μάτια από τις φωτιές και κοίταξε το έρημο λιβάδι. Δεν μπορούσε να φύγει μες στη νύχτα και να εγκαταλείψει τους φίλους του. Δικό του ήταν το λάθος που είχαν καταλήξει εκεί.

Ο Κόουλ περίμενε να πάει ο σκοπός στην άλλη άκρη της κατασκήνωσης και άρχισε να τρέχει βιαστικά, με τα πόδια λυγισμένα. Πλησίασε το κλουβί που κρατούσαν τον Ντάλτον. Ο φίλος του και άλλα δυο αγόρια τίναξαν το κεφάλι μόλις τον είδαν. Ο Κόουλ είχε παρατηρήσει με μεγάλη προσοχή ότι κανείς από τους απαγωγείς δεν είχε συρθεί κάτω από τη συγκεκριμένη άμαξα για να κοιμηθεί. Με το δάχτυλο στα χείλη, βούτηξε στις σκιές.

«Κόουλ;» ψιθύρισε δύσπιστα ο Ντάλτον.

Ο Κόουλ μόλις που άκουγε τον φίλο του, ανησυχούσε όμως μήπως είχε μιλήσει πολύ δυνατά. Έπρεπε να απαντήσει. Χρειαζόταν πληροφορίες. Ήθελε όμως να περάσει ένα λεπτό για να βεβαιωθεί πως η κατασκήνωση παρέμενε ήσυχη.

Ανακάθισε και έφερε το στόμα κοντά στις χαραμάδες του σανιδένιου πατώματος του κλουβιού. «Πέρασα μόνος μου σ' αυτό το μέρος. Ήρθα για να σας βγάλω από εδώ. Είναι κλειδωμένα τα κλουβιά;»

«Ναι» ψιθύρισε ο Ντάλτον από την ίδια χαραμάδα. «Ο Χαμ έχει το κλειδί. Ο τύπος που μας υποδέχτηκε στην αρχή στο υπόγειο».

«Τον θυμάμαι» είπε ο Κόουλ. Ο Χαμ είχε πάει μέσα σε μια από τις άμαξες. «Είδα πού πήγε για ύπνο. Θα προσπαθήσω να κλέψω το κλειδί».

«Είσαι τρελός;» ρώτησε ο Ντάλτον.

«Όχι τόσο δυνατά» τον παρακάλεσε ο Κόουλ.

«Θα σε πιάσουν κι εσένα. Πρέπει να τρέξεις να γλιτώσεις».

«Όχι» είπε μια άλλη φωνή. «Βγάλε μας έξω».

«Βούλωσ' το» ψιθύρισε με αγωνία μια τρίτη φωνή.

Τα αγόρια από πάνω σώπασαν. Ο Κόουλ άκουσε βήματα να πλησιάζουν. Το σώμα του κοκάλωσε. Προσπάθησε να αναπνέει αθόρυβα. Μπότες και πόδια πρόβαλαν.

«Τι είναι όλη αυτή η φασαρία;» ψιθύρισε απότομα ο κοκκινοτρίχης.

«Τίποτα» απάντησε ένα από τα αγόρια.

«Προσπαθούν να μου πάρουν το σακάκι» αυτοσχεδίασε σιγανά ο Ντάλτον.

«Ησυχία, αλλιώς θα το πάρω εγώ» απείλησε ο κοκκινοτρίχης. «Ωρα για ύπνο».

«Άμα μας βρει ο μπαμπάς μου, θα σου πω εγώ» είπε ένα από τα αγόρια. «Είναι μπάτσος».

Ο κοκκινοτρίχης χασκογέλασε βαριεστημένα. «Δεν υπάρχει πέρασμα από εκεί για εδώ. Οι γονείς σας δε θα σας θυμούνται καν. Τέρμα η φασαρία. Δε θέλω να ξανάρθω εδώ».

«Συγγνώμη» είπε ο Ντάλτον.

«Μη ζητάς συγγνώμη» είπε ο κοκκινοτρίχης. «Απλώς μη μιλάς».

«Με συγχωρείτε» είπε ένα κορίτσι από διπλανή άμαξα.

«Το ίδιο ισχύει για όλους σας» είπε απότομα ο κοκκινοτρίχης, που μετά βίας κατάφερε να κρατήσει τη φωνή του ψιθυριστή.

«Σκέφτηκα απλώς πως θα θέλατε να μάθετε για το αγόρι που κρύβεται κάτω από την άμαξα» απάντησε το κορίτσι.

Ο Κόουλ ένιωσε σαν να βυθίστηκε ξαφνικά σε παγωμένο νερό.

Οι μπότες σύρθηκαν. «Τι;»

«Ο Άνσελ μας είπε πως θα τιμωρούμασταν αν δε λέγαμε ό,τι ξέραμε» είπε το κορίτσι. «Ένα αγόρι κάτω από την άμαξα εκεί σχεδιάζει απόδραση».

Ο κοκκινοτρίχης έσκυψε και κοίταξε τον Κόουλ στα μάτια. «Μπα, ποιον έχουμε εδώ;»

Ο Κόουλ προσπάθησε να μιλήσει. Του χρειάστηκε μια στιγμή. «Εγώ; Είμαι ελεύθερος πολίτης και ψάχνω για δουλειά».

«Ελεύθερος είπες;» Ο άντρας χασκογέλασε. «Βλέπω τον καρπό σου, μικρέ. Μπορεί να είσαι τώρα ελεύθερος. Δε θα είσαι όμως για πολύ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Σημάδι σκλάβου

Ο Κόουλ ήξερε πως έπρεπε να φύγει, το σοκ της ανακάλυψης όμως τον άφησε για μια στιγμή παράλυτο. Η μόνη του ευκαιρία ήταν να το σκάσει. Βρίσκονταν σε ξερό λιβάδι κι ήταν νύχτα. Αν έτρεχε αρκετά μακριά, αρκετά γρήγορα, ίσως τον έχαναν οι απαγωγείς.

Όταν ο κοκκινοτρίχης άπλωσε σκυφτός το χέρι κάτω από την άμαξα, ο Κόουλ κύλησε προς την αντίθετη πλευρά. Πετάχτηκε όρθιος και άρχισε να τρέχει προσπερνώντας άλλες άμαξες και πηδώντας πάνω από κάποιον που κοιμόταν τυλιγμένος σε μια φθαρμένη κουβέρτα.

«Εισβολέας!» είπε ο κοκκινοτρίχης σημαίνοντας συναγερμό. «Όλοι όρθιοι! Εισβολέας! Μην τον αφήσετε να ξεφύγει!»

Οι φωνές του δυνάμωσαν τον πανικό του Κόουλ. Σε όλη την κατασκήνωση άντρες πετούσαν στην άκρη τα σκεπάσματά τους και σηκώνονταν όρθιοι. Καθώς έτρεχε στο ανοιχτό λιβάδι, είδε δύο άντρες να τρέχουν παράλληλα με εκείνον και λίγο πιο μπροστά, πλησιάζοντας σιγά σιγά ο

ένας τον άλλο. Ήταν κι οι δυο πιο γρήγοροι από τον Κόουλ. Αν συνέχιζε να τρέχει ευθεία, θα τον έπιαναν· έκανε λοιπόν απότομα πίσω με την ελπίδα να περάσει σαν αστραπή μέσα από την κατασκήνωση και να τους μπερδέψει.

Η αλλαγή κατεύθυνσης αποκάλυψε απλά τον κοκκινοτρίχη που πλησίαζε πίσω του μαζί με αρκετούς άλλους. Δεν είχε άλλη επιλογή. Ο Κόουλ έστριψε προς την πλησιέστερη άμαξα, άρπαξε τα κάγκελα και σκαρφάλωσε πάνω. Τα δάχτυλα του κοκκινοτρίχη άγγιξαν το πόδι του, δεν κατάφεραν όμως να τον αρπάξουν.

Γονατισμένος πάνω στην ξύλινη οροφή της άμαξας, ο Κόουλ δεν μπορούσε να δει τους διώκτες του, αλλά μπορούσε να τους ακούσει που πλησίαζαν από παντού. Δεν ήταν ποτέ πολύ γρήγορος στο τρέξιμο, ήταν όμως καλός στο σκαρφάλωμα. Τα ύψη δεν τον πείραζαν καθόλου. Λίγο πιο πέρα υπήρχε άλλη μία άμαξα. Πήρε φόρα και πήδησε για την επόμενη οροφή, όπου μόλις και μετά βίας κατάφερε να προσγειωθεί.

«Μετακινείται!» φώναξε μια τραχιά φωνή.

Ο Κόουλ έτρεξε πάνω στην άμαξα και πήδησε στην οροφή μιας άλλης. Η προσγείωση δεν ήταν καλή· το μάγουλό του τρίφτηκε στο γεμάτο ακίδες ξύλο. Σηκώθηκε στα γόνατα και συνειδητοποίησε πως δεν υπήρχαν άλλες άμαξες. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να γυρίσει πίσω.

«Ακόμη κινείται!» βροντοφώναξε μια φωνή. «Σε αυτήν είναι!»

Αν έμενε ακίνητος, θα τον έπιαναν. Ο Κόουλ έτρεξε και πήδησε από την οροφή όσο πιο μακριά μπορούσε. Καθώς το έδαφος τον πλησίαζε με ορμή, είδε άντρες να τρέχουν

καταπάνω του από τη μια πλευρά. Ο Κόουλ προσπάθησε να προσγειωθεί τρέχοντας, αντί γι' αυτό όμως σύρθηκε οδυνηρά στο χώμα και η πρόσκρουση τράνταξε τα κόκαλά του. Παρασυρμένος από την αδρεναλίνη και τον πανικό, σηκώθηκε τη στιγμή που ένα μεγάλο σώμα τού έβαζε τρικλοποδιά από πίσω.

Όλος ο αέρας στράγγιξε από τα πνευμόνια του όταν βρέθηκε καρφωμένος κάτω από τον όγκο ενός μεγαλόσωμου άντρα που βρομούσε δέρμα και ιδρώτα. Ο Κόουλ στριφογύρισε, τα γεμάτα κάλους χέρια όμως τον κρατούσαν γερά. Το στόμα του γέμισε χώμα και ένα αγκαθωτό αγριόχορτο τσιμπούσε το μέτωπό του. Γύρω του μαζεύτηκαν οι υπόλοιποι άντρες.

Ο ένας έλεγε στον άλλο να σωπάσει. Βήματα και φως πλησίαζαν. Ο Κόουλ τέντωσε τον λαιμό του και είδε τον Άνσελ με μια λάμπα στο χέρι. Φορούσε το πλατύγυρο καπέλο, μια μακριά νυχτικιά, παντελόνι με τιράντες και σκονισμένες μπότες. Στο άλλο χέρι κρατούσε ένα δρεπάνι. Ο Κόουλ έκλεισε τα μάτια κι ο φόβος έσφιξε τα σωθικά του.

Οι μπότες σταμάτησαν ένα βήμα πριν από το πρόσωπο του Κόουλ. «Τι έχουμε εδώ;» ρώτησε με την ξερή του φωνή.

Ο Κόουλ άνοιξε τα μάτια και έμεινε αμίλητος.

«Τον βρήκα κάτω από μίαν άμαξα» είπε ο κοκκινοτρίχης. «Πρέπει να τρύπωσε στην κατασκήνωση».

Ο Άνσελ γονάτισε και άφησε τη λάμπα στο χώμα. Το φως τόσο κοντά στα μάτια του δεν άφηνε να δει το πρόσωπό του. «Ωρα να τα πεις όλα, Σκιάχτρο. Από πού τρύπωσες στην κατασκήνωση;»

«Απλώς περνούσα» έκανε να πει ο Κόουλ.

«Ένα από τα κορίτσια είπε πως σχεδίαζε απόδραση» προθυμοποιήθηκε να τον πληροφορήσει ο κοκκινοτρίχης.

«Εκείνη τον μαρτύρησε;» ρώτησε ο Άνσελ.

«Βέβαια» είπε ο κοκκινοτρίχης.

Ο Άνσελ κούνησε το κεφάλι. «Μπράβο της. Μπορεί να τα καταφέρει εδώ. Αξίζει στη μικρούλα μας μια ανταμοιβή. Έχουμε καθόλου μπισκότα; Από εκείνα με το γλάσο;»

«Μερικά» απάντησε μια φωνή.

«Θα τα πάρει όλα» είπε ο Άνσελ. «Να έχει την καλύτερη φροντίδα μέχρι να φτάσουμε στους Πέντε Δρόμους. Θα σερβίρεται πρώτη με πιο μεγάλες μερίδες, στην μπροστινή άμαξα – ό,τι μπορούμε να κάνουμε για να έχει ανέσεις».

Ο Κόουλ ευχήθηκε να πάθει δηλητηρίαση με τα μπισκότα. Κράτησε όμως το στόμα του κλειστό.

Ο Άνσελ σηκώθηκε και πήρε από κάτω τη λάμπα. «Άφησέ τον να σταθεί».

Ο άντρας άφησε τον Κόουλ και έφυγε από πάνω του. Ένα άγριο χέρι τον άρπαξε από τον γακκά και τον έσυρε όρθιο. Ο Άνσελ τον κοίταξε με μάτια σχεδόν κλειστά.

«Σκόπευες να μου κλέψεις τους σκλάβους, Σκιάχτρο;»

Ο Κόουλ έριξε μια ματιά στο δρεπάνι – στη μοχθηρή καμπύλη της λάμας, στην κοφτερή αιχμή. Δεν ήταν σίγουρος τι ήθελε να ακούσει αυτός ο τύπος. «Πήρες τους φίλους μου».

«Είσαι από εκεί» είπε ο Άνσελ. «Από έξω. Πέρασες μαζί μας. Πώς ξεγλίστρησες;»

Δεν ήθελε να του πει πως είχε περάσει έπειτα από εκείνους. Ο Διοδοφύλακας τον είχε βοηθήσει και ο Κόουλ ανησυχούσε μήπως τον έβαζε σε μπελάδες αν έλεγε την αλήθεια. «Μες στη φασαρία, κρύφτηκα πίσω από ένα απ' τα πέτρινα δέντρα».

Ο Άνσελ έριξε μια ματιά στους άντρες του. «Δε χαίρομαι καθόλου που το ακούω αυτό. Είχαμε βάλει ανθρώπους να προσέχουν για να μη γίνει κάτι τέτοιο όταν σας υποδεχτήκαμε στη νέα σας πατρίδα».

«Πού είμαστε;»

Ο Άνσελ χαμογέλασε. Δεν ήταν χαμόγελο χαράς. Ήταν χαμόγελο φονιά που ήξερε πως η αστυνομία δε θα έβρισκε ποτέ το πτώμα. «Ιδού η απορία, έτσι; Δεν είμαστε, βλέπεις, πια στην Αριζόνα. Δεν είμαστε στη Γη. Δεν είμαι αστρονόμος, μα ίσως να μην είναι καν το ίδιο σύμπαν στο οποίο βρίσκεται η Γη. Είμαστε στις Παρυφές. Στο σταυροδρόμι πιο συγκεκριμένα, ανάμεσα σΚουρσάροι των ουρανών».

«Κι αυτό σημαίνει πως μπορείς να απάγεις ανθρώπους;»

Ο Άνσελ κοίταξε τους άντρες του. «Το Σκιάχτρο κάνει σωστές ερωτήσεις». Η λάμπα κουνήθηκε λίγο τρίζοντας. «Στην Αριζόνα, ναι, έκλεψα τους φίλους σου και σε εκείνα τα μέρη ίσως με θεωρούσαν ένοχο. Το πρόβλημά σου είναι πως δεν είμαστε πια εκεί. Από τη στιγμή που φτάσαμε στις Παρυφές και σημάδεψα τα παιδιά, έγιναν ιδιοκτησία μου, σύμφωνα με τον νόμο αυτού του τόπου. Και η απόπειρά σου να πάρεις την ιδιοκτησία μου, Σκιάχτρο, καθιστά εσένα εγκληματία».

Ο Κόουλ ένιωθε ναυτία. Πώς μπορούσαν να τον κατηγορούν για αδίκημα επειδή προσπάθησε να βοηθήσει

τους φίλους του που είχαν απαγάγει; Όλα ήταν ανάποδα. «Δεν ξέρω τους νόμους εδώ».

Ο Άνσελ χασκογέλασε και το χαμόγελό του έγινε σχεδόν αληθινό. «Δε θα ήταν ωραία, παιδιά, αν έπρεπε να τηρείτε μόνο τους νόμους που ξέρετε; Θα περνούσα όλη μου τη ζωή ταξιδεύοντας και θα έμενα όσο πιο αδαής μπορούσα». Κοίταξε τον Κόουλ από την κορφή ως τα νύχια. «Μόνος σου δουλεύεις;»

Ο Κόουλ έβαλε σχεδόν τα γέλια. «Καλά θα κάνετε να προσέχετε, παιδιά. Από στιγμή σε στιγμή καταφτάνουν οι ενισχύσεις μου».

Το πρόσωπο του Άνσελ έγινε τρομαχτικά ανέκφραστο. «Δεν ήταν απάντηση αυτό. Άλλη μια φορά. Μόνος σου δουλεύεις;»

Ο Κόουλ κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Ναι. Μόνος μου είμαι. Κανείς άλλος δεν ξέφυγε».

«Αν μου λες ψέματα... τέλειωσες».

«Δε λέω ψέματα». Κοιτάχτηκαν στα μάτια σιωπηλοί για ένα λεπτό. «Τι θα μου κάνεις;»

Το χαμόγελο ξαναγύρισε, πονηρό αυτή τη φορά. «Πες μου εσύ, Σκιάχτρο».

Ο Κόουλ ξεροκατάπιε. Όλα τα μάτια τον κοιτούσαν με προσδοκία. «Θα γίνω σκλάβος;»

Ο Άνσελ σήκωσε το δρεπάνι και τα μάτια του χάρδωσαν τη λάμα. «Εγώ έλεγα να σου κόψω χέρια και πόδια για παραδειγματισμό. Δε γίνεται να αφήνουν οι δουλέμποροι τον καθένα να αρπάζει το εμπόρευσμά τους. Δεν είναι καλό για τη δουλειά. Εσύ όμως... Σκιάχτρο... με πέτυχες σε καλή διάθεση. Πόσο συχνά συμβαίνει αυτό, παιδιά;»

Όλοι οι άντρες κοίταξαν αλλού.

Ο Άνσελ πλησίασε τον Κόουλ ακόμα πιο πολύ. «Πρόσεξες ότι δεν απαντούν; Αυτή είναι η απάντησή σου. Είχαμε όμως καλή ψαριά απόψε, την καλύτερη εδώ και πολύ καιρό· θα εκπληρώσω λοιπόν την ευχή σου και θα σε πάρω για σκλάβο». Γύρισε προς τα πίσω και φώναξε: «Σέτσα; Σημάδεψέ τον! Θα περπατά πίσω από την τελευταία άμαξα αύριο. Χωρίς φαΐ ή νερό. Θα τον αφήσουμε να κρατήσει τα άκρα του, αυτό δε σημαίνει όμως ότι θα τον καλοπιιάσουμε κιόλας. Τέρμα η παράσταση. Ελάτε να ταχτοποιηθούμε πάλι. Ξεκινάμε το πρωί».

Ο Άνσελ έκανε αρκετά βήματα πίσω, με τις μπότες να ξύνουν το ξερό χώμα. Η γυναίκα που είχε φάει την κατσαρίδα πλησίασε με δική της λάμπα. Την κράτησε μπροστά στον Κόουλ. «Εσύ ήσουν εκείνος που χτύπησες με το σακούλι σου τη λάμπα».

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι.

Τον κοίταξε με βλέμμα διαπεραστικό. Ο Κόουλ κοίταξε αλλού.

«Κοίτα με στα μάτια, νεαρέ» είπε η Σέτσα.

Την κοίταξε. Έγειρε προς το μέρος του δίχως να πάψει να τον κοιτάζει. Τα δάχτυλά της ήταν αλλόκοτα παραμορφωμένα. Εξέτασε τα χέρια του μπρος και πίσω.

«Χειρότερος από τους άλλους» είπε. «Δεν έχει καμία πιθανότητα μορφοπλαστικής. Ο Μέγας Βασιλιάς δε θα δώσει μήτε έναν μολυβένιο δακτύλιο γι' αυτόν».

Ο Άνσελ κούνησε το κεφάλι. «Αν το ήξερα, θα τον χρησιμοποιούσα για παραδειγματισμό».

«Και τώρα μπορείς» είπε η Σέτσα κοιτώντας πίσω.

«Μπα, έχω ήδη βγάλει απόφαση. Αρκεί που θα ακολουθεί την άμαξα». Ο Άνσελ έφυγε.

«Να είσαι ευχαριστημένος που δεν κάνω εγώ κουμάντο» είπε η Σέτσα. «Θα σε έδινα στο Κάρναγκ να σε φάει».

«Τι είναι το Κάρναγκ;» ρώτησε ο Κόουλ.

Οι άντρες που τον φυλούσαν γέλασαν με την άγνοιά του.

Η Σέτσα έσμιξε τα φρύδια. «Εξαρτάται ποιον ρωτάς. Λένε διάφορα. Όλοι όμως συμφωνούν πως το Κάρναγκ είναι ένα τέρας που δεν έχουμε ξαναδεί πουθενά σΚουρσάροι των ουρανών. Ο κόσμος φοβάται. Δεν είμαστε και τόσο μακριά από τη Σάμπρια, όπου τριγυρνά το τέρας».

«Έχεις δίκιο» είπε ο Κόουλ. «Χαίρομαι που δεν κάνεις εσύ κουμάντο».

«Έλα να σου κάνω το σημάδι του σκλάβου για να πάω για ύπνο» είπε η Σέτσα. «Δώσε το χέρι σου».

Ο Κόουλ σκέφτηκε για μια στιγμή να αντισταθεί. Ακριβώς πίσω του όμως υπήρχαν δύο άντρες. Απ' όσο ήξερε, αν έκανε φασαρία θα ξαναγυρνούσε ο Άνσελ με το δρεπάνι του. Ο Κόουλ άπλωσε το αριστερό του χέρι.

Η Σέτσα έβγαλε ένα σακούλι με κορδόνι και άνοιξε το στόμιο. Το τρίτο δάχτυλο του αριστερού της χεριού είχε μεγαλύτερο νύχι. Το βούτηξε μέσα στο σακούλι.

«Μείνε ακίνητος» είπε στον Κόουλ και γύρισε σε έναν από τους άντρες. «Βοήθησέ τον».

Ο δουλέμπορος άρπαξε το χέρι του Κόουλ πάνω από τον καρπό. Ο άλλος άντρας τον κράτησε από πίσω. Ο Κόουλ έσφιξε τα δόντια. Αφού τον κρατούσαν έτσι, το σημάδεμα θα πονούσε. Προσπάθησε να προετοιμαστεί για τον πόνο.

Όταν το νύχι της άγγιξε τον καρπό του, ήταν απίστευτα ζεστό και κρύο συνάμα. Ήθελε να τραβήξει το χέρι, ο γεροδεμένος κοκκινοτρίχης όμως τον κρατούσε γερά. Η Σέτσα σάλεψε τα χείλη όσο έκανε ένα απλό σχέδιο με το νύχι. Ύστερα έκανε πίσω. Το σημάδι του σκλάβου που είχε χαράξει ήταν κατακόκκινο. Εξακολουθούσε να είναι καυτό και παγωμένο μαζί, αν και όχι τόσο πολύ όσο όταν άγγιζε το νύχι το δέρμα του.

«Προσπάθησε να μην το ακουμπάς» τον συμβούλεψε. «Θα αργήσει να περάσει». Γύρισε και έφυγε.

Με το χέρι στον ώμο του σαν μέγγενη, ο κοκκινοτρίχης οδήγησε τον Κόουλ στο πίσω μέρος ενός από τα κλουβιά και τον έδεσε με μια σφιχτή αλυσίδα από το γερό του χέρι.

«Τσιμουδιά» τον απείλησε. «Θα οργανώσουμε τους σκλάβους ανάλογα με την αξία τους το πρωί. Οι καλύτεροι θα πάνε μπροστά. Εσύ θα περπατάς πίσω από την τελευταία άμαξα. Καλά θα κάνεις να κοιμηθείς. Θα 'ναι δύσκολη μέρα η αυριανή».

Ο κοκκινοτρίχης έφυγε. Ο Κόουλ δεν ήξερε κανένα από τα παιδιά σε τούτη την άμαξα. Έκαναν πως κοιμούνται, είχε δει όμως δυο να τον κρυφοκοιτάζουν.

Ο Κόουλ ξάπλωσε καταγής. Δεν είχε κουβέρτα. Το έδαφος ήταν σκληρό, ανώμαλο. Η αλυσίδα δεν έφτανε μέχρι κάτω για να ακουμπήσει το χέρι του και ο καρπός του κρεμόταν δέκα εκατοστά.

Δεν έβλεπε τον Ντάλτον ή την Τζένα. Οι άμαξές τους είχαν χαθεί στις σκιές και δεν ήθελε να τραβήξει περισσότερη προσοχή πάνω του με το να τους φωνάζει.

Σιωπή έπεσε ξανά. Το μόνο που ακουγόταν ήταν το τρίξιμο από τις φωτιές. Πριν από μισή μόλις ώρα ο Κόουλ

παρακολουθούσε από μακριά την κατασκήνωση. Είχε πολλές επιλογές. Ευχήθηκε να μπορούσε να γυρίσει πίσω τον χρόνο και να τα έκανε όλα από την αρχή· ήταν όμως πολύ αργά. Ήταν πια σκλάβος, σαν τους υπόλοιπους.

Τι σκλάβος θα γινόταν; Θα δούλευε σε ανθρακωρυχεία, να σπάει βράχια με κασμά; Θα έκανε κουπί σε καράβι; Θα δούλευε σε φάρμα; Θα πολεμούσε σε αρένα μονομάχων; Όλα αυτά μαζί ή μήπως τίποτε από όλα; Πίστευε πως θα μάθαινε τις απαντήσεις πιο σύντομα από όσο ήθελε. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ηρεμήσει, ο ύπνος όμως άργησε να έρθει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Καραβάνι

Η επόμενη μέρα σε κάθε βήμα γινόταν και χειρότερη. Αλυσοδομένος στην τελευταία άμαξα, ο Κόουλ είχε να αντιμετωπίσει περισσότερη σκόνη από οποιοδήποτε άλλο μέλος της πομπής. Τα παιδιά στα κλουβιά έτρωγαν κι εκείνα σκόνη, μπορούσαν όμως τουλάχιστον να γυρίσουν την πλάτη. Ο Κόουλ κατάλαβε πως, αν έμενε πολύ κοντά στην άμαξά του με τα μάτια μισόκλειστα, το κεφάλι σκυφτό και το ελεύθερο χέρι να καλύπτει τη μύτη και το στόμα, μπορούσε να αποφύγει αρκετή από τη σκόνη για να μείνει όρθιος. Κάποια τμήματα της διαδρομής είχαν πολύ περισσότερη σκόνη από τα άλλα.

Την πιο πολλή ώρα έπρεπε να περπατά γρήγορα για να ακολουθεί τον ρυθμό της άμαξας. Οι φύλακες δεν τον άφηναν να κρατά τα κάγκελα του κλουβιού, εκείνος όμως έμενε αρκετά κοντά για να μπορεί να τα αγγίζει. Σε κάποια απόσταση από την άμαξα μπορούσε να συρθεί από την αλυσίδα, υπήρχε όμως φόβος να χάσει έτσι την ισορροπία του. Στις ανηφοριές η άμαξα πήγαινε πιο αργά. Στις κατηφοριές, λίγο πιο γρήγορα. Ο τόπος ήταν λίγο πολύ επίπεδος, δίχως μεγάλους λόφους ή κοιλάδες.

Μέχρι να σταματήσουν για μεσημεριανό, ο Κόουλ ένιωθε τόσο πεινασμένος και διψασμένος όσο δε θυμόταν να είχε νιώσει ποτέ του. Τα σκασμένα χείλη του είχαν τη γεύση του λιβαδιού, σαν να είχε προσπαθήσει να το φάει.

Οι άμαξες σχημάτισαν έναν μεγάλο κύκλο. Κάθισε μόνος του ενώ οι υπόλοιποι έτρωγαν, με σώμα και πόδια εξαντλημένα. Πώς θα προχωρούσε δίχως φαΐ ή νερό; Ίσως αυτό να ήταν και το σκεπτικό. Ίσως να κατέληγε να τον σέρνουν μέχρι θανάτου.

Τα περισσότερα παιδιά στην άμαξα απέφευγαν να τον κοιτάξουν. Κανείς δε δοκίμασε να του πετάξει φαγητό. Δεν τους κατηγορούσε. Δεν ήθελαν να καταλήξουν αλυσοδεμένοι δίπλα του. Ήταν δύσκολο να τους βλέπει να τρώνε και να πίνουν. Το μόνο που είχαν ήταν ψωμί και νερό, στον Κόουλ όμως φάνταζε σαν γιορτινό γεύμα.

Ο Ντάλτον και η Τζένα βρίσκονταν σε δύο από τις πιο μακρινές άμαξες. Έλεγε στον εαυτό του ότι θα προσπαθούσαν να του δώσουν κρυφά φαγητό αν δεν ήταν τόσο μακριά. Κοιτούσαν συνέχεια προς το μέρος του, έκανε λοιπόν ό,τι μπορούσε για να δείχνει καλά. Κατάφερε ακόμα και να χαμογελάσει μερικές φορές.

Όταν άρχισαν να προχωρούν ξανά οι άμαξες, τα πόδια του Κόουλ ήταν πιασμένα και είχαν πάθει κράμπα. Ίσως να μην ήταν και τόσο καλή ιδέα η ξεκούραση. Άρχισε να αναρωτιέται αν θα άντεχε μέχρι να τελειώσει η μέρα. Δεν κοιτούσε τους φύλακες. Δεν κοιτούσε τα παιδιά στο κλουβί. Δεν κοιτούσε τον ήλιο. Με το κεφάλι κάτω, συνέχισε να σέρνει τα πόδια του.

Το απόγευμα έγινε πιο ζεστό. Ιδρώτας πότιζε τη στολή του σκιάχτρου. Είχε ξεφορτωθεί το άχυρο και τα βέλη, ευχόταν όμως να είχε πιο κοντά μανίκια. Τουλάχιστον το

καπέλο προστάτευε το πρόσωπο και τον λαιμό του από τον ήλιο. Το εσωτερικό του στόματός του είχε στεγνώσει. Ένιωθε τη γλώσσα του πρησμένη. Όταν προσπάθησε να ανοίξει το στόμα, τα χείλη ήταν κολλημένα μεταξύ τους.

Όσο πλησίαζε το σούρουπο σκόνταφτε συχνά και μερικές φορές έπεσε. Αν δε σηκωνόταν αμέσως, τον έσερνε η αλυσίδα. Μια φορά την άφησε να τον σύρει για αρκετή απόσταση, ελπίζοντας να ξεκουράσει έτσι τα πόδια του. Η χειροπέδη πονούσε φριχτά τον καρπό του και σύντομα κατάλαβε πως, αν δεν έμενε όρθιος, το σώμα του μπροστά θα μεταμορφωνόταν σε ένα πελώριο κάκαδο.

Καθώς ο ήλιος χανόταν, το κεφάλι του σφυροκοπούσε από τον πόνο. Η γλώσσα του ήταν σαν παλιό σφουγγάρι που είχε ξεραθεί. Τα πόδια του, από λάστιχο θαρρείς, δεν είχαν καθόλου δύναμη, εκείνος όμως συνέχισε να προχωρά γιατί η εναλλακτική ήταν ακόμα χειρότερη.

Όταν σταμάτησε η άμαξα, ο Κόουλ σωριάστηκε και έχασε αμέσως τις αισθήσεις του. Ξύπνησε με τον Χαμ να στάζει νερό στο στόμα του από ένα παγούρι, λίγο λίγο. Ήταν ζεστό και είχε γεύση μεταλλική, κατάφερνε παρ' όλα αυτά να έχει παραδεισένια γεύση. Ακολούθησε λίγο φαγητό – κομμάτια ψωμιού μαζί με λίγο ακόμα νερό.

«Πήρες πια το μάθημά σου;» τον ρώτησε όταν ο Κόουλ κοίταξε τον Χαμ.

Δεν εμπιστευόταν τη φωνή του και κούνησε απλώς το κεφάλι.

«Θέλεις να πας με τους υπόλοιπους σκλάβους στην άμαξα;» ρώτησε ο Χαμ.

«Ναι, σας παρακαλώ» έκρωξε ο Κόουλ.

«Ρώτησε για σένα το αφεντικό» είπε ο Χαμ. «Του είπα πως δε θα αντέξεις άλλη μέρα με τα πόδια».

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι. Μάλλον είχε δίκιο ο Χαμ.

«Δεν είναι ποτέ ανεκτικό το αφεντικό με τους κλέφτες» είπε ο Χαμ. «Εσύ όμως απλώς προσπάθησες. Δεν κατάφερες να του πάρεις τίποτα. Κι είσαι δικός του τώρα. Του αφεντικού του αρέσει να βγάζει κέρδος όταν μπορεί. Κανείς δεν αγοράζει πεθαμένους σκλάβους. Μάλλον θα σε βάλει σε κλουβί».

«Το ελπίζω» κατάφερε να πει ο Κόουλ. Ο Χαμ του έδωσε λίγο ακόμα νερό.

«Απόψε θα κοιμηθείς εδώ, αλυσοδομένος» είπε ο Χαμ. «Κοίτα να ξεκουραστείς».

Όταν απομακρύνθηκε ο Χαμ, ο Κόουλ σωριάστηκε κάτω και έκλεισε τα μάτια. Το έδαφος ήταν γεμάτο σβόλους και η κατασκήνωση θορυβώδης, όμως δε δυσκολεύτηκε καθόλου να αποκοιμηθεί.

Στο δροσερό λυκόφως πριν από την αυγή, ο Χαμ ξεκλείδωσε τη χειροπέδη. Ο Κόουλ έτριψε μαλακά το σημείο που είχε γδαρθεί και χτυπηθεί ο καρπός του. Δυσκολεύτηκε να σταθεί· τα πόδια του ήταν πιασμένα και πονούσαν. Ακολούθησε τις οδηγίες και μπήκε στο κλουβί της τελευταίας άμαξας. Το πρωινό ήταν ένα μπισκότο που θρυμματιζόταν και μια λωρίδα αποξηραμένο κρέας. Ήπιε νερό γεμάτο σκόνη από ένα βρόμικο τσίγκινο κύπελλο κι ύστερα μάζεψε και έφαγε όλα τα ψίχουλα που είχαν πέσει από το μπισκότο.

Όταν ξεκίνησε η άμαξα να προχωρά, ο Κόουλ κουλουριάστηκε και κοιμήθηκε αδιαφορώντας για τα τραντάγματα και τα κουνήματα από το ανώμαλο έδαφος. Όταν ξύπνησε, όλοι οι ορίζοντες ήταν βαμμένοι πορτοκαλί, σαν να υψώνονταν πολλοί ήλιοι μαζί από κάθε κατεύθυνση.

«Τι έπαθε ο ουρανός;» ρώτησε.

«Ωρες είναι έτσι» είπε σιγανά ένα κορίτσι. Φορούσε ματωμένη φόρμα, σαν να είχε βγει από αποτυχημένο χειρουργείο.

«Πού μας πάνε;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Σε κάποιο μέρος να μας πουλήσουν» είπε το κορίτσι. «Νομίζω πως κάποια από τα παιδιά θα πάνε στον βασιλιά ή κάτι τέτοιο. Όλο για δυνατότητα μορφοπλαστικής μιλούσαν».

«Σος» ψιθύρισε ένα αγόρι ντυμένο κομάντο. «Δεν πρέπει να μιλάμε».

Η χειρουργός έδειχνε ένοχη. Ο Κόουλ έριξε μια ματιά γύρω, μα δεν είδε κανέναν που θα μπορούσε να τους ακούσει. Δύο από τους άντρες επιθεωρούσαν από τα άλογά τους το караβάνι, εκείνη τη στιγμή όμως δεν ήταν κανείς εκεί κοντά. Η άμαξα έκανε φασαρία και ο οδηγός δεν έδειχνε να δίνει σημασία. Ο Κόουλ καταλάβαινε παρ' όλα αυτά τον μικρό κομάντο που δεν ήθελε να χειροτερέψει μια ήδη άσχημη κατάσταση. Και τα οχτώ παιδιά σε αυτό το κλουβί τον κοιτούσαν να παραπατά πίσω από την άμαξα όλη την προηγούμενη μέρα. Κανένα δε θα ήταν πρόθυμο να διακινδυνέψει να το δοκιμάσει.

Ο Κόουλ ακούμπησε πίσω και κοίταξε τον ουρανό μέσα από τα κάγκελα. Χτες είχε ήλιο, τι ήταν λοιπόν αυτό το

αλλόκοτο φως; Πρέπει να έκανε κάποιο λάθος το κορίτσι-χειρουργός. Δεν μπορεί να ήταν ο ουρανός για ώρες έτσι.

Καθώς όμως η άμαξα προχωρούσε ασθμαίνοντας, ο ουρανός έμενε ίδιος, σαν να ήταν έτοιμος ο ήλιος να ανατείλει ή να είχε μόλις δύσει από παντού. Τα άλλα παιδιά κρατούσαν τα κεφάλια τους σκυμμένα. Κανένα δε δοκίμασε να ψιθυρίσει σε κάποιο άλλο.

Με την πλάτη ακουμπισμένη στα κάγκελα αντίθετα προς τη σκόνη, ο Κόουλ σκεφτόταν το σπίτι του. Τη μαμά και τον μπαμπά του που θα είχαν τρελαθεί. Ακόμα και η αδερφή του η Τσέλσι θα είχε ανησυχήσει.

Και δεν ήταν ο μόνος αγνοούμενος. Όλοι οι γονείς πρέπει να είχαν τρελαθεί. Τόσο πολλά παιδιά να εξαφανιστούν δίχως να αφήσουν ίχνη, σίγουρα θα γινόταν μεγάλο θέμα στις ειδήσεις. Δεν είχε ξανακούσει ποτέ του κάτι παρόμοιο.

Ο κοκκινοτρίχης φύλακας είχε πει πως οι γονείς τους θα τους ξεχνούσαν. Μπορεί οι άνθρωποι στο αλλόκοτο τούτο μέρος να άφηναν τα παιδιά τους να χαθούν δίχως να κάνουν τίποτα. Ήταν φανερό πως ο φύλακας δεν είχε ιδέα τι γινόταν στην Αμερική.

Ο Κόουλ έλπιζε πως το μικρό κορίτσι-άγγελος θα είχε φτάσει στην αστυνομία. Αν τα είχε καταφέρει, ακόμα και ο καλύτερος αξιωματικός δε θα μπορούσε να τους ακολουθήσει σε μια άλλη διάσταση. Η ιστορία της θα έκανε τις εξαφανίσεις τους να φαντάζουν ακόμα πιο μυστηριώδεις.

Κοίταξε γύρω του το άγονο λιβάδι και τα υπόλοιπα παιδιά μπροστά που ήταν κλειδωμένα σαν ζώα τσίρκου· κατάλαβε πως ίσως να μην κατάφερνε ποτέ του να γυρίσει

πίσω. Ακόμα κι αν το έκανε, σύμφωνα με τον Διοδοφύλακα δε θα μπορούσε να μείνει για πολύ εκεί.

Τι ήταν το τελευταίο πράγμα που είχε πει στην οικογένειά του; Θυμόταν καθαρά το τελευταίο σχόλιο στην αδερφή του. Η Τσέλσι ήταν δύο χρόνια πιο μεγάλη και θεωρούσε τον εαυτό της ειδικό σε θέματα ωριμότητας. Λίγο πριν φύγει να συναντήσει τον Ντάλτον, εκείνη ντυνόταν για ένα πάρτι Χαλοουίν. Όταν ξεκίνησε να φύγει, τον πληροφόρησε πόσο ανώριμος ήταν που πήγαινε για κέρασμα-ή-πλάκα. Ο Κόουλ τής είπε ότι έμοιαζε με κάτι που είχε ξεράσει το Χαλοουίν.

Ένωθε άσχημα τώρα γι' αυτό, αν και ήταν καλύτερο από το να μην πει τίποτα. Αναρωτιόταν αν θα θεωρούσε η Τσέλσι ανώριμη την εξαφάνισή του.

Τα τελευταία λόγια στη μαμά του ήταν διαβεβαιώσεις πως θα γύριζε σπίτι στις εννιάμισι. Ο μπαμπάς του του ζήτησε να βγάλει έξω τα σκουπίδια και είχε υποσχεθεί να το κάνει αργότερα. Δεν είχε πει επίτηδες ψέματα σε κανέναν από τους δύο.

Ίσως τους ξανάβλεπε. Για κάποιον λόγο όμως, καθώς διέσχιζε μες στα τραντάγματα και τη φασαρία το έρημο λιβάδι ενός κόσμου όπου η ανατολή έλαμπε συνέχεια από κάθε κατεύθυνση, δυσκολευόταν να το πιστέψει.

Προσπάθησε να διακρίνει μπροστά τον Ντάλτον ή την Τζένα, με όλη εκείνη τη σκόνη όμως και τις άμαξες να προχωρούν η μια πίσω από την άλλη σπάνια κατάφερνε να ξεχωρίσει κάτι πέρα από την άμαξα μπροστά του. Αναρωτήθηκε αν εκείνοι τον αναζητούσαν.

Καφετί λιβάδι, σχεδόν επίπεδο, απλωνόταν προς κάθε κατεύθυνση. Ο Κόουλ έβλεπε αγριόχορτα και θάμνους ή κανένα δέντρο εδώ κι εκεί, αλλά αυτό ήταν όλο. Σκέφτηκε

πως, αν αυτό που ήθελε ήταν να βαρεθεί τη φύση, είχε διαλέξει το κατάλληλο μέρος.

Ενώ κοιτούσε τις σανίδες στο πάτωμα του κλουβιού, ο Κόουλ πρόσεξε ότι κάποιος είχε σκαλίσει μια χαρούμενη φάτσα στο ξύλο. Ήταν απλή – ένας κύκλος με δυο τελείες για μάτια και χαμόγελο. Ο κύκλος δεν ήταν τέλειος, δεν ήταν όμως κακός αν αναλογιζόταν κανείς πως ήταν σκαλισμένος σε ξύλο.

Του φάνηκε παράξενο. «Ποιος θα σκάλιζε φατσούλα μέσα σε άμαξα σκλάβων;» μουρμούρισε.

«Κάποιος που ήθελε παρέα» είπε η φατσούλα με φιλική φωνή. «Τα χιλιόμετρα περνούν πιο γρήγορα όταν έχεις έναν φιλαράκο». Το στόμα δεν άνοιξε όσο μιλούσε, παρά μόνο έτρεμε.

Ο Κόουλ πετάχτηκε έκπληκτος. Κοίταξε τα άλλα παιδιά στην άμαξα. Κανένα δεν του έδινε σημασία. Κοίταξε ξανά τη φατσούλα. «Μίλησες τώρα;» ψιθύρισε.

«Αμέ» απάντησε εκείνη, με το τρεμάμενο πάλι στόμα. «Χαίρομαι όσο δεν μπορείς να φανταστείς που γνωρίζω ένα καλό παιδί σαν εσένα».

Η φωνή δεν ήταν πολύ δυνατή και θύμιζε νεαρό αγόρι.

Ο Κόουλ έτριψε το πρόσωπο με τα δυο του χέρια. Ονειρευόταν; Είχε παραισθήσεις; Το κορίτσι-χειρουργός ήταν πιο κοντά από τα άλλα παιδιά. Σύρθηκε προς το μέρος της και τη χτύπησε στον ώμο. «Για δες κάτι που θέλω».

«Τι;» ρώτησε εκείνη και κοίταξε γύρω της για τους φύλακες.

Ο Κόουλ είχε ήδη ελέγξει. Ο ένας ήταν πολύ πίσω τους και άλλοι δύο τριγυρνούσαν αρκετά μπροστά στις άμαξες.

Της έγνεψε να δει τη φατσούλα. Εκείνη τον ακολούθησε δισταχτικά. «Πες της κάτι» είπε ο Κόουλ.

«Σήμερα είναι η καλύτερη μέρα για να κάνεις καινούριο φίλο» είπε η φατσούλα.

Το κορίτσι ανοιγόκλεισε τα μάτια και κοίταξε έκπληκτο τον Κόουλ. «Πώς το έκανες αυτό; Είσαι εγγαστρίμυθος;»

«Ναι» είπε ο Κόουλ. «Ωραίο κόλπο, έτσι;»

Το κορίτσι γύρισε τα μάτια ψηλά. «Τι έχεις πάθει; Βλέπεις να είναι η κατάλληλη στιγμή για αστεία;» Γύρισε βιαστικά στην παλιά της θέση.

Ο Κόουλ έσκυψε το κεφάλι πιο κοντά στη φατσούλα. Σήκωσε το χέρι και κάλυψε τα χείλη του. «Σε πειράζει να μιλάς σιγά;»

«Ούτε στάλα» είπε η φατσούλα πιο χαμηλά, αν και με την ίδια χαρωπή διάθεση. «Απλώς χαίρομαι όσο δε φαντάζεσαι που έχω καινούριο φιλαράκο».

«Τι είσαι;» ρώτησε ο Κόουλ. «Πώς μιλάς;»

«Είμαι μορφή, χαζέ. Φτιάχτηκα για να μιλώ».

«Τι πράγμα;»

«Με έφτιαξε ο Λιάμ, ο καλύτερο-σπουδαιότερος μορφοπλάστης σε όλη τη χώρα. Όταν τον πήραν για σκλάβο, με έπλασε για να του κρατώ συντροφιά. Νιώθεις καλύτερα τώρα;»

Ο Κόουλ δυσκολευόταν να πιστέψει πως μιλούσε σε μαγική φατσούλα. Του φαινόταν ακόμα πιο αλλόκοτο κι από τους δουλεμπόρους ενός άλλου κόσμου. Ήταν όμως τόσο ενθουσιώδης, που δεν μπορούσε να μην νιώσει λίγο καλύτερα. «Στην πραγματικότητα, ναι. Έχεις όνομα;»

«Χαρούμενος».

«Εγώ είμαι ο Κόουλ. Με βλέπεις;»

«Φυσικά, χαζούλη. Μπορώ να δω και μέσα στα ρουθούνια σου».

Ο Κόουλ έπνιξε ένα γέλιο. Έριξε μια ματιά στα άλλα παιδιά, όλα τους όμως κάθονταν με το κεφάλι σκυφτό, τυλιγμένα στους φόβους τους.

«Δεν πονάς όταν σε πατάνε;»

«Καθόλου. Με πάτησες κι εσύ όταν μπήκες εδώ μέσα».

«Συγγνώμη».

«Δεν έγινε τίποτα. Έχεις καλή σόλα».

Ο Κόουλ χαμογέλασε για τον Χαρούμενο. «Είπες πως το παιδί που σε έφτιαξε ήταν μορφοπλάστης. Με μαχαίρι σε έφτιαξε;»

«Όχι, χαζούλη, με τη μορφοπλαστική του».

«Πώς; Σαν τα μαγικά;»

«Μάλλον κάπως έτσι. Η ζωή είναι μαγική».

«Σου έδωσε ζωή;»

«Όχι ακριβώς. Εγώ είμαι μορφή. Μοιάζω ζωντανός όμως, έτσι;» Η φατσούλα γέλασε τσιριχτά.

«Ο Λιάμ προγραμμάτισε αυτά που λες;»

«Μιλώ όπως μιλώ, ο Λιάμ μου το 'δειξε αυτό, σε τούτο το κλουβί θα ζω, όσο είσαι εσύ εδώ, για να παίξουμε θαρρώ».

Ο Κόουλ αναρωτήθηκε αν είχε φτιάξει το ποιηματάκι ο Λιάμ ή η μορφή. «Νιώθεις ζωντανός;»

«Μου αρέσει να μιλώ, ειδικά με έναν ξεχωριστό καινούριο φίλο».

Έδειχνε σχεδιασμένη να φέρεται φιλικά. Ο Κόουλ ήθελε να δει αν μπορούσε να του πει κάτι χρήσιμο. «Γιατί είναι έτσι ο ουρανός; Γιατί μοιάζει σαν να ανατέλλει παντού ο ήλιος;»

«Είμαστε τυχεροί που είναι μισομέρα – ούτε πολλή ζέση ούτε πολύ κρύο. Είναι ωραία να χαίρεσαι για τον καιρό».

«Έχει πολλές τέτοιες μισομέρες εδώ;»

«Έρχονται και φεύγουν. Εξαρτάται. Είσαι από έξω;»

«Έξω από αυτό το μέρος; Είμαι από τη Γη. Αυτοί οι τύποι απήγαγαν τους φίλους μου».

«Μην αφήνεις τους άπληστους δουλεμπόρους να σε κάνουν ό,τι θέλουν. Όποτε πέφτεις, να θυμάσαι να αναπηδάς!»

«Άκου, Χαρούμενε. Μπορείς να με βοηθήσεις να βγω από εδώ μέσα;»

«Σίγουρα θα σε βοηθούσα αν μπορούσα. Είμαι απλώς μια φάτσα σε ξύλο».

Ο Κόουλ κοίταξε γύρω του για να βεβαιωθεί πως κανείς δεν είχε προσέξει την κουβέντα τους. Δεν είχε φύλακες κοντά, και τα άλλα παιδιά εξακολουθούσαν να τον αγνοούν. «Είσαι πολύ καιρό εδώ. Ίσως ξέρεις κάτι που μπορεί να με βοηθήσει».

«Αμέ!» τιτίβισε ο Χαρούμενος. «Άκου ένα καλό: Αν δεν πετύχεις στην αρχή, μια άλλη ευκαιρία θα σου χρειαστεί!»

«Εννοώ πληροφορίες για τους δουλεμπόρους» είπε ο Κόουλ. «Ή για την άμαξα. Μυστικά που μπορεί να μου φανούν χρήσιμα για να ξεφύγω».

Ο Χαρούμενος γέλασε νευρικά. «Μην προσπαθείς να ξεφύγεις. Γίνονται πολύ κακόκεφοι. Θα φύγεις όταν σε πουλήσουν».

«Πού θα με πουλήσουν;»

«Στο σκλαβοπάζαρο στους Πέντε Δρόμους».

«Τι είδους άνθρωποι μπορεί να με αγοράσουν;»

«Το είδος των λεφτάδων, χαζούλη. Το είδος που χρειάζεται σκλάβους».

«Τι δουλειά θα κάνω;»

«Ποτέ δεν ξέρεις, πάντα μπορείς να ελπίζεις όμως για το καλύτερο. Μπορεί να κάνεις κάτι στ' αλήθεια θαυμάσιο!»

Ο Χαρούμενος δεν ήταν ακριβώς πηγή χρήσιμων πληροφοριών. «Για να δω αν κατάλαβα καλά. Λες ότι πρέπει να μη σταματήσω ποτέ να κυνηγώ το ουράνιο τόξο;»

Το χαμόγελο έγινε πιο πλατύ. «Αυτό είναι! Ακολούθησε ένα αστέρι! Έχε το κεφάλι ψηλά και θα πας μακριά».

«Οι δουλέμποροι ξέρουν για σένα;»

«Η μορφοπλάστρια ξέρει, η Σέτσα. Το είπε στον Άνσελ. Μου μίλησαν ένα βράδυ. Είναι δύσκολο να βγω, γι' αυτό με άφησαν εδώ».

«Η Σέτσα είναι μορφοπλάστρια;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο Χαρούμενος γέλασε παιχνιδιάρικα. «Σε σημάδεψε, δε σε σημάδεψε;»

Ο Κόουλ θυμήθηκε το σημάδεμα με το νύχι της στον καρπό του. Κοίταξε το καφετί σημάδι. «Μιλάει;»

Ο Χαρούμενος γέλασε δυνατά. «Το σημάδι του σκλάβου; Αφού δεν είναι καν μορφή!»

«Γιατί είναι δύσκολο γι' αυτούς να σε βγάλουν;»

«Ο Λίαμ ήθελε να μείνω. Αν με καταστρέψουν ή με βγάλουν, παίρνω μορφή κάπου αλλού μέσα στην άμαξα. Θα έπρεπε να ξύσουν όλη την άμαξα για να με ξεφορτωθούν».

«Μπορείς να μετακινείσαι μόνος σου;» ρώτησε ο Κόουλ.

Το ένα μάτι έγινε ίσιο, σαν να έκλεινε πονηρά. «Λιγάκι μόνο».

Ο Κόουλ ακολούθησε με το ακροδάχτυλο τον κύκλο της φατσούλας. Ο Χαρούμενος γέλασε σαν να γαργαλιόταν. Πώς μπορούσε να δημιουργηθεί κάτι τέτοιο; «Τι άλλο μπορούν να κάνουν οι μορφοπλάστες;»

«Εξαρτάται».

«Από τι;»

«Από το τι θέλουν να φτιάξουν, χαζούλη! Κι από το αν μπορούν».

Ο Κόουλ αναστέναξε. Ο Χαρούμενος ήταν ευχάριστος κι ήταν απίστευτο ότι υπήρχε, όσο κι αν προσπαθούσε όμως να του αποσπάσει κάτι χρήσιμο δεν τα κατάφερνε.

«Ξέρεις κανένα άλλο μυστικό που θα με βοηθήσει να επιζήσω εδώ πέρα;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δεν υπάρχουν μυστικά» είπε ο Χαρούμενος. «Να χαίρεσαι την ομορφιά του ουρανού και να κρατάς τη λάμψη του ματιού».

Οι άμαξες σταμάτησαν.

Ο Κόουλ ανακάθισε και κοίταξε γύρω. Δεν έβλεπε την αρχή της πομπής. «Τι γίνεται;»

«Σταματήσαμε» είπε ο Χαρούμενος. «Κάπως νωρίς για μεσημεριανό».

Όταν είχαν σταματήσει πριν για φαγητό, οι άμαξες είχαν μπει σε κύκλο. Αυτή τη φορά έμειναν στη σειρά. Να υπήρχε άραγε κάποιο εμπόδιο μπροστά; Δεν μπορούσε να δει.

Έπειτα από λίγη ώρα ο Άνσελ προχώρησε πιο πέρα με κάποιον που ο Κόουλ δεν είχε ξαναδεί. Ο άντρας ήταν πιο κοντός από τον Άνσελ, με γκρίζα μαλλιά και παχιές φαβορίτες. Χρησιμοποιούσε μπαστούνι και κούτσαινε. Πήγαν αρκετά μακριά ώστε να φαίνονται από όλες τις άμαξες κι ύστερα γύρισαν προς το караβάνι.

«Συναντήσαμε τυχαία έναν πελάτη στον δρόμο» ανακοίνωσε ο Άνσελ με την ξερή του φωνή ακόμα πιο τραχιά τώρα που μιλούσε δυνατά. «Ο κύριος αυτός εργάζεται βόρεια από εδώ με τους Κουρσάρους των Ουρανών, στο Χείλος. Τα ονόματα αυτά δε σημαίνουν πολλά για εσάς τους νεοφερμένους, οι κουρσάροι όμως χρειάζονται πολλούς σκλάβους, εν μέρει επειδή το όριο ζωής για έναν νέο σκλάβο που δουλεύει για αυτούς είναι γύρω στις δύο εβδομάδες».

Τα παιδιά μες στα κλουβιά φάνηκαν να ταραάζονται. Ο Άνσελ περίμενε να σβήσουν τα μурμουρητά.

«Ο πελάτης μας επιστρέφει από αγορά προμηθειών» είπε ο Άνσελ «σκέφτηκε όμως να εκμεταλλευτεί τη συνάντησή μας για να αποκτήσει άλλον ένα σκλάβο. Οι άμαξες που πηγαίνουν για το παλάτι είναι φυσικά απαγορευμένες. Μπορεί να επιλέξει από τις υπόλοιπες. Αφού ο σκλάβος που θα πάει μαζί του μάλλον θα πεθάνει σύντομα, ανέφερα το καινούριο αγόρι που προκάλεσε τις προάλλες

φασαρία. Επειδή έχω αδυναμία στην υπακοή, του αρνήθηκα την Τρέισι που είχε δείξει τον αδέξιο κλέφτη».

Ο Άνσελ οδήγησε τον άντρα στην άμαξα του Κόουλ. Καθώς πλησίαζαν, τα υπόλοιπα παιδιά του κλουβιού μαζεύτηκαν μακριά του.

Αν τον αγόραζε ο ξένος πώς θα έβρισκε τον Ντάλτον, την Τζένα και τους άλλους από τη γειτονιά του; Από την άλλη, το πιθανότερο ήταν να πουληθούν έτσι κι αλλιώς σε διαφορετικά μέρη. Αυτός εδώ τουλάχιστον έδειχνε λίγο μεγάλος και όχι τόσο γρήγορος στο τρέξιμο. Ίσως να έβρισκε μια ευκαιρία να το σκάσει.

Ο υποψήφιος αγοραστής πλησίασε και κοίταξε τον Κόουλ πίσω από τα κάγκελα. «Εσύ είσαι το αγόρι που προκάλεσε τη φασαρία;» Η καθαρή προφορά των λέξεων τον έκανε να μοιάζει με καθηγητή. Ίσως να έφταιγε και το κάπως φθαρμένο καπέλο που κρατούσε.

«Ναι» είπε ο Κόουλ.

«Έχεις κανένα σωματικό ελάττωμα; Χρόνιες ασθένειες;»

«Είμαι υγιής. Λίγο πεινασμένος».

«Τους ταΐζουμε δύο φορές παραπάνω από όσα παίρνουν οι περισσότεροι σκλάβοι» τους διέκοψε ο Άνσελ. «Είναι σε άριστη κατάσταση, μόλις έφτασαν από πλούσιο κόσμο».

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι με τα μάτια καρφωμένα πάντα στον Κόουλ. «Πόσο καλά τα πας με τα ύψη;»

Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να πει ψέματα. Ίσως ο φόβος για τα ύψη να τον έκανε ακατάλληλο για την επικίνδυνη δουλειά που είχε αναφέρει ο Άνσελ. Ο αγοραστής όμως έδειχνε καλός, φερόταν καλά, κάτι που δεν μπορούσε να πει για τους δουλεμπόρους. Αποφάσισε να δει πού θα τον οδηγούσε η ειλικρίνεια. «Δε φοβάμαι τα ύψη».

Ο άντρας άλλαξε θέση. «Πώς νιώθεις όταν στέκεις κοντά σε ψηλή άκρη;»

«Δε με πειράζει» είπε ο Κόουλ. «Ποτέ δε με πείραξε».

Ο άντρας στράφηκε στον Άνσελ. «Αυτό ήταν όλο. Θα τον πάρω».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Το Χείλος

Η γρήγορη απόφαση ξάφνιασε τον Κόουλ. Ο αγοραστής γύρισε και ένας ψηλός μυώδης άγνωστος εμφανίστηκε κοιτώντας δύσπιστα τον Κόουλ. Πάει η εύκολη απόδραση από τον κουτσό γέρο. Έπρεπε να μαντέψει πως θα είχε βοηθό.

Καθώς έβγαινε από το κλουβί, ο Κόουλ έσκυψε κοντά στο κορίτσι-χειρουργό. «Αν νιώσεις μοναξιά, μίλησε στη φατσούλα».

Τον κοίταξε σαν να ήταν τρελός.

Ο Κόουλ πήδησε εκεί που τον περίμενε ο ψηλός άγνωστος. «Από εδώ» είπε ο άντρας και έδειξε προς το μπροστινό μέρος του караβανιού. Είχε ένα γνώριμο κοκκινωπό σημάδι στον καρπό του.

«Είσαι κι εσύ σκλάβος;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο άντρας χτύπησε τον Κόουλ στο αυτί τόσο δυνατά, που τον πέταξε χάμω. Ο Κόουλ έμεινε εκεί για μια στιγμή. Το σημείο εκείνο του κεφαλιού του έτσουζε και το μυαλό του βούιζε από οργή.

«Μη μιλάς αν δε σου μιλήσουν» είπε ο άντρας. «Πάνω».

Ο Κόουλ σηκώθηκε. Τα παιδιά στις άμαξες παρακολουθούσαν με μάτια γουρλωμένα. Αν δεν υπήρχαν θεατές, θα είχε φύγει ήσυχα. Δεν ήθελε όμως να δουν όλα εκείνα τα παιδιά πως δεν αντιστεκόταν σε έναν ψευτοπαλικαρά. Έδινε το κακό παράδειγμα.

Γύρισε λοιπόν και κλότσησε το γόνατο του ξένου στο πλάι όσο πιο δυνατά μπορούσε. Εκείνος λύγισε, γύρισε, έπιασε τον αστράγαλο του Κόουλ με το ένα χέρι κι ύστερα τίναξε το άλλο του πόδι από κάτω και τον κλότσησε απότομα.

Η πλάτη του Κόουλ χτύπησε με ορμή στο χώμα και η ανάσα του κόπηκε. Κύλησε στο πλάι και αναρίγνησε καθώς προσπαθούσε να κάνει τους παραλυμένους πνεύμονές του να λειτουργήσουν. Είχε ανάγκη από αέρα, δεν μπορούσε όμως να εισπνεύσει. Τότε η παράλυση πέρασε και άρχισε ξανά να ανασαίνει. Γεμάτος ευγνωμοσύνη πήρε μπόλικες βαθιές ανάσες.

«Έχεις όρεξη για πάλι;» ρώτησε ο ψηλός ξένος. «Μπορώ να συνεχίσω έτσι όλη μέρα».

Ο Κόουλ κατάφερε να καθίσει. Μια ματιά στην άμαξα φανέρωσε ότι τα παιδιά κοιτούσαν επιδεικτικά αλλού. Τους είχε μάθει πως η απείθεια οδηγούσε στον πόνο και την αποτυχία. Όχι ακριβώς το μάθημα που είχε κατά νου.

Ο Κόουλ σηκώθηκε και τινάχτηκε. Ο ψηλός φύλακας του έγνεψε να προχωρήσει. «Αντίο, Χαρούμενε» φώναξε ο Κόουλ προς το κλουβί.

«Αντίο» ακούστηκε μια αχνή, ψιλή φωνή.

Ο Κόουλ πρόσεξε πως αρκετά κεφάλια μες στο κλουβί γύρισαν απότομα προς το πάτωμα.

Αρκετά πιο μπροστά, ο αγοραστής κούτσαινε δίπλα στον Άνσελ προς μερικά φορτωμένα μουλάρια μπροστά στο караβάνι. «Δικά σας είναι τα μουλάρια;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο άντρας τον χτύπησε στο άλλο αυτί, όχι τόσο δυνατά όσο την πρώτη φορά, αρκετά όμως για να τον κάνει να παραπατήσει. «Μαθαίνεις πιο αργά από τα πιο πολλά σκυλιά».

«Δε με χτύπησες που είπα αντίο» αποκρίθηκε ο Κόουλ.

«Δεν είμαι τόσο άκαρδος» είπε ο άντρας. «Τέρμα τα λόγια από σένα».

Ο Κόουλ παρακολουθούσε τις άμαξες που περνούσε. Είδε την Τζένα με το κοστούμι της Κλεοπάτρας βρόμικο και κουρελιασμένο. Ο Κόουλ προσπάθησε να χαμογελάσει και της κούνησε το χέρι.

«Ήσουν γενναίος που ήρθες για μας» φώναξε η Τζένα. «Της Τρέισι της αξίζει να την πατήσουν όλες οι άμαξες στη σειρά!»

Τα άλλα παιδιά στο κλουβί απομακρύνθηκαν από κοντά της. Εκείνη στάθηκε θαρρετά στα κάγκελα.

«Πηγαίνουν την άμαξά μου στον Μεγάλο Βασιλιά» φώναξε η Τζένα. «Ό,τι κι αν σημαίνει αυτό».

«Δεν τέλειωσε τίποτα» υποσχέθηκε ο Κόουλ σκύβοντας τη στιγμή που το χέρι του άντρα πέρασε με ορμή πάνω από το κεφάλι του. Είχε βάλει δύναμη αυτή τη φορά. Ο Κόουλ πετάχτηκε στο πλάι, αποφεύγοντας τελευταία στιγμή μια κλοτσιά, κι άρχισε να τρέχει προς τα μουλάρια.

Κάτι χτύπησε το πίσω μέρος του κεφαλιού του και τον έστειλε κατρακυλώντας στο χώμα. Ήταν δύσκολο να καταλάβει αν ήταν γροθιά, πέτρα ή μπαστούνι, πόνεσε όμως πολύ. Ο Κόουλ κατάφερε να σταθεί κρατώντας το

πονεμένο του κρανίο. Φοβόταν μην ακολουθήσουν κι άλλα χτυπήματα. Όταν δεν ήρθε κανένα, διακινδύνεψε να κοιτάξει. Ο μεγαλόσωμος άντρας έστεκε μπροστά του με τα φρύδια σμιγμένα και τα χέρια σταυρωμένα κάτω από το στήθος.

«Μάλλον δε μίλησα σωστά» είπε. «Δεν είμαι πρόθυμος να συνεχίσω όλη μέρα. Αν το ξανακάνεις, θα σε σύρουμε στο Χείλος με χειράμαξα. Όρθιος».

Με το κεφάλι του να πονάει ακόμη, ο Κόουλ σηκώθηκε και είδε τον Ντάλτον να τον κοιτάζει πίσω από τα κάγκελα εκεί κοντά. Γεμάτος σκόνη και με τη μάσκα του κλόουν μουτζουρωμένη και σβησμένη, ο φίλος του έμοιαζε με τον πιο θλιμμένο κλόουν που έζησε ποτέ. Ο Ντάλτον κούνησε προσεχτικά το κεφάλι, προειδοποιώντας τον να μη μιλήσει.

Ο Κόουλ ανταπέδωσε τον χαιρετισμό στον φίλο του και πρόφερε δίχως φωνή *θα σας βρω*.

Ο Ντάλτον κούνησε το χέρι με μάτια γεμάτα δάκρυα. «Κι εμείς στον βασιλιά θα πάμε» είπε με φωνή που μόλις ακούστηκε.

Ο Κόουλ κοίταξε αλλού. Θα τους έβρισκε; Ή ήταν η τελευταία φορά που έβλεπε κάποιον από τον κόσμο του; Είχε προσπαθήσει να δώσει ελπίδα στον Ντάλτον, ανακάλυψε όμως ότι εννοούσε πραγματικά αυτό που είχε πει. Μπορεί να γινόταν ηγέτης της εξέγερσης των σκλάβων. Μπορεί να το έσκαγε μόνος του. Ήταν δύσκολο να μαντέψει τι ευκαιρίες θα του δίνονταν, ορκίστηκε όμως σιωπηρά να έχει πάντα τον νου του για μια ευκαιρία να δραπετεύσει και να βρει τους φίλους του.

Όταν έφτασε στα μουλάρια, ο αγοραστής καθόταν ήδη στο άλογό του. Ένας άντρας με μακριά μαλλιά και

γυαλιστερή ουλή από έγκαυμα στο σαγόνι ήταν έφιππος δίπλα του. «Έλα εδώ, σκλάβε» τον κάλεσε ο άντρας με ύφος καθηγητή.

Ο Κόουλ πλησίασε.

«Σε άκουσα να μιλάς με αυθάδεια στον Βιντάλ» είπε ο άντρας. «Μη μιλάς στους ανώτερους σου εκτός αν σε ρωτήσουν κάτι. Είναι τόσο δύσκολο να το καταλάβεις;»

«Μαθαίνω γρήγορα» είπε ο Κόουλ. «Μια δυο διασείσεις είναι συνήθως αρκετές».

Ο άντρας κοίταξε πίσω από τον Κόουλ και σήκωσε το χέρι να συγκρατήσει τον Βιντάλ. «Ο σκλάβος απάντησε σε ερώτηση». Γύρισε και κοίταξε ξανά τον Κόουλ. «Λίγο θάρρος μπορεί να σου κάνει καλό στο Χείλος. Το πολύ όμως θα σου κάνει κακό. Δεν είσαι από εδώ και η συμπεριφορά μας στους σκλάβους μπορεί να σου φαίνεται βάρβαρη, καλά θα κάνεις όμως να το συνηθίσεις. Ακόμα κι αν δεν ασπάζομαι προσωπικά κάποιες πλευρές της δουλείας, σου μαθαίνουμε πώς έχουν εδώ τα πράγματα για το δικό σου καλό. Εγώ είμαι ο Ντέρνι, αυτός είναι ο Εντ και έχουμε αρκετό δρόμο μπροστά μας. Ανήκεις πλέον στον Άνταμ Τζόουνς, ιδιοκτήτη της μάντρας περισυλλογής της Βουνοπλαγιάς και ηγέτη των Κουρσάρων των Ουρανών. Μη δημιουργήσεις προβλήματα γιατί θα το πληρώσεις ακριβά. Κατάλαβες;»

«Το 'πιασα» είπε ο Κόουλ.

Ο Ντέρνι κοίταξε τον Βιντάλ. «Βάλ' τον στη Μάριμπελ. Η δουλειά εδώ τελείωσε».

Την έκτη μέρα πορείας ο Κόουλ είχε αρχίσει να συνηθίζει τη Μάριμπελ. Παρά το φορτίο της, αυτή και τα υπόλοιπα έντεκα μουλάρια συνέχιζαν ακούραστα από το ξημέρωμα ως το σούρουπο. Μετά το τέλος της μισομέρας διέσχιζαν τον ουρανό κανονικοί ήλιοι, και η σημερινή μέρα δεν αποτελούσε εξαίρεση.

Ο Κόουλ έβρισκε μοναχική την πορεία με τα ζώα. Οι άντρες συνήθιζαν να συζητούν όταν ήταν αρκετά μακριά για να μην τους ακούει. Του μιλούσαν μόνο για να του δώσουν τις βασικές οδηγίες. Έπρεπε να λύνει τις αποσκευές και να βουρτσίζει τα μουλάρια τη νύχτα, ενώ κάθε πρωί τα ετοίμαζε για το ταξίδι.

Η ψυχρή αντιμετώπιση τον ενοχλούσε. Δεν είχε νιώσει ποτέ στη ζωή του τόσο αποκομμένος. Τον είχαν σημαδέψει, αλυσοδέσει, φυλακίσει και τώρα τον αγνοούσαν σαν να ήταν κατώτερος κι από άνθρωπος. Πάλευε συνέχεια να πνίξει την αίσθηση πως η ζωή του είχε τελειώσει. Άρχισε να αμφιβάλλει αν θα ένιωθε ποτέ ξανά χαρά.

Σήμερα είχαν ξεκινήσει νωρίς, με την γκρίζα παγωνιά πριν από το χάραμα. Ο Ντέρνι είχε εξηγήσει ότι το Χείλος ήταν επικίνδυνο τη νύχτα και ότι η μακρά πορεία θα τους οδηγούσε στον προορισμό τους πριν από το ηλιοβασίλεμα.

Καθώς προχωρούσε η μέρα, ο Κόουλ προσπαθούσε να απολαύσει το τοπίο. Ο τόπος είχε γίνει τουλάχιστον πιο ενδιαφέρων, με βουνοκορφές, λόφους και χαράδρες. Παντού υπήρχαν θάμνοι και γρασίδι μαζί με αναρίθμητες λόχμες και μερικά ψηλά δέντρα εδώ κι εκεί. Έβλεπε λαγούς και σκίιους, ενώ μερικές φορές πρόλαβε να δει ελάφια και αλεπούδες.

Ο Κόουλ κοιτούσε τον ήλιο που είχε αρχίσει να δύει. Ο Ντέρνι είχε επιμείνει όλη τη μέρα να προχωρούν τα μουλάρια πιο γρήγορα, γιατί δεν ήθελε να φτάσει κοντά στο Χείλος μετά τη δύση. Ο ήλιος ήθελε λιγότερο από μισή ώρα για να δύσει όταν ο Ντέρνι έμεινε πίσω και πλησίασε τον Κόουλ.

«Έλα μαζί μου, σκλάβε» είπε. «Άσε τον Εντ και τον Βιντάλ να φροντίσουν για μια φορά τα μουλάρια».

Ο Ντέρνι κατέβηκε από το άλογο και ο Κόουλ τον μιμήθηκε. Του ένευσε να τον ακολουθήσει και τον οδήγησε σε ένα μονοπάτι που κατέληγε σε ύψωμα. Το μονοπάτι σταματούσε απότομα σε έναν κατακόρυφο, απ' ό,τι έδειχνε, γκρεμό.

Ο Ντέρνι τον σκούνησε στον ώμο με τη ράχη του χεριού του. «Ισχυρίστηκες πως δε φοβάσαι τα άκρα. Γιατί δε δοκιμάζεις εκείνο εκεί;»

Ο Κόουλ σκαρφάλωσε εκεί που σταματούσε η γη και έσκυψε μπροστά να κοιτάξει κάτω.

Και κάτω.

Και κάτω.

Ποτέ δεν είχε ξαναδεί κάτι τέτοιο.

Δεν έβλεπε έδαφος κάπου χαμηλά. Το μόνο που έβλεπε ήταν ουρανός που γινόταν όλο και πιο σκούρος μοβ όσο πιο χαμηλά κοιτούσε.

Ο Ντέρνι τον πλησίασε και στάθηκε δίπλα του. «Καλώς ήρθες στο Χείλος».

«Μπορώ να μιλήσω;»

«Ναι».

«Πού τελειώνει;»

Ο Ντέρνι ανασήκωσε τους ώμους. «Απ' όσο ξέρουμε, δεν τελειώνει. Έχουν γίνει εξερευνήσεις από αποστολές, με αναρριχήσεις και πτήσεις. Κανείς από όσους γύρισαν πίσω δεν έχει δει πού καταλήγει ο γκρεμός. Μοιάζει να συνεχίζει στο άπειρο».

«Σαν το τέλος του κόσμου είναι» είπε ο Κόουλ κοιτάζοντας το κενό.

«Ακριβώς».

Γύρισε και κοίταξε τον Ντέρνι. «Δεν μπορεί να τελειώνει έτσι απλά ο κόσμος».

«Αυτός εδώ μπορεί. Από αυτή την κατεύθυνση τουλάχιστον. Το Χείλος δε συνεχίζεται σε όλες τις Παρυφές, από όσο έχουμε τουλάχιστον καταφέρει να προσδιορίσουμε». Έγνεψε δεξιά με το χέρι του. «Αν πας αρκετά μακριά προς τα εκεί, θα φτάσεις το Ανατολικό Συννεφοτείχος. Δεν μπορείς να το περάσεις, δεν μπορείς να γλιστρήσεις από κάτω του, δεν μπορείς να το παρακάμψεις. Από όσους προσπάθησαν να περάσουν από μέσα του κανείς δεν έχει γυρίσει. Το ίδιο ισχύει και για το Δυτικό Συννεφοτείχος, αν ακολουθήσεις το Χείλος στην άλλη κατεύθυνση. Κανείς δεν μπορεί να πει τι υπάρχει πίσω ή μέσα στα συννεφοτείχνη, αφού δεν μπορούν να προσεγγιστούν ούτε από ξηρά ούτε από αέρα. Παρατήρησες τίποτε άλλο εκεί έξω; Για κοίτα πιο καλά».

Κοίταξε με προσοχή μακριά από το Χείλος, μα το μόνο που έβλεπε ο Κόουλ ήταν μερικά σύννεφα – το ίδιο που έβλεπε αν κοιτούσε ψηλά. Για στάσου· σε ένα από τα μικρότερα σύννεφα πέρα μακριά παρατήρησε κάτι σαν κάστρο με αρκετούς πύργους.

«Εκείνο εκεί το σύννεφο μοιάζει με κάστρο» είπε και το έδειξε.

«Εκείνο εκεί είναι κάστρο» είπε ο Ντέρνι.

«Δεν μπορεί» είπε ο Κόουλ. «Αιωρείται».

«Για άλλη μια φορά, καλώς ήρθες στο Χείλος».

Ο Κόουλ κοίταξε καχύποπτα τον Ντέρνι. «Θα αστειεύεις. Μπορεί αυτό το μέρος να είναι αλλόκοτο, όχι όμως και τόσο πολύ».

Ο Ντέρνι έψαξε στο σακάκι του και έβγαλε ένα πτυσσόμενο μπρούντζινο κιάλι. Το άνοιξε, το έφερε στο ένα του μάτι και εστίασε πριν το δώσει στον Κόουλ.

Το κιάλι ήταν ισχυρό και ο Κόουλ χρειάστηκε ένα λεπτό για να το ευθυγραμμίσει με το κάστρο. Είχε δίκιο. Το κτίσμα έδειχνε φτιαγμένο από πέτρα και βρισκόταν, όσο απίστευτο κι αν φαινόταν, πάνω σε ένα λεπτό σύννεφο με τίποτε άλλο παρά μόνο γαλάζιο ουρανό τριγύρω. Είχε πολεμίστρες, λάβαρα, πύργους, παράθυρα, ακόμα και κρεμαστή γέφυρα.

Ο Κόουλ κατέβασε το κιάλι. «Πώς είναι δυνατόν;»

«Δεν έχω συγκεκριμένη απάντηση» είπε ο Ντέρνι. «Απλώς βρισκόμαστε στη Σάμπρια. Αυτό το κομμάτι των Παρυφών είναι το πιο δεκτικό σε ηθελημένες φυσικές παρεμβάσεις. Μερικά πράγματα που έχω δει να παίρνουν εδώ μορφή με κάνουν να απορώ αν υπάρχει κάτι που δεν μπορεί να γίνει».

«Έχω ακούσει για τις μορφές» είπε ο Κόουλ. «Τι είναι; Κάτι σαν μαγεία;»

Ο Ντέρνι καθάρισε με στόμφο τον λαιμό του. «Οποιοδήποτε φαινόμενο δεν καταλαβαίνουμε μοιάζει με

μαγεία. Για έναν πρωτόγονο πολιτισμό, η φωτιά μπορεί να μοιάζει μαγική. Αυτό το κιάλι σίγουρα θα έμοιαζε μαγικό».

«Είναι επιστήμη το πλάσιμο μιας μορφής;»

«Όχι ακριβώς. Είναι... η ικανότητα να ρυθμίσεις ξανά τα πράγματα και να τους αποδώσεις καινούριες ιδιότητες. Μερικοί άνθρωποι έχουν αυτό το ταλέντο. Έχω κι εγώ λίγο. Όσο ταλέντο και να έχει κανείς όμως, είναι πιο εύκολο να μορφοπλάσεις κάτι εδώ, στη Σάμπρια».

Ο Κόουλ κοιτούσε τον αβυσσαλέο ουρανό. «Κάποιος μορφόπλασε εκείνο το κάστρο;»

«Κανείς δεν ξέρει ποιος μορφοπλάθει τα κάστρα» είπε σκεπτικός ο Ντέρνι. «Εμφανίζονται από το Δυτικό Συννεφοτείχος και περνούν μέσα στο Ανατολικό. Σήμερα είναι ήσυχη μέρα. Πολλές φορές μπορεί να δεις δώδεκα ή ακόμα περισσότερα από ένα μόνο σημείο. Όσο τα κάστρα ταξιδεύουν από το ένα συννεφοτείχος στο άλλο, εμείς περισυλλέγουμε ό,τι μπορούμε».

«Στάσου» είπε ο Κόουλ, μην πιστεύοντας στα αυτιά του. «Οι Κουρσάροι των Ουρανών λεηλατούν τα κάστρα;»

«Αρχίζεις και καταλαβαίνεις» είπε επιδοκιμαστικά ο Ντέρνι. «Και εσύ θα μας βοηθάς».

«Πώς φτάνετε ως εκεί; Με αεροπλάνα; Με ελικόπτερα;»

«Με ουρανόπλοια. Ιπτάμενα σκάφη».

«Πώς πετούν;»

Ο Ντέρνι έριξε μια ματιά στον ήλιο. «Τελευταία ερώτηση. Πρέπει να μπούμε μέσα πριν σκοτεινιάσει. Κοντά στη βάση των κάστρων υπάρχουν αναρτήρες που είναι πιο γνωστοί ως αιωρόπαιρες. Κρατούν τα κάστρα ψηλά. Τις

μαζεύουμε κατά καιρούς και τις χρησιμοποιούμε για να κατασκευάσουμε ουρανόπλοια».

Ο Κόουλ δεν μπορούσε να πιστέψει όσα άκουγε και έβλεπε. Ήταν όμως δύσκολο να αμφισβητήσει κανείς το κάστρο που υπήρχε εκεί, στον αέρα. Είχε άλλωστε περάσει σε έναν μυστηριώδη κόσμο μέσα από φρεάτιο σε στοιχειωμένο στενό, είχε πιάσει κουβέντα με μια φατσούλα. «Είναι επικίνδυνη δουλειά; Η λεηλασία των κάστρων;»

Ο Ντέρνι ξεφύσισε απαυδισμένος. «Είπα όχι άλλες ερωτήσεις, εσύ όμως τι λες; Έλα τώρα – πάμε να συναντήσεις τον ιδιοκτήτη σου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Ουρανοδρόμιο

Το Ουρανοδρόμιο, όπως το αποκάλεσε ο Ντέρνι, εμφανίστηκε μπροστά τους λίγο πριν ο ήλιος βουτήξει κάτω από τον ορίζοντα. Το Χείλος ήταν τραχύ και κάθε άλλο παρά επίπεδο. Προχωρούσαν λίγη μόλις ώρα παράλληλα με την άκρη όταν βρήκαν ένα ρηχό λεκανοπέδιο που έμοιαζε με μισή κοιλάδα έτσι όπως σταματούσε απότομα. Το Ουρανοδρόμιο βρισκόταν στο κάτω μέρος του.

Φτιαγμένο από πέτρα και βαριούς κορμούς, το κεντρικό κτίριο ήταν κουρνιασμένο στην άκρη ακριβώς του Χείλους. Αρκετά μπαλκόνια και βεράντες εξείχαν στο κενό. Κατά τη γνώμη του Κόουλ, αρκούσε ένας μέτριος σεισμός για να κατρακυλήσει από την άκρη του κόσμου.

Υπήρχαν αρκετά μικρότερα κτίσματα σκόρπια τριγύρω, μαζί με έναν στάβλο και έναν απλό αχυρώνα. Ψηλά τείχη περικύκλωναν τεράστια έκταση γύρω από το βασικό κτίριο, και ο Κόουλ υπέθεσε πως εκεί βρισκόταν η μάντρα περισυλλογής της Βουνοπλαγιάς. Η απόσταση, ο κακός φωτισμός και το ύψος του τείχους δεν άφηναν τον Κόουλ να δει τι είχε μέσα.

Καθώς ο Ντέρνι οδηγούσε την πομπή των μουλαριών από την πλαγιά στο Ουρανοδρόμιο, χτύπησε μια καμπάνα. Άντρες και παιδιά έτρεξαν να βοηθήσουν στο ξεφόρτωμα των μουλαριών. Τα ρούχα τους ήταν περίεργα. Ένας γεροδεμένος άντρας φορούσε γούνινο γιλέκο. Ένας άλλος μπλουζάκι με δυο αυγά τηγανητά πάνω από μια φέτα μπέικον για χαμόγελο. Κάποιος από τους νεαρούς φορούσε μπλε στρατιωτικό τζάκετ που άστραφτε από τα μετάλλια.

Ο Κόουλ δεν ήξερε πώς να βοηθήσει και κάθισε στην άκρη όσο ο Ντέρνι έδινε οδηγίες. Πρόσεξε ότι υπήρχαν φρουροί στην περίμετρο των κτιρίων. Ήταν πολύς ο κόσμος εδώ και οι γύρω πλαγιές δεν πρόσφεραν ιδιαίτερη κάλυψη. Θα ήταν δύσκολο να δραπετεύσει. Δεν είχε την πολυτέλεια να τα κάνει θάλασσα, γι' αυτό έπρεπε να γνωρίσει πρώτα την περιοχή. Αν κρατούσε τα μάτια του ανοιχτά, αργά ή γρήγορα θα παρουσιαζόταν η κατάλληλη ευκαιρία.

Σε λίγο τον πλησίασε ο Ντέρνι. «Από εδώ, σκλάβε. Ώρα να συναντήσεις τον αφέντη σου».

Ο Κόουλ ακολούθησε τον Ντέρνι σε μια ξύλινη σκάλα που έβγαζε σε βεράντα. Είδε μια φιλντισένια κουνιστή πολυθρόνα, μια μεταξωτή αιώρα, ένα μπουύλο από ατόφιο σίδερο και ένα μαλλιαρό πλάσμα με κεφάλι στις δυο άκρες, μέσα σε ένα κλουβί.

Δεν είχε χρόνο να αναλογιστεί τι είδε, γιατί ο Ντέρνι έσπρωξε την πόρτα και μπήκε σε μια πολύβουη αίθουσα. Οι περισσότεροι ήταν άντρες – οι μικρότεροι στην ηλικία περίπου του Κόουλ και οι μεγαλύτεροι είχαν γκρίζα μαλλιά ή ήταν καραφλοί. Κάποιοι έτρωγαν, άλλοι έπαιζαν χαρτιά,

άλλοι πάλι κουβέντιαζαν. Τα σημάδια των σκλάβων αφθονούσαν.

Ο Ντέρνι προχώρησε μπροστά προς έναν γεροδεμένο άντρα με γκριζαρισμένη γενειάδα και μακριά σγουρά μαλλιά, που καθόταν σε αναπαυτικό περίτεχνο θρόνο σκαλισμένο σε διάφανο αχάτη. Το μεγαλόπρεπο κάθισμα θα έδειχνε εκτός τόπου μέσα στην ατμόσφαιρα που θύμιζε σαλούν, αν δεν υπήρχαν και άλλοι παράξενοι θησαυροί σε όλο το δωμάτιο – μια αστραφτερή στοίβα από ράβδους χρυσού, μια πλατινένια σαρκοφάγος στολισμένη με πετράδια, ένα πλουμιστό τσέμπαλο κι ένα βαλσαμωμένο πλάσμα πολύ πιο μεγάλο και αγριωπό από οποιαδήποτε αρκούδα.

«Καιρός ήταν!» βροντοφώναξε ο άντρας. «Δεν πρόκειται να ξαναστείλω τον καλύτερό μας μορφοπλάστη σε μακρινές εκδρομές. Είδες το Κάρναγκ;»

«Όχι. Είδα μερικούς πρόσφυγες. Οι αναφορές λένε ότι έχει μπει για τα καλά στη Σάμπρια, κοντά στο Ρίβερτον».

«Ακούω συνέχεια τις πιο αλλόκοτες ιστορίες. Αν έρχεται προς τα εδώ, θα το βοηθήσουμε να πέσει από το Χείλος. Το εμπόριο πήγε καλά;»

«Πολύ καλά» είπε ο Ντέρνι. «Απόκτησα μάλιστα και νέο αίμα».

«Πουλάνε και σκλάβους στις μέρες μας στο Μάριστον;»

«Πέσαμε πάνω σε ένα караβάνι».

«Μόνο έναν αγόρασες;»

«Είχα ξοδέψει τα περισσότερα μετρητά, είναι όμως ενδιαφέρων υποψήφιος. Μόλις έφτασε από τη Γη».

Ο άντρας στον θρόνο έστρεψε την προσοχή του στον Κόουλ. «Πώς κατέληξες εδώ;»

«Απήγαγαν τους φίλους μου δουλέμποροι» εξήγησε ο Κόουλ. «Ήθελα να τους βοηθήσω».

«Μόνος σου πέρασες;» ρώτησε ο Ντέρνι.

Ο Κόουλ αποφάσισε πως δεν είχε πια νόημα να κρύβει αυτή τη λεπτομέρεια. «Ναι. Τους ακολούθησα. Ήθελα να σώσω τους φίλους μου. Μπορείτε να μαντέψετε πόσο καλά τα πήγα».

«Σε τσάκωσαν». Ο άντρας στον θρόνο έβαλε τα γέλια και χτύπησε με το χέρι τον μηρό του. «Βαρύ το τίμημα που πλήρωσες για να βοηθήσεις τα φιλαράκια σου. Ατυχία. Αν λοιπόν είναι στη μοίρα σου το σημάδι του σκλάβου, βρέθηκες στο σωστό μέρος».

«Δεν είπε ο Άνσελ ότι ήρθες μόνος σου εδώ» είπε ο Ντέρνι.

«Δεν του το είπα» απάντησε ο Κόουλ.

Ο Ντέρνι ένευσε σκεπτικός και κοίταξε τον άντρα στον θρόνο. «Τον μικρό δεν τον πειράζουν τα ύψη».

«Ελπίζω πως όχι» είπε απειλητικά ο άντρας. «Έχεις όνομα;»

«Είμαι ο Κόουλ».

«Άνταμ Τζόουνς. Είμαι ο άπληστος ρακοσυλλέκτης που έχει τούτη την επιχείρηση. Απαντώ στο “Μεγαλειότητα”, “Εξοχότητα” και “Άνταμ”. Θα σε λέμε Κόουλ μέχρι να κερδίσεις κάτι καλύτερο». Κοίταξε τον Ντέρνι. «Εξήγησες τον τρόπο που λειτουργούν εδώ τα πράγματα;»

«Το αγόρι έπρεπε να μάθει τη νέα του θέση» είπε ο Ντέρνι.

«Α, λογικό – καινούριος σκλάβος και τα τοιαύτα». Ο Άνταμ στράφηκε ξανά στον Κόουλ. «Ένας σκλάβος δε θα βρει τη δουλειά στους Κουρσάρους των Ουρανών ίδια με ό,τι κάνουν στις περισσότερες γωνιές των Παρυφών. Ήμουν κι εγώ κάποτε σκλάβος. Οι περισσότεροι από εμάς ήμασταν σκλάβοι. Δε θα έχεις τη συνηθισμένη αντιμετώπιση εδώ. Όχι από εμάς». Τα μάτια του σοβάρεψαν. «Είσαι τυχερός. Πήρες ελάχιστη μόνο γεύση από τη ζωή των σκλάβων. Να χαίρεσαι που δε θα μάθεις ποτέ σου τι χάνεις».

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι.

«Είσαι καινούριος, θα πρέπει λοιπόν να κάνεις τα απαραίτητα, να δεχτείς πειράγματα, να κάνεις μερικές δυσάρεστες αγγαρείες. Δε θα είσαι όμως πάντα ο καινούριος νεοσύλλεκτος στο Ουρανοδρόμιο. Όσο κερδίζεις βαθμούς τόσο καλύτερα θα γίνονται τα πράγματα. Μπορείς ακόμα και την ελευθερία σου να κερδίσεις. Το μειονέκτημα; Μπορεί να πεθάνεις αύριο».

Ο Κόουλ είχε αρχίσει να νιώθει καλύτερα μέχρι που άκουσε αυτό το τελευταίο. «Αλήθεια;»

«Οι Κουρσάροι των Ουρανών διακινδυνεύουν τη ζωή τους σε κάθε αποστολή» είπε ο Άνταμ. «Την πρώτη ή και τη δεύτερη περίοδο θα υπηρετείς σαν ανιχνευτής, διακινδυνεύοντας το τομάρι σου περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο. Αν είσαι προσεχτικός, έξυπνος και σβέλτος, θα καταφέρεις να επιζήσεις. Μεγάλο ρόλο παίζει όμως και η τύχη. Την περασμένη βδομάδα χάσαμε έναν καλό νέο ανιχνευτή».

«Ποιον;» ρώτησε ο Ντέρνι.

«Τον Φίντλερ».

Ο Ντέρνι μόρφασε θλιμμένα. «Τι κρίμα».

«Ένα παλικαράκι δεκατεσσάρων χρονών, όλο ζωή» συνέχισε ο Άνταμ. «Είχε κερδίσει σχεδόν την έξοδό του από τους ανιχνευτές. Χρειάζονται πενήντα αποστολές. Είχε άλλες τέσσερις. Ο Φίντλερ αντιμετώπισε κάτι που κανείς δε θα μπορούσε να ξεπεράσει. Ο θάνατός του έδειξε στο πλήρωμα πως στο κάστρο υπήρχε αρπακτικό που δεν μπορούσε να τα βάλει κανείς μαζί του. Η θυσία του έσωσε ζωές. Ήταν αξιοθαύμαστος. Πάντα χρειαζόμαστε περισσότερους ανιχνευτές». Ο Άνταμ του έκλεισε το μάτι. «Και τώρα έχουμε έναν».

Ο Κόουλ ένιωσε ναυτία από τον φόβο. Άλλο τα ύψη και άλλο τα τερατώδη αρπακτικά σαν τη βαλσαμωμένη υπερ-αρκούδα στη γωνία. «Πρέπει να το κάνω;»

Ο Άνταμ γέλασε με την καρδιά του. «Τι ερώτηση! Κανείς δε θα πήγαινε εθελοντικά για ανιχνευτής. Είσαι σκλάβος μέχρι να κερδίσεις την ελευθερία σου. Έτσι ξεκινάς. Δεν υπάρχουν άλλες επιλογές. Αν αντέξεις αρκετά, μια μέρα θα μπορούσες να γίνεις συντάιρος, πλούσιος και άνετος. Μέχρι τότε θα κάνεις αυτό που σου αναλογεί για να μεγαλώσει η οργάνωση».

Ο Κόουλ κούνησε σοβαρός το κεφάλι, προσπαθώντας να μη φανεί ο τρόμος του. «Τι πιθανότητες έχω;»

Ο Άνταμ τον κοίταξε δύσπιστα. «Θέλεις καθαρή απάντηση;»

«Δεν ξέρω».

Ο Άνταμ ξέσπασε στα γέλια. «Θα είσαι μια χαρά! Δεν έχεις να ανησυχείς για τίποτα. Μια μέρα θα κάθεται εσύ σε τούτο τον θρόνο».

Ο Κόουλ έσμιξε τα φρύδια. «Στάσου. Πες μου την αλήθεια».

Ο Άνταμ ανασήκωσε τους ώμους. «Περισσότεροι από τους μισούς μας ανιχνευτές επιζούν στις πρώτες δέκα αποστολές. Ίσως ένας στους είκοσι να επιζεί και στις πενήντα. Οι πιθανότητες όμως να γυρίσεις πίσω την πρώτη φορά είναι λογικές!»

«Αρχίζω αύριο;»

Ο Άνταμ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Σήμερα τα πράγματα ήταν αργά εδώ, πράγμα που συχνά σημαίνει πως η επόμενη μέρα θα είναι γεμάτη. Θα θελήσω αναφορά για την πρώτη σου έξοδο».

«Πώς μπορώ να προετοιμαστώ;»

«Αυτή είναι η σωστή στάση!» είπε ο Άνταμ. «Ντέρνι, έχεις κερδίσει την ξεκούρασή σου. Βάλε τη Μίρα να του δείξει τριγύρω, να τον εξοπλίσει, να του δώσει μερικές συμβουλές. Και πες της να του βρει τίποτα ρούχα της προκοπής. Μοιάζει με σκιάχτρο χτυπημένο από καταιγίδα ο μικρός».

Ο Κόουλ πήγε να δικαιολογηθεί για τη στολή του, ο Άνταμ όμως έδειξε πως είχε τελειώσει μαζί του. Ο Ντέρνι τον πήρε και άρχισε να ρωτά αν είχαν δει τη Μίρα.

Σε λίγο ο Κόουλ βρέθηκε μπροστά σε ένα κορίτσι σχεδόν στο ύψος του. Φορούσε μπότες, κοτλέ παντελόνι, μπλούζα με γιακά και τιράντες με τριφύλλια. Τα καστανά μαλλιά της ήταν κομμένα κοντά. Δεν ήταν πολύ καθαρή, αυτό όμως δεν μπορούσε να κρύψει τα όμορφα γκρίζα μάτια και το χαριτωμένο πρόσωπό της.

«Βρήκες καινούριο δόλωμα τεράτων;» ρώτησε τον Ντέρνι.

«Ήρεμα» είπε εκείνος. «Πέρασε δύσκολη βδομάδα ο μικρός. Μίρα, αυτός είναι ο Κόουλ. Θα κάνει επιδρομή αύριο. Πρέπει να μάθει τα κόλπα».

Η Μίρα κοίταξε τον Κόουλ από πάνω μέχρι κάτω. «Για να μαντέψω. Θέλει και ρούχα».

«Είναι όλος δικός σου».

Ο Ντέρνι έφυγε.

«Δεν έχει πολλά κορίτσια εδώ» είπε ο Κόουλ.

«Έχουμε περισσότερα από όσα βλέπεις στην πάνω μεριά» είπε εκείνη. «Τα περισσότερα κορίτσια μένουν κάτω».

«Στο υπόγειο;»

«Στις σπηλιές. Όλο αυτό το τμήμα του γκρεμού είναι γεμάτο από αυτές. Γι' αυτό χτίζουν εδώ. Είμαστε ακριβώς από πάνω τους».

«Είναι μεγάλο κτίριο» είπε ο Κόουλ.

«Αρκετά μεγάλο για να έχουν σχεδόν όλοι δωμάτιο στην πάνω μεριά. Μερικοί όμως προτιμούν τις σπηλιές. Όταν έρχεται καταιγίδα, όλοι προτιμούν τις σπηλιές».

«Σας τυχαίνουν άσχημες καταιγίδες;»

«Όχι πολύ χειρότερες από το να πέσει πάνω σου ένα κάστρο».

«Έχει γίνει αυτό;»

«Έχουν πλησιάσει αρκετά. Με κάποιες ζημιές. Όχι απευθείας χτυπήματα».

Ο Κόουλ κοίταξε σκεπτικός τη Μίρα. «Είσαι καιρό εδώ;»

«Κάνα δυο χρόνια».

«Αλήθεια; Πρέπει να ήσουν μικρή όταν ήρθες».

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Είμαι γύρω στα έντεκα».

«Τύρω»;»

«Είμαι ορφανή. Κανείς δεν ξέρει πότε γεννήθηκα».

Δεν έδειχνε να ζητά τον οίκτο του και ο Κόουλ προσπάθησε να μη δείξει κάτι τέτοιο. «Θα με βοηθήσεις να επιζήσω αύριο;»

«Η επιβίωση είναι δικό σου θέμα. Εγώ μπορώ να σε βοηθήσω να πάρεις τα πράγματά σου».

Ένα αγόρι, ίσως έναν χρόνο μεγαλύτερο από τον Κόουλ, χτύπησε φιλικά τη Μίρα στην πλάτη. «Βρήκες επιτέλους φίλο;» τη ρώτησε.

Οι ώμοι της κύρτωσαν αμήχανα μέχρι που πήρε το χέρι του. «Όχι, έχω όμως ήδη έναν εχθρό».

«Ωραία» είπε εκείνος χαμογελώντας. Ήταν λίγο πιο ψηλός από τον Κόουλ, με μπρούντζινο δέρμα και σκούρα μαλλιά. Άπλωσε το χέρι του. «Τζέις».

Ο Κόουλ τού έσφιξε το χέρι. «Κόουλ».

«Είσαι ο καινούριος καλύτερός μου φίλος».

«Πώς έτσι;»

«Τώρα που χάθηκε ο Φίντλερ, ήταν η σειρά μου να ανιχνεύσω αύριο».

«Χαίρομαι που μπόρεσα να βοηθήσω» είπε ο Κόουλ.

«Αν τη γλιτώσεις, δε θα είμαστε πια φίλοι. Αν σκοτωθείς, θα σ' αγαπώ για πάντα».

«Δίνε του» είπε η Μίρα. «Πρέπει να του δείξω το μέρος».

«Να ακούς όσα σου λέει» τον συμβούλεψε ο Τζέις. «Και μετά να κάνεις το αντίθετο».

Η Μίρα τού έδωσε μια μπουνιά, ο Τζέις όμως την απέφυγε.

«Έλα» είπε η Μίρα.

Ο Κόουλ την ακολούθησε έξω από την αίθουσα και κατέβηκαν έναν φαρδύ διάδρομο. Έστριψαν σε γωνίες, πέρασαν από μερικές πόρτες κι ύστερα κατέβηκαν μια σκάλα.

«Από πού είσαι;» ρώτησε η Μίρα.

«Από τη Γη» είπε ο Κόουλ.

«Από έξω είσαι; Πόσο καιρό είσαι εδώ;»

«Γύρω στη μία βδομάδα».

Για πρώτη φορά είδε μια λάμψη αληθινής συμπάθειας στο πρόσωπό της. Σταμάτησε να περπατά. «Μία βδομάδα;»

«Απήγαγαν δουλέμποροι τους φίλους μου. Τους ακολούθησα για να προσπαθήσω να τους βοηθήσω».

«Πέρασες μόνος σου εδώ;» Έδειχνε εντυπωσιασμένη.

«Δεν είχα ιδέα πού πήγαινα. Με έπιασαν. Μετά με αγόρασε ο Ντέρνι».

Κούνησε ελαφρά το κεφάλι. «Ξέρεις τι κάνουν οι Κουρσάροι των Ουρανών;»

«Λεπλατούν τα αιωρούμενα κάστρα. Αυτό ξέρω μόνο».

«Είναι επιχείρηση περισυλλογής» εξήγησε η Μίρα. «Δεν υπάρχει τίποτα ζωντανό σε εκείνα τα κάστρα. Τίποτε αληθινά ζωντανό. Μόνο μορφές. Κάποιες είναι μεγάλες και επικίνδυνες, κάποιες μοιάζουν με ανθρώπους, τίποτε όμως δεν είναι πραγματικά ζωντανό. Οι περισσότερες μορφές διαλύονται αν τις φέρεις εδώ, όπως και οι αιωρόπετρες αν μεταφερθούν στην ενδοχώρα. Όλα τα

άλλα κρατάνε μια χαρά. Δεν ανήκουν σε κανέναν και πηγαίνουν προς το Ανατολικό Συννεφοτείχος, όπου χάνονται για πάντα. Οι Κουρσάροι των Ουρανών λοιπόν παίρνουν ό,τι μπορούν. Κρατάμε ορισμένα που έχουν αξία, τα περισσότερα όμως πηγαίνουν στη μάντρα περισυλλογής. Έρχεται κόσμος από κάθε άκρη των Παρυφών για να αγοράσει αυτά που βρίσκουμε».

«Μερικές φορές οι μορφές είναι επικίνδυνες;»

Η Μίρα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Πάνω στα κάστρα δείχνουν πολύ αληθινές. Μερικά κάστρα είναι άδεια. Άλλα είναι θανατηφόρα. Αν δεν πάρουμε τίποτα δε μετρά σαν αποστολή, φρόντισε λοιπόν να γυρνάει κάτι στο σκάφος κάθε φορά, ακόμα κι αν είναι μια αιωρόπετρα».

«Κατάλαβα. Δε θέλω να καταλήξω να κάνω περισσότερες από πενήντα αποστολές».

«Σωστά».

Ο Κόουλ ξερόβηξε. «Άρα εγώ είμαι το δόλωμα. Για τις μορφές».

«Πάνω κάτω. Κανείς δε θέλει να σε δει να αποτυγχάνεις. Θα ελέγξουν το κάστρο πριν σε στείλουν. Θα είναι έτοιμοι να βοηθήσουν αν είναι δυνατόν. Και εμείς θα σε εξοπλίσουμε».

Άνοιξε την πόρτα ενός δωματίου γεμάτου ρούχα. «Τα ρούχα έχουν να κάνουν με τη λειτουργικότητα, όχι με τη μόδα. Θέλεις ρούχα που να σου επιτρέπουν να κινείσαι ελεύθερα, να έχουν αρκετές τσέπες και ίσως να σε προστατεύουν κάπως. Βάλε σκληρά υλικά πάνω στα γόνατα και τους αγκώνες».

Στο δωμάτιο υπήρχε παράξενη ποικιλία από ρούχα – φαρδιές πουκαμίσες, μακριά εσώρουχα, κεντημένοι

χιτώνες, μια κάπα με πούλιες, ένας μεσαιωνικός θώρακας, τουρμπάνια, μια καμπαρντίνα, ένας μανδύας διάφανος σαν το γυαλί, φούστες από χόρτο, κράνος φούτμπολ, γιρλάντες, κεντημένα γιλέκα και τήβεννοι. Ο Κόουλ άγγιξε ένα σακάκι από δέρμα ελαφιού, σαν εκείνα που θα φορούσε ο Ντίβι Κρόκετ. «Από πού είναι όλα αυτά;»

«Έχεις μια μαντεψιά».

«Από τα κάστρα;» Ο Κόουλ έπιασε το κράνος φούτμπολ από τη μάσκα του προσώπου. «Παίζετε ποτέ σας φούτμπολ;»

«Παιχνίδι είναι;»

Το άφησε κάτω. «Από τον κόσμο μου έρχονται τα κάστρα;»

«Έχετε αιωρούμενα κάστρα στη Γη;»

«Όχι» είπε ο Κόουλ. «Έχουμε όμως πολλά από αυτά τα πράγματα. Όπως εκείνη εκεί την μπλούζα. Είναι από μια ταινία που λέγεται *Μετάλλιο Ντροπής*. Δεν ανήκει εδώ».

«Τίποτα δεν ανήκει στα κάστρα» είπε η Μίρα. «Γι' αυτό αξίζει να τα λεηλατούμε. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να βρεις. Μπορεί να είναι αξίας ή χρήσιμο. Μπορεί να είναι άχρηστο. Είναι εκεί όμως για να τα πάρουμε».

«Αν δε σκοτωθείτε».

«Μαθαίνεις γρήγορα».

Ο Κόουλ έπιασε τον θώρακα. Ήταν πιο βαρύς από όσο περίμενε.

«Πρώτα απ' όλα, να σκέφτεσαι την ταχύτητα» τον συμβούλεψε η Μίρα. «Αν τα πράγματα πάνε στραβά, θα επιζήσεις αν το σκάσεις».

Ο Κόουλ άφησε τον θώρακα. Αποφάσισε ότι το κράνος του φούτμπολ θα ήταν κι αυτό άβολο και θα περιόριζε την όρασή του. Πήρε μια μπλούζα και παντελόνι που φαίνονταν στο μέγεθός του περίπου. Δοκίμασε διάφορα παπούτσια μέχρι που βρήκε αυτά που του έκαναν. Στο τέλος έβαλε και το σακάκι από δέρμα ελαφιού, αν και του ήταν αρκετά μεγάλο.

«Αν κάτι δε σου κάνει, απλά έλα και άλλαξέ το» είπε η Μίρα. «Το άλλο δωμάτιο είναι πιο σημαντικό». Τον πήγε στην επόμενη πόρτα του διαδρόμου. «Μπορείς να διαλέξεις ένα ιδιαίτερο αντικείμενο από αυτά που έχουν φτιάξει οι μορφοπλάστες μας. Ο Ντέρνι είναι τώρα ο αρχηγός τους. Μην προσπαθήσεις να πάρεις πάνω από ένα. Αν σε πιάσουν να παίρνεις κρυφά κι άλλο, θα βρεις μεγάλο μπελά. Τα αντικείμενα αυτά είναι δύσκολο να φτιαχτούν και συνήθως χάνονται όταν ο ανιχνευτής δεν... επιζήσει. Δεν έχουν λοιπόν την πολυτέλεια να δώσουν περισσότερα από ένα στον κάθε ανιχνευτή. Ο ίδιος κανόνας ισχύει για τους περισσότερους της ομάδας επιδρομής».

Το δωμάτιο ήταν γεμάτο όπλα και εξοπλισμό, τακτοποιημένα σε ράφια και βάσεις. Ο Κόουλ είδε σπαθιά, τσεκούρια, δόρατα, ακόντια, τόξα, βέλη, βαλλίστρες, σφεντόνες, απελατίκια, πολεμικές σφύρες, μαχαίρια και αστέρια. Πρόσεξε πως υπήρχαν σχοινιά, μπόγοι, ασπίδες, μπουκάλια, πυξίδες, κιάλια και κάθε λογής μικροπράγματα, από μικρά αγάλματα μέχρι όστρακα.

«Τι να διαλέξω;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Θέλεις κάτι μορφοπλασμένο» αποκρίθηκε εκείνη. «Πολλά από τα πράγματα έχουν ιδιαίτερες ικανότητες. Πάρε για παράδειγμα μερικά από τα καλύτερα σχοινιά: ένα

Στριφογυριστό Σχοινί θα δεθεί μόνο του γύρω από πράγματα, ένα Σχοινί Σκαρφαλώματος θα σταθεί ίσια σαν στύλος δίχως κανένα στήριγμα, ένα Έρπον Σχοινί θα εντοπίσει και θα δέσει τον στόχο».

«Αποκλείεται» είπε ο Κόουλ. «Σοβαρά μιλάς;»

«Καλά θα κάνεις να συνηθίσεις το απίστευτο» είπε η Μίρα. «Θα βρεις μπόλικο από δαύτο μες στα κάστρα».

«Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό το μέρος» παραδέχτηκε ο Κόουλ. «Μάλλον πρέπει να διαλέξεις εσύ για μένα».

«Εγώ παίρνω πάντα Σπαθί Άλματος» είπε η Μίρα.

«Έχεις ανιχνεύσει;»

«Δεν μπορούν μόνο ανιχνευτές να φέρουν κάτι» είπε η Μίρα. «Έκανα κι εγώ λίγη ανίχνευση όταν πρωτοήρθα εδώ, μετά όμως φάνηκε ότι θα μπορούσα να γίνω μορφοπλάστρια».

«Είσαι μορφοπλάστρια;»

Του χαμογέλασε ντροπαλά. «Λίγο μόνο. Δεν είμαι καλή. Αφού έμαθα όμως μερικά κόλπα, δε θέλουν να με χάσουν στις ανιχνεύσεις».

«Όπως θα χαθώ εγώ» είπε ο Κόουλ.

«Μη σκέφτεσαι έτσι» είπε η Μίρα. «Πρέπει να έχεις μεγάλη εμπιστοσύνη στον εαυτό σου. Όσοι το κάνουν αντέχουν περισσότερο. Μερικοί φτάνουν μέχρι και τις πενήντα φορές».

«Εγώ θα βάλω στόχο τις εκατό».

«Έτσι μπράβο».

«Τι κάνει το Σπαθί Άλματος;»

Η Μίρα βρήκε ένα κοντό σπαθί και το έβγαλε από το θηκάρι. «Είναι όπλο, προφανώς». Το έβαλε στο θηκάρι και το άφησε στη θέση του. «Όταν στοχέψεις κάτι και φωνάξεις “μακριά”, θα σε τραβήξει προς τα εκεί. Με δύναμη. Μπορείς να πηδήσεις πολύ μακριά με αυτό, πρέπει όμως να προσέχεις, γιατί δε σου εγγυάται πως θα προσγειωθείς ομαλά».

«Είναι σημαντικό να πηδάς μακριά;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Η απόδραση είναι το σημαντικό» τον διόρθωσε η Μίρα. «Μπορείς να πηδήσεις από απόσταση σε σωσίβια λέμβο, σε περίπτωση κινδύνου. Το Σπαθί Άλματος είναι η ειδικότητα του Ντέρνι. Φτιάχνει περισσότερο αυτά παρά οτιδήποτε άλλο. Είναι η πιο δημοφιλής επιλογή».

«Σε βοηθά να πηδήσεις πάντα την ίδια απόσταση;»

«Όχι. Εξαρτάται από το τι σημαδεύεις. Δεν είναι ανάγκη να σημαδέψεις τέλεια. Το σπαθί φαίνεται να καταλαβαίνει τι εννοείς. Έχει όμως τα όριά του. Αν σημαδέψεις την κορυφή ενός ψηλού πύργου, θα φτάσεις μέχρι τα μισά κι ύστερα θα πέσεις και θα σκοτωθείς».

«Μου φαίνεται πως είναι αυτό ακριβώς που χρειάζομαι».

Τον κοίταξε ενοχλημένη. «Δεν είναι τόσο ασφαλές, ούτε όμως και η εξερεύνηση των κάστρων είναι τόσο ασφαλής. Το Σπαθί Άλματος είναι δυνατό και χρήσιμο».

«Ο Τζέις το χρησιμοποιεί;»

Κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Έχει το χρυσό σκοινί του. Μπορεί να κάνει ό,τι κάνουν τα άλλα σκοινιά κι ακόμα περισσότερα».

«Μήπως να πάρω ένα τέτοιο;»

«Δεν μπορείς. Μόνο ένα υπάρχει. Ο Τζέις το βρήκε. Μπορείς να κρατήσεις ό,τι βρεις αν το διεκδικήσεις για δικό σου ιδιαίτερο αντικείμενο».

Ο Κόουλ το σκέφτηκε. «Κι αν βρω ένα πελώριο διαμάντι;»

«Μπορείς να το κρατήσεις αντί για το Σπαθί Άλματος ή οτιδήποτε άλλο. Προσωπικά θα προτιμούσα να επιζήσω παρά να έχω μια πέτρα που γυαλίζει».

«Δίκιο έχεις» είπε ο Κόουλ. Όταν θα δραπετεύε από το Ουρανοδρόμιο, το Σπαθί Άλματος θα του φαινόταν χρήσιμο. «Θα πάρω ένα Σπαθί Άλματος».

«Εξυπνη επιλογή». Του έδωσε το σπαθί με το θηκάρι. «Είσαι κουρασμένος;»

«Ναι».

«Θα βρούμε λίγο φαγητό και θα σε βοηθήσω να βρεις κουκέτα. Σε πειράζει να πάρεις την κουκέτα του Φίντλερ;»

Η ιδέα να κοιμηθεί στο κρεβάτι ενός νεκρού παιδιού δεν ήταν και ό,τι καλύτερο. Σκέφτηκε όμως πως πολλά κρεβάτια σε τούτο το μέρος θα ανήκαν σε κάποιον που είχε πεθάνει κάποια στιγμή. «Μάλλον όχι».

«Θα είναι λιγότερο μouxλιασμένο από τα υπόλοιπα. Θα είσαι μαζί με τον Τζέις, τον Σλάιντερ και τον Τουίτς».

Κίνησε προς τη σκάλα. Την έπιασε από το μπράτσο. Γύρισε και τον κοίταξε, εκνευρισμένη και λίγο περίεργη.

«Πριν πάμε πίσω, έχεις να μου δώσεις καμιά συμβουλή;»

Σκέφτηκε την ερώτησή του. «Τα πράγματα συνήθως χαλάνε όταν φτάνεις στο κάστρο ή μόλις μπεις σε ένα κτίριο. Να έχεις πάντα πλάνο διαφυγής. Η μάχη να είναι η

τελευταία σου επιλογή. Συνήθως είναι το τελευταίο πράγμα που κάνεις πριν πεθάνεις».

«Να εξασκηθώ στο σπαθί;»

«Μπορείς. Εγώ δε θα το έκανα. Κάθε φορά που κάνεις ένα άλμα με αυτό είναι επικίνδυνο, καλύτερα λοιπόν να το φυλάς για περίπτωση ανάγκης. Θα κάνει αυτό ακριβώς που σου είπα».

«Εντάξει. Ευχαριστώ».

Το βλέμμα της μαλάκωσε. «Μη μ' ευχαριστείς. Μπορεί να σου φαίνεται καλό όλο αυτό έπειτα από το караβάνι σκλάβων, αλλά μην ανησυχείς. Αύριο θα καταλάβεις σε τι κατάσταση βρίσκεσαι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Οι Κουρσάροι των Ουρανών

Ένα πελώριο σπήλαιο στο πλάι του γκρεμού χρησίμευε ως χώρος προσγείωσης για τρία μεγάλα αεροσκάφη. Φτιαγμένα από σκούρο ξύλο, θύμιζαν αμυδρά παλιά πειρατικά πλοία, μόνο που ήταν πιο φαρδιά και πιο επίπεδα, με δυο απλά κατάρτια και χωρίς πανιά. Το καθένα είχε τρεις σωσίβιες λέμβους – μία σε κάθε πλευρά και μία πίσω.

Ο Τζέις οδήγησε τον Κόουλ στο ουρανόπλοιο που ονομαζόταν *Ντομίνγκο*, όπου συγκεντρώνονταν αρκετοί άντρες. Το φως της μέρας τρύπωνε από την ανοιχτή πλευρά του σπηλαίου. Έξω στον γαλανό ουρανό ο Κόουλ έβλεπε πλήθος κάστρων να αιωρούνται.

«Πολλά κάστρα» σχολίασε.

«Συνήθως έπειτα από μια ήσυχη μέρα έχουμε μια μέρα γεμάτη» είπε ο Τζέις. «Αυτό είναι καλό νέο. Μας ανταγωνίζονται άλλα δύο πληρώματα – οι Ξαφριστές των Σύννεφων και οι Άντρες των Αιθέρων. Μια μέρα γεμάτη σαν κι αυτή μάλλον δε θα έχουμε μεγάλο ανταγωνισμό».

Στη σανιδένια σκάλα για το Ντομίνγκο ένας μεσόκοπος άντρας με ανακατεμένα καστανά μαλλιά υποδέχτηκε τον Κόουλ. «Είσαι ο Κόουλ, ο καινούριος ανιχνευτής» είπε και του άπλωσε το χέρι.

Ο Κόουλ το έσφιξε. «Ναι».

«Είμαι ο Κάπτεν Ποστ. Σπαθί Άλματος. Έξυπνη επιλογή». Έδωσε στον Κόουλ ένα κορδόνι από όπου κρεμόταν ένα μικρό κυλινδρικό κουτί.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Κόουλ καθώς το έπαιρνε.

«Κάψουλα δηλητηρίου» είπε ο καπετάνιος. «Σου μίλησαν για την πτώση;»

«Όχι».

Έδειξε με τον αντίχειρα τον ουρανό. «Δεν ξέρουμε αν προσγειώνεσαι ποτέ. Μπορεί να πέφτεις μέχρι να πεθάνεις της πείνας. Από ευγένεια προσφέρουμε την κάψουλα».

Ο Κόουλ κοίταξε πιο προσεχτικά το δοχείο.

«Η κορυφή ξεβιδώνεται από τον πάτο» εξήγησε ο Τζέις. «Είναι αεροστεγές. Το δηλητήριο βρομάει, οπότε δεν υπάρχει περίπτωση να το χρησιμοποιήσεις σαν όπλο. Εδώ εμπιστεύονται τους σκλάβους περισσότερο απ' ό,τι στα υπόλοιπα μέρη, όχι όμως τόσο που να μας οπλίσουν για δολοφονία».

«Φόρεσέ το» είπε ο καπετάνιος. «Όλοι μας φοράμε από ένα».

Ο Κόουλ έπνιξε το αίσθημα φόβου καθώς γλιστρούσε το κορδόνι πάνω από το κεφάλι του. Δεν του άρεσε καθόλου η ιδέα να κουβαλά κάτι που προοριζόταν για το τέλος της ίδιας του της ζωής.

«Από εδώ» είπε ο καπετάνιος οδηγώντας τον Κόουλ σε έναν φθαρμένο κάδο δίπλα στη σανιδένια σκάλα. Διάλεξε ένα μέτριου μεγέθους σακίδιο από όσα υπήρχαν εκεί. «Αν πέσεις, αυτό το αλεξίπτωτο είναι ο καλύτερός σου φίλος. Τράβα το κορδόνι απότομα και θα προσπαθήσουμε να φέρουμε ένα σκάφος από κάτω σου. Το ουρανόπλοιο δεν κατεβαίνει πολύ χαμηλά, αν όμως τραβήξεις γρήγορα το κορδόνι, θα έχεις μια ευκαιρία».

«Είναι καλό να το ξέρω» είπε ο Κόουλ καθώς φορούσε το σακίδιο. Ο Τζέις τον βοήθησε να προσαρμόσει τα λουριά πάνω από το δερμάτινο σακάκι.

«Ο Τζέις είναι εδώ για να σε προπονήσει» είπε ο καπετάνιος. «Να τον ακούς. Ξέρει να επιβιώνει». Απομακρύνθηκε και άρχισε να δίνει διαταγές σε μια ομάδα αντρών.

«Κάποιοι ανιχνευτές δεν το παίρνουν το αλεξίπτωτο» είπε ο Τζέις. «Δε θέλουν το επιπλέον βάρος να τους καθυστερεί».

«Εσύ χρησιμοποιείς;»

«Πάντα. Όλοι κινδυνεύουμε πραγματικά να πέσουμε».

«Πόσες αποστολές έχεις κάνει;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Η επόμενη θα είναι η τριακοστή μου».

«Έχεις περάσει τα μισά».

Ο Τζέις τον έσπρωξε απότομα. «Θες να με γρυσουζέψεις; Μην μιλάς ποτέ για όσες σου έχουν μείνει. Μόνο για ό,τι έχεις κάνει».

«Συγγνώμη» είπε ο Κόουλ νιώθοντας λίγο ασταθής. «Δεν το ήξερα».

«Έχεις πενήντα μπροστά σου» είπε ο Τζέις. «Πενήντα. Και τώρα είμαστε πάτσι. Δεκτή η συγγνώμη. Φαίνεται πως είναι έτοιμοι για σένα».

Είκοσι περίπου άντρες μαζί με τον Κάπτεν Ποστ είχαν παραταχθεί κατά μήκος της σανιδένιας σκάλας. Ο καπετάνιος ένευσε στον Κόουλ να ανέβει. Καθώς προχωρούσε, όλοι οι άντρες έσφιγγαν το χέρι του και τον ευχαριστούσαν για τις υπηρεσίες του. Δεν είδε ούτε ένα χαμόγελο, δεν άκουσε ούτε ένα πείραγμα. Ήταν σοβαροί. Το στομάχι του Κόουλ δέθηκε κόμπος. Οι άντρες αυτοί τού υπέβαλαν τα σέβη τους σαν να ήταν η τελευταία φορά.

Ο Κόουλ ήταν ο πρώτος που ανέβηκε στο πλοίο, με τον Τζέις να τον ακολουθεί. Ύστερα ανέβηκαν οι υπόλοιποι άντρες και πήραν τις θέσεις τους. Ο Τζέις οδήγησε τον Κόουλ σε έναν πάγκο κοντά στο μπροστινό μέρος του ουρανόπλοιου. Ο Κόουλ πρόσεξε πως ήταν καρφωμένος στο κατάστρωμα.

«Έχεις τρομάξει;» ρώτησε ο Τζέις.

«Λιγάκι» είπε ο Κόουλ. «Σαν κηδεία ήταν».

«Είναι το μόνο που θα σου κάνουν» είπε ο Τζέις. «Αν δεν τα καταφέρεις, ή θα αφήσουν το πτώμα σου στο κάστρο να παρασυρθεί μαζί του στο συννεφοτείχος ή θα ταφείς στον αέρα – στον απύθμενο τάφο. Ποτέ δεν υπάρχει πτώμα να γυρίσουν πίσω».

«Έχει πλάκα άμα το σκεφτείς» είπε ο Κόουλ, πασχίζοντας να φανεί γενναίος.

«Θα το συνηθίσεις» είπε ο Τζέις. «Αν ζήσεις αρκετά».

«Πρέπει να γίνεις εμψυχωτής».

Ο Τζέις χαμογέλασε πονηρά.

Το ουρανόπλοιο κινήθηκε προς τα πάνω και μπροστά, όχι σαν αεροπλάνο που απογειώνεται αλλά περισσότερο σαν αδύναμο μπαλόνι με ήλιο που το παρασέρνει απαλή αύρα. «Ομαλό» είπε ο Κόουλ.

«Τις περισσότερες φορές» συμφώνησε ο Τζέις. «Ο πηδαλιούχος είναι εκεί πίσω».

Ο Κόουλ κοίταξε προς τα εκεί που έδειχνε και είδε έναν άντρα να στέκει σε υπερυψωμένη εξέδρα πίσω από ένα μεγάλο ξύλινο τιμόνι. Δυο ψηλοί μοχλοί εξείχαν από το κατάστρωμα, ένας σε κάθε του πλευρά.

Καθώς το *Ντομίνγκο* έβγαινε στο δυνατό φως του ανατέλλοντος ηλίου, ο Κόουλ προστάτεψε τα μάτια του. Η μέρα ήταν καθαρή και δροσερή και το ταξίδι γαλήνιο, σαν να ταξίδευαν με αερόστατο.

«Μπορούμε να σταθούμε στην κουπαστή;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Βέβαια».

Σηκώθηκαν. Ο Κόουλ ένιωσε λίγο ασταθής καθώς προχωρούσε, με το κατάστρωμα να μετακινείται κάτω από τα πόδια του, θα μπορούσε όμως να είναι και χειρότερα. Μόλις ακούμπησε τα χέρια στην κουπαστή, ένιωσε αμέσως σιγουριά. Κοιτώντας από τη μια πλευρά του ουρανού ως την άλλη, μέτρησε τουλάχιστον τριάντα κάστρα, μερικά σε μεγαλύτερο υψόμετρο από άλλα, κάποια μεγαλύτερα, ενώ όλα αργοπετούσαν από τη δύση προς την ανατολή.

«Τι ακριβώς κάνω;» ρώτησε.

«Θα σε πάνε κάτω σε μια σωσίβια λέμβο» είπε ο Τζέις. «Θα κατεβείς μια σκάλα. Συνήθως δε συμβαίνει τίποτα ιδιαίτερο μέχρι να πατήσεις το πόδι σου στο κάστρο.

Μερικές φορές ξυπνούν τότε οι μορφές και καταφτάνουν μεμιάς. Άλλες φορές δε συμβαίνει τίποτα μέχρι να μπεις σε κτίριο ή να προκαλέσεις αντίδραση με κάποιον άλλο τρόπο. Κάποιες φορές το κάστρο είναι άδειο – εύκολη λεία. Δουλειά σου είναι να ανιχνεύσεις για να δεις αν υπάρχει τίποτα αξιόλογο για να πάρουμε και να ελέγξεις για τυχόν απειλές».

«Αν δεχτώ επίθεση;»

«Βάλ' το στα πόδια» είπε ο Τζέις. «Γύρνα πίσω στη σωσίβια λέμβο. Θα προσπαθήσουν να σε βοηθήσουν, δε θα γυρίσουν όμως πίσω. Μόλις είσαι ασφαλής, θα εκτιμήσουν αν αξίζει τον κόπο να προχωρήσουν. Αυτοί που θα είναι στη σωσίβια λέμβο θα φέρουν όπλα. Το πλοίο έχει δύο βαλλιστικές μηχανές – βλέπεις εκεί πέρα;»

Ο Κόουλ είδε κάτι που έμοιαζε με γιγάντια βαλλίστρα στο κατάστρωμα κοντά στην κουπαστή.

«Θα το φορτώσουν και θα το ετοιμάσουν πριν κατέβεις» είπε ο Τζέις. «Θα σε καλύπτουν οι άντρες. Όλοι θέλουμε να τα καταφέρεις. Και έχεις και το Σπαθί Άλματος».

«Εσύ έφερες το χρυσό σου σκοινί;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Σου είπε η Μίρα για αυτό;» Ο Τζέις έβγαλε ένα χρυσό σκοινί γύρω στα τριάντα εκατοστά μακρύ. Πρόσεξε το μπερδεμένο βλέμμα του Κόουλ. «Γίνεται πιο μεγάλο».

«Είπε πως μπορεί να κάνει ένα σωρό πράγματα».

«Μπορεί» είπε ο Τζέις. «Ήμουν τυχερός που το βρήκα. Έχει όμως και το Σπαθί Άλματος τα πλεονεκτήματά του. Ξέρω κάποιους που πέρασαν και τις πενήντα αποστολές με Σπαθί Άλματος, και μερικές από αυτές ήταν αρκετά επικίνδυνες».

«Πόσο συχνά γίνονται επικίνδυνες;»

«Μέσες άκρες; Μάλλον μία στις τρεις. Οι υπόλοιπες είναι τουλάχιστον ενοχλητικές. Ίσως μία στις οχτώ να σε κάνει να έχεις εφιάλτες. Δεν υπάρχει κανόνας. Εξαρτάται από την τύχη σου».

«Εξήγησε τι εννοείς “ενοχλητικές”».

«Τι είμαι, λεξικό; Να, όταν πρέπει να τρέξεις για να σωθείς αλλά ξέρεις ότι μάλλον θα τα καταφέρεις».

«Αυτό είναι απλώς ενοχλητικό;»

«Ναι, τουλάχιστον σε σύγκριση με τις χειρότερες μέρες».

«Τι μπορεί να συμβεί;»

Ο Τζέις πέρασε το χέρι από τα μαλλιά του. «Το έχω κάνει πολλές φορές και πρέπει απλά να είσαι έτοιμος για όλα. Μια φορά εξερράγη ένα ολόκληρο κάστρο και πήρε μαζί του ένα ολόκληρο ουρανόπλοιο. Αυτό έγινε πριν έρθω εγώ. Κανείς δεν κατάφερε να γυρίσει. Κάποιοι στο Ουρανοδρόμιο το είδαν μέσα από τα τηλεσκόπιά τους. Μπορεί οι μορφές να θέλουν να μιλήσουν. Κάποιες είναι φιλικές ή τουλάχιστον λογικές. Μερικές φορές θα σου φερθούν σαν να ήσουν καλεσμένος. Μπορεί να είναι ευγενικές και μετά να προσπαθήσουν να σε μαχαιρώσουν πισώπλατα. Μπορεί να είναι τέρατα, παγίδες, μέλισσες, δηλητηριώδη αέρια, τοξότες, πύρινες σφαίρες – ό,τι φανταστείς. Οτιδήποτε».

Δεν ένιωθε και πολύ ήσυχος ο Κόουλ τώρα που ήξερε πως υπήρχαν εκατομμύρια τρόποι για να πεθάνει. Έλπιζε να μην είχε προσέξει ο Τζέις πόσο σφιχτά κρατούσε την κουπαστή. Γλιστρώντας πάντα απαλά, το ουρανόπλοιο επιτάχυνε τόσο, που ένιωσε τον άνεμο να του ανακατώνει τα μαλλιά.

«Ξέρεις πού πηγαίνουμε;» ρώτησε ο Κόουλ κοιτώντας τα κάστρα. Το πλησιέστερο ήταν φριχτά καταστραμμένο. Το επόμενο ήταν φτιαγμένο κυρίως από κορμούς, θυμίζοντας περίτεχνο οχυρό.

«Ούτε κι ο καπετάνιος δεν ξέρει ακόμη» είπε ο Τζέις. «Οι εντοπιστές εξετάζουν τις προοπτικές μας. Τα καταστραμμένα κάστρα είναι συνήθως άδεια και δεν έχουν τίποτα που να αξίζει να πάρεις. Δε θα πηγαίναμε σε τέτοιο, εκτός αν δεν είχαμε άλλη επιλογή. Ήταν πολλές οι άσχημες εμπειρίες σε κάστρα που έδειχναν πραγματικά ζοφερά και τρομαχτικά, γι' αυτό και τα αποφεύγουμε. Το ίδιο και τα μεταλλικά. Δεν είναι επιστήμη. Ψάχνουν κάτι υποσχόμενο – να μην είναι πολύ απειλητικό, να έχει καλό σχήμα, ίσως και να αφήνει να φανεί πως έχει θησαυρούς».

«Κι αν κάποιο από τα άλλα διασωστικά θέλει το ίδιο κάστρο;»

«Πρώτη σου δουλειά είναι να βάλεις σημαία που θα δείχνει πως το διεκδικούν οι Κουρσάροι των Ουρανών» είπε ο Τζέις. «Όλοι ακολουθούμε τον κώδικα τιμής σε αυτά. Γλιτώνουμε μπόλικη βία έτσι».

Το ουρανόπλοιο έστριψε αρκετά και μπήκε σε ευθεία. «Φαίνεται πως έχουμε κάτι καλό» είπε ο Τζέις με το βλέμμα μπροστά. «Βλέπεις εκείνο που πηγαίνουμε; Θα το δουν από πιο κοντά και μετά, αν εξακολουθούν να έχουν γι' αυτό καλό προαίσθημα, θα στείλουν σωσίβια λέμβο».

Καθώς πήγαιναν προς τα εκεί, πέρασαν ένα κάστρο που έμοιαζε φτιαγμένο, λες, ολόκληρο από πλαστικό και κολλητική ταινία. Ένα άλλο που δεν ήταν τόσο κοντά έμοιαζε περισσότερο με φυσικό κατασκεύασμα από πορτοκαλί και κίτρινη αμμόπετρα παρά κάτι που είχε

χτιστεί. Μερικά άλλα σε διάφορες φάσεις διάλυσης έδειχναν περισσότερο παραδοσιακά. Ένα έπλεε στον αέρα ανάποδα.

Πιο σύντομα απ' όσο θα ήθελε ο Κόουλ, το ουρανόπλοιο διέγραψε έναν φαρδύ κύκλο γύρω από ένα συμπαγές γκρίζο κάστρο, παλιό αλλά ανέπαφο. Τα ψηλά τείχη κατέληγαν ανά διαστήματα σε γερούς πύργους και μέσα υπήρχε μεγάλο προαύλιο με μερικά μικρότερα κτίσματα. Η γέφυρα ήταν ανεβασμένη. Οι ψηλότεροι πύργοι ανήκαν στο κεντρικό κτίριο, που έμοιαζε φτιαγμένο περισσότερο για εκφοβισμό παρά για ομορφιά. Σε μια γωνιά της αυλής ο Κόουλ είδε αγχόνη και γκιλοτίνα. Το θέαμα τον έκανε να ριγήσει.

Κανένα ίχνος ζωής δεν υπήρχε στα τείχη ή τους πύργους· κάτω στην αυλή όμως ξεχώριζε φιγούρες να κινούνται. Ήταν δύσκολο να δει πολλές λεπτομέρειες, περπατούσαν όμως κανονικά, περνούσαν η μία δίπλα στην άλλη. Κανείς δεν καθόταν ή δεν έστεκε άπραγος.

Αφού το *Ντομίνγκο* έκανε δύο φορές τον κύκλο του κάστρου, ο καπετάνιος πλησίασε τον Κόουλ μαζί με άλλους δύο άντρες. «Το μόνο που βλέπουμε είναι να κινούνται γυναίκες» είπε ο καπετάνιος. «Οι κινήσεις τους έχουν κάτι το αφύσικο. Θα μπορούσαν να είναι κατευθυνόμενες, δίχως δική τους βούληση. Θα μπορούσαν όμως να είναι και επικίνδυνες. Αυτό θα το ανακαλύψεις μόνος σου, Κόουλ. Τα δυο αδέρφια, ο Τζεντ και ο Ίλαϊ, θα οδηγήσουν τη σωσίβια λέμβο».

Οι δυο άντρες έμοιαζαν πολύ μεταξύ τους, αν και ο Ίλαϊ ήταν λίγο πιο ψηλός και φαρδύς στους ώμους. Κρατούσε ένα μεγάλο μεσαιωνικό τόξο και ο Τζεντ μία βαλλίστρα. Έδειχναν γύρω στα τριάντα.

«Θα σε πάμε και θα σε γυρίσουμε πίσω» είπε ο Ίλαϊ.

«Εκτός κι αν δε σε γυρίσουν» πρόσθεσε ο Τζέις.

Ο Τζεντ χαμογέλασε θλιμμένα. «Εκτός κι αν δε σε γυρίσουμε. Έλα».

Οδήγησαν τον Κόουλ στο πίσω μέρος του ουρανόπλοιου και σκαρφάλωσαν στη λέμβο με το όνομα Όκι Ντόκι ζωγραφισμένο στο πλάι. Ο Τζεντ κάθισε οκλαδόν στο πίσω μέρος, κοντά στο δοιάκι και δυο μοχλούς. Ο Κόουλ κάθισε δίπλα στον Ίλαϊ.

«Να θυμηθείς να φωνάξεις αν χρησιμοποιήσεις το σπαθί» τον συμβούλεψε ο Τζέις. «Μπορεί να μην ανταποκριθεί αν δεν πεις δυνατά “μακριά”. Είναι για την ασφάλειά σου».

«Κατάλαβα» είπε ο Κόουλ, με το στομάχι του να σφίγγεται και τα χέρια του να τρέμουν.

«Πέθανε γενναία» είπε ο Τζέις.

«Πέθανε γενναία» επανέλαβαν ο καπετάνιος και αρκετοί άλλοι.

Ο Κόουλ κοίταξε γεμάτος νευρικότητα τον Ίλαϊ.

«Είναι γρουσουζιά να σου ευχηθούν καλή τύχη» εξήγησε ο Ίλαϊ. «Αντί γι' αυτό λέμε “πέθανε γενναία”».

«Ευχαριστώ» είπε ο Κόουλ σε όσους τον παρακολουθούσαν από το κατάστρωμα και κούνησε ελαφρά το χέρι.

Όταν αναπήδησε η λέμβος στον αέρα, ο Κόουλ πιάστηκε από το πλάι. Πετούσε αρκετά πιο γρήγορα από το Ντομίνγκο και κουνιόταν πολύ περισσότερο.

«Η σωσίβια λέμβος είναι πιο καλή για βόλτα» είπε ο Τζεντ και γέλασε.

Ο Κόουλ παρακολουθούσε τον Τζεντ να χειρίζεται το σκάφος. Το δοιάκι έκανε το σκάφος να γέρνει τότε δεξιά και τότε αριστερά. Ο ένας μοχλός ανέβαζε ή κατέβαζε το ρύγχος του, ενώ ο άλλος ρύθμιζε την ταχύτητα. Ο Κόουλ ένιωθε σαν να βρισκόταν σε τρενάκι πάρκου αναψυχής.

«Θα σε πετάξουμε στη μέση της αυλής» είπε ο Ίλαϊ. «Κατέβα απλά τη σκάλα. Αν πατήσεις κάτω και πεταχτεί κανένα τέρας από κάπου, ανέβα ξανά τη σκάλα κι εμείς θα σε πάρουμε από εκεί. Αλλιώς θα μείνουμε από πάνω και θα έχουμε τον νου μας για προβλήματα. Θα είμαστε έτοιμοι να σε μαζέψουμε αν χρειαστεί. Κατάλαβες;»

Ο Κόουλ κοίταξε τα τείχη του κάστρου που πλησίαζαν. Το στόμα του ήταν ξερό. «Ναι».

«Ποτέ δεν ξέρεις» είπε ο Ίλαϊ. «Μπορεί να μην πέσεις σε κανέναν μπελά».

«Το κάστρο είναι σε καλή κατάσταση» είπε ο Τζεντ.

«Σωστά» είπε ο Ίλαϊ.

«Κι είναι μεγάλο. Και μπορούμε να δούμε τις μορφές».

«Πάντα ελπίζουμε για το καλύτερο».

Ο Τζεντ ανασήκωσε τους ώμους.

Καθώς η σωσίβια λέμβος πετούσε πάνω από το εξωτερικό τείχος, ο Ίλαϊ έσκυψε μπροστά. «Δουλειά, πολλή δουλειά».

Στις άκρες της αυλής άνοιγαν κι έκλειναν πόρτες. Γυναίκες μεγάλες σε ηλικία έμπαιναν, έβγαιναν και διέσχιζαν την αυλή, ντυμένες με απλά ρούχα και εσάρπες.

Η λέμβος έκοψε ταχύτητα και έμεινε μετέωρη.

Δεκάδες γυναίκες πηγαινοέρχονταν εδώ κι εκεί. Καμιά δεν ήταν αρκετά νέα για να την πει κανείς μεσόκοπη, καμιά όμως δεν ήταν και πάρα πολύ ηλικιωμένη. Κάποιες είχαν άδεια χέρια, άλλες κρατούσαν κουβάδες ή σκούπες. Καμιά δε μιλούσε ούτε κοιτούσε τις άλλες. Η έκφρασή τους ήταν ουδέτερη.

«Τι λες;» ρώτησε ο Τζεντ.

«Ας τις παρακολουθήσουμε» είπε ο Ίλαϊ.

Παρόλο που πηγαινοέρχονταν συνέχεια, υπήρχαν πάντα γύρω στις τριάντα πέντε γυναίκες στην αυλή. Καμιά τους δεν κοίταξε τη λέμβο.

«Τι σκέφτεσαι, Κόουλ;» ρώτησε ο Ίλαϊ.

«Ανατριχιαστικό».

«Αυτό να λέγεται» είπε ο Ίλαϊ. «Για να δούμε αν θα τις ταραξει καθόλου αυτό». Πέταξε μια σχοινένια σκάλα στο πλάι. Η σκάλα ξετυλίχτηκε και η άκρη της κρεμόταν λίγα μόλις μέτρα πάνω από την επιφάνεια.

Οι γυναίκες δεν έδωσαν καμία σημασία.

«Δε φαίνεται να θορυβούνται ιδιαίτερα» είπε ο Ίλαϊ. «Μπορεί αυτό να σημαίνει πως δεν υπάρχει αρπακτικό εδώ. Θα γίνονταν εύκολη λεία».

«Μπορεί να είναι αυτές τα αρπακτικά» είπε ο Τζεντ. «Ποτέ δεν ξέρεις».

«Ένας μόνο τρόπος υπάρχει να το μάθουμε» είπε ο Ίλαϊ και χτύπησε φιλικά τον Κόουλ στον ώμο. «Έτοιμος;»

Ο Κόουλ δεν ένιωθε καθόλου έτοιμος. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και το δέρμα του κολλούσε. Κατάφερε να

κουνήσει το κεφάλι, πέρασε το ένα πόδι πάνω από το άλλο
κι άρχισε να κατεβαίνει τη λεπτή σκάλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ανιχνευτής

Η σκάλα κουνιόταν και στριφογυρνούσε όσο ο Κόουλ κατέβαινε ένα ένα τα σκαλιά. Το κράτημα της σημαίας έκανε ακόμα πιο δύσκολη την κατάβαση. Μερικά σκαλιά πριν από το τέλος σταμάτησε και κοίταξε καλά τις γυναίκες. Αν και δεν ήταν πανομοιότυπες, έμοιαζαν πολύ η μία στην άλλη – γκρίζο δέρμα, ουδέτερη έκφραση, ρυτιδιασμένα πρόσωπα, αδύνατες, μέτριου αναστήματος, μαλλιά δεμένα σε κότσο, φθαρμένα φορέματα, σκούρα εσάρπα.

Δεν έβρισκε διαφορά ανάμεσα σε αυτές και τους αληθινούς ανθρώπους παρά μόνο στην αδιάφορη συμπεριφορά τους. Καμιά δεν κοιτούσε προς το μέρος του. Καμιά δεν κοντοστεκόταν. Καμιά δε χαμογελούσε. Η καθεμία έκανε απλώς τη δουλειά της.

Ο Κόουλ κατέβηκε το τελευταίο σκαλί. Τον είχαν προειδοποιήσει πολλές φορές ότι τα προβλήματα συνήθως ξεκινούσαν όταν έφταναν στο κάστρο. Κι αν τέλειωνε εδώ; Κι αν δεν κατάφερνε να γυρίσει πίσω; Κανείς δε θα μάθαινε ποτέ τι του συνέβη – μήτε οι γονείς του μήτε οι φίλοι του. Αναρωτήθηκε αν είχαν πιστέψει η Τζένα και ο

Ντάλτον πως θα πήγαινε να τους βοηθήσει. Αναρωτήθηκε αν θα τον συγχωρούσαν έτσι και δεν εμφανιζόταν. Όπου κι αν ήταν, έλπιζε να μην είχαν επικίνδυνες αποστολές, να μην τους χρησιμοποιούσαν κι εκείνους σαν δόλωμα για τέρατα.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και έλεγξε το σπαθί του. Με το ένα χέρι στη σκάλα κατέβηκε στο πλακόστρωτο της αυλής.

Όλες οι γυναίκες σταμάτησαν αμέσως. Με τρομακτικό συγχρονισμό, γύρισαν και τον κοίταξαν.

Ο Κόουλ ένιωσε να ανατριχιάζει σύγκορμος. Παγωμένος από εξωπραγματικό τρόμο, τις κοίταξε κι εκείνος.

Τα δευτερόλεπτα φάνταζαν ατέλειωτα και ήθελε να ανέβει τρέχοντας τη σκάλα. Κάποιο ένστικτο όμως τον προειδοποιούσε πως μόλις έκανε κάποια κίνηση θα ορμούσαν πάνω του. Δεν έπαιρνε ούτε ανάσα.

Μία γυναίκα άρχισε να τον πλησιάζει με βήματα βαριά μες στη βουβή αυλή. Κοίταξε νευρικά πίσω της πολλές φορές. Οι άλλες έμειναν ακίνητες, με βλέμμα σοβαρό, καρφωμένο στον Κόουλ. Η γυναίκα που πλησίαζε έβγαλε την εσάρπα της. Όταν τον έφτασε, την τύλιξε γύρω από τους ώμους του και την έδεσε σφιχτά κάτω από τον λαιμό του.

Σαν να ανταποκρίθηκαν σε κάποιο αόρατο σήμα, οι άλλες γυναίκες γύρισαν και συνέχισαν τις δουλειές τους. Τη μια στιγμή είχαν όλες την προσοχή τους στραμμένη πάνω του και την επόμενη τον είχαν ξεχάσει εντελώς.

Θυμήθηκε τη σημαία στο χέρι του και την έμπηξε στο έδαφος. Εκείνη στάθηκε ίσια, παρότι δεν είχε βάση να στηριχτεί.

Η γυναίκα δίχως την εσάρπα άπλωσε το χέρι της στον Κόουλ. «Από εδώ» τον παρακίνησε. «Δεν έχουμε πολύ καιρό».

«Γιατί;» ρώτησε εκείνος.

«Όχι εδώ» είπε με βλέμμα που κοιτούσε ανήσυχά τριγύρω. «Μέσα». Η ταραχή της ήταν πειστική. Υποτίθεται πως δεν ήταν ζωντανή, η εμφάνισή της όμως και οι τρόποι της δεν είχαν τίποτα το ψεύτικο. Οι λεπτομέρειες ήταν αυτές που την έκαναν να ξεχωρίζει – το κοκκίνισμα στις άκρες των ματιών της, η ελαφριά γυαλάδα ιδρώτα στο μέτωπό της, το χαλαρό δέρμα στον λαιμό, οι κηλίδες στις ράχες των χεριών της, οι σπασμένες άκρες των νυχιών της.

Ο Κόουλ πήρε το χέρι της και την άφησε να τον οδηγήσει μακριά από τη σκάλα. Εκείνη πέρασε προστατευτικά το άλλο της χέρι γύρω από τους ώμους του. Οι γυναίκες τούς προσπερνούσαν και συνέχιζαν τις δουλειές τους δίχως να δείχνουν το παραμικρό ενδιαφέρον για ό,τι συνέβαινε γύρω τους. Έπρεπε όμως να ξέρουν. Είχε σταματήσει κάθε κίνηση όταν κατέβηκε από τη σκάλα.

Η γυναίκα κρατούσε το κεφάλι σκυφτό και περπατούσε γοργά. Δεν έδειχνε να θέλει να του κάνει κακό. Αν μη τι άλλο, του φαινόταν πως ήθελε να τον βοηθήσει. Παρέμενε όμως σε ετοιμότητα, για την περίπτωση που στρεφόταν εναντίον του.

Ο Κόουλ πρόσεξε πως στις πέτρες του πλακόστρωτου υπήρχαν απολιθώματα – φύλλα κυρίως, έντομα και ψάρια. Καθώς πλησίαζαν στο κάστρο, είδε κι άλλα απολιθώματα στους τοίχους.

Η γυναίκα τον οδήγησε από μια μικρότερη πόρτα μέσα στο κάστρο. Ακολούθησαν έναν διάδρομο και προσπέρασαν άλλη μια γυναίκα που έβγαινε.

«Πώς σε λένε;» ρώτησε σιγανά ο Κόουλ.

«Όχι ακόμη» είπε εκείνη και έσφιξε το χέρι του. Διέσχισαν την αίθουσα και μπήκαν από μια πόρτα σε μια αποθήκη. Τον άφησε και έκλεισε πίσω τους την πόρτα. «Μέρβα».

«Είμαι ο Κόουλ. Τι συμβαίνει;»

«Δεν έχουμε χρόνο. Με περιμένει. Δεν μπορούμε να χαλάσουμε το πρόγραμμα. Πρέπει να καθαριστεί. Πρέπει να έρθεις».

«Τι σε περιμένει; Πού να έρθω;»

Πήρε ξανά το χέρι του. «Μείνε κοντά μου. Κάνε ό,τι κάνω. Μην λες τίποτα».

Αντιστάθηκε στο τράβηγμά της. «Στάσου. Πρέπει να μου πεις τι συμβαίνει».

Η λαβή της έγινε πιο δυνατή, το πρόσωπό της συσπάστηκε από την αγωνία. «Δεν έχουμε χρόνο. Θα μας σκοτώσει όλους!»

Ο Κόουλ την άφησε να τον οδηγήσει έξω από το δωμάτιο. Το βήμα της έγινε ακόμα πιο ταχύ. Προσπέρασαν μερικές άλλες γυναίκες με φορέματα και εσάρπες.

Όλα συνέβαιναν πολύ γρήγορα. Ο Κόουλ δεν είχε την παραμικρή ιδέα πού πήγαιναν ή τι θα αντιμετώπιζαν όταν έφταναν εκεί. Είχε χάσει τελείως τον έλεγχο της κατάστασης. Η απόγνωση της Μέρβα είχε καθεί όταν βγήκαν από την αποθήκη, ο τρόμος της όμως τον είχε

κάνει να φοβάται ακόμα περισσότερο. Τουλάχιστον δεν του είχε επιτεθεί τίποτα ακόμη. Ίσως η Μέρβα να ήξερε τι έκανε.

Προσπάθησε να κοιτάζει γύρω για αντικείμενα αξίας. Οι τοίχοι ήταν σχεδόν γυμνοί. Τα λίγα έπιπλα που έβλεπε έδειχναν απλά.

Άρχισαν να κατεβαίνουν μια μισοσκοτεινή στριφογυριστή σκάλα. Γυναίκες ανέβαιναν και τους προσπερνούσαν δίχως να τους ρίξουν μια ματιά.

Τα σκαλιά τούς οδήγησαν σε ένα μακρύ, σπηλαιώδες δωμάτιο, μεγάλο σαν υπόγειος σταθμός. Ένα μόνο πλάσμα γέμιζε τον χώρο – μια εφιαλτική διασταύρωση ανάμεσα σε σαρανταποδαρούσα και σκορπιό. Αρματωμένο με γυαλιστερό μαύρο κέλυφος, το τέρας είχε μέγεθος τρένου. Είχε πέντε ζευγάρια δαγκάνες, που η καθεμία τους ήταν μεγάλη σαν φορτηγάκι. Εκατοντάδες πόδια στήριζαν το μακρύ αρθρωτό σώμα. Η γιγάντια ουρά ήταν τυλιγμένη και όρθια, με ένα απαίσιο κεντρί στην άκρη.

Χοντρές αλυσίδες κατέληγαν σε μεγάλους κρίκους στο πάτωμα και κρατούσαν γερά δεμένο κάθε τμήμα του σώματός του. Γυναίκες δούλευαν παντού, καθαρίζοντας το πλάσμα με πανιά, σφουγγαρίστρες, σκούπες, καλέμια και σφουγγάρια.

Το μέγεθος και μόνο του τέρατος είχε αφήσει άναυδο τον Κόουλ. Οι γυναίκες έμοιαζαν σαν έντομα μπροστά του. Δεν ήταν να απορεί κανείς που ανησυχούσε τόσο η Μέρβα μην το κάνει να θυμώσει.

Ο Κόουλ κατάλαβε πως δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με αυτό. Η μεγαλύτερη πιθανότητα να επιζήσει ήταν μάλλον να ακολουθήσει τις οδηγίες της Μέρβα. Έδειχνε να πιστεύει πως ήταν πιθανό να διατηρήσει ήρεμο το τέρας.

Έπειτα από έναν σύντομο δισταγμό μπροστά στο θέαμα της κολοσσιαίας σκορπιοποδαρούσας, έμεινε κοντά της προσέχοντας να μιμείται ακριβώς τα βήματα και τη στάση της. Δε βιαζόταν πια. Προσπάθησε να ανασαίνει ήρεμα.

Τον οδήγησε σε έναν τοίχο, απ' όπου πήρε έναν μεγάλο σιδερένιο λοστό. Ο Κόουλ πήγε να πάρει κι εκείνος έναν, μα του έγνεψε να τον αφήσει και να πιάσει τον δικό της. Ήθελε μάλλον να τον κρατούν μαζί.

Η Μέρβα προχώρησε κατά μήκος του πελώριου σώματος της σκορπιοποδαρούσας. Κάθε μεταμερίδιο είχε μήκος αρκετά βήματα και ύψος τριπλάσιο από τον Κόουλ. Σταμάτησε στο σημείο που το κέλυφος του ενός μεταμεριδίου σκέπαζε το επόμενο και άρχισε να σκαλίζει το κενό ανάμεσά τους. Με τα μάτια της η Μέρβα έδειξε στον Κόουλ ότι έπρεπε να τη βοηθήσει. Έβαλε τα χέρια του πάνω στον λοστό και βοήθησε να ξύσει το υλικό από τη λεία επιφάνεια του κελύφους.

Ρίγος διαπέρασε το σώμα της σκορπιοποδαρούσας, κάνοντας μερικές από τις αλυσίδες να τρίζουν. Οι κοντινότερες δαγκάνες άνοιξαν και έκλεισαν μερικές φορές και κάποιες από τις γυναίκες τραβήχτηκαν για μια στιγμή.

Η Μέρβα έμπηξε τον λοστό πιο βαθιά ανάμεσα στα μεταμερίδια και έξυσε πιο δυνατά. Ο Κόουλ τη βοήθησε να σπρώξει, να ανασπκώσει, να τραβήξει.

Η σκορπιοποδαρούσα αναρίγνησε. Ο Κόουλ ένιωσε τις απότομες δονήσεις μέσα από τον λοστό. Ένας τσιριχτός βρυκηθμός ακολούθησε, ψιλός και βαθύς ταυτόχρονα. Ο διαπεραστικός θόρυβος έκανε τα κόκαλα και τα δόντια του να τρανταχτούν.

Το δωμάτιο έμεινε ακίνητο. Όλες μαζί οι γυναίκες εκτός από τη Μέρβα πέταξαν τα εργαλεία τους. Βούρτσες, γάντζοι, λουστοί, σταλίκια, σφουγγαρίστρες και σκούπες έπεσαν με πάταγο στο πάτωμα. Οι γυναίκες γύρισαν ταυτόχρονα και κοίταξαν τη Μέρβα.

Όλο το χρώμα στράγγιξε από το πρόσωπό της. Η Μέρβα τράβηξε τα χέρια του Κόουλ από τον λουστό. «Ξέρει» μουρμούρισε.

Η Μέρβα κοίταξε την εσάρπα που φορούσε ο Κόουλ κι ύστερα κοίταξε τις άλλες γυναίκες. Εκείνος κατάλαβε ξαφνικά πως είχε στραφεί πάνω της η προσοχή επειδή δε φορούσε εσάρπα. Χάθηκε κάθε έκφραση από το πρόσωπό της και η φωνή της έγινε μονότονη. «Ξέρει πως προσπάθησα να σε κρύψω. Δοκίμασε λοιπόν να το σκάσεις».

Καθώς έκανε το πρώτο βήμα μακριά από τη σκορπιοποδαρούσα, το πλάσμα μαζεύτηκε και οι δυνατές αλυσίδες άρχισαν να σπάνε σαν κλωστές και να τινάζονται εδώ κι εκεί με βία. Πολλές γυναίκες τινάχτηκαν στον αέρα, οι υπόλοιπες όμως δεν έφυγαν από τη θέση τους. Έμειναν ακίνητες και κοιτούσαν τη Μέρβα.

Όταν κοίταξε πίσω του ο Κόουλ, είδε την ουρά να κατεβαίνει σαν μαστίγιο και να διαπερνά τη Μέρβα με το κεντρί της. Κοκάλωσε. Το κεντρί αποτραβήχτηκε και διαπέρασε άλλη γυναίκα με ανελέητη ακρίβεια. Η Μέρβα έμεινε για μια στιγμή όρθια, με βλέμμα απόμακρο, κι ύστερα σωριάστηκε.

Ο Κόουλ ένιωθε φρίκη, μα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει. Αν δεν έφευγε αμέσως, θα ήταν ο επόμενος. Καθώς το αρθρόποδο μαζευόταν και

σουστρεφόταν, γιγάντιες δαγκάνες άρπαζαν άλλες γυναίκες. Καμιά δε φώναξε, μήτε προσπάθησε να το σκάσει.

Με το βλέμμα στραμμένο στη σκάλα, ο Κόουλ τράβηξε το σπαθί από το θηκάρι. Το πάτωμα έτρεμε από τα τινάγματα της σκορπιοποδαρούσας. Οι τοίχοι του κάστρου βογκούσαν. Μπορεί να γκρέμιζε ολόκληρο το κάστρο πάνω του από στιγμή σε στιγμή, αν δεν προλάβαινε να τον διαπεράσει το κεντρί. Δείχνοντας με το σπαθί τη βάση της σκάλας, ο Κόουλ φώναξε «Μακριά!».

Το σπαθί τράβηξε το σώμα του από το πάτωμα. Κρατώντας γερά, άρχισε να πετά σε χαμηλή τροχιά, λίγα μόλις μέτρα ψηλά. Καθώς πλησίαζε στον προορισμό του, ο Κόουλ συνειδητοποίησε πως θα κομματιαζόταν στα πέτρινα σκαλιά. Το σπαθί όμως ελάττωσε ταχύτητα και την τελευταία στιγμή, αντί να συγκρουστεί με απίστευτη δύναμη, σχεδόν στάθηκε ακίνητος και έπεσε στα σκαλιά με ένα ελαφρό τράνταγμα αντί να σκοτωθεί.

Η σκορπιοποδαρούσα βρυχήθηκε τσιρίζοντας για άλλη μια φορά. Τρομοκρατημένος, ο Κόουλ σηκώθηκε κι άρχισε να ανεβαίνει τρέχοντας τις σκάλες. Είχε χτυπήσει το χέρι του στην προσπάθειά του να κρατηθεί, ο ώμος και το γόνατό του είχαν δεχτεί γερό χτύπημα, δεν είχε όμως χρόνο να σκεφτεί τον πόνο.

Η σκάλα τού φάνηκε πολύ πιο μεγάλη στην ανάβαση απ' ό,τι στην κατάβαση. Οι μηροί του έκαιγαν από την κούραση. Τα σκαλιά τραντάχτηκαν κι άρχισαν να σείονται. Άκουγε πέτρες να πέφτουν.

Σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το σπαθί για να σκαρφαλώσει πιο γρήγορα, μα η σκάλα ήταν ελικοειδής και δε θα κατάφερνε να δείξει πολύ μακριά με το σπαθί, και μάλλον δεν άξιζε τον κόπο να διακινδυνέψει άλλα

χτυπήματα για μικρά μόνο άλματα. Μόλις έφτασε στην κορυφή της σκάλας, ο Κόουλ προσπάθησε να θυμηθεί τη διαδρομή για την αυλή. Οι μισοσκοτεινοί διάδρομοι έμοιαζαν τόσο μεταξύ τους, που γρήγορα κατάλαβε πως είχε χάσει τον δρόμο. Συνέχισε όμως να τρέχει, ελπίζοντας ότι δεν έκανε απλώς κύκλους. Το κάστρο εξακολουθούσε να τρέμει από τα δυσοίωνα τραντάγματα στα θεμέλια.

Στο τέλος ο Κόουλ ξεχώρισε μια πόρτα στην άκρη μιας αίθουσας μπροστά του. Δεν ήταν αυτή που είχε μπει μέσα, έβγαζε όμως στην αυλή. Η σωσίβια λέμβος ήταν στον αέρα στην άλλη πλευρά, με τη σκάλα να κρέμεται ακόμη.

«Πρέπει να φύγω!» ούρλιαξε ο Κόουλ κι έτρεξε μπροστά. Η λέμβος έστριψε και ήρθε προς το μέρος του.

Ο Κόουλ σκέφτηκε να χρησιμοποιήσει το σπαθί, έπρεπε όμως να πηδήσει σχεδόν ολόκληρη την αυλή. Δεν ήταν σίγουρος ότι θα τον πήγαινε τόσο μακριά, ούτε ότι θα κατάφερνε να πιάσει τη σκάλα αν έφτανε ως εκεί. Προτίμησε να κρατήσει σε ετοιμότητα το Σπαθί Άλματος και άρχισε να τρέχει.

Καθώς πλησίαζε η σωσίβια λέμβος, η πελώρια σκορπιοποδαρούσα τινάχτηκε μέσα από το έδαφος ανάμεσά τους, με το γυαλιστερό μαύρο σώμα να ορθώνεται προς τον ουρανό σαν τη μαγική φασολιά του παραμυθιού και τις αμέτρητες δαγκάνες να ανοιγοκλείνουν προς το μικρό ουρανόπλοιο. Τεράστια κομμάτια πέτρας έπεφταν σαν χαρτοπόλεμος και βομβάρδιζαν τα πάντα. Ο Κόουλ απέφυγε μία πριν το έδαφος που σειόταν τον ρίξει στα γόνατα.

Για μια στιγμή ο όγκος του τέρατος έκρυψε τελείως τη σωσίβια λέμβο. Σκόνη και χώμα πλημμύριζαν την ατμόσφαιρα. Τσιριχτός βρυχνηθμός έκανε τα τύμπανα του

Κόουλ να πονέσουν. Μέχρι να ξαναδεί τη λέμβο, είχε στρίψει προς τα πάνω και απομακρυνόταν από το κάστρο περνώντας πάνω από τα τείχη και αρκετά μακριά για να τη φτάσει.

Είχε χάσει την ευκαιρία του.

Μοναχική αίσθηση καταδίκης τον έπνιξε.

Η μοίρα του είχε σφραγιστεί.

Η θεόρατη σκορπιοποδαρούσα γύρισε και άρχισε να μαζεύεται προς την κατεύθυνση του Κόουλ. Μικρά στόματα άνοιξαν και έκλεισαν, με μικρές, γεμάτες ανυπομονησία σιαγόνες. Το σώμα συνέχισε να προβάλλει από την τρύπα που είχε δημιουργήσει. Τελευταία θα έβγαινε η ουρά με το τρομαχτικό κεντρί.

Ένα βέλος μεγάλο σαν κοντάρι έπεσε από ψηλά. Χτύπησε το στιλπνό κέλυφος και αναπήδησε δίχως να του κάνει τίποτα. Η επίθεση δεν έκανε καμία ζημιά, η σκορπιοποδαρούσα όμως μαζεύτηκε προς τα εκεί για να δει τι ήταν.

Το μεγάλο βέλος πρέπει να ήταν από τη βαλλιστική μηχανή του *Ντομίνγκο*. Προσπαθούσαν ακόμη να τον βοηθήσουν!

Ο Κόουλ κατάφερε να σηκωθεί. Ίσως να γυρνούσε πίσω η λέμβος. Έπρεπε να κερδίσει χρόνο. Κανείς δε θα μπορούσε να τον σώσει αν άφηνε ένα τέρας πενήντα τόνων να τον κάνει πουρέ.

Η μόνη του ελπίδα ήταν το Σπαθί Άλματος. Κοίταξε γύρω του την αυλή και πρόσεξε τους εξώστες που υπήρχαν σε δυο από τους πιο ψηλούς τοίχους του κάστρου.

Με άλλο ένα εκκωφαντικό ουρλιαχτό η σκορπιοποδαρούσα τινάχτηκε προς το μέρος του. Ο Κόουλ έδειξε με το σπαθί τους θάμνους που βρίσκονταν στη βάση ενός από τους πύργους και φώναξε «Μακριά!».

Προσπαθούσε να πηδήσει πιο μακριά από την προηγούμενη φορά. Καθώς τον τραβούσε μπροστά το σπαθί, η επιτάχυνση του έκοψε την ανάσα. Περνούσε πάνω από το έδαφος με ταχύτητα που θα τον οδηγούσε σε βέβαιο θάνατο, το σπαθί όμως επιβράδυνε ξανά πριν τον πετάξει πάνω στον θάμνο.

Όταν σταμάτησε, ο Κόουλ κατάλαβε πως δεν είχε πάθει τίποτα. Κλαριά έσπασαν και φύλλα θρόισαν καθώς έβγαινε μέσα από το φύλλωμα. Σηκώθηκε τη στιγμή που η ουρά της σκορπιοποδαρούσας έβγαινε από την τρύπα και κουλουριαζόταν στον αέρα, έτοιμη να χτυπήσει. Το τέρας έτρεχε προς το μέρος του.

Ο Κόουλ έδειξε με το σπαθί τον εξώστη που ήταν από πάνω του. Αν δεν κατάφερνε να τον φτάσει, η πτώση θα ήταν σίγουρα μοιραία. «Μακριά!»

Τις προηγούμενες φορές τα άλματα ήταν χαμηλά. Αυτή τη φορά ένιωσε σαν υπερήρωας που πετούσε. Ο αέρας περνούσε ορμητικά από δίπλα του καθώς εκτοξευόταν προς τα πάνω. Κατάλαβε πως το σπαθί ασκούσε έλξη σε ολόκληρο το σώμα του. Αν έπρεπε να εμπιστευτεί μόνο τη δύναμη των χεριών του για να κρατηθεί από κάτι που είχε τέτοια απίστευτη επιτάχυνση, σίγουρα δε θα το κατάφερνε ποτέ.

Ο Κόουλ έφτασε τον εξώστη στο αποκορύφωμα του άλματος και η προσγείωσή του ήταν ομαλή. Μετά τα άλματα ξυστά πάνω από το έδαφος, ένιωσε ανακούφιση που κατάφερε να σταθεί έτσι εύκολα στα πόδια του.

Η ουρά με το κεντρί υψώθηκε πιο ψηλά κι από τον εξώστη κι έπεσε προς το μέρος του, ανοίγοντας μια τρύπα στον τοίχο λίγα μόλις μέτρα μακριά του. Κομμάτια πέτρας χτύπησαν τον Κόουλ καθώς έπεφτε μπρούμυτα. Το κεντρί μαζεύτηκε και διαπέρασε ξαφνικά τον εξώστη από κάτω, αστοχώντας για λίγα μόλις εκατοστά. Ο εξώστης τραντάχτηκε και άρχισε να τρίζει απαίσια. Μπορεί η σκορπιοποδαρούσα να χτυπούσε στα τυφλά, εκείνος όμως δεν μπορούσε να περιμένει άλλο για να δει τι θα γινόταν.

Σηκώθηκε, έδειξε με το σπαθί τον γειτονικό πύργο και καθώς ορμούσε ούρλιαξε «Μακριά!». Η αίσθηση πως βρισκόταν στο τρενάκι του θανάτου τον πλημμύρισε ενώ πετούσε στο κενό και ύστερα προς τα πάνω, σε άλλον εξώστη, για να προσγειωθεί για άλλη μια φορά στο αποκορύφωμα του άλματος.

Η σκορπιοποδαρούσα ούρλιαξε τσιριχτά για άλλη μια φορά, τινάζοντας την ουρά της σαν μαστίγιο. Είχε φτάσει ψηλότερα απ' όσο μπορούσε να φτάσει. Ο Κόουλ αναζήτησε γεμάτος ελπίδα τη σωσίβια λέμβο, μα δεν έβλεπε τίποτα. Η σκορπιοποδαρούσα άρχισε να σκαρφλώνει στον τοίχο του πύργου.

Με το σπαθί να δείχνει έναν εξώστη ακόμα πιο ψηλά στον απέναντι πύργο, ο Κόουλ φώναξε ξανά και πήδησε. Για άλλη μια φορά προσγειώθηκε ομαλά. Κοίταξε κάτω και είδε πως η σκορπιοποδαρούσα σκαρφάλωνε γρήγορα.

Δεν είχε χρόνο για στρατηγικές, στο μυαλό του γεννήθηκε όμως ένα πρόχειρο σχέδιο. Όταν έφτανε στην κορυφή, έλπιζε πως η λέμβος θα ήταν κοντά. Ή θα έκανε ένα τελευταίο άλμα προς τα εκεί ή θα παγιδευόταν από τη σκορπιοποδαρούσα δίχως ελπίδα διαφυγής.

Αν πηδούσε στον άλλο πύργο στο επόμενο άλμα, θα βρισκόταν εκεί που σκαρφάλωνε η σκορπιοποδαρούσα. Εκείνος ο πύργος όμως ήταν πιο κοντά στην άκρη του κάστρου και ο Τζεντ θα μπορούσε να οδηγήσει τη σωσίβια λέμβο αρκετά κοντά για να διατρέξει μικρότερο κίνδυνο.

Τέντωσε το σπαθί και πήδησε στην επίπεδη στέγη του απέναντι πύργου, όπου προσγειώθηκε με τα πόδια λυγισμένα. Οι πολεμίστρες περιστοίχιζαν την κορυφή σαν φθαρμένα δόντια. Ο Κόουλ κοίταξε σαν τρελός παντού. Το Ντομίνγκο πετούσε πέρα ψηλά. Άλλα κάστρα έπλεαν σε αρκετή απόσταση.

Όταν είδε τη λέμβο, η καρδιά του σφίχτηκε.

Έστριβε προς το μέρος του, ήταν όμως πολύ μακριά και πολύ χαμηλά. Πρέπει να τον είχαν μόλις εντοπίσει. Ο Κόουλ αποφάσισε πως μπορούσε να κερδίσει λίγο χρόνο πηδώντας ξανά στη στέγη του γειτονικού πύργου πριν φτάσει η σκορπιοποδαρούσα. Καθώς ύψωνε το σπαθί, είδε την ουρά να τινάζεται προς το μέρος του.

Ο Κόουλ δίστασε. Έτσι όπως σκαρφάλωνε η σκορπιοποδαρούσα, θα τον έβλεπε όταν πηδούσε. Η ουρά θα τον διαπερνούσε. Το κεφάλι της πρόβαλε. Το βάρος του συνέθλιβε τις πολεμίστρες καθώς έγερνε προς το μέρος του. Ο πύργος έτρεμε, ενώ το τέρας προσπαθούσε να συρθεί στην κορυφή. Δε θα έφτανε η λέμβος αρκετά γρήγορα για να προλάβει να πηδήσει.

Αν περίμενε όμως, ήταν νεκρός.

Άρχισε να τρέχει μακριά από τη σκορπιοποδαρούσα. Τίναξε το σπαθί διαγώνια προς τα πάνω, φώναξε «Μακριά» και πήδησε με όση δύναμη είχε. Ήταν το μεγαλύτερο άλμα που είχε κάνει μέχρι εκείνη τη στιγμή, και δοκίμαζε τα όρια του σπαθιού. Άκουσε την ουρά να

χτυπά πίσω του το κάστρο και η σκορπιοποδαρούσα τσίριξε με μανία.

Συνεχίζοντας να πετά προς τα πάνω, ο Κόουλ είδε τον τοίχο του κάστρου να περνά κάτω από τα πόδια του. Η τροχιά του τον μετέφερε πέρα από την άκρη του σύννεφου στη βάση του κάστρου. Όταν έχασε την ορμή προς τα μπροστά και άρχισε να πέφτει, το μόνο που έβλεπε από κάτω ήταν ο ατέλειωτος ουρανός που χανόταν σε αμέτρητα πορφυρά βάθνη.

Η εσάρπα κυμάτιζε από πάνω του και κρατιόταν μόνο από το δέσιμο γύρω στον λαιμό του. Παλεύοντας απεγνωσμένα, πέρασε μια στιγμή γεμάτη πανικό μέχρι να βρει το κορδόνι του αλεξίπτωτου. Έπεφτε σχεδόν ευθεία κάτω όταν το τράβηξε απότομα. Το αλεξίπτωτο άνθισε πάνω από το κεφάλι του και τον τράνταξε καθώς έκοβε τη φόρα της πτώσης.

Η εσάρπα σκέπασε το κεφάλι του. Την έβγαλε και την έχωσε κάτω από το μπράτσο του. Η καρδιά του χτυπούσε ακόμη σαν τρελή. Ανάμεσα στα πόδια του έχασκε ένα ατέλειωτο κενό που έστελνε ρίγη σε όλο του το σώμα.

Πίσω και ψηλά, η σκορπιοποδαρούσα άφησε άλλη μια τσιριχτή κραυγή. Ήταν δυνατή, ακόμα και από τόση απόσταση.

«Σε πιάσαμε!» φώναξε μια φωνή από κάτω, στο πλάι.

Η σωσίβια λέμβος εμφανίστηκε κάτω από τα πόδια του, πέφτοντας μαζί του για να τον παραλάβει. Ο Ίλαϊ τον έπιασε, τον κάθισε και άρχισε να τραβά το αλεξίπτωτο που ξεφούσκωνε. Το τύλιξε επιδέξια.

Ο Κόουλ καθόταν αμίλητος από το σοκ όσο το Όκι Ντόκι ανέβαινε. Είχε ελπίσει ότι θα τον έπιαναν προτού πέσει

τόσο, που να μην μπορεί να τον ακολουθήσει το ουρανόπλοιο. Και τα είχαν καταφέρει. Τα είχε καταφέρει.

Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ζούσε. Είχε βρεθεί τόσο κοντά στον θάνατο, που σε κάποιο σημείο ήξερε πως απλώς παρέτεινε το αναπόφευκτο. Τώρα όμως ήταν ασφαλής.

Ο Ίλαϊ και ο Τζεντ έμειναν βουβοί, όπως κι εκείνος. Ανυψώθηκαν προς το *Ντομίνγκο*, γλίστρησαν πάνω του και προσγειώθηκαν στο πίσω μέρος του καταστρώματος.

«Μεγάλο κατόρθωμα» είπε ο Κάπτεν Ποστ στον Κόουλ, που προσπαθούσε να βγει από τη λέμβο.

Προσπάθησε να χαμογελάσει. «Νόμιζα πως ήμουν νεκρός».

Ο Τζέις τον πλησίασε και τον αγκάλιασε δυνατά. «Είσαι επίσημα ο καλύτερός μου φίλος».

«Ήταν από τα άσχημα;» ρώτησε γεμάτος ελπίδα ο Κόουλ.

«Τρομερό» συμφώνησε ο Τζέις. «Κανονικά δε θα επιζούσες».

«Πάει ένα» είπε με φωνή που έτρεμε ο Κόουλ.

«Ξέρεις όμως...» είπε ο Τζέις με αργόσυρτη φωνή. «Πρέπει να φέρεις κάτι πίσω για να μετρήσει».

Ο Κόουλ στάθηκε και γέλασε κοφτά. «Ξέχασα ακόμα και να το σκεφτώ αυτό».

«Τι έχεις εκεί;» ρώτησε ο καπετάνιος.

«Πρέπει να είναι κάτι αξίας» εξήγησε διστακτικά ο Τζέις. «Κάτι που θα παίρναμε επίτηδες».

Ο καπετάνιος πήρε την εσάρπα από τον Κόουλ, την τίναξε και την κράτησε ψηλά. «Δεν είναι τόσο σπουδαίο

όσο αυτά που δεχόμαστε συνήθως. Ήταν όμως σκληρή η πρώτη σου φορά». Κοίταξε πιο προσεχτικά την εσάρπα. «Είναι σε καλή κατάσταση. Και ίσως έχει χρήσιμες ιδιότητες – οι υπόλοιπες μορφές σε αγνόησαν μόλις τη φόρεσες. Αν μη τι άλλο, ξέρω μια γυναίκα που θα μας ευχαριστούσε γι' αυτό. Σίγουρα δε θα έκανε κανείς τόσο κόπο για να πάρει μια εσάρπα, θα μετρήσουμε όμως για έγκυρη την αποστολή σου».

Ο Κόουλ ξεφύσησε με ανακούφιση.

«Καλά τα κατάφερες, πρωτάρη» είπε ο Τζέις χαμογελώντας πονηρά. «Άλλες σαράντα εννιά μείνανε μόνο!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Έναστρη νύχτα

Ένα πεφταστέρι χάραξε διαγώνια πύρινη τροχιά στον ουρανό, σαν λευκόχρυσο κάρβουνο με μακριά ουρά. Η λάμψη του ήταν αρκετή για να ρίξει σκιές και να κάνει τον Κόουλ να μισοκλείσει τα μάτια, πριν μετατραπεί σε σπίθα και καθεί προτού φτάσει τον ορίζοντα.

Τα μάτια του Κόουλ χρειάστηκαν μια στιγμή να προσαρμοστούν για να μπορέσει να απολαύσει ξανά τον ουρανό. Αρκετά αστέρια ήταν πολύ πιο λαμπρά από όσα είχε αντικρίσει ποτέ στην Αριζόνα. Ακόμα και τα χρώματα ήταν πιο πολλά, με περισσότερες αποχρώσεις του κόκκινου και του μπλε. Ξεχώριζε τις μικρές σπειροειδείς μουτζούρες μακρινών γαλαξιών και θολές κηλίδες φωτός που ήταν ή νεφελώματα ή πυκνά συμπλέγματα μακρινών αστερισμών.

Το πιο παράξενο όμως απ' όλα ήταν το φεγγάρι. Δεν έμοιαζε με εκείνο στην πατρίδα του. Ήταν πιο μικρό, πιο μουντό, πιο γαλάζιο, πιο διάφανο – σαν μια μπάλα πάγου που έλαμπε. Αναρωτήθηκε γιατί δεν το είχε προσέξει νωρίτερα.

«Δεν πρέπει να είσαι έξω στο σκοτάδι δίχως λόγο» είπε μια φωνή πίσω του.

Ο Κόουλ γύρισε και είδε τη Μίρα να τον πλησιάζει στην πίσω βεράντα. «Δεν είμαι μακριά από την πόρτα. Έχει τείχος εδώ γύρω».

«Ακόμα και η αυλή μπορεί να γίνει επικίνδυνη όταν δύσει ο ήλιος».

«Ηθελα να μείνω λίγο μόνος μου».

«Έχει μέρη στις σπηλιές» του είπε.

«Δεν έχουν όμως αστέρια».

Η Μίρα στάθηκε δίπλα του στα σκαλιά της βεράντας. «Αλήθεια». Κοίταξε τη σκοτεινή μάντρα περισυλλογής.

Ο Κόουλ ήθελε να μείνει λίγο μόνος, ανακάλυψε όμως πως χαιρόταν που το κορίτσι ήταν εκεί. Είχε να μιλήσει στη Μίρα από το προηγούμενο βράδυ, που του είχε δώσει τα πράγματα. «Μόλις είδα ένα πεφταστέρι» της είπε. «Πολύ λαμπρό».

«Έχουμε όμορφο ουρανό» είπε μελαγχολικά η Μίρα.

«Είναι διαφορετικός από της Γης».

«Πάντα τον σχολιάζουν όσοι δεν είναι από εδώ. Οι παρατηρητικοί τουλάχιστον».

«Το φεγγάρι είναι πραγματικά διαφορετικό».

Χαμογέλασε αχνά. «Δεν είναι το πιο συνηθισμένο μας φεγγάρι. Είναι το Ναόρι, το Γυάλινο Φεγγάρι. Λίγες φορές το βλέπουμε».

«Λογικό» είπε ο Κόουλ. «Νομίζω πως ένα από τα πιο συνηθισμένα φεγγάρια σας μοιάζει περισσότερο με το δικό μας».

«Το φως περνά λίγο μόνο μέσα από το Ναόρι, και είναι πάντα ολόκληρο» είπε. «Στο Νέκρονουμ το θεωρούν πολύ σημαντικό».

«Πόσα φεγγάρια έχετε εδώ;»

«Τουλάχιστον είκοσι» είπε η Μίρα.

«Είναι ποτέ όλα μαζί στον ουρανό;»

«Δεν έχω δει ποτέ πάνω από πέντε ταυτόχρονα. Μερικές φορές δεν έχει κανένα».

Ο Κόουλ κοίταξε ξανά τον ουρανό. «Πρέπει να έχετε περίπλοκα ημερολόγια εδώ».

«Δεν υπάρχουν πραγματικά αξιόπιστα ημερολόγια» του είπε. «Δεν ακολουθούν συγκεκριμένο πρόγραμμα τα φεγγάρια ή τα αστέρια. Ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος τι λογής ουρανό θα δεις. Κάθε χρόνος έχει περίπου τριακόσιες πενήντα μέρες, οι εποχές όμως δεν είναι σταθερές. Μπορεί να έχει καλοκαίρι για εκατό μέρες, φθινόπωρο για δώδεκα, χειμώνα για σαράντα, άνοιξη για διακόσιες και μετά πάλι καλοκαίρι για είκοσι μέρες, χωρίς να είναι ποτέ σταθερές. Ούτε κι οι μέρες είναι αξιόπιστες. Μετράμε τις ώρες, αλλά μόνο για να ξέρουμε πόσες έχουν περάσει από την ανατολή. Πρώτη ώρα, δεύτερη ώρα και ούτω καθεξής. Ύστερα αρχίζουμε πάλι να μετράμε από τη δύση. Οι περισσότερες μέρες έχουν γύρω στις δώδεκα ώρες κι οι νύχτες μετά το ίδιο. Μπορούν όμως χωρίς καμιά προειδοποίηση να γίνουν τέσσερις ή και τριάντα, αν και δεν είναι τόσο συνηθισμένες τέτοιες ακραίες περιπτώσεις».

«Ποπό» είπε ο Κόουλ. «Έχετε περισσότερους από έναν ήλιο;»

«Σχεδόν πάντα έναν. Συνήθως ανατέλλει στην ανατολή και δύει στη δύση. Μερικές φορές έχουμε μισομέρες, όταν ο ήλιος μοιάζει να ανατέλλει από παντού, χωρίς να το κάνει όμως ποτέ».

«Πέτυχα μια τέτοια μέρα».

«Σωστά. Πριν από λίγες μέρες ήταν έτσι».

Ο Κόουλ κοίταξε τη μάντρα περισυλλογής γεμάτη παράξενες σκιές, μεγάλες και μικρές. Ανάμεσά τους ξεχώριζε αγάλματα, δέντρα σε γλάστρες, κλουβιά, ψάθινα καλάθια, έπιπλα εξωτερικού χώρου, τυλιγμένες αλυσίδες, έναν τεράστιο στύλο κουρείου, ένα παλιό τζουκ μποξ, ένα κανό, ένα παλιομοδίτικο ποδήλατο με μεγάλη μπροστινή ρόδα και μια σειρά από υπόστεγα μεγάλα και μικρά, που μάλλον στέγαζαν πιο ευπαθείς θησαυρούς. Η μάντρα ήταν ήσυχη, η νύχτα δροσερή. Η πόρτα του Ουρανοδρόμιου ήταν λίγα μόλις βήματα μακριά. Δύσκολο να πιστέψει πως διέτρεχε κάποιον κίνδυνο.

«Δεν πρέπει να κάθεται εδώ έξω» είπε η Μίρα. «Ακόμη μιλάνε για την απόδρασή σου από τη σαρανταποδαρούσα. Πρέπει να το απολαύσεις».

«Σκορπιοποδαρούσα» τη διόρθωσε ο Κόουλ. «Έτσι τουλάχιστον φάνηκε σε μένα. Μισός σκορπιός. Είχε δαγκάνες».

«Τέλος πάντων» είπε η Μίρα. «Πρέπει να το απολαύσεις. Τα έχουν δει όλα αυτοί οι άνθρωποι. Δεν είναι εύκολο να τους εντυπωσιάσεις, ειδικά σε πρώτη αποστολή».

«Θα ήμουν νεκρός» είπε ο Κόουλ, προσπαθώντας ξαφνικά να πνίξει τον κόμπο στον λαιμό του. «Εκείνη η γυναίκα... με προστάτεψε. Η σκορπιοποδαρούσα...» Δεν μπορούσε να μιλήσει άλλο. Σώπασε.

«Μία από τις μορφές;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι. Δεν εμπιστευόταν τη φωνή του.

Η Μίρα γονάτισε δίπλα του και έβαλε το χέρι στον ώμο του. «Είσαι γλυκός, μα δεν πρέπει να το αφήσεις να σε καταβάλει. Δεν ήταν αληθινή. Καμιά τους δεν ήταν. Απλές μαριονέτες είναι. Επικίνδυνες, σαν ζωντανές, αλλά μαριονέτες».

«Μου έδωσε την εσάρπα της για να με κρύψει. Έδειχνε τόσο αληθινή, Μίρα. Απόλυτα αληθινή».

«Μερικές είναι έτσι. Ψευδαίσθηση είναι. Προσωρινές. Αν την είχες φέρει εδώ, θα είχε γίνει σκόνη. Μερικές μόνο από τις πιο απλές έχουν κάποια πιθανότητα να επιζήσουν έξω από τα κάστρα. Εκείνη η γυναίκα δεν πέθανε. Δεν ήταν ζωντανή. Θα χανόταν στο τίποτα σε μια δυο μέρες, όταν θα εξαφανιζόταν το κάστρο στο συννεφοτείχος».

Ο Κόουλ κοίταξε τα χέρια του. Όλη μέρα τον βασάνιζαν οι ενοχές, η εξήγηση της Μίρα όμως τον βοήθησε. «Μία αποστολή λιγότερη».

«Η άλλη τουλάχιστον ήταν πιο καρποφόρα».

Ο Κόουλ χαμογέλασε με το λογοπαίγνιο. Ένα από τα αγόρια που μοιραζόταν το δωμάτιο, ο Τουίτς, είχε κάνει ανίχνευση για ένα άλλο σκάφος των Κουρσάρων των Ουρανών, το *Μπόροουερ*. Είχαν βρει κάτι που έμοιαζε σαν χωριό από μεγάλα πολύχρωμα κιόσκια. Τα ξύλα ήταν όλα λεπτά και περίτεχνα, οι κουρσάροι ενδιαφέρονταν όμως περισσότερο για τους μεγάλους κήπους και ειδικά για τα οπωροφόρα δέντρα. Στο σήμα του *Μπόροουερ* το *Ντομίνγκο* είχε πάει να βοηθήσει στη συγκομιδή.

Το μόνο εμπόδιο ήταν μερικά γιγάντια σαρκοβόρα ζιζάνια, αφού όμως δεν μπορούσαν να μετακινηθούν ήταν εύκολο να τα αποφύγουν αν πρόσεχαν. Τα δύο σκάφη είχαν περάσει όλη τη μέρα ξεφορτώνοντας κάθε λογής φρούτα. Κάποια ήταν γνώριμα, όπως πορτοκάλια, λεμόνια, μπανάνες, δαμάσκηνα, βερίκοκα, μήλα, αχλάδια και ακτινίδια. Άλλες ποικιλίες ήταν άγνωστες – φρούτα καλυμμένα από έλικες που τσιμπούσαν, άλλα που έμοιαζαν με τσαμπιά σταφυλιών αλλά είχαν χοντρή φλούδα κι άλλα σαν όγκοι, που έπρεπε να τα βγάλουν από τους κορμούς με σμίλες.

«Φέραμε πολλά τρόφιμα» είπε ο Κόουλ.

«Ποτέ δεν πεινάμε εδώ. Κάποια τρόφιμα έρχονται από τα κάστρα. Αλλά και οι έμποροι κάνουν ό,τι μπορούν για να μας φέρνουν καλούδια. Ξέρουν ότι μπορούμε να τα πληρώσουμε ή να τα ανταλλάξουμε».

Ο Κόουλ κοίταξε γύρω του. «Δε μου φαίνεται επικίνδυνα εδώ έξω».

Η Μίρα ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι πιο ασφαλής η περιοχή μέσα στους τοίχους της μάντρας περισυλλογής παρά έξω. Επειδή δε σκοτώθηκαν απόψε δε σημαίνει ότι δε θα σε βρει κάτι αύριο. Άσχημα πράγματα έρχονται τις νύχτες από τους γκρεμούς. Σφραγίζουμε καλά τις σπηλιές. Έχουμε κάποια κόλπα που βοηθούν να μείνουν οι θηρευτές της νύχτας μακριά από το Ουρανοδρόμιο. Μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνο το μέρος. Πολλοί έχουν εξαφανιστεί επειδή έκαναν τους γενναίους στο Χείλος τη νύχτα».

Τα λόγια της έκαναν τον Κόουλ να νιώσει λιγότερο άνετα. Κάποιες σκοτεινές γωνιές φάνταζαν σίγουρα πιο ύποπτες. Μήπως είχε αλλάξει λίγο θέση ένα από τα αγάλματα;

«Ίσως πρέπει να πάμε μέσα» είπε και σηκώθηκε.

«Πήγαινε εσύ» είπε η Μίρα και βγήκε στη μάντρα με το κεφάλι γερμένο πίσω για να απολαύσει τον ουρανό. «Χρειάζομαι ένα λεπτό να ηρεμήσω ύστερα...»

Πάγωσε και δεν είπε τίποτε άλλο.

«Υστερα από τι; Μίρα;»

Τον κοίταξε και για μια στιγμή είδε τα μάτια της γεμάτα πανικό.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Κόουλ και αναζήτησε γύρω του κάτι που να σήμαινε κίνδυνο. Το μόνο που έβλεπε ήταν αστέρια. Τι δεν έβλεπε;

«Μια χαρά είμαι» επέμεινε η Μίρα χαμογελώντας αμήχανα. «Απλώς... θυμήθηκα κάτι που ξέχασα να κάνω. Κάτι σημαντικό. Θα έρθω μέσα μαζί σου».

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Κόουλ. «Για μια στιγμή έμοιαζες σαν να είχες δει φάντασμα».

Χαμογέλασε αδύναμα. «Η ζωή του σκλάβου. Ξέχασα να κάνω κάτι και θα βρω τον μπελά μου αν δε γίνει».

«Θέλεις βοήθεια;»

Την ακολούθησε μέσα στον διάδρομο. Εκείνη έκλεισε τη γερή πόρτα και κλείδωσε τις τρεις κλειδαριές. «Πρέπει να το κάνω μόνη μου. Ευχαριστώ όμως. Είχες γεμάτη μέρα. Πήγαινε να ξεκουραστείς».

Ο Κόουλ την κοιτούσε καθώς απομακρυνόταν. Ήταν σχεδόν σίγουρος πως δεν ήταν απόλυτα ειλικρινής απέναντί του. Όταν κοίταξε ψηλά, είδε κάτι που την τρόμαξε και μετά προσπάθησε να καλύψει την αντίδρασή της. Να ήταν άραγε κάποιο φτερωτό πλάσμα; Οι θηρευτές

της νύχτας πετούσαν; Μήπως είχε δει κάποια απειλή να караδοκεί στη στέγη;

Κοίταξε πίσω την πόρτα. Μπορούσε να ρίξει μια ματιά για να δει αν είχε μπει κάτι στη μάντρα. Όχι, αν την είχε τρομοκρατήσει τόσο κάποιο τέρας, δεν ήθελε να το διακινδυνέψει.

Γιατί όμως να προσπαθήσει να το καλύψει; Αν είχε δει να έρχεται καταπάνω τους κάποιο τέρας, γιατί δεν τον είχε αρπάξει να τρέξουν μέσα; Γιατί τόση μυστικοπάθεια; Γιατί να σκαρφιστεί δικαιολογία;

Ίσως να έλεγε αλήθεια. Αν έπρεπε να κάνει κάτι σημαντικό και το είχε αμελήσει, η αντίδρασή της ήταν φυσιολογική. Ίσως ενώ κοιτούσε προς τον ουρανό να το θυμήθηκε. Ίσως πάλι να ήταν σύμπτωση.

Απέφυγε τη φασαρία της τραπεζαρίας και πήγε στο δωμάτιό του. Είχε ήδη φάει και αποφάσισε να ακολουθήσει τη συμβουλή της Μίρα και να ξεκουραστεί.

Το στενόχωρο δωμάτιο είχε ψηλό ταβάνι και δυο κουκέτες σε κάθε πλευρά. Ο Κόουλ βρήκε τον Τουίτς καθισμένο σε μία από τις κάτω κουκέτες. Το κεφάλι του τινάχτηκε σαν να τον είχε τρομάξει ο Κόουλ. Τα γαλάζια μάτια του ήταν γουρλωμένα, ολοστρόγγυλα. Το κοντό αδύνατο αγόρι είχε παιδιάστικο πρόσωπο. Δεν μπορεί να ήταν πάνω από δέκα χρονών.

«Δεν ήξερα πως ήσουν εδώ» είπε ο Κόουλ. Δεν είχαν μιλήσει σχεδόν καθόλου μετά τη σύντομη σύσταση της προηγούμενης νύχτας.

Ο Τουίτς έβρεξε τα χείλη του. «Όλοι οι άνθρωποι μπορεί να γίνουν λίγο... υπερβολικοί. Το χρειάζεσαι το δωμάτιο;»

«Όχι για κάτι ιδιαίτερο. Απλώς είχα αρχίσει να κουράζομαι». Ο Κόουλ είχε πάρει την κουκέτα πάνω από τον Τουίτς, απέναντι από τον Σλάιντερ.

«Μη σε εμποδίζω. Μπορώ να χαμηλώσω τη λάμπα». Ο Τουίτς πήδησε από το κρεβάτι και πήγε απέναντι, στη λάμπα του λαδιού.

«Καλά τα κατάφερες με όλα εκείνα τα φρούτα».

Ο Τουίτς χαμογέλασε αδύναμα. «Μη με ευχαριστείς γι' αυτά. Οι εντοπιστές τα ανέλαβαν. Να με ευχαριστείς που κόντεψα να φαγωθώ από ένα φυτό. Μόλις που πρόλαβα να ξεφύγω έγκαιρα». Το φως της λάμπας χαμήλωσε.

«Είναι τρομαχτικά αυτά τα πράγματα».

«Δεν ήταν και τόσο άσχημα άμα ήξερες πώς ήταν και μπορούσες να κρατηθείς μακριά τους».

«Δεν ήταν όμως και τόσο ωραίος ο τρόπος που το ανακάλυψες». Ο Κόουλ άνοιξε το μπαούλο που είχε κληρονομήσει και φόρεσε τις πιτζάμες του.

Ο Τουίτς γύρισε και κάθισε στο κρεβάτι του. «Ένα τρελό κομμάτι του εαυτού μου εύχεται σχεδόν να με είχαν φάει τα ζιζάνια».

«Τι;»

«Για να τελειώσει όλη αυτή η αγωνία. Είναι τόσο δύσκολο. Αν είναι να με φάει κάτι αργά ή γρήγορα, πιο σπλαχνικό θα ήταν να γίνει γρήγορα».

«Μη σκέφτεσαι έτσι» είπε ο Κόουλ. «Πρέπει να βάζεις στόχο τις πενήντα».

«Έχω κάνει δεκάξι αποστολές. Δε θέλω ούτε καν να σκέφτομαι τις πενήντα. Δεν τελειώνει εκεί, ξέρεις. Μετά τις πενήντα δεν παύεις να κινδυνεύεις. Οι ανιχνευτές δεν

είναι οι μόνοι επιδρομείς που παθαίνουν ατυχήματα. Οι άλλες δουλειές είναι απλώς λίγο πιο ασφαλείς».

«Πάντως έχεις δεκαπέντε περισσότερες από μένα». Ο Κόουλ τακτοποίησε τα ρούχα του στο μπαούλο. «Το Τουίτς είναι το αληθινό σου όνομα;»

«Ρούμπεν με λένε».

«Γιατί σε φωνάζουν Τουίτς;»

«Πολύ αστείο».

«Όχι, σοβαρά μιλάω».

Κοίταξε τον Κόουλ σαν να αναμετρούσε την ειλικρίνειά του. «Είμαι λίγο νευρικός. Μάλλον τινάζομαι πολύ. Κάτι τέτοιο. Μερικοί πιστεύουν πως είμαι πολύ αργός ανιχνευτής. Αν δεν τους αρέσει, πολύ ευχαρίστως να πάρουν τη θέση μου».

«Δεν είναι κακό να είσαι προσεχτικός».

«Αυτό λέω κι εγώ! Το δικό μου τομάρι κινδυνεύει. Το κάνω όπως το κάνω. Έτσι σώθηκα από τα φυτά-φονιάδες».

«Τι αντικείμενο χρησιμοποιείς; Σπαθί Άλματος;»

Ο Τουίτς τον κοίταξε καχύποπτα. «Άσε τα ψέματα. Ποιος σε έβαλε να το κάνεις; Ο Σλάιντερ;»

«Τι εννοείς;»

Ο Τουίτς τον κοίταξε σκεπτικός. «Κανείς δεν ξέρει τι αντικείμενο διάλεξα. Ποτέ δεν το έχω χρησιμοποιήσει. Κάποιοι από τους ανιχνευτές προσπαθούν συνεχώς να το ανακαλύψουν».

«Γιατί τόσο μυστήριο;»

«Δεν είναι δική τους δουλειά. Ελάχιστα πράγματα έχω πια για μένα. Ξέρουν τα σημάδια που έχω εκ γενετής, τι

χρώμα εσώρουχα φοράω. Το αντικείμενό μου είναι δικό μου». Χαμογέλασε. «Ο Σλάιντερ σκάει που δεν το ξέρει».

Η πόρτα άνοιξε και πρόβαλε το κεφάλι του Τζέις. «Εδώ είστε! Ο Άνθρωπος της μέρας». Μπήκε μέσα. «Από τώρα πάτε για ύπνο;»

«Δύσκολη μέρα» είπε ο Κόουλ.

«Και πολυάσχολη νύχτα» συνέχισε ο Τζέις.

«Τι εννοείς;»

Χαμογελούσε περιπαιχτικά. «Σε είδα που έκανες παρέα με τη Μίρα στη μάντρα. Νύχτα μ' αστέρια, Γυάλινο Φεγγάρι... πολύ ρομαντικό».

«Σταμάτα» είπε ο Κόουλ. «Ήθελα απλώς να πάρω λίγο αέρα. Εκείνη βγήκε έξω να με προειδοποιήσει ότι μπορεί να ήταν επικίνδυνο».

«Γύρισε πίσω όλο βιασύνη» είπε ο Τζέις. «Έδειχνε λίγο αναστατωμένη. Μήπως έγινε καμιά κίνηση;»

«Τι; Με τίποτα! Απλώς ξέχασε κάτι που είχε να κάνει».

Ο Τζέις έγνεψε με νόημα. «Μάλιστα. Εντάξει».

Τον ενοχλούσε τον Κόουλ που ο Τζέις τον πείραζε συνέχεια. Γιατί τον ενδιέφερε τόσο; «Για στάσου ένα λεπτό» είπε. «Πώς ξέρεις τι έκανε; Την ακολουθούσες;»

«Απλώς είμαι παρατηρητικός» είπε εκείνος κάπως αμυντικά.

«Δεν ήμασταν κοντά στην τραπεζαρία». Ξαφνικά άρχισε να καταλαβαίνει. «Α, τώρα κατάλαβα, σε σένα αρέσει».

Ο Τουίτς κοίταξε επίμονα τον Κόουλ και κούνησε ελαφρά το κεφάλι.

Ο Τζέις ξεφύσισε κοφτά. «Καλά. Στα όνειρά της».

Προσπαθούσε να κάνει τον σκληρό, δεν μπορούσε όμως να κρύψει ότι τον είχε πειράξει αυτό που είπε ο Κόουλ. Η ταραχή του Τουίτς το επιβεβαίωνε. «Πώς αλλιώς θα ήξερες ότι ήμασταν έξω μαζί;» τον πίεσε ο Κόουλ. «Στ' αλήθεια την παρακολουθείς! Ήσουν πάνω στη στέγη;»

Η ενοχή ήταν γραμμένη σε όλο του το πρόσωπο. «Σκάσε, Κόουλ».

Ο Κόουλ συνέχισε με φωνή ονειροπόλα. «Βάζω στοίχημα πως εύχεσαι να ήσουν εσύ μαζί της κάτω από τα αστέρια. Να κάνετε βαρκάδα και να της βάζεις λουλούδια στα μαλλιά».

«Κράτα τα παλαβά όνειρά σου για τον εαυτό σου» είπε με φωνή δυνατή ο Τζέις και τα μάτια του καρφώθηκαν στον Τουίτς.

«Δεν ήμουν εγώ αυτός που την παρακολουθούσε» είπε ο Κόουλ.

Το πρόσωπο του Τζέις σκλήρυνε. Χρειάστηκε ένα λεπτό για να μπορέσει να μιλήσει. Όταν το έκανε, μόλις που κατάφερε να συγκρατήσει τον εαυτό του. «Είναι από τα ελάχιστα άτομα σε τούτο το μέρος που είναι αληθινά ευγενικό. Αληθινά καλό παιδί. Την έχω λίγο στον νου μου. Μην προσπαθείς να το κάνεις να μοιάζει σαν να... Δε θέλεις να σε μισήσω, Κόουλ. Στ' αλήθεια δεν το θέλεις. Πρόσεχε».

Ο Κόουλ ήξερε πως δεν έπρεπε να το κάνει, δεν μπόρεσε όμως να αντισταθεί. «Είμαι σίγουρος πως θα μας προσέχεις αρκετά εσύ».

Το χέρι του Τζέις πήγε προς την τσέπη του. Έριξε μια ματιά στον Τουίτς που είχε σκύψει το κεφάλι σαν να ήθελε να εξαφανιστεί.

«Πλάκα σου κάνω» είπε ο Κόουλ, προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

«Έχεις δίκιο» είπε ο Τζέις. «Ελπίζω να νομίζεις πως αξίζει τον κόπο».

Ο Κόουλ ένιωσε άσχημα που τον είχε πειράξει τόσο πολύ. Ήταν πραγματικά έξαλλος. «Ευχαριστώ για τις συμβουλές σήμερα».

«Θέλεις μια καινούρια συμβουλή; Μείνε μακριά μου».

«Κοιμόμαστε στο ίδιο δωμάτιο».

«Πάρε ένα μάθημα λοιπόν από τον Τουίτς και κράτα το κεφάλι σου σκυμμένο». Γύρισε και έφυγε, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή.

Για ένα λεπτό δεν ακούστηκε τίποτα. Ύστερα ο Τουίτς πήγε και έκλεισε την πόρτα.

«Τι ήταν όλο αυτό;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δεν είσαι πολύ προσεκτικός» απάντησε ο Τουίτς.

«Ούτε κι εκείνος».

«Εκείνος δεν είναι καινούριος. Εγώ θα πρόσεχα τι λέω και τι κάνω. Ο Τζέις είναι ίσως ο καλύτερος ανιχνευτής που έχουμε. Είναι το τελευταίο παιδί που θα ήθελα να κάνω έξαλλο».

«Είναι ερωτευμένος με τη Μίρα;»

«Καλύτερα να το ξεχάσουμε. Εσύ τι νομίζεις όμως;»

Έμοιαζε ολοφάνερο, ειδικά αφού αντιδρούσε έτσι. Ο Κόουλ σκέφτηκε πώς θα ένιωθε αν είχε καταλάβει κανείς ότι του άρεσε η Τζένα και τον πείραζε συνέχεια γι' αυτό. «Θα προσπαθήσω να τον καλοπιάσω».

«Απλώς θα του το θυμίζεις έτσι. Το πιο έξυπνο θα ήταν να κάνεις αυτό που σου είπε. Να σκύβεις το κεφάλι και να το αφήνεις να ξεθυμαίνει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Πεδίο δοκιμής

Μία βδομάδα αργότερα ο Κόουλ επιβιβάστηκε στο *Ντομίνγκο* για την πέμπτη του αποστολή ανίχνευσης. Κανονικά, οι καπετάνιοι προσπαθούσαν να μην αναθέτουν σε κανέναν ανιχνευτή περισσότερες από τρεις αποστολές την εβδομάδα, γινόταν όμως όλο και πιο δύσκολο να τιμήσουν την απόφαση αυτή, αφού τις τελευταίες πέντε μέρες είχαν σκοτωθεί δύο ανιχνευτές. Ο Κόουλ δεν είχε γνωρίσει ουσιαστικά κανένα από τα αγόρια.

Αναρωτιόταν αν θα κατέλγαν και άλλοι σκλάβοι από το караβάνι των μασκαράδων στο Ουρανοδρόμιο. Ο Τουίτς έλεγε πως σπάνια έστελνε ο Άνταμ Τζόουνς αγοραστές στους Πέντε Δρόμους να πάρουν σκλάβους. Υπήρχαν συγκεκριμένοι δουλέμποροι που αγόραζαν από εκεί και έφερναν πιθανούς υποψήφιους στο Ουρανοδρόμιο. Ένα κομμάτι του εαυτού του δεν ήθελε να καταλήξει κανένας από το караβάνι στο Ουρανοδρόμιο, ένα άλλο όμως πιο κρυφό κομμάτι του έλπιζε να έρθει μόνο και μόνο για να δει κάποιον από τον κόσμο του και να νιώσει λιγότερο μόνος.

Ο Ντάλτον και η Τζένα είχαν επιλεγεί για να πάνε στον βασιλιά, άρα ακόμα κι αν κατέληγαν εδώ παιδιά από το караβάνι δε θα ήταν εκείνα που ανυπομονούσε περισσότερο να δει. Προσπάθησε να είναι χαρούμενος για εκείνους. Έλπιζε πως η υπηρεσία στον βασιλιά θα ήταν πιο ασφαλής από την επιδρομή σε ουράνια κάστρα.

Καμία από τις τρεις αποστολές μετά τη σκορπιοποδαρούσα δεν ήταν τόσο βασανιστική όσο η πρώτη του έξοδος. Το χειρότερο είχε να κάνει με ακέφαλες μορφές που τον κυνηγούσαν σε έναν λαβύρινθο από ερείπια γύρω από έναν ψηλό πύργο. Ολόκληρο το σημείο εκείνο είχε κλίση περίπου δέκα μοιρών. Δεν ήταν βέβαια εκδρομή, το Σπαθί Άλματος όμως τον είχε κρατήσει μακριά από τα νύχια τους.

Δεν είχε κάνει μεγάλη πρόοδο στο σχέδιο απόδρασης. Οι ανώτεροί του τον κρατούσαν απασχολημένο. Όποτε δεν προσπαθούσε να μείνει ζωντανός σε ανιχνεύσεις, έκανε δουλειές. Το Ουρανοδρόμιο ήταν απομονωμένο και ένας φυγάς θα εντοπιζόταν από ένοπλη πολιτοφυλακή εξοπλισμένη με αντικείμενα ειδικών ικανοτήτων. Ο Κόουλ όμως είχε παρατηρήσει ότι, αν κέρδιζε κανείς την εμπιστοσύνη των άλλων, μπορούσε να συμπεριληφθεί κάποιες φορές σε ομάδες που ταξίδευαν πέρα από το Χείλος για δουλειές του Ουρανοδρόμιου. Είχε έτσι την ευκαιρία να ονειρεύεται όσο αναζητούσε άλλες ευκαιρίες να το σκάσει.

Καθώς ανέβαινε το μαδέρι και έσφιγγε το χέρι των αντρών, ο Κόουλ είδε τη Μίρα και τον Ντέρνι στη σειρά. Είχε Σπαθί Άλματος στη μέση της. Ο Κόουλ ήθελε να τη ρωτήσει γιατί ήταν εκεί, δεν το έκανε όμως. Είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του Τουίτς να μην ανταγωνίζεται τον Τζέις, κάτι που συμπεριλάμβανε και το

να αποφεύγει τη Μίρα. Ούτε κι εκείνη όμως είχε κάνει καμιά προσπάθεια να τον αναζητήσει. Ο Τζέις εξακολουθούσε να μη φέρεται πολύ φιλικά, τουλάχιστον όμως είχε πάψει να ρίχνει οργισμένες ματιές στον Κόουλ.

Επειδή την απέφευγε, όταν έσφιξε το χέρι της ένιωσε άβολα. Αποδέχτηκε τις ευχαριστίες της με ένα νεύμα. Ήταν περίεργο που ερχόταν μαζί και ο Ντέρνι, μια και περνούσε τον περισσότερο καιρό του στο εργαστήριο μορφοπλάθοντας αντικείμενα και εκπαιδεύοντας μαθητευόμενους.

Όταν τέλειωσαν οι χειραψίες, ο Κόουλ πήγε και κάθισε στον συνηθισμένο του πάγκο, ενώ οι υπόλοιποι άντρες αναλάμβαναν τα πόστα τους. Η Μίρα και ο Ντέρνι πλησίασαν και κάθισαν μαζί του.

«Πού κρυβόσουν εσύ;» ρώτησε η Μίρα.

Προσπάθησε να φανεί άνετος και ανασήκωσε τους ώμους. «Κι εγώ το ίδιο αναρωτιόμουν. Δε σε έχω δει πουθενά».

«Έκανα πολλή εξάσκηση με τον Ντέρνι αυτή τη βδομάδα».

«Και τι σας φέρνει εδώ;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Θέλουμε να μαζέψουμε αιωρόπετρες» είπε ο Ντέρνι.

«Ο Ντέρνι θέλει να με μάθει πώς να τις βγάζω» εξήγησε η Μίρα.

«Επικίνδυνη δουλειά» είπε ο Ντέρνι. «Αν βγάλεις λάθος αιωρόπετρα, μπορεί να καταρρεύσει ολόκληρο κάστρο».

«Γιατί το διακινδυνεύετε;» ρώτησε ο Κόουλ. Οι Κουρσάροι των Ουρανών είχαν τρία μεγάλα ουρανόπλοια – δύο για αποστολές και ένα τρίτο σε εφεδρεία.

«Δεν υπάρχει άμεση ανάγκη» είπε ο Ντέρνι. «Κυρίως για εκπαιδευτικούς λόγους».

«Οι κουρσάροι δεν έχουν αποθέματα αιωρόπετρων» είπε η Μίρα. «Πάντα είναι χρήσιμες λοιπόν».

«Σωστό κι αυτό» συμφώνησε ο Ντέρνι. «Όσο προσεχτικά κι αν πετούν οι καπετάνιοι, κάποια στιγμή το ουρανόπλοιο χάνεται ή παθαίνει ζημιά».

Ο Κόουλ έσμιξε τα φρύδια. «Αν χρειάζονται αιωρόπετρες για να κατασκευαστεί το ουρανόπλοιο και χρησιμοποιούν ουρανόπλοια για να πάρουν τις αιωρόπετρες, τότε πού βρήκαν τις πρώτες αιωρόπετρες;»

Ο Ντέρνι άγγιξε τον κρόταφό του. «Έχει μυαλό ο μικρός. Δεν έχει καταγραφεί ποτέ. Μπορεί κάποιοι τολμηροί μορφοπλάστες να έφυγαν για τα κάστρα χρησιμοποιώντας αερόστατα ή ανεμοπλάνα».

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι.

Καθώς το *Ντομίνγκο* κυλούσε έξω από τον διάδρομο προσγείωσης, ο Κόουλ πήγε στην κουπαστή για να μπορεί να βλέπει τον ουρανό. Κοντά και μακριά, ψηλά και χαμηλά, λευκά αφράτα σύννεφα εμπόδιζαν τη θέα. Ήταν τόσο ξεκάθαρα τα σχήματα και η υφή τους, που έμοιαζαν σχεδόν συμπαγή. Μέτρησε πέντε κάστρα, η συννεφιά όμως μάλλον έκρυβε πολλά ακόμα.

Η Μίρα ήρθε κοντά του στην κουπαστή. «Αν είχε περισσότερη συννεφιά, δε θα πετούσαν σήμερα».

«Πέφτει καμιά φορά ομίχλη;»

«Μπορεί. Άλλες φορές ξεσπά καταιγίδα. Και στις δύο περιπτώσεις το ουρανόπλοιο μένει δεμένο».

«Μου κάνει εντύπωση που δεν έχει σε όλα κάστρο».

«Τα κάστρα δεν κάθονται στα σύννεφα» είπε η Μίρα. «Οι αιωρόπετρες τα κρατούν στον αέρα. Τα σύννεφα απλώς σχηματίζονται γύρω από τα θεμέλια. Δεν ξέρω γιατί».

Στάθηκαν εκεί σιωπηλοί καθώς περνούσε το *Ντομίνγκο* ανάμεσα από τα σύννεφα που πλανιόνταν αργά στον ουρανό. Κάστρα περνούσαν ή χάνονταν από μπροστά τους.

«Σου έκανε ο Τζέις τη ζωή δύσκολη;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Κόουλ την κοίταξε απότομα. «Τι;»

«Του σφηνώθηκε στο μυαλό η ιδέα πως με είχες στενοχωρήσει» είπε εκείνη. «Με ενοχλούσε συνέχεια γι' αυτό. Του είπα πως έκανε λάθος, είναι δύσκολο όμως να τον κάνεις να καταλάβει. Προσπαθεί να με προστατεύσει».

Ο Κόουλ αναρωτήθηκε αν έπρεπε να αναφέρει πως ο Τζέις την είχε πατήσει για τα καλά μαζί της. Αν το ανακάλυπτε όμως ποτέ, θα γινόταν χαμός. Δεν άξιζε τον κόπο να προκαλέσει άλλους μπελάδες. Το πιθανότερο ήταν πως η Μίρα το ήξερε ήδη. «Εντάξει είναι. Δεν έγινε και τίποτα».

Η Μίρα κούνησε το κεφάλι. Κοίταξε τα σύννεφα. «Είσαι ανήσυχος;»

«Για το κάστρο; Φυσικά».

«Όπως την πρώτη φορά;»

«Όχι. Τουλάχιστον ξέρω τι να κάνω. Από την άλλη όμως, ξέρω και πολύ καλύτερα πόσο άσχημα μπορεί να πάνε τα πράγματα».

Το *Ντομίνγκο* άρχισε να περιστρέφεται γύρω από ένα σύμπλεγμα κτιρίων ενωμένων με πλατιά αίθρια. Τα εντυπωσιακά κτίσματα ήταν φτιαγμένα από λευκή πέτρα

και είχαν πολλούς αυλακωτούς κίονες. Νερό ανάβλυζε από αναρίθμητες μαρμάρινες κρήνες. Η μοναδική πρασινάδα ήταν μερικά στενά παρτέρια και καλοκουρεμένοι θάμνοι. Φωτιές έκαιγαν σε μεγάλες χύτρες, κρεμαστές γαβάθες και πιατέλες που κρατούσαν αγάλματα. Ο Κόουλ μύριζε τον καπνό.

«Πέθανε γενναία» είπε καθώς πλησίαζε ο καπετάνιος.

«Μου αρέσει η προοπτική σε αυτό που βλέπω» είπε ο Κάπτεν Ποστ. «Το ίδιο και στους εντοπιστές. Πήγαινε δεξ από κοντά».

«Να πάρω μαζί την εσάρπα;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο Κάπτεν Ποστ είχε κρατήσει την εσάρπα της Μέρβα. Είχε στείλει μερικούς ανιχνευτές μαζί με αυτή για να δει αν μπορούσε να τους κρύψει από μορφώματα. Αν αποδεικνυόταν ότι είχε δυνάμεις, σκόπευε να τη βάλει μαζί με τα άλλα ιδιαίτερα αντικείμενα. Δεν είχε δείξει όμως κάτι. «Δεν εμπόδισε τους ακέφαλους δαίμονες να σε κυνηγήσουν. Δεν την έχω δει να κάνει τίποτα».

«Μπορεί να λειτουργούσε μόνο σε εκείνο το κάστρο που τη βρήκες» είπε η Μίρα. «Μερικά αντικείμενα είναι έτσι».

«Την έχω χρησιμοποιήσει όλες τις φορές» είπε ο Κόουλ. «Δε με πειράζει».

«Πάρ' τη λοιπόν» είπε ο καπετάνιος. «Δεν είναι κακό να έχει κανείς ένα δυο τυχερά ενθύμια». Πήγε και την πήρε από ένα καλάθι εκεί κοντά. «Κράτα την αν θες».

«Ευχαριστώ».

Ο Κόουλ την έδεσε στον λαιμό του και σκαρφάλωσε στο Όκι Ντόκι με τον Τζεντ και τον Ίλαϊ. Εκείνοι τον μετέφεραν σε κάθε αποστολή ανίχνευσης μέχρι τώρα. Του έγνεψαν.

Δεν αντάλλαξαν κουβέντα όσο ο Τζεντ οδηγούσε τη λέμβο στον ουρανό.

«Προτιμάς να σε αφήσουμε κάπου συγκεκριμένα;» ρώτησε ο Τζεντ.

Όσο ο Κόουλ κοιτούσε τα κτίρια και τα αίθρια, ένας άντρας πρόβαλε ανάμεσα στους κίονες ενός από τα πιο μεγάλα κτίρια και άρχισε να κατεβαίνει προς μια κρήνη με μεγάλα βήματα. Ντυμένος σαν Ρωμαίος στρατιώτης, φορούσε θώρακα χυτό πάνω στο δυνατό του στήρνο και στο χέρι κρατούσε βαρύ ξίφος. Με το χέρι να προστατεύει τα μάτια του, κοίταξε προς τη λέμβο.

«Λες να φέρει μπελάδες;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Το μαχαίρι πάντως φαίνεται κομματάκι μεγάλο για να κόβει λαχανικά» είπε ο Ίλαϊ.

«Μας βλέπει» είπε ο Κόουλ. «Αφήστε με κοντά του».

«Εντάξει» αποκρίθηκε ο Ίλαϊ.

Ο στρατιώτης περίμενε καθώς η λέμβος σταμάτησε από πάνω του. Ο Ίλαϊ πέταξε τη σχοινένια σκάλα. Ο Κόουλ κατέβηκε με τη σημαία στο χέρι. Ο άντρας τον κοιτούσε σιωπηλός. Δεν έκανε καμία απειλητική κίνηση. Όταν έφτασε όμως ο Κόουλ στο τελευταίο σκαλί, δίστασε να κατέβει. Ο στρατιώτης βρισκόταν λίγα μόλις βήματα μακριά.

«Σε πειράζει να έρθω;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Από εσένα εξαρτάται» είπε ο άντρας. Τα ατίθασα μαλλιά του ξεχύνονταν σχεδόν ως τους ώμους. Ένα πετράδι άστραφτε στον λοβό του αυτιού του. Τα σανδάλια του ήταν περίπλοκα δεμένα και μισοκρυμμένα κάτω από τις μεταλλικές περικνημίδες.

Ο Κόουλ έβαλε τη σημαία και τράβηξε το σπαθί του. «Δε θέλω να τα βάλω μαζί σου».

«Ούτε εγώ θα ήθελα να τα βάλω μαζί μου».

Ο Κόουλ κατέβηκε. Ο άντρας τον κοιτούσε με περιέργεια. Ο Κόουλ ήταν έτοιμος να πηδήσει.

«Εξήγησε τη σημαία» είπε ο άντρας.

«Είναι μόνο ένα σημάδι» αποκρίθηκε ο Κόουλ. «Απόδειξη πως ήρθα εδώ».

«Δήλωσε την αρμοδιότητά σου» είπε ο στρατιώτης. Η φωνή του ήταν αρρενωπή και δυνατή, όχι όμως εχθρική.

«Είμαι ανιχνευτής» είπε ο Κόουλ.

«Δεν έχει δουλειά εδώ ένας ανιχνευτής» είπε εκείνος. «Το μέρος τούτο είναι για ήρωες».

«Εσύ είσαι ήρωας;»

«Είμαι ο Λάιρους. Το βασικό ερώτημα είναι, εσύ είσαι ήρωας;»

«Κι αν δεν είμαι;»

«Τότε καλά θα κάνεις να βιαστείς να ανέβεις εκείνη τη σκάλα».

«Έχω σπαθί» είπε ο Κόουλ και το έδειξε.

Ο Λάιρους γύρισε τα μάτια ψηλά. «Αυτό είναι το καλύτερό σου επιχείρημα;»

«Πάλεψα με μια σκορπιοποδαρούσα».

«Αυτό είναι καλύτερο. Τι είναι η σκορπιοποδαρούσα; Ήταν μεγάλη;»

«Τεράστια. Πιο μεγάλη από τα περισσότερα κτίρια εδώ».

Το πρόσωπο του Λάιρους φωτίστηκε. «Τη σκότωσες;»

«Εμ, όχι, αλλά ούτε κι αυτή σκότωσε εμένα».

«Τη λάβωσες;»

«Δε νομίζω. Περισσότερο έτρεχα να της ξεφύγω».

Ο Λάιρους έδειξε να απογοητεύεται.

«Τα κατάφερα όμως» πρόσθεσε ο Κόουλ. «Ήταν μια καλή καταδίωξη».

«Έσωζες κάποιον;»

«Όχι».

«Κυνηγούσες θησαυρούς;»

«Κατά κάποιον τρόπο».

«Τι πήρες;»

«Αυτή την εσάρπα μόνο» είπε ο Κόουλ τραβώντας τη.

«Χμμ» είπε ο Λάιρους. «Γιατί την εσάρπα; Μπορεί να σε μεταμορφώσει σε νυχτερίδα; Να σε κάνει αόρατο;»

«Όχι» είπε ο Κόουλ. «Δε νομίζω ότι κάνει και πολλά».

Ο Λάιρους συνοφρυώθηκε σκεπτικός. «Κι όμως, να σε».

«Γιατί είναι αυτό το μέρος για ήρωες;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο Λάιρους κοίταξε γύρω του με περηφάνια. «Το Παρόνα είναι ιερό πεδίο δοκιμής».

«Εκπαιδεύονται ήρωες εδώ;»

Ο Λάιρους του χάρισε μισό χαμόγελο. «Τα μαθήματα γίνονται αλλού. Δεν είναι σχολή εδώ. Εδώ έρχονται οι καλύτεροι για να δοκιμάσουν τον εαυτό τους».

Ο Κόουλ κοίταξε πιο επιφυλακτικά γύρω του. «Πώς δοκιμάζονται;»

«Εξαρτάται από το πώς θα επιλέξουν».

«Μπορεί να σκοτωθούν;»

«Δε θα ήταν και πολύ σπουδαία η δοκιμασία αν δεν ήταν επικίνδυνη. Θα μείνεις ή θα φύγεις;»

«Μπορώ να φύγω;»

«Υποθέτω πως ναι. Δεν είμαι ο κατάλληλος για να ρωτήσεις. Δεν καταλαβαίνω πώς σκέφτονται οι δειλοί».

«Άουτς! Με προκαλείς;»

«Δηλώνω ένα γεγονός. Δεν το έχω σκάσει ποτέ από μάχη, δεν έχω κάνει ποτέ πίσω σε πρόκληση. Ούτε και θα κάνω ποτέ. Έτσι είμαι όμως εγώ. Δε θεωρώ ανδρείο το να αναγκάσω έναν δειλό να αποδείξει την αξία του, ενώ θα προτιμούσε να το βάλει στα πόδια. Εσύ θα το βάλεις στα πόδια;»

«Όχι».

Ο Λάιρους κούνησε το κεφάλι. «Άνδρας απρόθυμος να αψηφήσει τη δοκιμασία έχει ήδη αποδείξει ότι είναι πολύ πιο άνανδρος από εκείνον που αποτυγχάνει».

Ο Κόουλ ένιωσε άθελά του λίγο προσβεβλημένος. «Κι αν δεν ερχόμουν εδώ να δοκιμαστώ; Οι ήρωες χρειάζεται να είναι γενναίοι μόνο όταν υπάρχει σοβαρός λόγος. Θα ήταν ηλίθιο να διακινδυνεύεις τη ζωή σου άσκοπα».

Ο Λάιρους αναστέναξε. «Όλοι οι δειλοί έχουν τις δικαιολογίες τους».

«Ποιες είναι οι δοκιμασίες;»

«Ο μόνος τρόπος να το μάθεις είναι να δοκιμάσεις κάποια».

«Τι θα κερδίσω αν περάσω;»

«Επιβεβαίωση της ηρωικής σου υπόστασης».

«Δηλαδή τι; Κάποιο πιστοποιητικό;»

«Μπορείς να κρατήσεις ένα όπλο από το οπλοστάσιο, ένα έργο τέχνης από την αίθουσα τέχνης και ένα αντικείμενο από το θησαυροφυλάκιο».

Ο Κόουλ κοίταξε τη σωσίβια λέμβο. «Μπορώ να σου πω γιατί είμαι εδώ και να μου δώσεις τη συμβουλή σου;»

«Αν το επιθυμείς».

«Είμαστε περισυλλέκτες. Θέλουμε να πάρουμε μερικά πράγματα πριν καταστραφεί αυτό το μέρος. Πρέπει ο καθένας μας να περάσει δοκιμασία για να πάρει κάτι;»

Ο Λάιρους δίστασε. «Έχουν ετοιμαστεί πέντε δοκιμασίες».

«Κι αν περάσουμε και τις πέντε;»

«Τότε... θα οργανώσω άλλες».

«Θα προλάβεις;»

Ο Λάιρους συνοφρυώθηκε σκεπτικός.

«Αυτό το μέρος θα υπάρχει μόνο για μια δυο μέρες» τόνισε ο Κόουλ.

«Ανοψίες».

«Ξέρεις πως αιωρούμαστε στον ουρανό».

«Ανοψίες».

Ο Κόουλ κοίταξε προς τα πάνω. «Ηρθα εδώ με ιπτάμενο σκάφος. Κοίτα γύρω σου».

«Ανο...» άρχισε να λέει ο Λάιρους, αλλά σταμάτησε πριν τελειώσει. Μισόκλεισε τα μάτια και κοίταξε το Όκι Ντόκι. Έλεγε την περιοχή. «Νιώθω... παράξενα». Έτριψε τα μάτια του. «Είναι δύσκολο να το εξηγήσω». Έλεγε ξανά το

μέρος. «Πώς μου διέφυγαν τόσο πολλά;» Σταύρωσε τα μπράτσα. «Είναι σαν να μην πρέπει να αναγνωρίζω όσα βλέπω. Σαν να μην πρέπει να τα προσέχω». Χαμογέλασε ντροπαλά. «Ποτέ δε σκέφτηκα αν το Παρόνα είναι στον ουρανό ή όχι. Δε στάθηκα να αναλογιστώ τον περίεργο τρόπο που κατέφτασες. Κι όμως, τώρα τα βλέπω όλα και όσο κι αν η παρόρμησή μου λέει να το κάνω δεν μπορώ να το αναιρέσω. Ποτέ δεν το έβαλα στα πόδια. Ποτέ δεν κρύφτηκα. Από τίποτα».

Ο Κόουλ ένιωθε άσχημα για τον μεγαλόσωμο στρατιώτη. Ήξερε πως τον είχε μπερδέψει.

Ο Λάιρους κοίταξε οργισμένος τη γη. «Αποκαλείς τον εαυτό σου περισυλλέκτη. Ισχυρίζεσαι πως το Παρόνα θα καταστραφεί;»

«Είναι ένα κάστρο που αιωρείται στον ουρανό. Βγήκες από ένα συννεφοτείχος. Κατευθύνεσαι προς ένα άλλο συννεφοτείχος. Δε θα γυρίσεις ποτέ».

Ο Λάιρους έκλεισε τα μάτια και έτριψε τους κροτάφους του. Έτριξε τα δόντια. «Από πού έρχομαι;» μουρμούρισε. «Δεν μπορώ να θυμηθώ από πού έρχομαι».

«Μάλλον υπάρχουν λιγότερο από μία μέρα» είπε ο Κόουλ. «Κανείς δεν ξέρει στ' αλήθεια πώς δημιουργήθηκε».

«Ούτε κι εγώ» είπε ο Λάιρους. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. «Όχι! Όχι, όχι, όχι! Λες την αλήθεια! Είμαι ένας απατεώνας!»

Ο Κόουλ ήταν έτοιμος να τρέξει. Δεν του φαινόταν και πολύ στα καλά του ο στρατιώτης.

«Δεν είχα την παραμικρή ιδέα» είπε ο Λάιρους κάπως πιο ήρεμος. «Δεν έχω παρελθόν. Μου φαινόταν πως είχα πριν στρέψω την προσοχή μου σε αυτό, όσο εξετάζω όμως

με ειλικρίνεια τον εαυτό μου βλέπω πως δεν έχω ιστορία. Δεν έχω παιδικά χρόνια. Δεν έχω αναμνήσεις πριν από το μέρος αυτό. Εμφανίζομαι σαν ειδικός στον πρωισμό, κι όμως δεν έχω καταφέρει τίποτα».

Ο Κόουλ κοιτούσε τον στρατιώτη. Έδειχνε περισσότερο μπερδεμένος παρά οργισμένος ή θλιμμένος.

«Σε πειράζει αν πάρουμε μερικά πράγματα;» δοκίμασε να ρωτήσει. «Έτσι ένα κομμάτι του Παρόνα θα συνεχίσει να υπάρχει».

Ο Λάιρους κοίταξε το σπαθί του. Κοίταξε τον εαυτό του, χάιδεψε τον θώρακά του. «Δείχνω αρκετά πραγματικός». Κοίταξε τον Κόουλ στα μάτια. «Όσο κι εσύ».

Ο Κόουλ δεν ήξερε τι να πει.

Ο στρατιώτης κοίταξε ψηλά το Όκι Ντόκι και πιο πέρα το Ντομίνγκο. «Έχει σπουδαίους θησαυρούς εδώ. Καταλαβαίνω γιατί ενδιαφερθήκατε εσείς οι περισυλλέκτες. Δεν μπορώ να σου επιτρέψω όμως να πάρεις τίποτα αν δεν περάσεις πρώτα μια δοκιμασία».

Ο Κόουλ απογοητεύτηκε λίγο. Έδειχνε τόσο λογικός ο Λάιρους. «Γιατί όχι;»

Ο στρατιώτης όρθωσε το ανάστημά του. «Είναι το καθήκον μου. Είναι ο σκοπός μου».

«Γιατί είναι το καθήκον σου;» τον πίεσε ο Κόουλ. «Ποιος σου έδωσε αυτό το καθήκον;»

Με μάτια σφιχτά κλεισμένα, ο Λάιρους έσκυψε το κεφάλι. «Δεν έχω απάντηση».

«Δεν μπορείς απλώς να τα παρατήσεις;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Είμαι εδώ για να δοκιμάζω ήρωες».

«Τι σου δίνει το δικαίωμα να δοκιμάζεις τον
οποιονδήποτε;»

Ο Λάιρους έβαλε το σπαθί στο θηκάρι. «Αυτός είναι ο σκοπός μου. Μπορεί να μην έχω παρελθόν, εξακολουθώ όμως να είμαι ο Λάιρους. Δεν κωφεύω στο αίτημά σου. Μπορώ να φανώ λογικός. Δε θέλω οι θησαυροί του Παρόνα να χαθούν άσκοπα στη λήθη. Ίσως υπάρχει χώρος για διαπραγματεύσεις. Πρέπει όμως να περάσεις μια δοκιμασία».

«Δεν είμαστε ήρωες» είπε ο Κόουλ. «Δουλειά μου είναι να αποφεύγω τον κίνδυνο, όχι να τον αντιμετωπίζω».

«Αν γινόταν» άρχισε να λέει ο Λάιρους, φάνηκε όμως σαν να πνιγόταν.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο μεγαλόσωμος στρατιώτης κούνησε το κεφάλι και συγκρατήθηκε. «Ίσως» πήγε να πει ξανά, μα δεν μπόρεσε να τελειώσει.

«Δεν μπορείς να μου πεις» συνειδητοποίησε ο Κόουλ.

Ο Λάιρους κούνησε το κεφάλι.

«Θέλεις να με βοηθήσεις;»

«Ναι».

Μια πονηρή σκέψη πέρασε από το μυαλό του Κόουλ. «Μην το αποφεύγεις. Μην κάνεις πίσω. Αν θέλεις να βοηθήσεις, πρέπει να υπάρχει άλλος τρόπος να το κάνεις».

Η έκφραση του στρατιώτη έγινε σοβαρή, γεμάτη ένταση. Τα χείλη του σάλεψαν σαν να ήθελε να μιλήσει αρκετές φορές πριν πει «Κρυώνω».

«Τι;»

Ο Λάιρους τον κοίταξε με ευθύτητα. «Δεν ξέρεις τι είναι αυτό που έχεις. Κρυώνω». Τα μάτια του χαμήλωσαν λίγο.

Ο Κόουλ άγγιξε την εσάρπα. «Αυτή;»

Ο Λάιρους ρίγησε, μα δεν είπε τίποτα.

Ο Κόουλ έβαλε το σπαθί στο θηκάρι και έλυσε την εσάρπα. Ο Λάιρους γονάτισε και ο Κόουλ πέρασε την εσάρπα πάνω από τους ώμους του και την έδεσε.

«Καλύτερα τώρα;» τον ρώτησε.

Ο Λάιρους χαμογέλασε. «Πολύ καλύτερα».

«Γιατί;»

«Ο μανδύας κάνει μια μορφή να υπακούει όποιον του τον φορέσει».

Ο Κόουλ ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Ξέρεις πως είσαι μορφή;»

«Δεν το ήξερα μέχρι που μου έδωσες τον μανδύα. Μου έδωσε την ελευθερία να μάθω όσα έπρεπε να ξέρω για να μπορέσω να σε υπηρετήσω. Όποιος με έπλασε με έκανε να αγνοώ την πραγματική μου φύση. Με βοηθούσες να δω μερικά πράγματα, τώρα όμως τα βλέπω όλα καθαρά. Μέχρι να μου δώσεις τον μανδύα δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι ήμουν κατασκευασμένος. Συνηθίζεται αυτό στις μορφές. Παίζουμε έναν ρόλο δίχως να αναλογιζόμαστε τον εαυτό μας. Μας βοηθά να μοιάζουμε πιο αυθεντικές».

«Ποιος σε έπλασε;» ρώτησε ο Κόουλ, απορώντας αν θα μπορούσε τώρα να του πει.

Ο Λάιρους ζάρωσε το μέτωπο. «Εξακολουθώ να μην ξέρω. Θα σου έλεγα αν το ήξερα. Ποτέ δε συνάντησα τον

πλάστη μου. Απέκτησα ύπαρξη μαζί με το Παρόνα πριν από λίγο».

«Μία μορφή μού έδωσε αυτή την εσάρπα. Πώς μπόρεσε να τη βγάλει αν ήταν υπό τον έλεγχό της;»

Ο Λάιρους σταύρωσε τα μπράτσα και σκέφτηκε πριν απαντήσει. «Σε ένα μέρος σαν το Παρόνα εμείς οι μορφές οργανώνουμε ένα σύστημα. Σε κάποιες επιτρέπεται να παρεκκλίνουν περισσότερο από άλλες. Η μορφή που συνάντησες πρέπει να είχε την ελευθερία να αποφασίσει ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος να διατηρήσει το σύστημα εκείνο. Απολαμβάνω κι εγώ τέτοιου είδους ελευθερίες».

Η εξήγηση ταίριαζε με τη συμπεριφορά της Μέρβα. Εξηγούσε γιατί ήταν η μοναδική που του είχε προσφέρει την εσάρπα της. «Στάσου. Ήθελες να σου δώσω την εσάρπα για να μπορέσεις να με βοηθήσεις;»

«Έχω αποκτήσει μεγαλύτερη συναίσθηση του εαυτού μου από όσο περίμενε ο πλάστης μου» είπε ο Λάιρους. «Αφού με βοήθησες να αναγνωρίσω την προέλευσή μου, έστρεψα τη γενναιότητά μου ενάντια στα γνωστικά όρια που μου είχε καθορίσει ο πλάστης μου. Το κατόρθωμα αυτό μου άνοιξε τα μάτια σε πολλά πράγματα, υπάρχουν όμως κάποια νοητά όρια που δεν μπορώ να ξεπεράσω. Αναγνώρισα τι μπορούσε να κάνει η εσάρπα σου από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Να γιατί ρώτησα γι' αυτή – για να δω αν ήξερες κι εσύ. Δίχως την εσάρπα οι επιλογές μου ήταν περιορισμένες. Με αυτήν όμως γίνονται πιθανά ακόμα περισσότερα. Για να είμαι ειλικρινής, το να σε βοηθήσω αποτελούσε μικρό μόνο μέρος αυτού που σκοπεύω να κάνω».

«Γιατί το ανέφερες τότε;»

Ο Λάιρους στάθηκε προσοχή. «Θέλω μια ευκαιρία να σου αποδείξω την αξία μου. Αν το προστάξεις, θα αντιμετωπίσω εγώ τη δοκιμασία αντί για σένα. Θα γίνω ο μαχητής σου».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

Ηρωισμοί

«Μπορείς να αναλάβεις τη δοκιμασία;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Με την εσάρπα μπορώ» απάντησε ο Λάιρους. «Αν το επιθυμείς».

«Εσύ θέλεις;»

«Είμαι ο Λάιρους. Από τη στιγμή που κατάλαβα πως δεν έχω αποδείξει την αξία μου, το μόνο που λαχταρώ περισσότερο από οτιδήποτε άλλο είναι αυτή η ευκαιρία».

«Αν περάσεις τη δοκιμασία, μπορούμε να πάρουμε τον θησαυρό;»

Ο Λάιρους χτύπησε ρυθμικά τα δάχτυλα στον θώρακά του. «Θα χρειαστεί διαπραγμάτευση».

«Δεν μπορώ απλώς να σε διατάξω να μας δώσεις τον θησαυρό;»

«Μπορείς. Όπως και να με διατάξεις όμως, εγώ δεν μπορώ να αναγκάσω τις υπόλοιπες μορφές του Παρόνα να σε αφήσουν να διεκδικήσεις οποιαδήποτε ανταμοιβή αν δεν έχει ολοκληρωθεί μια δοκιμασία. Ακόμα και με την πλήρη συνεργασία μου, αν προσπαθήσεις να πάρεις

θησαυρό χωρίς να ολοκληρωθεί κάποια δοκιμασία, θα πυροδοτηθούν οι αμυντικοί μηχανισμοί του Παρόνα, μαζί με τους καταπέλτες και τα άγρια τέρατα. Αν γίνει όμως κάποια συμφωνία, με εμένα ως αντιπρόσωπο ολόκληρου του Παρόνα...»

«Ας κάνουμε λοιπόν μια συμφωνία» είπε ο Κόουλ.

«Επίτρεψέ μου να βγάλω την εσάρπα για να μπορέσω να ενεργήσω ως φύλακας του Παρόνα. Δε θα ήταν δεσμευτική η συμφωνία μας ως προς τους υπόλοιπους αν ήμουν υπό τον έλεγχό σου στη διαπραγμάτευση».

«Πώς ξέρω ότι θα φορέσεις ξανά την εσάρπα;»

«Έχεις τον λόγο μου».

Ο Κόουλ το σκέφτηκε. Ο στρατιώτης φορούσε ακόμη την εσάρπα και ήταν υποχρεωμένος να υπακούει σε διαταγές. «Σε διατάζω να μου πεις αν μπορείς να μου πεις ψέματα».

«Δεν μπορώ να πω ψέματα. Με ή χωρίς την εσάρπα, κρατώ τον λόγο μου. Θέλω να διαπραγματευτώ για να αναλάβω τη δοκιμασία για σένα και να κερδίσω την πρόσβασή σου στους θησαυρούς μας».

«Εντάξει» είπε ο Κόουλ. «Βγάλε την εσάρπα».

Ο Λάιρους την έβγαλε και την έριξε στο μπράτσο του. «Θέλεις να διαπραγματευτείς για πλήρη πρόσβαση στους θησαυρούς μας;»

«Δε θα ωφεληθούν κανέναν αν καταστραφούν».

«Αλήθεια είναι αυτό. Χρειάζομαι το όνομά σου».

«Κόουλ».

«Τι πιθανότητες υπάρχουν να καταφτάσουν εδώ άλλοι ήρωες πριν πάψει να υπάρχει το Παρόνα;»

«Καμία» είπε ο Κόουλ. «Μόνο περισுλλέκτες μπορούν να έρθουν εδώ. Και εμείς το βάζουμε στα πόδια αν τα πράγματα δεν πάνε καλά».

«Πολύ καλά. Εφόσον οι πιθανότητες να επισκεφτεί άλλος ήρωας το Παρόνα είναι ελάχιστες και αφού το περιμένει ο αφανισμός, εκ μέρους όλων των φυλάκων που κατοικούν εδώ θα κλείσω συμφωνία που επιτρέπει στο πλήρωμα του ουρανόπλοιού σου πλήρη πρόσβαση στους θησαυρούς μας – υπό έναν όρο».

«Τι;»

«Πρέπει να ορκιστείς ότι μαζί με τις υπόλοιπες αρμοδιότητές μου μπορώ να παραμείνω προστάτης του Παρόνα είτε φορώ την εσάρπα είτε όχι».

Ο Κόουλ δίστασε. «Αυτό σημαίνει ότι θα σταματούσες να προστατεύεις εμένα;»

«Ό,τι κι αν συμβεί, ορκίζομαι να πολεμήσω μέχρι θανάτου για να σε προστατέψω. Ακόμα και αν παραμείνω προστάτης του Παρόνα, δε θα μπορέσω να αλλάξω την όποια συμφωνία κλείσουμε. Δεν μπορώ όμως να επιτρέψω στο πλήρωμά σου πλήρη πρόσβαση αν δεν ξέρω ότι κάποιος θα μπορέσει να υπερασπιστεί τα συμφέροντα του Παρόνα. Διαφορετικά, σύμφωνα με τους όρους της συμφωνίας αυτής, το Παρόνα θα μείνει απροστάτευτο».

«Δε θα επιτεθείς σε κανέναν από εμάς;»

«Ορκίζομαι να μην επιτεθώ σε εσένα ή τους συντρόφους σου. Όπως υποσχέθηκα, θα υπερασπιστώ εσένα».

«Και οι υπόλοιπες μορφές;»

«Οι υπόλοιπες μορφές δε θα μπορούν να επιτεθούν σε εσένα ούτε γιατί ήρθες εδώ ούτε γιατί πήρες κάτι. Πρέπει

να τιμήσουν τη συμφωνία. Μιλώ εκ μέρους όλου του Παρόνα».

Ο Κόουλ έμεινε ικανοποιημένος από την ευθύτητα του Λάιρους. «Ποια ακριβώς είναι η συμφωνία;»

«Αν περάσεις μία από τις δοκιμασίες, χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε βοήθεια διαθέτεις, οι θησαυροί του Παρόνα θα γίνουν δικοί σου. Αφού νικήσεις μία και μόνο δοκιμασία, οι φύλακες του θησαυρού μας δε θα μπορούν να κινηθούν εναντίον σου ή εναντίον των συντρόφων σου αν πατήσουν το πόδι τους εδώ ή πάρουν οτιδήποτε».

«Ακόμα κι αν πάρουν τις αιωρόπειρες» ξεκαθάρισε ο Κόουλ.

«Οτιδήποτε».

«Και θα με βοηθήσεις να περάσω τη δοκιμασία».

«Το ορκίστηκα».

«Σύμφωνοι».

«Και για τον όρο μου;»

«Ναι. Θα εξακολουθήσεις να είσαι ο προστάτης του Παρόνα».

Ο Λάιρους έκλινε αργά το κεφάλι. «Η συμφωνία έκλεισε. Μπορώ τώρα να φορέσω την εσάρπα αν το επιθυμείς».

«Βέβαια».

Ο Λάιρους έδεσε χαμογελαστός την εσάρπα γύρω από τον λαιμό του. «Έλα, νεαρέ περισυλλέκτη. Πάμε να διαλέξουμε δοκιμασία».

Ο Κόουλ ακολούθησε τον Λάιρους στα πλατιά, χαμηλά σκαλοπάτια που οδηγούσαν σε ένα από τα μεγαλύτερα κτίρια. Το ορθογώνιο κτίσμα αποτελούνταν από έναν

ενιαίο χώρο δίχως τοίχους – είχε μόνο κίονες σε όλες τις πλευρές και στέγη. Στη μιαν άκρη του χώρου, σε μια εξέδρα, βρίσκονταν παραταγμένα πέντε μεγάλα κύπελλα.

Ο Λάιρους πήρε έναν πυρσό από τη βάση του και οδήγησε τον Κόουλ στα κύπελλα. «Διάλεξε ποιο πρέπει να ανάψω».

«Δεν ξέρεις ποια δοκιμασία θέλεις;»

«Ξέρω ποια δοκιμασία αφορά κάθε κύπελλο. Ξέρω ποια μάχη θα είναι η πιο εύκολη. Μόνο ένας δειλός όμως θα επέλεγε ηθελημένα την πιο εύκολη. Εγώ λαχταρώ την πιο δύσκολη μάχη – τον Γκρόμαρ τον κύκλωπα. Είναι όμως δίκαιο για σένα; Το πιο πιθανό είναι να αποτύχω. Ως υπερασπιστής σου θα ήταν εγωιστικό να επιλέξω τον Γκρόμαρ. Θα υπακούσω λοιπόν στην επιλογή σου».

Ο Κόουλ κοίταξε σκεπτικός τα πέντε κύπελλα. Έμοιαζαν πανομοιότυπα. «Το δεύτερο από αριστερά» είπε και το έδειξε.

«Α» είπε με βαριά φωνή ο Λάιρους. Προχώρησε και βούτηξε τον πυρσό στο κύπελλο. Πορφυρές φλόγες αναδύθηκαν, σκούρες σαν αίμα. «Ο Χάράνο ο λέων. Έπρεπε να το είχα καταλάβει πως αυτή θα ήταν η δοκιμασία μου. Θα είναι μια καλή μάχη. Να είσαι έτοιμος να τρέξεις. Δε θα έχω δεύτερη ευκαιρία με τέτοιο αντίπαλο».

Ο Λάιρους οδήγησε τον Κόουλ σε μια μεγάλη άδεια πλατεία, περικυκλωμένη από οχτώ κτίρια. Ο Κόουλ κοίταξε ψηλά και είδε το Όκι Ντόκι να ακολουθεί από απόσταση. Έκανε τα χέρια του χωνί γύρω από το στόμα. «Αν χάσει, θα πρέπει να φύγω γρήγορα από εδώ!»

Ο Ίλαϊ ανασήκωσε τον αντίχειρα.

Ο Λάιρους ένευσε στον Κόουλ. «Περίμενε στην περίμετρο». Προχώρησε στο κέντρο της πλατείας, τράβηξε το σπαθί και ύψωσε τη φωνή του. «Χαράνο, εμφανίσου! Σκότωσέ με αν μπορείς».

Από ένα κτίριο της πλατείας πρόβαλε ένα πελώριο λιοντάρι με χρυσοκόκινη γούνα και καίτη στο χρώμα της φωτιάς του κυπέλλου. Ο Κόουλ ένιωσε να τον κυριεύει τρόμος. Δεν υπήρχαν εμπόδια να τον χωρίζουν από τον βασιλιά των αρπακτικών. Τράβηξε το Σπαθί Άλματος.

Με το κεφάλι ψηλά και βήμα γεμάτο νωχελική χάρη, το λιοντάρι προχώρησε στην πλατεία. Η φουντωτή ουρά χτύπησε τον αέρα. Ο Χαράνο, αν και στα τέσσερα, ήταν το ίδιο ψηλός με τον Λάιρους. Καθώς το γιγάντιο αιλουροειδές πλησίαζε, ο στρατιώτης πήρε θέση μάχης με το σπαθί σε ετοιμότητα.

Το λιοντάρι βρυχήθηκε. Ο πανίσχυρος βρυχηθμός αντήχησε σε όλο το Παρόνα. Ο Κόουλ ένιωσε τις τρίχες στον σβέρκο και στα μπράτσα του να ορθώνονται. Κοίταξε τη σωσίβια λέμβο. Αιωρούνταν σε απόσταση άλματος.

Ο Λάιρους δε δίστασε. «Έλα, Χαράνο» το προκάλεσε. «Έλα να αναμετρηθούμε».

Το λιοντάρι όρμησε με απρόσμενη ταχύτητα εναντίον του Λάιρους. Ο Κόουλ μαζεύτηκε. Ο Χαράνο πήδησε. Ο Λάιρους έκανε ένα βήμα μπροστά, λύγισε τα γόνατα και τίναξε ψηλά το σπαθί. Το πελώριο λιοντάρι έπεσε πάνω του και τον πέταξε προς τα πίσω. Βρέθηκαν κι οι δύο καταγής. Ο Κόουλ άκουσε την πανοπλία να τρίβεται στο πλακόστρωτο.

Άντρας και θεριό έμειναν ακίνητα για μια στιγμή. Ύστερα ο Λάιρους σηκώθηκε. Με το πόδι στο πυκνόμαλλο κεφάλι

του λέοντα, τράβηξε απότομα το σπαθί που ήταν μπηγμένο κάτω από το σαγόνι του.

Ενώ ο Λάιρους καθάριζε το σπαθί πάνω στην πλούσια χαίτη, ο Κόουλ πλησίασε επιφυλακτικά. «Είσαι καλά;»

Ο Λάιρους γύρισε και του χαμογέλασε πλατιά. «Τώρα έχω κάτι άξιο μνήμης».

«Ήταν απίστευτο».

«Ένιωσα για πρώτη φορά ζωντανός. Ευχαριστώ για αυτό σου το δώρο. Η δοκιμασία στέφθηκε με επιτυχία. Οι αμυντικοί μηχανισμοί μας δεν είναι πλέον σε ετοιμότητα. Εσύ και οι σύντροφοί σου είστε ευπρόσδεκτοι να πάρετε τους θησαυρούς μας».

Οι τρεις σωσίβιες λέμβοι μετέφεραν εργάτες από το Ντομίνγκο. Φορώντας ακόμη την εσάρπα, ο Λάιρους τους έδειξε πού θα έβρισκαν πολεμοφόδια, έργα τέχνης και θησαυρούς. Ενώ οι λέμβοι περίμεναν στην πλατεία όπου είχε νικήσει ο Λάιρους τον Χαράνο, οι κουρσάροι άρχισαν να μαζεύουν πολύτιμα αντικείμενα.

Με τη βοήθεια του μπαστουνιού του, ο Ντέρνι πλησίασε τον Κόουλ έχοντας τη Μίρα στο πλευρό του. «Σπουδαία δουλειά, Κόουλ. Υποθέτω πως η εσάρπα σε βοήθησε να πείσεις εκείνο τον στρατιώτη να πολεμήσει για σένα, έτσι δεν είναι;»

«Τον έκανε να με υπακούσει» είπε ο Κόουλ. «Δεν τον ξεγέλασα όμως. Ήθελε να αναλάβω τον έλεγχο. Ήθελε να πολεμήσει. Ήθελε να αποδείξει την αξία του».

«Ήξερες πως η εσάρπα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο;»

«Όχι πριν μου το πει εκείνος» εξήγησε ο Κόουλ. «Ο Λάιρους πίστευε πως ήταν ειδικός στους ήρωες. Όσο μιλούσαμε κατάλαβε πως ήταν μορφή και δεν είχε κάνει ποτέ του κάτι ηρωικό. Άφησε υπαινιγμούς για την εσάρπα για να του δοθεί η ευκαιρία να το κάνει».

Ο Ντέρνι χτύπησε φιλικά τον Κόουλ στον ώμο. «Εντυπωσιακή δουλειά. Είναι πολύ καλύτερα να πολεμάς με το μυαλό παρά με τα χέρια. Θέλεις να μας βοηθήσεις να βρούμε αιωρόπετρες;»

«Βέβαια. Τι μπορώ να κάνω;»

«Πήγαινε πάρε τα εργαλεία μου από τον Ράουλι. Είναι μια αξίνα, ένας λοστός, ένα σφυρί, ένα καλέμι και δύο φτυάρια. Φέρ' τα και ακολούθησέ μας».

«Μπράβο σου, Κόουλ» είπε η Μίρα.

«Ευχαριστώ». Όταν γύρισε για να βρει τον Ράουλι, τα μάγουλά του έκαιγαν. Φαντάστηκε πως είχε κοκκινίσει.

Δυο άντρες κατέβηκαν αργά τα σκαλιά από ένα κτίριο κρατώντας μια πελώρια ασημένια άρπα. Την άφησαν κάτω και στάθηκαν να ξεκουραστούν. Άλλος κρατούσε στο ένα χέρι σκήπτρο γεμάτο πετράδια και στο άλλο καθρέφτη με περίτεχνη κορνίζα. Ένας τέταρτος πάσχιζε να κουβαλήσει μια μαρμάρινη προτομή.

Ο Κόουλ είδε τον Ράουλι δίπλα στη σωσίβια λέμβο *Τσάρμερ*. Ήταν παχουλός, караφλός και φορούσε γυαλιά. Πίσω από τον Ράουλι είδε τον Λάιρους να ανεβαίνει τα σκαλιά προς το κτίριο που είχαν ανάψει τη φλόγα του Χαράνο.

Γιατί πήγαινε εκεί;

Συνοφρυωμένος ο Κόουλ προσπέρασε βιαστικά τον Ράουλι και άρχισε να τρέχει για να προλάβει τον Λάιρους.

Καθώς ανέβαινε τρέχοντας τα πλατιά, χαμηλά σκαλιά, ο Κόουλ έλεγε στον εαυτό του ότι πιθανότατα ανησυχούσε για το τίποτα. Στην κορυφή της σκάλας κοίταξε ανάμεσα από τους κίονες τον Λάιρους να στέκει στην άλλη άκρη του χώρου, με τον πυρσό στο χέρι, και να ανάβει το τέταρτο κύπελλο.

«Τι κάνεις;» ούρλιαξε ο Κόουλ κι άρχισε να τρέχει.

Ο Λάιρους γύρισε. Το κύπελλο με την κόκκινη φλόγα ήταν άδειο. Τα άλλα τέσσερα έκαιγαν πράσινα, μπλε, γκρίζα κα μαύρα.

«Μου παραχώρησες το δικαίωμα να παραμείνω προστάτης του Παρόνα» είπε.

«Υποσχέθηκες να με προστατέψεις!»

«Θα το κάνω. Μέχρι θανάτου, αν χρειαστεί».

«Υποσχέθηκες πως δε θα δεχόμασταν επίθεση από τους φύλακες αν ερχόμασταν για τους θησαυρούς!»

«Μόνο ένας άτιμος θα πατούσε τον όρκο του. Ορκίστηκα ότι δε θα δεχόμασταν επίθεση για τον ερχομό σας εδώ ή για όσα θα παίρνατε. Και δε θα το κάνουν. Θα επιτεθούν επειδή, με τον ρόλο μου ως προστάτη του Παρόνα, έχω σημαίνει την έναρξη τεσσάρων δοκιμασιών. Πιστός στον λόγο μου θα παλέψω να σε υπερασπιστώ. Τούτο το πεδίο δοκιμής αξίζει να εκπληρώσει τον σκοπό του». Χαμογέλασε. «Κι εγώ αξίζω μια τελευταία ευκαιρία να δοκιμάσω τις ικανότητές μου».

Ο Λάιρους άρχισε να τρέχει προς την πλατεία.

«Σε διατάζω να σταματήσεις!» φώναξε ο Κόουλ.

«Ορκίστηκες πως θα μπορούσα να τιμήσω τον ρόλο μου ως προστάτη» φώναξε ο Λάιρους. «Δε σε απαλλάσσω από

την υπόσχεση αυτή».

Ο Κόουλ ένιωθε τρόμο και ναυτία. Τον είχε ξεγελάσει! Ο Λάιρους θα κέρδιζε όσα ήθελε – άλλη μια ευκαιρία να πολεμήσει για τη δόξα, ενώ το Παρόνα θα έθετε σε δοκιμασία τους επισκέπτες του. Ο στρατιώτης έτρεχε προς την πλατεία. Εκεί που ήταν οι σωσίβιες λέμβοι. Εκεί που θα εμφανίζονταν τα όντα.

Ο Κόουλ έτρεξε με όλη του τη δύναμη, ουρλιάζοντας όσο πιο δυνατά μπορούσε: «Προσοχή! Κίνδυνος! Μπείτε στις λέμβους! Απογειωθείτε!».

Μερικοί από τους κουρσάρους κινήθηκαν εναντίον του Λάιρους όταν εκείνος όρμησε στην πλατεία με την εσάρπα να ανεμίζει πίσω του. Ο πολεμιστής δεν τους έδωσε καμία σημασία, μόνο φώναζε με τη στεντόρεια φωνή του: «Σκέλοκ, Ρούλαντ, Νίμπια και Γκρόμαρ, παρουσιαστείτε!».

Από κτίρια στις τρεις πλευρές της πλατείας εμφανίστηκαν τα όντα: ένας μαύρος ρινόκερος με το κέρατο χαμηλωμένο έτοιμος να επιτεθεί, μια αράχνη μεγαλύτερη από σωσίβια λέμβο, γκρίζα και μαλλιαρή, ένα πελώριο πράσινο ερπετό με κεφάλι μεγάλο σαν βαρέλι και ένας μυώδης κύκλωπας με ύψος διπλάσιο από το ανθρώπινο. Ο Λάιρους ύψωσε το σπαθί του. «Έλα, Ρούλαντ, έλα, Σκέλοκ, έλα, Νίμπια και Γκρόμαρ! Νικήστε με αν μπορείτε!»

Τα όντα πλησίασαν τον Λάιρους. Ο ρινόκερος τον έφτασε πρώτος, μα ο στρατιώτης πετάχτηκε στο πλάι και έμπηξε με μια δυνατή κυκλική κίνηση το σπαθί του στον λαιμό, αποκεφαλίζοντας σχεδόν το τέρας. Ακολούθησε το πελώριο ερπετό, που σήκωσε το κεφάλι ψηλότερα από τον Λάιρους, μένοντας μακριά από το σπαθί του.

Ο δυνατός θόρυβος από άρπα που έπεφτε ξύπνησε τον Κόουλ από τον λήθαργο της μάχης. Οι άντρες με την άρπα

την είχαν εγκαταλείψει και σκαρφάλωναν τώρα στη λέμβο. Δύο από τις λέμβους ανυψώθηκαν. Άλλοι κουρσάροι με άδεια χέρια έτρεχαν από δύο κτίρια. Κάποιοι πήδησαν στην τελευταία λέμβο που αναχωρούσε.

Όταν κοίταξε ξανά ο Κόουλ προς τη μάχη, ο πανύψηλος κύκλωπας είχε πάψει να ασχολείται με τον Λάιρους και ορμούσε εναντίον των λέμβων μαζί με τη γιγάντια ταραντούλα. Το φίδι μετακινήθηκε και το κεφάλι του τινάχτηκε από τη μια πλευρά στην άλλη, προσπαθώντας να επιτεθεί, ο Λάιρους όμως το εμπόδιζε με το σπαθί του. Ο πολεμιστής προσπάθησε να προχωρήσει, το φίδι όμως γλιστρούσε συνέχεια προς τα πίσω.

Ένα μεγάλο βέλος έπεσε από ψηλά διαπερνώντας το κέντρο της ταραντούλας, για να βγει από την άλλη πλευρά. Η μαλλιαρή αράχνη μαζεύτηκε σε μια τρεμάμενη μπάλα.

Την επόμενη στιγμή καταπέλτες εμφανίστηκαν παντού στο Παρόνα, από καταπακτές που άνοιγαν σε στέγες και αίθρια. Δίχως να τους χειρίζεται φανερά κανείς, οι καταπέλτες άρχισαν να πετούν πύρινες σφαίρες πίσσας στο *Ντομίνγκο*. Το ουρανόπλοιο με ένα απότομο τίναγμα απομακρύνθηκε από το Παρόνα, όχι όμως πριν το χτυπήσουν δύο βολές.

Με το ρόπαλο έτοιμο να χτυπήσει, ο κύκλωπας πλησίασε τις λέμβους. Μερικά βέλη έπεσαν από τις λέμβους πάνω στο κτήνος και καρφώθηκαν στα μαλλιαρά ρούχα του. Ένα βυθίστηκε στον ώμο του. Ο κύκλωπας δεν έδειξε να νοιάζεται.

Ενώ οι τρεις σωσίβιες λέμβοι ανυψώνονταν και απομακρύνονταν, οι καταπέλτες γύρισαν για να στοχεύσουν εναντίον τους. Ο κύκλωπας πήδησε και στροβίλισε το ρόπαλό του, αλλά δεν κατάφερε να χτυπήσει

τη λέμβο που βρισκόταν πιο χαμηλά. Δυο άντρες που έτρεχαν προς τα εκεί προσπάθησαν να αλλάξουν κατεύθυνση και να τρέξουν προς τα κτίρια, ο κύκλωπας όμως τους κυνήγησε και συνέθλιψε τον ένα πατώντας τον σαν έντομο, ενώ ο άλλος βρέθηκε να πετά απίστευτα ψηλά, για να καταλήξει μια άμορφη μάζα στο έδαφος.

Ο Λάιρους έτρεχε καταπάνω στο φίδι. Το στόμα του ήταν ορθάνοιχτο, αφήνοντας να φανούν τα λεπτά δόντια, πιο μεγάλα κι από μπανάνες. Ενώ σερνόταν επετίθετο ασταμάτητα στον στρατιώτη, χωρίς όμως να καταφέρνει τίποτα. Τότε η ουρά τυλίχτηκε γύρω από τα πόδια του και το πελώριο φίδι άρχισε να τον κυκλώνει, ενώ συνέχιζε με μανία τα χτυπήματα.

Ο κύκλωπας έτρεξε προς τον Κόουλ, που κατάλαβε πως είχε πάψει να είναι πια απλός θεατής. Είχαν γίνει όλα τόσο γρήγορα και ένιωθε τόσο υπεύθυνος γι' αυτό, που είχε ξεχάσει σχεδόν πως έπρεπε κι εκείνος να το σκάσει.

Ύψωσε το σπαθί προς την κοντινότερη λέμβο και φώναξε «Μακριά!». Εκτοξεύτηκε προς τα πάνω μαζί με ένα σωρό σφαίρες φλεγόμενης πίσσας. Μία πέρασε τόσο κοντά του, που ένιωσε να τον καίει. Οι πύρινες σφαίρες δε βρήκαν τον στόχο τους και ο Κόουλ προσγειώθηκε χωρίς πρόβλημα μέσα. Στη λέμβο ήταν ο Τζεντ, ο Ίλαϊ και άλλοι δύο μαζί με κάποιους θησαυρούς.

«Θα μας γδάρουν αν αφήσουμε τον Ντέρνι!» ούρλιαξε ο Ίλαϊ.

Ο Τζεντ γύρισε τη λέμβο και έστριψε πιο χαμηλά. «Θα γίνουμε ψητοί» γκρίνιαξε.

«Δώσ' του μια ευκαιρία» επέμεινε ο Ίλαϊ.

Ο Κόουλ έσκυψε στο πλάι και κοίταξε κάτω. Παραλίγο να ξεχάσει τον Ντέρνι και τη Μίρα! Οι δυο τους είχαν προχωρήσει μόνοι.

Η Μίρα και ο μεσόκοπος άντρας έτρεχαν μακριά από τη λέμβο, σε ένα πλακόστρωτο δρομάκι ανάμεσα σε δυο κτίρια. Ο Ντέρνι προχωρούσε όσο πιο καλά μπορούσε με το κουτσό του πόδι, μπήγοντας το μπαστούνι στο έδαφος. Τους κυνηγούσε η αράχνη, με το βέλος της βαλλιστικής μηχανής να εξέχει από το σώμα. Ο Κόουλ είχε πιστέψει πως το χτύπημα ήταν θανάσιμο. Απ' ό,τι φαινόταν, έκανε λάθος.

Η αράχνη κέρδιζε ταχύτητα έδαφος. Ο Ντέρνι δεν μπορούσε να τρέξει. Η Μίρα έμενε κοντά του, τον παρακινούσε να συνεχίσει. Εκείνος της ένευσε να τρέξει να σωθεί.

Άλλη μία βολή φλεγόμενης πίσσας έκαψε τον αέρα. Ο Τζεντ βούτηξε χαμηλά τη λέμβο και την έστριψε καθώς περνούσαν αρκετές πύρινες σφαίρες από δίπλα τους. Μία από τις λέμβους που είχε καταφέρει να ανέβει ψηλά δέχτηκε χτύπημα και τινάχτηκε στον αέρα. Ο Κόουλ είδε φλεγόμενα σώματα να πέφτουν μαζί με σπασμένα ξύλα. Η λέμβος είχε περάσει τα σύνορα του Παρόνα και κανένας από τους ανθρώπους ή τα συντρίμια δεν έπεσαν στο έδαφος.

Το Όκι Ντόκι πλησίαζε τον Ντέρνι και τη Μίρα. Η προσοχή του Κόουλ στράφηκε ξανά πάνω τους τη στιγμή που η ταραντούλα ορμούσε. Προσγειώθηκε πάνω στον Ντέρνι και ένα τριχωτό πόδι χτύπησε τη Μίρα και την πέταξε καταγής. Το Σπαθί Άλματος έπεσε από το χέρι της. Η ταραντούλα έγειρε προς τα κάτω σαν να δάγκωνε τον Ντέρνι.

Ο μορφοπλάστης ούρλιαξε και η ταραντούλα κόπηκε στα δυο πετώντας παντού πηχτό μαύρο υγρό. Ο Τζεντ κατέβασε τη λέμβο πιο γρήγορα από κάθε άλλη φορά. Ο Ίλαϊ έσκυψε στο πλάι και άπλωσε το χέρι στον Ντέρνι. Άγγιξε τα δάχτυλά του δίχως να τον πιάσει και ο Ίλαϊ φώναξε γεμάτος απογοήτευση.

Ο Κόουλ κοίταξε τη Μίρα και τον Ντέρνι, ποτισμένους στα υγρά της αράχνης. Με το ρόπαλο ψηλά, ο κύκλωπας έτρεχε καταπάνω τους. Η Μίρα σύρθηκε προς το Σπαθί Άλματος, ήταν φανερό όμως πως ο κύκλωπας θα έφτανε πρώτος.

«Φύγε» είπε ο Ίλαϊ. «Είναι καταδικασμένοι».

Ο κύκλωπας ήταν λίγα μόνο βήματα μακριά από τη Μίρα και τον Ντέρνι. Θα τους έλιωνε.

Δίχως να σκεφτεί ή να το σχεδιάσει, ο Κόουλ στόχεψε με το σπαθί του το κεφάλι του κύκλωπα. «Μακριά!»

Βρέθηκε να πετά από τη σωσίβια λέμβο προς τον μονόφθαλμο γίγαντα. Έκοβε με ορμή τον αέρα καθώς έπεφτε σαν ρουκέτα πάνω στον στόχο του. Αγνοώντας την απειλή, ο κύκλωπας αγριοκοιτούσε τη Μίρα και τον Ντέρνι. Το σπαθί έκοψε λίγο την ταχύτητα του Κόουλ καθώς πλησίαζε το κτηνώδες κεφάλι. Με όλη του τη δύναμη το βύθισε στο κέντρο του μεγάλου μπλε ματιού, ενώ η ορμή του άλματος έκανε ακόμα πιο ισχυρό το χτύπημα. Το σπαθί εξαφανίστηκε μαζί με το χέρι του – μέχρι τον αγκώνα. Ένιωσε σαν να είχε χτυπήσει ένα βαθύ μπολ με ζεστή κρέμα.

Ο κύκλωπας σωριάστηκε ανάσκελα. Ο Κόουλ συνέχισε να κρατά το σπαθί. Έμεινε παραζαλισμένος πάνω στον πεσμένο γίγαντα, να κοιτάζει το πηχτό αίμα που ανάβλυζε

από το διαλυμένο μάτι. Ήταν ζωντανός. Ο κύκλωπας δεν
ήταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Αιωρόπετρες

Δε βγήκε εύκολα το σπαθί, με λίγη προσπάθεια όμως ο Κόουλ κατάφερε να το ξεκολλήσει. Γλίστρησε ταραγμένος πάνω από τον κύκλωπα και απομακρύνθηκε παραπατώντας από το σωριασμένο κτήνος. Το χέρι του και το σπαθί έσταζαν κατακόκκινα.

Βρήκε τη Μίρα όρθια, λουσμένη στο μαύρο πηχτό υγρό, με το σπαθί στο χέρι και δυσπιστία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. «Κόουλ;»

Πιο ψηλά, το Όκι Ντόκι είχε περάσει από την άκρη του Παρόνα και τώρα έκανε βουτιά αντί να ανεβαίνει, καθώς άλλο ένα πύρινο φράγμα πίσσας εκτοξευόταν προς το μέρος του. Το μεταφορικό τους μέσο εξαφανίστηκε.

Ο Κόουλ της γύρισε την πλάτη και κοίταξε την ερημιά γύρω του. «Υπάρχει ένα φίδι».

«Φίδι;» βόγκηξε ο Ντέρνι.

«Ντέρνι;» φώναξε η Μίρα.

«Είσαι καλά;» ρώτησε έκπληκτος ο Κόουλ.

«Τι φίδι;» επέμεινε ο Ντέρνι.

«Ένα γιγάντιο φίδι» είπε ο Κόουλ. «Την τελευταία φορά που το είδα σκότωνε τον Λάιρους».

Η Μίρα γονάτισε δίπλα στον Ντέρνι. «Έχεις χτυπήσει; Μπορείς να σηκωθείς;»

Κούνησε λίγο το κεφάλι δαγκώνοντας το κάτω χείλι. «Δε νομίζω. Δώσε μου ένα λεπτό». Έκλεισε τα μάτια και άρχισε να τρίβει το στέρνο του μουρμουρίζοντας σιγανά.

«Τι κάνει;» ψιθύρισε ο Κόουλ.

«Προσπαθεί να γιατρέψει τον εαυτό του» είπε η Μίρα. «Όχι και τόσο έξυπνη κίνηση συνήθως. Πρέπει να είναι άσχημα».

Ο Κόουλ κοίταξε το δρομάκι δεξιά κι αριστερά. «Το φίδι είναι μεγάλο. Και γρήγορο. Δεν μπορούμε να τα βάλουμε μαζί του». Κοίταξε ψηλά. «Μπορεί να μας επιτεθεί από τη στέγη».

«Ντέρνι;» ρώτησε η Μίρα.

«Δε θα τα καταφέρω» είπε λαχανιασμένος. «Χρησιμοποιήστε με σαν δόλωμα. Όταν με φάει, Κόουλ, χτύπησέ το από την κρυψώνα σου. Κόψ' του το κεφάλι».

«Όχι» επέμεινε η Μίρα. «Αν πεθάνεις, θα πεθάνουμε κι εμείς. Μας παράτησαν».

«Μπορεί να γυρίσουν» είπε ο Ντέρνι.

«Μόνο αν τελειώσουν τα πυρομαχικά των καταπελτών» είπε ο Κόουλ. «Είδα να πέφτει μία σωσίβια λέμβος. Το Ντομίνγκο είχε πιάσει φωτιά».

Ο Ντέρνι κοίταξε τον ουρανό. Μόνο μια λωρίδα με λίγα σύννεφα φαινόταν ανάμεσα στα κτίρια που υψώνονταν δεξιά κι αριστερά. Το Ντομίνγκο και οι σωσίβιες λέμβοι δε φαίνονταν πουθενά. «Μάλλον έχεις δίκιο. Είμαστε μόνοι

μας. Και βρισκόμαστε σε μειονεκτική θέση εδώ. Πρέπει να μπούμε μέσα. Θα πρέπει να με σύρετε».

«Αααργκx!» κραύγασε μια φωνή από την άκρη του δρόμου. Ο Λάιρους πρόβαλε με πανοπλία γδαρμένη και τσακισμένη. Τους πλησίασε παραπατώντας. «Ποιος σκότωσε τον Γκρόμαρ;»

«Τι έγινε το φίδι;» φώναξε ο Κόουλ.

«Το αποτέλειωσα το Νίμπια» δήλωσε ο Λάιρους «αν και ήταν άξιος αντίπαλος».

«Το φίδι είναι νεκρό;» ρώτησε η Μίρα.

«Σφαδάζει ακέφαλο».

«Αυτός ήταν ο τελευταίος των φρουρών;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Οι καταπέλτες θα συνεχίσουν να υπερασπίζονται το Παρόνα μέχρι τέλους» είπε ο Λάιρους. «Δεν τους ενεργοποίησα εγώ. Όταν έριξε το σκάφος σας βολή στο Σκέλοκ, τα αντίποινα ήταν αναπόφευκτα. Είχατε άδεια να έρθετε εδώ και να πάρετε θησαυρούς, όχι να επιτεθείτε από τον ουρανό».

«Μπορείς να απενεργοποιήσεις τους καταπέλτες;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δεν τους έχω υπό τον έλεγχό μου».

«Θα ρίχνουν εναντίον μας;»

«Μόνο εν πτήσει».

Καθώς πλησίαζε ο πολεμιστής, ο Κόουλ είδε μεγάλες φαρδιές τρύπες στον θώρακά του που ανάβλυζαν αίμα. «Είσαι λαβωμένος» του είπε.

«Πεθαίνω» είπε αδύναμα ο Λάιρους. «Δε θα αντέξω πολύ ακόμα». Σήκωσε το κεφάλι. «Ορκίστηκα όμως να σε προστατέψω μέχρι το τέλος».

Όταν έφτασε κοντά στον κύκλωπα, ο στρατιώτης κλότισσε το κεφάλι του. «Ήθελα να αναμετρηθώ εγώ μαζί του. Ποιος σκότωσε τον Γκρόμαρ;»

«Ο Κόουλ» είπε η Μίρα.

«Εσύ;» αναφώνησε ο Λάιρους.

Ο Κόουλ ύψωσε το βουτηγμένο στο αίμα σπαθί του.

«Με αυτό το μικρό σπαθί;»

Ο Κόουλ ένευσε καταφατικά.

«Σε έκρινα λάθος» είπε ο Λάιρους. «Είμαι ιδιαίτερα εντυπωσιασμένος».

«Έλα εδώ» είπε ο Ντέρνι.

«Υπακούω στον Κόουλ» είπε ο Λάιρους.

«Κάν' το» είπε ο Κόουλ.

Ο Λάιρους πήγε και γονάτισε δίπλα στον Ντέρνι. Ο πολεμιστής κοίταξε τα δύο κομμάτια της ταραντούλας. «Πώς έγινε αυτό;»

«Είμαι μορφοπλάστης» είπε ο Ντέρνι. «Οι μορφές είναι για κάποιον λόγο τρωτές απέναντί μου. Όταν βρέθηκε πάνω μου η αράχνη, έβαλα όλες μου τις δυνάμεις για να την κόψω στα δυο. Είναι το μεγαλύτερό μου κατόρθωμα μέχρι τώρα. Χρειάστηκε όλη σχεδόν τη δύναμή μου».

«Πόσο άσχημα έχεις χτυπήσει;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Προσγειώθηκε πάνω μου» είπε ο Ντέρνι. «Η ραχοκοκαλιά μου έχει τσακιστεί. Τα σωθικά μου έχουν διαλυθεί. Με δάγκωσε δυο φορές. Εξουδετέρωσα την

τοξίνη και αναμόρφωσα τα σωθικά μου για να κερδίσω λίγο χρόνο. Τα κατάφερα, τα τραύματά μου όμως είναι μοιραία».

«Ούτε κι εγώ έχω πολύ χρόνο» είπε ο Λάιρους.

«Κόουλ» είπε με δυσκολία ο Ντέρνι. «Ρώτησέ τον αν κρύβει άλλα σχέδια που θα μπορούσαν να βλάψουν εσένα και τη Μίρα άμεσα ή έμμεσα με κάποιον τρόπο».

Ο Κόουλ ευχήθηκε να είχε κάνει νωρίτερα αυτή την ερώτηση. «Κρύβεις κάτι;»

«Δεν έχω τέτοια σχέδια» είπε ο Λάιρους. «Το καθήκον μου ως προστάτη του Παρόνα έχει ολοκληρωθεί. Όλοι οι αμυντικοί μηχανισμοί έχουν ήδη πυροδοτηθεί, και φυσικά θα τιμήσω τον όρκο μου να μην πάθεις προσωπικά εσύ κανένα κακό».

«Δεν έχεις άλλες δοκιμασίες;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Καμία» αποκρίθηκε ο στρατιώτης.

«Δώσε μου το χέρι σου» είπε ο Ντέρνι. Μετά το νεύμα του Κόουλ ο Λάιρους υπάκουσε. Ο Ντέρνι έκλεισε τα μάτια και στάλες ιδρώτα εμφανίστηκαν στο μέτωπό του. Τα χείλη του κινήθηκαν δίχως να ακουστεί τίποτα.

Τα μάτια του στρατιώτη γούρλωσαν. «Τι έκανες;»

«Σταμάτησα το δηλητήριο, έκλεισα μερικές πληγές και διόρθωσα μερικά σπασμένα κόκαλα» είπε ο Ντέρνι και άφησε το χέρι του. «Είναι πολύ πιο εύκολο να δουλέψεις με μορφή παρά με ζωντανό ον. Δεν πρόκειται να χαθείς πριν από το Παρόνα».

«Και τώρα;» ρώτησε η Μίρα.

«Οι καταπέλτες δε ρίχνουν πια» είπε ο Ντέρνι κοιτώντας τον Λάιρους.

«Σταμάτησαν να λειτουργούν αφού δεν υπάρχουν στόχοι στο πεδίο βολής» είπε ο στρατιώτης.

«Θα αρχίσουν να ρίχνουν πάλι αν πλησιάσει ουρανόπλοιο;» ρώτησε ο Ντέρνι.

«Είναι ενεργοί τώρα. Θα στοχεύσουν όποιον πλησιάσει».

«Πόσα πυρομαχικά έχουν οι καταπέλτες;»

«Αρκετά για να ρίχνουν συνέχεια μέχρι να χαθεί το Παρόνα».

«Υπάρχει καμία πιθανότητα να προσπαθήσει ο Κάπτεν Ποστ να μας σώσει;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο Ντέρνι έκλεισε τα μάτια. «Κάτω από αυτές τις συνθήκες, όχι. Ελάχιστα κάστρα αντιστέκονται σε εισβολείς εν πτήση. Τούτο εδώ αντιστέκεται σταθερά. Οι Κουρσάροι των Ουρανών δε θα θελήσουν να χάσουν τον πιο ικανό μορφοπλάστη τους, δε θα έστελναν όμως διασώστες ενάντια σε κάτι τέτοιο για κανέναν, ούτε καν για τον Άνταμ».

Ο Κόουλ κοίταξε τη Μίρα. Ήταν καταδικασμένοι; Θα πλανιόνταν μέχρι το συννεφοτείχος για να καταστραφούν μαζί με το Παρόνα; «Κάτι θα υπάρχει που μπορούμε να κάνουμε».

Ο Ντέρνι άνοιξε τα μάτια. «Φυσικά και υπάρχει. Για κάποιον λόγο κρατιέμαι στη ζωή. Πρέπει να φτιάξουμε δικό μας ουρανόπλοιο. Θα χρειαστώ τουλάχιστον πέντε αιωρόπετρες. Θα προτιμούσα επτά. Και θα χρειαστούμε κάτι για να χρησιμοποιήσουμε σαν αεροσκάφος».

«Θα χρειαστούμε τη βοήθειά σου» είπε ο Κόουλ στον Λάιρους.

«Θα την έχετε» απάντησε ο στρατιώτης.

«Δε νομίζω να σώσατε κάποια από τα εργαλεία μου;» ρώτησε ο Ντέρνι τον Κόουλ.

«Ήταν σε μία από τις λέμβους που ξέφυγαν» είπε εκείνος.

«Ποια λέμβος δεν τα κατάφερε;» αναρωτήθηκε η Μίρα.

«Η Μέλοντι χτυπήθηκε από καταπέλτη» είπε ο Κόουλ.
«Τινάχτηκε στον αέρα. Οι άντρες έπεσαν».

«Τα συντρίμια έπεσαν στο Παρόνα;» ρώτησε με ελπίδα ο Ντέρνι.

«Όχι».

Ο Ντέρνι σκυθρώπιασε. «Αυτή η αποστολή είναι η μεγαλύτερη καταστροφή μας εδώ και χρόνια».

Ο Κόουλ ένιωσε απαίσια. «Τα έκανα στ' αλήθεια μαντάρα».

«Δεν είναι δικό σου το φταίξιμο» είπε ο Ντέρνι. «Μας βοήθησες περισσότερο από όσο απαιτούσε το καθήκον. Όλοι οι κουρσάροι γνωρίζουν τους κινδύνους. Μίλησα κι εγώ στον Λάιρους, όπως και ο Ράουλι. Δεν κάναμε τη σωστή ερώτηση. Ο υπερασπιστής σου έκρυψε καλά τις προθέσεις του».

«Θρηνώ για τις απώλειές σας» είπε ο Λάιρους. «Έκανα το καθήκον μου».

Ο Ντέρνι τον κοίταξε σκεπτικός. «Πόσο καλά γνωρίζεις το Παρόνα;»

«Σχεδόν σαν τον εαυτό μου».

«Μπορείς να μας βοηθήσεις να εντοπίσουμε εφτά από τις πιο διαθέσιμες αιωρόπειρες; Τα εξογκώματα που κρατούν το Παρόνα στον αέρα; Πρέπει να τις βγάλουμε με το

ελάχιστο δυνατό σκάψιμο και χωρίς να πέσουν κτίρια να μας πλακώσουν».

«Μπορούμε να μπούμε σε κάποιες από τις κατακόμβες» είπε ο Λάιρους. «Σε έξι σίγουρα, αρκεί να τις πάρουμε από διαφορετικά σημεία. Η έβδομη θα έκανε πιο ασταθή τα πράγματα».

«Μπορώ να τα καταφέρω με πέντε» είπε ο Ντέρνι. «Θα χρειαστεί να με κουβαλήσετε. Είμαι παράλυτος από τη μέση και κάτω, και η Μίρα δεν ξέρει πώς να βγάζει αιωρόπετρες μόνη της».

Ο Λάιρους σήκωσε τον Ντέρνι από το έδαφος και κράτησε τον τραυματισμένο μορφοπλάστη στην αγκαλιά του. Ο στρατιώτης κοίταξε τον Κόουλ.

«Πήγαινε μας στην πρώτη αιωρόπετρα» διέταξε εκείνος.

Ο στρατιώτης άρχισε να περπατά. Ο Κόουλ και η Μίρα τον ακολούθησαν.

«Προσευχήσου να πετά αργά σήμερα το Παρόνα» είπε ο Ντέρνι. «Και παρακάλα να μην κάνω λάθος για τα σύννεφα που βλέπω».

Όσπου να βγάλουν την πέμπτη αιωρόπετρα είχε πέσει η νύχτα και μαζί της ήρθε η δυνατή βροχή να πνίξει το Παρόνα. Καμία από τις φωτιές δεν είχε σβήσει στους πυρσούς, τα κύπελλα, τις χύτερες ή τις γαβάθες που ήταν διάσπαρτες στο Παρόνα, είτε μέσα σε κτίρια είτε έξω από αυτά. Οι σταγόνες σύριζαν μόλις έρχονταν σε επαφή με τις φλόγες.

Ο άνεμος είχε δυναμώσει και φυσούσε διαγώνια τις στάλες της βροχής. Κανένα αστέρι δε φαινόταν. Η θερμοκρασία είχε πέσει αισθητά.

Ο Κόουλ ένιωθε άχρηστος όσο αναζητούσαν αιωρόπετρες. Οι κατακόμβες κάτω από το Παρόνα έμοιαζαν με περίτεχνο λαβύρινθο, επιτρέποντας στην ομάδα του να πηγαίνει από τη μία αιωρόπετρα στην άλλη δίχως να επιστρέφουν στην επιφάνεια. Κατά μήκος του μεγαλύτερου μέρους του δικτύου των δαιδαλωδών διαδρόμων συναντούσαν κρανία, κομμάτια σκελετών και άλλα παράξενα οστά ενσωματωμένα στους κέρινους τοίχους. Σε κάθε σημείο ανασκαφής ο Λάιρους ξεκολλούσε κερί, μύκητες και βρομιά μέχρι να φανεί το πέτρινο πάτωμα. Η Μίρα στήριζε λίγο τον Ντέρνι, που έκανε την πιο δύσκολη δουλειά, προσπαθώντας να χωρίσει την πέτρα με τον νου του και να την κρατήσει ανοιχτή μέχρι να τραβήξει έξω η Μίρα την αιωρόπετρα, κι ύστερα να σφραγίσει ξανά την πέτρα όσο πιο καλά μπορούσε.

Κάθε αιωρόπετρα ήταν ένας δίσκος σαν καθρέφτης με στρογγυλεμένες άκρες, μεγάλη σαν πιατέλα, εφτά με δέκα εκατοστά σε πάχος. Η δουλειά του Κόουλ ήταν να τις κουβαλά. Όταν άφηνε την αιωρόπετρα, εκείνη έμενε στον αέρα απόλυτα ακίνητη. Οι αιωρόπετρες αντιστέκονταν σε κάθε κίνηση, κατάλαβε όμως πως έδειχναν μικρότερη αντίσταση όταν τις μετακινούσε αργά.

Αφού βοήθησε τη Μίρα να πάρει την πέμπτη αιωρόπετρα, ο Ντέρνι έπεσε πίσω με πρόσωπο χλωμό και ισχνό, λουσμένο στον ιδρώτα. Ο Κόουλ αμφέβαλλε αν θα είχε καταφέρει να βγάλει εφτά πέτρες, ακόμα κι αν ήταν διαθέσιμες.

Είχαν βγει από τις κατακόμβες εδώ και αρκετή ώρα. Ο Ντέρνι ξεκουραζόταν στο πάτωμα με μάτια κλειστά. Η ανάσα του ήταν κοφτή αλλά σταθερή. Περίμεναν να γυρίσει ο Λάιρους με κάτι που θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν σαν ουρανόπλοιο. Όλα τα κτίρια είχαν ελάχιστα έπιπλα και το μεγαλύτερο μέρος του Παρόνα ήταν καμωμένο από πέτρα, έτσι δεν είχαν βρει ακόμη τίποτα κατάλληλο. Ο στρατιώτης τούς είχε καθησυχάσει ότι είχε μερικές ιδέες.

«Τι καταστροφή». Ο Κόουλ στέναξε κοιτώντας πέρα από την κιονοστοιχία τον ατμό που υψωνόταν συρίζοντας από τις φωτιές που χτυπούσε η βροχή στο αίθριο. «Λυπάμαι τόσο πολύ».

«Μου έσωσες τη ζωή» είπε η Μίρα. «Και του Ντέρνι το ίδιο».

«Τέλος πάντων. Πες το όπως θες».

Ένιωσε το χέρι της στον ώμο του. «Γιατί το έκανες;» τον ρώτησε με ειλικρίνεια. «Γιατί να διακινδυνέψεις τη ζωή σου για μένα; Ήσουν μέσα σε σωσίβια λέμβο. Μπορούσες να ξεφύγεις».

Ο Κόουλ γύρισε. Έδειχνε μπερδεμένη. Είχε αναρωτηθεί κι εκείνος μια δυο φορές το ίδιο πράγμα, καθώς τριγυρνούσαν στις κατακόμβες αναζητώντας αιωρόπειρες. Ένιωθε λίγο ένοχος για την ευκαιρία που είχε εκμεταλλευτεί. Άλλωστε έπρεπε να βοηθήσει και την Τζένα και τον Ντάλτον. Ποιος θα τους έσωζε αν σκοτωνόταν; «Δεν ήθελα να σε δω να πολτοποιείσαι. Θα έφταιγα εγώ».

Κούνησε το κεφάλι της. «Είμαστε σκλάβοι, Κόουλ. Ήρθες εδώ επειδή σε ανάγκασαν. Αν θέλεις να ρίξεις κάπου το φταίξιμο, ρίξ' το στους ιδιοκτήτες των Κουρσάρων των

Ουρανών. Ό,τι κι αν πάει στραβά, δε σου άξιζε να το υποστείς».

«Όσως έχεις δίκιο» είπε ο Κόουλ. «Δεν μπορούσα όμως να κάτσω να σε βλέπω να σκοτώνεσαι. Απλώς δεν το μπορούσα. Το έβλεπα ότι θα γινόταν. Είχα την ευκαιρία να το σταματήσω και το δοκίμασα. Δεν είχα χρόνο να το σκεφτώ. Ούτε κι εγώ πιστεύω πως τα κατάφερα».

«Όταν πάντως το πιο γενναίο πράγμα που έχει κάνει κανείς για μένα. Και δεν το περίμενα. Ευχαριστώ». Έσκυψε και του έδωσε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

Ο Κόουλ ανακάλυψε ξαφνικά πως δεν μπορούσε να ανασάνει. Δεν είχε νιώσει ποτέ τόσο αμήχανος ή τόσο ικανοποιημένος. Προσπάθησε να συγκρατηθεί, να μη χαμογελάσει σαν ηλίθιος, οι μύες όμως στα μάγουλά του δεν τον υπάκουσαν.

«Αχά!» αναφώνησε ο Λάιρους. «Ο νικητής παίρνει τα λάφυρα!»

Αναψοκοκκινισμένος ο Κόουλ προσπάθησε να μη φανεί έκπληκτος ή ντροπιασμένος. Ο γεροδεμένος στρατιώτης έσερνε κάτι στο δωμάτιο. Όσως να μιλούσε για το εν δυνάμει αεροσκάφος που είχε βρει. «Τι;»

«Έσωσες μια κόρη από τον κίνδυνο» είπε ο Λάιρους. «Όσως δεν έχω ποτέ τη χαρά να κάνω κάτι τέτοιο. Μιλάς σαν δειλός, μα ενεργείς σαν ήρωας. Το σέβομαι αυτό».

Ο Λάιρους άφησε κάτω το κουτί. Όταν ένα μεγάλο φέρετρο με το συνηθισμένο σχήμα, φαρδύτερο στους ώμους και στενότερο στα πόδια, σαν επιμηκυμένο εξαγωνο. Μόνο που έμοιαζε φτιαγμένο για κάποιον που ξεπερνούσε τα δυόμισι μέτρα.

«Πού το βρήκες αυτό;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Σε μία από τις κρύπτες. Υπήρχαν πολλά μικρότερα. Έπρεπε να δεις τον σκελετό. Είχε κεφάλι ταύρου. Το πιθανότερο να ήταν μινώταυρος».

Η Μίρα πέρασε το χέρι από το πλάι του κουτιού. «Γερό φαίνεται. Δεν έχει σαπίσει».

«Ελπίζω να κάνει» είπε ο Λάιρους.

Η Μίρα κούνησε μαλακά τον Ντέρνι. Ο μορφοπλάστης πλατάγισε τα χείλη και άνοιξε τα μάτια. Κοίταξε το φέρετρο και σπηρίχτηκε στον ένα του αγκώνα μισοκλείνοντας τα μάτια. «Λίγο μακάβριο δεν είναι; Θα πρέπει όμως να αρκεστούμε σε αυτό». Κοίταξε τον Λάιρους. «Πόσο χρόνο έχουμε;»

«Η καταιγίδα επέσπευσε την πορεία μας» είπε ο στρατιώτης. «Γύρω στις δύο ώρες».

Ο Ντέρνι στέναξε. «Είχα ελπίσει να περιμένουν τα παιδιά να υποχωρήσει η καταιγίδα πριν φύγουν. Θα πρέπει να κινηθούμε γρήγορα και εσείς οι δυο θα αναγκαστείτε να το διακινδυνέψετε να ταξιδέψετε στον ανεμοστρόβιλο».

«Δε θα έρθεις μαζί μας;» ικέτεψε η Μίρα.

«Δεν έχει νόημα» επέμεινε ο Ντέρνι. «Θα χρειαστεί όλη μου τη ζωτικότητα για να το κάνω αξιόπλοο σε τόσο λίγο χρόνο. Δε θα αντέξω πολλές ώρες ακόμη. Καλύτερα για μένα να φύγω με τιμή παρά να περάσω τις τελευταίες μου στιγμές σαν νεκρό φορτίο».

«Πρέπει να προσπαθήσεις» είπε η Μίρα. «Μπορεί να σε γιατρέψουν. Μπορεί...»

Ο Ντέρνι σήκωσε το χέρι. «Μη με κουράζεις άλλο, σε παρακαλώ. Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Δεν καταλαβαίνεις πόσο μεγάλη είναι η ζημιά μέσα μου. Μορφόπλασα τον εαυτό μου με αφύσικους τρόπους.

Κέρδισα λίγες επιπλέον ώρες ζωής, κανείς όμως δεν μπορεί να με γιατρέψει τώρα. Δε θέλω να πεθάνω – απλώς δεν υπάρχει τρόπος να το αποφύγω. Δώσε μου τις αιωρόπετρες. Κόουλ, μπορώ να μιλήσω ιδιαίτερος μαζί σου;»

«Βέβαια» είπε ο Κόουλ.

Ενώ η Μίρα και ο Λάιρους πήγαιναν στην άλλη άκρη του δωματίου, ο Κόουλ γονάτισε δίπλα στον Ντέρνι. «Πρέπει να την προσέχεις» ψιθύρισε επιτακτικά ο μεσόκοπος άντρας.

«Θα προσπαθήσω» είπε ο Κόουλ.

«Δεν μπορώ να εξηγήσω τα πάντα γιατί δε μου επιτρέπεται, κρύβονται όμως πολύ περισσότερα σε αυτό το κορίτσι απ' όσα βλέπει κανείς. Αποστολή μου στη ζωή ήταν να την προστατεύω. Ο ρόλος μου ως μορφοπλάστη των Κουρσάρων των Ουρανών ήταν απλώς κάλυψη για τον σημαντικό αυτό σκοπό. Δε θα μπορώ όμως πια να την προσέχω. Είναι τρομερό που πρέπει να την εγκαταλείψω τώρα. Θα είναι απίστευτα τρωτή χωρίς εμένα. Οι υπόλοιποι στο Ουρανοδρόμιο δε θα την προφυλάξουν όπως εγώ. Κανείς δεν ξέρει την αξία της. Πρέπει να την κρατάς ασφαλή με κάθε τίμημα».

Η επιμονή του άφησε έκπληκτο τον Κόουλ. Ήξερε πως η Μίρα ήταν μαθητευόμενη του Ντέρνι, δεν είχε καταλάβει όμως πόσο δυνατή ήταν η σχέση του μαζί της. «Είστε συγγενείς;»

«Όχι εξ αίματος» είπε ο Ντέρνι. «Δεν έχω δικαίωμα να σου πω περισσότερα. Η ζωή μου τελειώνει εδώ, απόψε. Υποσχέσου μου πως θα την προσέχεις».

Ο Κόουλ δεν ήταν σίγουρος πως μπορούσε να προσέξει ούτε τον ίδιο του τον εαυτό σε ένα μέρος σαν το Ουρανοδρόμιο. Του άρεσε όμως η Μίρα και ο Ντέρνι είχε ανάγκη να ησυχάσει. «Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ. Το υπόσχομαι».

Ο Ντέρνι φάνηκε ανακουφισμένος. Ένευσε αργά. «Είσαι καλό παλικάρι. Σ' ευχαριστώ που γύρισες για εκείνη. Αν την προστατεύεις με το ίδιο θάρρος, θα είναι σε καλά χέρια». Ύψωσε τη φωνή του. «Τελειώσαμε. Κόουλ, γιατί δεν πας να πάρεις τίποτα όπλα ή θησαυρούς; Θα ήθελα να μιλήσω ιδιαιτέρως με τη Μίρα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Ανεμοδαρμένοι

Ακολουθώντας τις οδηγίες του Ντέρνι, ο Λάιρους γύρισε το φέρετρο στο πλάι, προς το μέρος του. Ύστερα ο στρατιώτης οδήγησε τον Κόουλ μακριά από εκεί.

«Αντιμετωπίζει γενναία το τέλος του ο Ντέρνι» είπε ο Λάιρους.

«Θα ήταν μια χαρά αν δεν ήσουν εσύ» αποκρίθηκε ο Κόουλ.

«Εγώ τον έφερα εδώ; Εγώ έφερα εσένα; Εδώ οι ήρωες αποδεικνύουν την αξία τους».

«Τη δουλειά σου κάνεις, έτσι; Άσχημη ώρα διάλεξες για να φανείς τόσο καλός σε αυτό».

«Σε βοήθησα όπως μπορούσα».

«Δεν το περίμενα να νικήσεις το φίδι. Έδειχνε να σε έχει αρπάξει για τα καλά».

«Με είχε» είπε ο Λάιρους. «Στο τέλος πήρα το κεφάλι του, όχι όμως πριν καταφέρει θανάσιμο πλήγμα. Αν δε με είχε επαναφέρει ο Ντέρνι, θα ήμουν νεκρός. Στην

πραγματικότητα ο αγώνας με το Νίμπια ήταν ισόπαλος. Αυτό που με ξάφνιασε ήταν που νίκησες τον Γκρόμαρ».

Ο Κόουλ είχε καθαρίσει το σπαθί του, το μανίκι του δερμάτινου σακακιού όμως ήταν ακόμη γεμάτο ξεραμένο αίμα. «Κι εγώ ξαφνιαστήκα».

«Απέδειξες την αξία σου» είπε ο Λάιρους. «Σου αξίζει ανταμοιβή. Τι είδους βραβεία προτιμάς;»

«Έχεις καθόλου ιδιαίτερα όπλα;» ρώτησε ο Κόουλ. «Ξέρεις, από εκείνα που είναι μορφοποιημένα να κάνουν χρήσιμα πράγματα; Ή θησαυρούς με μυστικές ικανότητες σαν τον μανδύα μου;»

«Έξυπνη ερώτηση. Υπάρχουν τρία τέτοια αντικείμενα: ένας πίνακας που προβλέπει τον καιρό της επόμενης μέρας, ένα κόσμημα που θα γυρίζει πάντα σε εκείνον που θα το φιλήσει πρώτος και ένα τόξο που δε χρειάζεται βέλη. Έχουν ετοιμαστεί για να ανταμείψουν μάτια που βλέπουν μακριά, με ρωτήσεις όμως και φοράω την εσάρπα σου, μετά χαράς λοιπόν να σου τα δώσω».

Χρησιμοποίησαν τις κατακόμβες για να αποφύγουν τη βροχή και επισκέφτηκαν τρία διαφορετικά θησαυροφυλάκια, φωτισμένα όλα με κεριά και πυρσούς. Ο Λάιρους τύλιξε προσεχτικά τον πίνακα με ύφασμα. Ο Κόουλ φίλησε το κόσμημα μόλις το πήρε στα χέρια του. Αφού δέχτηκε το τόξο, το δοκίμασε τραβώντας τη χορδή. Μόλις η χορδή τεντώθηκε αρκετά, το βέλος εμφανίστηκε έτοιμο να εκτοξευτεί.

Ο Λάιρους πήρε τον πίνακα και το τόξο, αφήνοντας τον Κόουλ ελεύθερο να μαζέψει άλλους θησαυρούς. Προσπάθησε να διαλέξει πράγματα που θα έκαναν τους Κουρσάρους των Ουρανών χαρούμενους, όπως ένα μικρό βαρύ μπαούλο γεμάτο κοσμήματα και χρυσά νομίσματα.

Έβαλε δαχτυλίδια σε όλα του τα δάχτυλα και φόρεσε μπόλικά μενταγιόν. Ο Λάιρους του πρότεινε δύο μανδύες με κουκούλα για να φυλαχτεί από τη βροχή. Δυσκολεύτηκε πολύ να ξεκολλήσει από εκεί μέσα, ο Λάιρους όμως τον πληροφόρησε πως είχαν λιγότερο από μισή ώρα ώσπου να φτάσει το Παρόνα στο συννεφοτείχος.

Μόλις γύρισαν εκεί που είχαν αφήσει τον Ντέρνι και τη Μίρα, ο Κόουλ τον βρήκε μπρούμυτα στο πάτωμα. Η Μίρα ήταν γονατισμένη δίπλα του. Στο φως του πυρσού ο Κόουλ είδε ίχνη από δάκρυα να γυαλίζουν στα μάγουλά της. Τα μάτια της ήταν πρησμένα και κόκκινα. «Πέθανε».

«Λυπάμαι» είπε ο Κόουλ.

«Τέλειωσε το ουρανόπλοιο;» ρώτησε ο Λάιρους.

«Πέθανε ενώ το τέλειωνε» είπε η Μίρα. «Με προειδοποίησε ότι μπορεί να γινόταν κάτι τέτοιο. Δεν μπορούμε να το οδηγήσουμε, δε νομίζω όμως πως είναι απαραίτητο. Το φέρετρο θα πετάξει μόνο του στη μάντρα περισυλλογής. Ήταν ο πιο ασφαλής προορισμός που μπορούσε να μας δώσει. Οι είσοδοι από τον γκρεμό θα είναι σφραγισμένες τη νύχτα».

«Πρέπει να φύγετε» είπε ο Λάιρους. «Ο χρόνος τελειώνει».

«Θέλεις να έρθεις μαζί μας;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δε θα επιζούσα στο ταξίδι» είπε ο Λάιρους. «Καλύτερα να μείνω εδώ που ανήκω».

«Ο Ντέρνι μου είπε πως το σκάφος πρέπει να φύγει από την άκρη του Παρόνα» είπε η Μίρα.

«Είχε δίκιο» συμφώνησε ο Λάιρους. «Μόλις βρεθείτε στον αέρα, θα σαςβάλουν στόχο οι καταπέλτες. Η

καταιγίδα θα σπείρει τον όλεθρο μόλις στοχεύσουν, γιατί όμως να διακινδυνεύουμε χωρίς λόγο;»

«Σοβαρά μιλάς;» ξέσπασε ο Κόουλ. «Αυτή είναι η συμβουλή σου; Μόλις πάλεψες με τέρατα επίτηδες!»

Ο Λάιρους ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι κοπέλα. Και δεν μπορείς να τα βάλεις με μια πύρινη σφαίρα. Κόουλ, καλύτερα να σου επιστρέψω την εσάρπα».

«Ας περιμένουμε μέχρι να απογειωθούμε» είπε ο Κόουλ. «Για να είμαστε ασφαλείς».

«Πολύ καλά».

Έβαλαν στο φέρετρο τα πράγματα που θα έπαιρναν μαζί. Ο Κόουλ και η Μίρα φόρεσαν τους μανδύες τους. Ο Λάιρους σήκωσε τη μια πλευρά της κάσας και την έσυρε έξω στη βροχή. Ο Κόουλ τον ακολούθησε. Η βροχή χτυπούσε με δύναμη την κουκούλα του. Ο άνεμος φυσούσε τόσο δυνατά, που δυσκολεύονταν να περπατήσουν.

«Δε θα διάλεγα τέτοια νύχτα για να πετάξω μέσα σε φέρετρο μινώταυρου» είπε ο Κόουλ στη Μίρα αρκετά δυνατά για να ακουστεί μες στην καταιγίδα.

«Έχω περάσει μερικές δύσκολες μέρες με τους Κουρσάρους των Ουρανών» είπε η Μίρα. «Τούτη εδώ όμως παίρνει το βραβείο».

Ακολούθησαν τον Λάιρους μέχρι που άφησε το φέρετρο στην άκρη ενός αίθριου και έκανε πίσω. Στο τέλος του αίθριου περίμενε το αδιαπέραστο σκοτάδι της νύχτας.

«Και τώρα;» ρώτησε ο Κόουλ.

Η Μίρα μπήκε μέσα στο φέρετρο. «Μπαίνουμε μέσα και του λέμε να φύγει».

Ο Κόουλ τη μιμήθηκε. Το φέρετρο ήταν αρκετά βαθύ και πρόσφερε κάποια ασφάλεια, τα μόνα που είχαν όμως για να κρατηθούν ήταν οι πλευρές του. Σαν να κάθονταν μέσα σε ένα πρωτόγονο κανό.

«Θέλεις τώρα την εσάρπα;» ρώτησε ο Λάιρους.

«Ναι, ευχαριστώ» απάντησε ο Κόουλ.

Ο στρατιώτης έβγαλε την εσάρπα, του την έδωσε και έκανε πίσω. «Είθε να έχετε την τύχη μαζί σας».

«Πέθανε γενναία» είπε η Μίρα.

«Πέθανε γενναία» είπε και ο Κόουλ.

Ο Λάιρους στάθηκε προσοχή. «Να είστε σίγουροι. Καλή ζωή».

«Ουρανοδρόμιο!» φώναξε δυνατά η Μίρα.

Το φέρετρο πετάχτηκε μπροστά. Ο Κόουλ κρατήθηκε γερά από τις πλευρές. Το αυτοσχέδιο ουρανόπλοιο πετούσε γοργά, κλυδωνιζόταν, έγερνε και ελάττωνε ταχύτητα όποτε το χτυπούσε ο ανεμοστρόβιλος.

Οι καταπέλτες άρχισαν να ρίχνουν. Πύρινοι κομήτες φώτιζαν το σκοτάδι, αν και καμία βολή δεν πέρασε από κοντά τους. Τρεις ακόμα βολές εκτοξεύτηκαν, η καθεμία χειρότερη από την προηγούμενη. Σε λίγο κάθε λάμψη από τα πυρά του Παρόνα είχε χαθεί πίσω τους.

Το μόνο που απέμεινε ήταν η σκοτεινή θύελλα.

Η ταχύτητα και οι ριπές του ανέμου έκαναν τη βροχή να χτυπά σαν μαστίγιο τον Κόουλ. Είχε χώσει το κεφάλι όσο πιο βαθιά μπορούσε και κρατιόταν από τις πλευρές του φέρετρου. Ένιωθε σαν σε χάρτινο αεροπλάνο μέσα σε τυφώνα. Μερικές φορές το φέρετρο τινάζοταν μπροστά, άλλες έκοβε ταχύτητα, κάποιες έκανε βουτιά ή ανέβαινε

ψηλά, ενώ κάποιες άλλες στροβιλιζόταν. Πολλές φορές έγειρε σχεδόν στο πλάι, αν και ποτέ δε γύρισε ανάποδα. Κανείς δε θα μπορούσε να προβλέψει τι θα έκανε, γι' αυτό ο Κόουλ απλά κρατιόταν με όλη του τη δύναμη.

Μειρούσε ένα ένα τα δευτερόλεπτα που κατάφερνε να μην παρασυρθεί από την καταιγίδα και να πέσει αιώνια στο κενό, μαστιγωμένος από τη βροχή. Δεν είχε ούτε αστραπές ούτε κεραυνούς, ο άνεμος όμως φυσούσε με μανία και η βροχή έμοιαζε αποφασισμένη να τον πνίξει.

Δεν είχε καμία ευκαιρία να μιλήσει με τη Μίρα. Καθόταν αρκετά κοντά του και μερικές φορές κουτουλούσε πάνω της, το μοναδικό στοιχείο που είχε ότι δεν ήταν μόνος του μέσα στο φέρετρο.

Ενώ η τρελή πτήση συνεχιζόταν ατέρμονα, ο Κόουλ άρχισε να αμφιβάλλει αν θα κατάφερναν ποτέ να φτάσουν στον προορισμό τους. Δεν υπήρχε κανένας τρόπος να υπολογίσει αν το σκάφος ακολουθούσε τη σωστή κατεύθυνση. Θα μπορούσαν να παρασύρονται όλο και πιο μακριά σε κάθε ριπή του ανέμου. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να κρατιέται γερά όσο το φέρετρο τινάζοταν πίσω ή μπροστά, γυρνούσε, στροβιλιζόταν, τρανταζόταν, έτριζε, κουνιόταν, έτρεμε, πεταγόταν, επιτάχυνε ή επιβράδυνε και αναπηδούσε.

Τα χέρια του είχαν αρχίσει να μουδιάζουν από το κρύο. Παρά τον μανδύα, τα ρούχα του ήταν μούσκεμα. Οι μύες του πονούσαν από το σφίξιμο. Το σώμα του έτρεμε από τα ατέλειωτα τραντάγματα. Άλλαξε λίγο θέση προσπαθώντας να βρει άλλον τρόπο να κρατηθεί.

Η καταιγίδα αρνιόταν να υποχωρήσει. Δεν υπήρχε καταφύγιο πουθενά. Ανελένη μανία τούς περικύκλωνε από παντού. Ο χρόνος είχε χάσει κάθε νόημα. Ο Κόουλ

έπαψε να ελπίζει πως θα τέλειωνε ποτέ. Απλώς συνέχισε να κρατιέται.

Δεν κατάλαβε ότι είχαν φτάσει στον προορισμό τους παρά μόνο όταν το φέρετρο αναπήδησε με γδούπο στη μάντρα περισυλλογής. Κοίταξε γύρω του και είδε τα φωτισμένα παράθυρα του Ουρανοδρόμιου πενήντα μέτρα περίπου πιο μακριά. Η βροχή εξακολουθούσε να πέφτει ορμητική και ο άνεμος να λυσομανάει.

Η Μίρα είχε το κεφάλι ακόμη σκυφτό.

«Φτάσαμε!» φώναξε ο Κόουλ.

Σήκωσε το κεφάλι και σκαρφάλωσε τρέμοντας έξω από το φέρετρο. «Πρέπει να πάμε μέσα».

Ο Κόουλ στάθηκε να πάρει την εσάρπα και το τόξο. Είχε φροντίσει να καθίσει πάνω τους.

Έλεγε το φέρετρο για να δει αν υπήρχαν τα υπόλοιπα πράγματα που είχε φέρει. Ήταν πολύ σκοτεινά για να καταλάβει, απ' ό,τι φαινόταν όμως τα περισσότερα είχαν χαθεί, μαζί με το μπαούλο με τα νομίσματα και τον μαγικό πίνακα.

Ο Κόουλ ακολούθησε τη Μίρα μες στη σκοτεινή, υγρή μάντρα περισυλλογής, με τα παπούτσια του να κολλάνε στις λασπερές λιμνούλες καθώς προχωρούσε γύρω από υπόστεγα και άλλα εμπόδια κρυμμένα στις σκιές. Όταν έφτασαν στη βεράντα, έκρυψε το τόξο και την εσάρπα από κάτω την ώρα που η Μίρα ανέβαινε τα σκαλιά. Είχε δουλέψει σκληρά γι' αυτά και δε βιαζόταν να τα αποχωριστεί.

Πρόλαβε τη Μίρα τη στιγμή που χτυπούσε δυνατά την πόρτα. «Είναι κλειδωμένη» του είπε όταν πλησίασε.

Τουλάχιστον εκεί ήταν προφυλαγμένοι από τη βροχή, παρόλο που ο άνεμος συνέχιζε να τους μαστιγώνει. Ο Κόουλ ήταν έτοιμος να της πει ότι κανείς δε θα τους άκουγε μες στην καταιγίδα, όταν άρχισαν να ξεκλειδώνουν οι κλειδαριές. Ο Ίλαϊ άνοιξε την πόρτα.

«Είχαμε χάσει κάθε ελπίδα!» αναφώνησε χαμογελώντας και έκανε στην άκρη για να μπουν. «Ο Ντέρνι;»

Η Μίρα κούνησε το κεφάλι. «Μόνο εμείς».

Το πρόσωπό του σκοτείνιασε λίγο. Ύστερα χτύπησε με τη ράχη του χεριού του τον Κόουλ. «Ήταν καλή η προσγείωσή σου πάνω σε εκείνο τον κύκλωπα;»

«Καλύτερη για μένα απ' ό,τι για εκείνον» είπε ο Κόουλ.

Ο Ίλαϊ κούνησε το κεφάλι. «Είσαι τελείως τρελός. Κι όμως, να σε. Ο Πλάστης φυλά τρελούς και παιδιά. Ο Άνταμ θα θέλει να σε δει. Έβαλε μερικούς από εμάς να περιμένουμε, μήπως και φανείτε».

Ο Ίλαϊ τους οδήγησε στην τραπεζαρία όπου ο Άνταμ καθόταν στον θρόνο από αχάτη. Η ζεστασιά έκανε τον Κόουλ να νιώθει ακόμα πιο έντονα πόσο βρεγμένος και παγωμένος ήταν.

«Α-χά!» βρυχήθηκε ο Άνταμ. «Οι ναυαγοί επιστρέφουν! Κάτι μου έλεγε πως θα ξαναφανείτε. Ο μορφοπλάστης είναι μαζί σας;»

«Δεν τα κατάφερε» τον πληροφόρησε ο Ίλαϊ.

Ο Άνταμ σκυθρώπιασε. «Πώς; Έφτιαξε ουρανόπλοιο ο άνθρωπος και ξέχασε να ανέβει;»

«Πέθανε φτιάχνοντάς το» είπε η Μίρα. «Τον συνέθλιψε μια πελώρια αράχνη. Εξάντλησε όλες του τις δυνάμεις για να αντέξει όσο άντεξε».

Ο Άνταμ χτύπησε τη γροθιά του στο μπράτσο του θρόνου. «Να γιατί δε στέλνεις τον καλύτερο μορφοπλάστη σου να μαζέψει αιωρόπετρες. Έχουμε τρεις λιγότερο ικανούς άντρες που θα μπορούσαν να αναλάβουν αυτή την αποστολή. Ακόμα κι αν τους έδινες όμως έναν χρόνο και τους απειλούσες με θάνατο, κανείς τους δε θα κατάφερνε να φτιάξει Σπαθί Άλματος. Ντροπή μου που άφησα τον Ντέρνι να με πείσει. Τα πάντα μπορούν να συμβούν εκεί έξω. Εσείς οι δυο μοιάζετε με πνιγμένα γατάκια. Έχετε χτυπήσει πουθενά;»

«Είμαστε καλά» είπε ο Κόουλ.

«Πρέπει να ήταν τρομερό ταξίδι». Ο Άνταμ χασκογέλασε. «Ούτε να το φανταστώ δεν μπορώ. Πώς φτάσατε ως εδώ;»

«Ο Ντέρνι ρύθμισε το φέρετρο να βρει τη μάντρα περισυλλογής» είπε η Μίρα.

Ο Άνταμ κούνησε το κεφάλι. «Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο καλύτερος μορφοπλάστης που έχουμε γνωρίσει. Φέρετρο είπατε; Όχι και τόσο φιλικός οiwνός».

«Είναι έξω στη μάντρα» είπε ο Κόουλ.

«Φέρατε πίσω τίποτε;» ρώτησε ο Άνταμ.

Ο Κόουλ προσπάθησε να μην σκεφτεί το τόξο και την εσάρπα που είχε κρύψει κάτω από τη βεράντα. «Προσπαθήσαμε. Νομίζω πως τα περισσότερα έπεσαν. Είναι σκοτεινά εκεί έξω».

«Έχεις κάτι κοσμήματα» παρατήρησε ο Άνταμ.

Ο Κόουλ χαμογέλασε ντροπαλά. «Σωστά». Είχε ξεχάσει τα μενταγιόν και τα δαχτυλίδια. Άρχισε να τα βγάζει.

«Πριγκιπικά στολίδια. Οι δυο σωσίβιες λέμβοι που επέζησαν μας έφεραν κι εκείνες μερικά ωραία πράγματα.

Θα πετάξουμε αύριο το *Βάλτισουρ* όσο θα επισκευάζεται το *Ντομίνγκο*. Αν μη τι άλλο, το οστεοφυλάκιό σου θα έχει τίποτα αιωρόπετρες να πάρουμε. Κόουλ, απ' ό,τι κατάλαβα, γύρισες πίσω να βοηθήσεις τον Ντέρνι και τη Μίρα αφού είχες ανέβει σε λέμβο».

«Μας έσωσε» είπε η Μίρα. «Η αράχνη μάς είχε αφήσει αναίσθητους, και ένας κύκλωπας θα μας αποτέλειωνε. Ο Κόουλ τον σκότωσε».

«Δεν ήταν έξυπνη κίνηση» είπε ο Άνταμ. «Τις περισσότερες φορές κάτι τέτοιο θα οδηγούσε σε τρία πτώματα αντί για δύο. Είναι το είδος της βλακείας όμως που θαυμάζω».

«Ευχαριστώ» είπε ο Κόουλ. «Νομίζω».

Ο Άνταμ έκλεισε πονηρά το μάτι. «Περάσατε δύσκολη νύχτα οι δυο σας. Αύριο δε θα κάνετε τίποτα, και εννοώ τίποτε απολύτως – ούτε θελήματα ούτε ευθύνες. Πηγαίνετε να στεγνώσετε και να κοιμηθείτε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Μίρα

Ο Κόουλ ένιωθε το φως του ήλιου μέσα από τα βλέφαρά του. Ήταν τόσο ωραίος ο ύπνος, που δεν ήθελε να ξυπνήσει. Κρυφοκοίταξε με το ένα μάτι κι ύστερα με το άλλο.

Το φως της μέρας έμπαινε από το παράθυρο. Το δωμάτιο ήταν άδειο. Οι άλλες κουκέτες ήταν στρωμένες.

Η κουκέτα του Τζέις ήταν άδεια όταν πήγε ο Κόουλ να κοιμηθεί το προηγούμενο βράδυ. Τα άλλα δύο αγόρια κοιμόντουσαν. Αφού έβαλε στεγνά ρούχα και κουλουριάστηκε κάτω από τα σκεπάσματα, κοιμήθηκε ανενόχλητος.

Άφησε τα πόδια του να πέσουν στο πλάι της κουκέτας και πήδησε κάτω. Δεν είχε περάσει μέρα δίχως δουλειά από τότε που έφτασε στο Ουρανοδρόμιο. Όταν δεν έβγαινε για αποστολή ανίχνευσης, είχε να μάθει και να κάνει διάφορες δουλειές. Δεν ήξερε τι θα έκανε ολόκληρη μέρα, το πρωινό όμως του φαινόταν πως ήταν ο πιο λογικός τρόπος να ξεκινήσει.

Στην κουζίνα έξυσε τον πάτο ενός κάδου και έβαλε λίγο κολλώδη χυλό σε ένα μπολ. Άρπαξε και μερικά φρούτα – ένα μήλο και κάτι που έμοιαζε με μοβ κίτρο. Τα φρούτα ήταν άφθονα τελευταία.

Ο Κόουλ έφαγε με την πουςία του. Η τραπεζαρία ήταν άδεια. Έξω ο ήλιος έλαμπε δυνατός στον γαλανό ουρανό, σαν να μην είχε έρθει ποτέ καταιγίδα. Το *Μπόροουερ* και το *Βάλτισουρ* έλειπαν μάλλον σε επιδρομή.

Το μοβ κίτρο αποδείχτηκε πως ήταν το καλύτερο απ' όλα. Ο Κόουλ πήγε και πήρε άλλο ένα. Καθώς γυρνούσε στο δωμάτιό του, τον πρόλαβε η Μίρα.

«Καλημέρα» είπε. «Κοιμήθηκες μέχρι αργά».

«Μπορεί να έχω ξυπνήσει από ώρα» είπε ο Κόουλ.

«Όχι. Πέρασα μερικές φορές και σε είδα. Πρέπει να μιλήσουμε».

Έδειχνε σοβαρή. Ο Κόουλ προσπάθησε να σκεφτεί τι λάθος είχε κάνει. Μήπως ήξερε για το τόξο και την εσάρπα κάτω από τη βεράντα; Δεν είχε φροντίσει να τα κρύψει καλά. «Τι συμβαίνει;»

Η Μίρα πλησίασε περισσότερο και χαμήλωσε τη φωνή της. «Δεν πρέπει να μας ακούσουν. Έλα μαζί μου».

Τον οδήγησε από ένα πλήθος σκάλες πέρα από το ισόγειο και μέσα στις σπηλιές. Παρόλο που τα πατώματα, οι οροφές και οι τοίχοι ήταν από φυσική πέτρα, οι ξύλινοι διάδρομοι και τα σκαλοπάτια έκαναν πιο εύκολη τη διαδρομή. Μερικά σημεία στις σπηλιές είχαν τόσο πολλά χαλιά, ταπισερί και έπιπλα, που ο Κόουλ παραλίγο να ξεχάσει πως βρισκόταν κάτω από τη γη.

Από έναν από τους κεντρικούς διαδρόμους ξεκινούσε ένα στενό παρακλάδι. Στο τέλος του υπήρχε μια πόρτα. Η

Μίρα σταμάτησε. «Αυτό είναι το δωμάτιό μου».

«Δεν υπάρχουν και πολλές πόρτες εδώ κάτω» παρατήρησε ο Κόουλ.

«Σωστά. Ο Ντέρνι μού βρήκε αυτό το δωμάτιο. Είναι απομονωμένο. Δε φέρνω κανέναν εδώ». Έβγαλε ένα κλειδί, ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκε. «Έλα».

Ο Κόουλ την ακολούθησε και σταμάτησε απότομα.

Ήταν απίστευτο δωμάτιο.

Ένα τεράστιο κρεβάτι με ουρανό, μεταξωτά σκεπάσματα και βουνά από μαξιλάρια ήταν αυτό που ξεχώριζε περισσότερο. Υπήρχαν ακόμα ένα περίτεχνο γραφείο, δυο πολυτελείς καναπέδες, δυο επιβλητικές πολυθρόνες και ένα ξύλινο τραπέζι με δυο πάγκους. Όμορφοι πίνακες κρέμονταν στους τοίχους και κάποιοι ήταν μεγαλύτεροι από όσο έφταναν τα χέρια του τεντωμένα. Όμορφα χαλιά κάλυπταν το πάτωμα. Αγάλματα ζώων στόλιζαν τα ράφια και τις γωνιές. Κρυστάλλινες λάμπες φώτιζαν τα πάντα.

«Πώς βρήκες όλα αυτά τα σπουδαία πράγματα;»

«Τα έφτιαξα» είπε η Μίρα.

«Τι;»

«Εγώ ύφανα τα χαλιά, ζωγράφισα τους πίνακες, λάξεψα τα ζώα και έφτιαξα τα έπιπλα».

Ο Κόουλ κοίταξε πιο προσεχτικά έναν πίνακα. Έδειχνε μια ιπτάμενη τίγρη πάνω από λίμνη κοντά σε ένα κάστρο, με το είδωλό της να φαίνεται θολό στα ρυτιδιασμένα νερά. Η εικόνα φαινόταν κάτι παραπάνω από επαγγελματική. «Αποκλείεται. Με δουλεύεις».

«Θα το δεχτώ σαν φιλοφρόνηση αυτό» είπε η Μίρα. «Μην πεις, σε παρακαλώ, τίποτα για όσα έχω εδώ μέσα. Ο

Ντέρνι προσπάθησε να κρύψει τα ταλέντα μου, γιατί ο Άνταμ θα με έβαζε να δουλεύω μέρα νύχτα σαν τεχνίτης».

«Σοβαρά μιλάς; Εσύ έφτιαξες αυτό το κρεβάτι;»

«Τα σεντόνια, τα μαξιλάρια, τα πάντα. Με βοήθησε λίγο κι ο Ντέρνι. Χρησιμοποίησα λίγη μορφοπλαστική».

Ο Κόουλ δάγκωσε το κάτω χείλι του. «Αν χρησιμοποιήθηκε μορφοπλαστική, μπορεί και να αρχίσω να σε πιστεύω».

Αναστέναξε απεγνωσμένα. «Αν σου φαίνεται αυτό δύσκολο να το πιστέψεις, στάσου και θα δεις».

«Παραλίγο να το ξεχάσω» είπε ο Κόουλ. «Έχει κι άλλα. Τι θέλεις να μου πεις;»

«Κάθισε» είπε η Μίρα και βολεύτηκε σε έναν καναπέ. Συνήθως ήταν γεμάτη αυτοπεποίθηση, τώρα όμως έδειχνε λίγο νευρική.

Οι δύο καναπέδες σχημάτιζαν γωνία. Ο Κόουλ κάθισε στον άλλο καναπέ, κοντά της.

«Έχω... κάποια μυστικά».

«Καλά» είπε υπομονετικά ο Κόουλ. «Το πρώτο βήμα για να πεις ένα μυστικό είναι να το παραδεχτείς».

Η Μίρα χαμήλωσε το βλέμμα. «Τα μυστικά μου μπορούν να γίνουν επικίνδυνα, Κόουλ. Μπορούν να σε βάλουν σε μπελάδες».

«Τούτο το μέρος είναι γεμάτο μπελάδες. Τι σημασία έχουν λίγοι ακόμα; Έχουμε ήδη περάσει αρκετά σκληρές καταστάσεις».

Τον κοίταξε επίμονα. «Το ξέρω. Γι' αυτό ξέρω ότι μπορώ να σε εμπιστευτώ. Πρέπει να είμαι προσεκτική για το

ποιον εμπιστεύομαι. Στο Παρόνα δεν ήσουν υποχρεωμένος να διακινδυνεύεις τη ζωή σου για μένα, κι όμως το έκανες. Δε νομίζω πως χρειάζομαι κάτι παραπάνω για να σε εμπιστευτώ. Χωρίς τον Ντέρνι, έχω ανάγκη από κάποιον στο πλευρό μου. Πριν πεθάνει μου είπε πως αυτός πρέπει να είσαι εσύ. Νομίζω πως είχε δίκιο».

«Μου ζήτησε να σε προσέχω» είπε ο Κόουλ. «Όταν μιλούσαμε ιδιαιτέρως».

«Να σου πω;»

«Τώρα πρέπει να μου πεις. Έχω πολύ μεγάλη περιέργεια».

«Δεν είναι απλά κουτσομπολιό» τον προειδοποίησε. «Τα μυστικά αυτά είναι σημαντικά. Έχει πεθάνει κόσμος εξαιτίας τους».

Ο Κόουλ το σκέφτηκε. Η ζωή του ήταν ήδη εφιαλτικά σκληρή. Ήθελε στ' αλήθεια να την κάνει ακόμα πιο επικίνδυνη; Ήταν φανερό πως η Μίρα τον χρειαζόταν. Πόσο άσχημα μπορεί να ήταν τα πράγματα; «Λέγε».

Γέλασε νευρικά. «Δεν έχω μιλήσει ποτέ γι' αυτό με κάποιον που δεν ήξερε πολύ μεγάλο μέρος της ιστορίας. Είσαι τόσο καινούριος εδώ. Δεν ξέρω καλά καλά από πού να αρχίσω».

«Απλώς κάν' το».

«Ξέρεις τίποτα για τη Συμβολή; Τον Μεγάλο Μορφοπλάστη;»

«Είναι σαν τον Μεγάλο Βασιλιά;»

«Ναι» είπε η Μίρα. «Ο Μέγας Μορφοπλάστης είναι ο Μέγας Βασιλιάς».

«Τότε ξέρω πως πήρε μερικούς από τους φίλους μου για σκλάβους» είπε πικρόχολα ο Κόουλ.

«Αλήθεια;» ρώτησε η Μίρα.

«Δε θυμάσαι; Ήρθα εδώ επειδή απήγαγαν τους φίλους μου».

«Σωστά. Πώς ξέρεις όμως ότι θα πήγαιναν στον Μεγάλο Βασιλιά;»

«Αφού με έπιασαν, με εξέτασε μια γυναίκα. Είπε πως δεν είχα δυνατότητα μορφοπλαστικής. Μερικοί από τους υπόλοιπους όμως –εκείνοι που είχαν δυνατότητα– έμειναν ξεχωριστά για τον Μεγάλο Βασιλιά. Μαζί τους ήταν ο Ντάλτον και η Τζένα, δύο από τους καλύτερούς μου φίλους».

«Χμμ» είπε η Μίρα. «Πρέπει να χρειάζεται περισσότερους σκλάβους με ταλέντο μορφοπλαστικής. Αυτό μπορεί να είναι και καλό και κακό για τους φίλους σου».

«Γιατί;»

«Οι σκλάβοι που μπορούν να μορφοπλάσουν έχουν την καλύτερη αντιμετώπιση. Κι αφού θα γίνονταν σκλάβοι, το παλάτι είναι πιο άνετο από πολλά άλλα μέρη που θα μπορούσαν να δουλέψουν. Ο Μέγας Βασιλιάς όμως είναι μανιακός. Όποιος δουλεύει κοντά του κινδυνεύει».

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Έχει άμεση σχέση με το μυστικό μου. Τι ξέρεις για τον τρόπο που κυβερνιούνται Κουρσάροι των ουρανών;»

«Τίποτα. Δεν ξέρω καλά καλά τι είναι».

Κούνησε το κεφάλι της. «Στις Παρυφές υπάρχουν πέντε μεγάλα βασίλεια: η Σάμπρια, που βρισκόμαστε τώρα, το Νέκρονουμ, το Ελογουίρ, η Ζερόπολη και το Κρέον. Η

Συμβολή βρίσκεται περίπου ανάμεσά τους. Είναι η πρωτεύουσα των Παρυφών. Κουρσάροι των ουρανών διοικούνταν κάποτε από πέντε Ανώτερους Μορφοπλάστες. Ο Μέγας Μορφοπλάστης ήταν η κεφαλή τους και ζούσε στην Πόλη της Συμβολής. Όλοι μαζί απάρτιζαν το Κυβερνητικό Συμβούλιο και διοικούσαν τις Παρυφές σαν ομάδα. Μόνο που πριν από εξήντα περίπου χρόνια ο Μέγας Μορφοπλάστης αποφάσισε πως ήθελε όλη την εξουσία για τον εαυτό του. Ο Ανώτερος Μορφοπλάστης της Ζερόπολης έγινε υποχείριό του και οι άλλοι τέσσερις κρύφτηκαν».

«Αυτό είναι το μυστικό;»

«Αυτή είναι η βάση του. Δεν ξέρεις τίποτε απ' όλα αυτά, έτσι;»

«Όχι. Ποιος είναι τώρα Μέγας Μορφοπλάστης;»

«Ο ίδιος» είπε η Μίρα. «Οι πιο εξελεγμένοι μορφοπλάστες ξέρουν τρόπους να επιβραδύνουν τη διαδικασία γήρανσης. Μπορούν να ζήσουν εκατοντάδες χρόνια».

«Οι Ανώτεροι Μορφοπλάστες είναι πραγματικά ισχυροί;»

«Συνήθως είναι οι καλύτεροι των καλύτερων».

«Και τι σχέση έχει αυτό με σένα;»

«Φτάνω και σε αυτό. Περισσότερα από εξήντα χρόνια πριν ο Μέγας Μορφοπλάστης ζούσε με τη γυναίκα και τις πέντε κόρες του. Απ' ό,τι φαινόταν, τα πέντε κορίτσια θα γίνονταν σπουδαία στη μορφοπλαστική. Ο πατέρας τους δεν ήταν τόσο καλός. Παρόλο που καταγόταν από μεγάλη γενιά μορφοπλαστών και είχε παντρευτεί γυναίκα που ήταν πανίσχυρη μορφοπλάστρια, διατηρούσε το αξίωμα λόγω καταγωγής και πολιτικών παιχνιδιών περισσότερο παρά

λόγω ταλέντου. Όπως και να 'χει, μια μέρα έγινε ένα τρομερό δυστύχημα και όλες του οι κόρες σκοτώθηκαν».

«Τι έγινε;»

«Η άμαξά τους έπεσε από μια γέφυρα σε άγριο ποτάμι. Ήταν τεράστια είδηση σε όλες τις Παρυφές. Όλα τα βασίλεια θρηνούσαν. Εγώ όμως ξέρω μερικά μυστικά για το δυστύχημα. Μυστικά που εμπλέκουν τον Μεγάλο Μορφοπλάστη. Πράγματα τα οποία θα έκανε οτιδήποτε για να τα καλύψει».

«Ήταν ανακατεμένος;»

Η Μίρα κοίταξε βουβή τον Κόουλ. «Μιλάμε για το ισχυρότερο άτομο όλων των Παρυφών. Και, ναι, εκείνος ήταν πίσω από το δυστύχημα. Εκείνος το σχεδίασε».

«Τις ίδιες του τις κόρες;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δε νομίζω πως τις είδε ποτέ σαν κόρες του» είπε η Μίρα. «Η λέξη “ανταγωνιστές” θα ήταν πιο ακριβής».

«Ο τύπος σκότωσε τα ίδια του τα παιδιά;» αναφώνησε ο Κόουλ. «Και δεν έπαθε τίποτα;»

«Εξακολουθεί να κυβερνά τις Παρυφές» είπε η Μίρα. «Σχεδόν κανείς δεν ξέρει τι συνέβη. Ο Μέγας Βασιλιάς είναι εγωιστής και ανελέητος. Αφάνισε την ίδια του την οικογένεια για να πετύχει αυτό που ήθελε. Όσο περισσότερο μεγαλώνει η δύναμή του τόσο περισσότεροι άνθρωποι βλέπουν αυτή του την πλευρά. Και η δύναμή του εξακολουθεί να μεγαλώνει κάθε χρόνο. Κάθε μέρα».

«Κι οι φίλοι μου πήγαν σε αυτό τον τύπο;» ρώτησε ο Κόουλ νιώθοντας ναυτία.

«Ελπίζω πως δε θα δουλεύουν ακριβώς μαζί του» είπε η Μίρα. «Υπάρχουν κι άλλα γύρω από το μυστικό, δεν

πρέπει όμως να μοιραστώ ακόμη πολλά μαζί σου. Όσο περισσότερα ξέρεις τόσο μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος για σένα. Ο Μέγας Μορφοπλάστης έχει σκοτώσει για να κρατήσει αυτά τα μυστικά κρυμμένα και δε θα δίσταζε να το ξανακάνει. Ήθελα όμως να ξέρεις αρκετά για να εκτιμήσεις τη σοβαρότητα της κατάστασής μου».

«Πώς έμαθες εσύ για όλα αυτά;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Η μητέρα μου είναι κοντά στον Μεγάλο Μορφοπλάστη» είπε η Μίρα. «Κάποτε ζούσα στο παλάτι του. Εκείνη ζει ακόμη εκεί. Αν πω περισσότερα, θα καταλήξω να σου πω τα πάντα. Η μητέρα μου με έστειλε μακριά για να είμαι ασφαλής και ύστερα έστειλε τον Ντέρνι να με προσέχει».

«Ήσασταν εσύ και η μητέρα σου σκλάβες;»

«Δεν ήμασταν σκλάβες» είπε η Μίρα. «Το σημάδι είναι μέρος της κάλυψης, για να μπορέσω να κρυφτώ. Όποιοι όμως κι αν είναι οι λόγοι για το σημάδι σκλάβου που έχω, αφού υπάρχει με κάνει το ίδιο σκλάβο όσο εσένα ή οποιονδήποτε άλλο».

Ο Κόουλ έτριψε το μπράτσο του καναπέ. Αν η Μίρα είχε δεχτεί να γίνει σκλάβο για να κρυφτεί, αυτό και μόνο αποδείκνυε την απόγνωσή της. «Γιατί το λες σε μένα;»

Έριξε μια ματιά στην πόρτα της και χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της. «Γιατί ο Ντέρνι κι εγώ σχεδιάζαμε να δρα-
πτεύσουμε».

«Από το Ουρανοδρόμιο;»

Ένευσε καταφατικά.

«Πώς έτσι;»

«Η μαμά μου χρησιμοποιεί ένα ειδικό σινιάλο για να μου δώσει να καταλάβω πως έρχονται φασαρίες» είπε η Μίρα.

«Το σινιάλο μπορεί επίσης να οδηγήσει σε μένα αγγελιαφόρους. Το χρησιμοποιεί όμως μόνο σε περίπτωση κινδύνου. Το σινιάλο παρουσιάστηκε πρόσφατα και ο Ντέρνι αποφάσισε πως έπρεπε να αλλάξουμε τόπο διαμονής».

«Τι σινιάλο;» ρώτησε ο Κόουλ. «Τι είδους φασαρίες έρχονται;»

Η Μίρα κοίταξε εξεταστικά τον Κόουλ. «Δεν μπορείς να ξεστομίσεις τίποτε από όλα αυτά. Σε κανέναν. Ποτέ».

«Το υπόσχομαι» είπε ο Κόουλ.

«Η μαμά μου είναι μορφοπλάστρια. Μπορεί να βάλει ένα ιδιαίτερο αστέρι στον ουρανό, ακριβώς από πάνω μου. Δεν είναι φωτεινό, έχει όμως μια ξεχωριστή ρόδινη χροιά».

«Περίμενε» είπε ο Κόουλ. «Μπορεί να φτιάξει αστέρι;»

«Δε δημιουργεί πραγματικό αστέρι. Δε θα ήταν καν χρήσιμο αυτό, μια κι ο ουρανός αλλάζει τόσο συχνά. Σκέψου το σαν ψευδαίσθηση αστεριού ψηλά στον ουρανό που γίνεται ένα με το στερέωμα. Την πρώτη και μοναδική φορά που το έκανε, το αστέρι μου έμεινε ακριβώς από πάνω μου μέχρι που με βρήκε ο Ντέρνι κι ύστερα χάθηκε».

«Μπορούν να ακολουθήσουν και εχθροί το αστέρι ίσαμε εσένα;»

«Αν ήξεραν τι να ψάξουν. Γι' αυτό δεν πρέπει να μαθευτεί το μυστικό. Χωρίς βοήθεια, πρέπει να ξέρει κανείς πολύ καλά τα αστέρια για να το προσέξει. Έχει ξεχωριστό χρώμα, είναι όμως πολύ αμυδρό. Σχεδόν κανείς δεν κοιτάζει εδώ τα αστέρια, γιατί ο νυχτερινός ουρανός έχει πολύ παράξενη συμπεριφορά. Θα ήταν

δύσκολο να διακρίνει κανείς ένα και μόνο αστέρι μέσα σε όλο αυτό το χάος. Ακόμα και αν παρατηρούσαν κάποιοι το καινούριο αυτό αστέρι, αν δεν καταλάβαιναν τι σημαίνει δε θα είχαν κανέναν λόγο να το ακολουθήσουν και να φτάσουν ακριβώς από κάτω του».

«Ξέρει η μαμά σου πως ο Ντέρνι πέθανε; Θα στείλει κάποιον άλλο να σε βοηθήσει;»

Η Μίρα έσφιξε την άκρη του καναπέ. «Το σινιάλο ήρθε πριν πεθάνει ο Ντέρνι. Δεν πιστεύω να ξέρει η μητέρα ότι έχασα τον προστάτη μου. Είναι πιθανό το αστέρι να οδηγεί σε εμένα κάποιον αγγελιαφόρο. Ίσως να είναι απλώς μια προειδοποίηση. Όλα μου τα χρόνια ο μόνος λόγος που έφτιαξε το αστέρι μου ήταν για να οδηγήσει τον Ντέρνι σε μένα. Αυτό ήταν. Πριν από επτά βράδια όμως το αστέρι μου εμφανίστηκε ξανά».

«Για ένα λεπτό» είπε ο Κόουλ. «Αυτό ήταν που είδες; Ξέρεις, όταν ήμασταν έξω στη μάντρα, δίπλα στη βεράντα;»

«Ήταν δύσκολο για μένα να κρύψω την έκπληξή μου. Κοιτάζω τα αστέρια κάθε νύχτα, για σιγουριά. Δεν υπάρχει ποτέ κάτι, εγώ όμως εξακολουθώ να κοιτάζω. Το τελευταίο πράγμα που περίμενα να δω ήταν το μικρό μου αστέρι. Φοβήθηκα».

«Κι ο Ντέρνι αποφάσισε ότι πρέπει να φύγεις».

«Ναι. Κατά κάποιον τρόπο, το αστέρι προκάλεσε τον θάνατό του. Ίσως είναι κάτι παραπάνω από προειδοποίηση, γιατί δεν έχει φύγει από τον ουρανό. Αν ήταν προειδοποίηση, θα είχε μείνει μόνο μια δυο νύχτες. Αφού όμως το αστέρι με ακολουθεί, αν υπήρχε αγγελιαφόρος θα μας ακολουθούσε όπου κι αν πηγαίναμε. Όταν μίλησα στον Ντέρνι για το αστέρι, θέλησε να μαζέψει αιωρόπετρες για να φτιάξει ουρανόπλοιο».

«Γιατί δεν έκλεβε απλά μια σωσίβια λέμβο;» απόρησε ο Κόουλ.

«Φέρονται πολύ σκληρά στους δραπέτες σκλάβους» είπε η Μίρα. «Οι Κουρσάροι των Ουρανών θα οργίζονταν αρκετά και χωρίς να τους κλέψουμε κάτι. Το σχέδιό μας ήταν όσο μαζεύαμε αιωρόπετρες να έκρυβε ο Ντέρνι μερικές ακόμα για μας. Θα έφτιαχνε το ουρανόπλοιο έξω από το Ουρανοδρόμιο για να μπορέσουμε να φύγουμε ανά πάσα στιγμή. Θα πετούσαμε με αυτό στην άκρη του Χείλους, κοντά σε ένα από τα συννεφοτείχνη, θα το αφήναμε να πέσει από την άκρη του όταν δε θα το χρειαζόμασταν πια και θα συνεχίζαμε για την ενδοχώρα με τα πόδια. Θα εξαφανιζόμασταν χωρίς να αφήσουμε ίχνη».

Ο Κόουλ έγειρε μπροστά. «Εξακολουθείς να θέλεις να το σκάσεις;»

«Δε θέλω να δραπετεύσω» είπε εκείνη. «Είναι απίστευτα επικίνδυνο. Οι Κουρσάροι των Ουρανών θα με κυνηγήσουν και θα με τιμωρήσουν αν με πιάσουν. Η προειδοποίηση της μητέρας μου όμως ήταν το ίδιο καθαρή χθες βράδυ όσο και την πρώτη νύχτα και δε θα ήταν εκεί αν δεν είχε να κάνει με κάτι σημαντικό. Αν το σκάσω, ίσως αποφύγω τον κίνδυνο και ο αγγελιαφόρος θα μπορεί ακόμη να με βρει».

«Κι αν είναι απλώς ένα σημαντικό μήνυμα; Κι αν δεν υπάρχει μεγάλη απειλή;»

«Τότε δε χρειάζεται να το σκάσω. Το μήνυμα όμως είναι σχεδόν σίγουρο πως σημαίνει τρομερούς μπελάδες. Το πιθανότερο να είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου. Δεν μπορώ να διακινδυνέψω να μείνω άπραγη. Ο Ντέρνι καθυστέρησε ήδη πάρα πολύ προσπαθώντας να πάρει άδεια για να μαζέψει ο ίδιος αιωρόπετρες».

Ο Κόουλ σκέφτηκε όσα του είχε πει. Μόνο ένας λόγος περνούσε από το μυαλό του για τον οποίο θα αποφάσιζε να του αποκαλύψει τόσο πολλά. «Μου ζητάς να το σκάσω μαζί σου;»

Τον κοίταξε στα μάτια. «Ήδη περίμενα πάρα πολύ. Πρέπει να φύγω. Το μόνο ερώτημα είναι πότε και πώς, κι αν θέλεις να έρθεις μαζί μου».

Ο Κόουλ έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια. Του είχαν πέσει πολλά μαζεμένα. Ήθελε να δραπετεύσει από τότε που έφτασε εδώ. Έπρεπε να πάει να βρει τους φίλους του. Θα ήταν σπουδαία αν είχε παρέα – ειδικά κάποια που ήξερε πολλά για τις Παρυφές. Κι η Μίρα ήξερε προφανώς πώς να φτάσει στον Μεγάλο Βασιλιά.

«Αν φύγουμε, μπορείς να μου δείξεις πώς θα βρω τους φίλους μου;» τη ρώτησε.

«Θα μπορούσα να σου δείξω τον δρόμο για την Πόλη της Συμβολής» είπε η Μίρα. «Θα ήσουν τρελός όμως αν προσπαθούσες να πάρεις μόνος σου σκλάβους από τον Μεγάλο Βασιλιά». Η Μίρα χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της. «Ξέρω ανθρώπους που θέλουν την εκθρόνισή του. Ανθρώπους που θα μπορούσαν να σε βοηθήσουν να βρεις τους φίλους σου. Ανθρώπους που θα σου έδιναν την ευκαιρία να τα καταφέρεις».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Κόουλ χωρίς να τολμά να το πιστέψει.

«Θέλω ο Μέγας Μορφοπλάστης να χάσει τον θρόνο του» ψιθύρισε η Μίρα. «Αν μπορέσουμε να το σκάσουμε, θα σε βοηθήσω να βρεις αυτό που χρειάζεσαι».

Ο Κόουλ ένιωσε τέτοια ανακούφιση που ήθελε να την αγκαλιάσει. Ήταν καλύτερο απ' ό,τι είχε ελπίσει! Η σκέψη

πως ίσως δε χρειαζόταν να σώσει τους φίλους του μόνος και χωρίς καθοδήγηση τον απάλλασσε από ένα μεγάλο βάρος.

Δεν είχαν δραπετεύσει όμως ακόμη. Τη Μίρα την πρόσεχαν και ήταν και οι δυο τους σημαδεμένοι σκλάβοι. Πόσο μακριά θα έφταναν δίχως να τους ανακαλύψουν;

«Πώς πιστεύεις ότι πρέπει να το κάνουμε;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Θα έρθεις;» Η γεμάτη ελπίδα ανακούφιση στη φωνή της έκανε την απόφασή του ακόμα πιο σίγουρη.

«Αρκεί να καταστρώσουμε ένα καλό σχέδιο».

«Δεν είσαι υποχρεωμένος να με αφήσεις να σε παρασύρω σε όλο αυτό. Δε θα κινδυνέψεις παρά μόνο αν είσαι μαζί μου».

«Σωστά. Είσαι μόνη σου».

Τον κοίταξε αμήχανα. «Καταλαβαίνω».

Χαμογέλασε. «Πλάκα κάνω. Είναι αστείο να μου ζητάς βοήθεια και να προσπαθείς την ίδια στιγμή να με πείσεις να μην το κάνω. Θα έκανα οτιδήποτε για να σώσω τους φίλους μου, Μίρα. Αν μπορέσω να βοηθήσω κι εσένα, ακόμα καλύτερα».

«Μπορούμε σίγουρα να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο» είπε η Μίρα. «Μην ξεχνάς όμως ότι, ακόμα κι αν προσπαθήσω να σε βοηθήσω, οποιαδήποτε ανάμειξη μαζί μου θα μπορούσε να σημάνει τον θάνατό σου. Ο Μέγας Μορφοπλάστης με μισεί και μισεί όσους ξέρω που θα μπορούσαν να σε βοηθήσουν. Τα μυστικά που γνωρίζω είναι επικίνδυνα για εκείνον. Αν μπλέξεις μαζί μου, θα καταλήξει να μισεί κι εσένα».

«Κατά κάποιον τρόπο ελπίζω να το κάνει» είπε ο Κόουλ.
«Πήρε τους φίλους μου για σκλάβους. Δεν είμαι δα και οπαδός του».

Η Μίρα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει. Θα δραπετεύσουμε λοιπόν μαζί».

«Το ζήτημα είναι πώς θα γίνει».

«Εδώ είναι που μπερδεύονται τα πράγματα. Θα ήταν ριψοκίνδυνο να φύγουμε με τα πόδια τη νύχτα, όταν είμαστε τόσο κοντά στο Χείλος. Αν το κάνουμε όμως μέρα, θα μας αντιληφθούν γρήγορα. Είτε φύγουμε πεζή είτε κλέψουμε άλογα, θα βρεθούν αμέσως στο κατόπι μας. Δεν νομίζω να τα καταφέρουμε».

«Μπορούμε να κλέψουμε ουρανόπλοιο;»

«Πρέπει να φοράς πέτρα χειριστή για να το οδηγήσεις»
είπε η Μίρα. «Αλλιώς δε θα ανταποκριθεί. Ξέρω πού έκρυβε μερικές ο Ντέρνι σε περίπτωση που θα χρειαζόμασταν σωσίβια λέμβο. Αν πάρουμε όμως μια λέμβο, οι Κουρσάροι των Ουρανών θα γίνουν διπλά έξαλλοι μαζί μας. Θα ξέρουν πώς το σκάσαμε και θα μας κυνηγήσουν δίχως έλεος».

«Κι αν κάνεις κάτι με το φέρετρο;» πρότεινε ο Κόουλ.
«Μπορείς να το οδηγήσεις;»

«Μπορώ να δοκιμάσω». Η Μίρα αναστέναξε. «Δεν είμαι σίγουρη πως μπορώ να τα καταφέρω. Δεν έχω ξανακάνει κάτι τέτοιο μόνη μου. Είμαι σίγουρη πως οι άλλοι μορφοπλάστες έχουν ήδη πάρει τις αιωρόπετρες για να τις χρησιμοποιήσουν για καινούρια σωσίβια λέμβο. Ο Άνταμ θα θελήσει να αντικαταστήσει το συντομότερο δυνατόν εκείνη που χάσαμε».

Ο Κόουλ σταύρωσε τα χέρια. «Θα είναι αρκετά έξαλλοι μαζί μας που θα φύγουμε. Αν κλέβοντας μια σωσίβια λέμβο έχουμε περισσότερες πιθανότητες να ξεφύγουμε, νομίζω πως πρέπει να το διακινδυνέψουμε να τους κάνουμε ακόμα πιο έξαλλους».

Η Μίρα έγνεψε συμφωνώντας. «Λογικό μου φαίνεται. Ίσως είναι η μόνη ρεαλιστική επιλογή μας».

«Πότε έλεγες να φύγεις;»

Μόρφασε. «Σύντομα. Ίσως νωρίς αύριο το πρωί, όταν θα έχουν ανοίξει τον χώρο προσγείωσης, αλλά πριν φύγουν τα ουρανόπλοια. Η χαράδρα σφραγίζεται γρήγορα στο τέλος της μέρας, όταν γυρίζουν τα ουρανόπλοια».

«Θα μας κυνηγήσουν» είπε ο Κόουλ. «Το ουρανόπλοιο δεν μπορεί να πετάξει μακριά πάνω από στεριά, έτσι;»

«Μόνο λίγες εκατοντάδες μέτρα στην καλύτερη περίπτωση» είπε η Μίρα. «Οι αιωρόπαιρες λειτουργούν μόνο στον ουρανό πέρα από το Χείλος».

«Αύριο;»

Αφού κοίταξε προσεκτικά την πόρτα, η Μίρα έγνεψε με σοβαρότητα. «Αύριο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

Αγγελιαφόρος

Ένας ξένος πέρασε την μπροστινή πόρτα όσο έτρωγε ο Κόουλ στην τραπεζαρία. Εκεί κοντά καθόταν και ο Τουίτς με τους αγκώνες στο τραπέζι και μασουλούσε ένα μεγάλο μοσχαρίσιο παϊδάκι. Η Μίρα έτρωγε φρούτο στην άλλη πλευρά του δωματίου.

Ο Κόουλ παρακολουθούσε όλο τον κόσμο να τρώει και να μιλά με μια παράξενη αίσθηση απόστασης. Αυτή ήταν η τελευταία μέρα του εδώ. Το πρωί εκείνος και η Μίρα θα το έσκαγαν. Τέρμα τα γεύματα που ετοίμαζαν άλλοι για εκείνον. Τέρμα ο Τουίτς, ο Τζέις, ο Άνταμ και όλοι οι άλλοι. Τέρμα και οι αποστολές περισυλλογής, που βρισκόταν συνεχώς αντιμέτωπος με τον θάνατο. Θα είχε επιτέλους την ευκαιρία να βρει τον Ντάλτον και την Τζένα. Αν κατέληγαν πάλι εδώ, θα είχαν αποτύχει, και ποιος ξέρει τι τιμωρίες τούς περίμεναν.

Δύο περισுλλέκτες συνόδεψαν τον ξένο. Φορούσε σκούρο τζιν, σκονισμένες μπότες και γκρίζο δερμάτινο σακάκι με μαύρες λωρίδες στα μανίκια. Κοιτούσε γύρω του με ανέμελο ενδιαφέρον· δε φαινόταν να φοβάται. Είχε μέτριο ανάστημα, κοντοκομμένα μαλλιά και γένια στο

σαγόνι και τα μάγουλα. Μπορεί να ήταν γύρω στα τριάντα, το πιθανότερο όμως ήταν ότι πλησίαζε τα σαράντα.

Πολλοί σταμάτησαν το φαγητό τους για να κοιτάξουν τον ξένο που τον συνόδευαν μέχρι τον θρόνο από νεφρίτη όπου καθόταν ο Άνταμ. «Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε ο Άνταμ.

«Θέλει να σε δει» είπε κάποιος από τους συνοδούς του.

«Δεν τον ξέρω αυτό τον τύπο» είπε ο Άνταμ. «Θέλεις να δουλέψεις μαζί μας;»

«Όχι» είπε ο άντρας.

«Οι αγοραστές μιλούν με τον Ράουλι ή τον Χόλις. Οι έμποροι μιλούν με τον Φιντς».

«Πρέπει να μιλήσω με σένα» είπε ο άντρας. Έριξε μια ματιά στην αίθουσα. «Ιδιαίτερως».

«Χα!» φώναξε ο Άνταμ και χτύπησε το χέρι στο μπράτσο του θρόνου. «Όλοι έχουμε μερίδιο σε τούτη τη δουλειά, φίλε, ή μάλλον όλοι θα έχουμε αν ζήσουμε αρκετά. Αυτό που θέλεις λοιπόν να πεις σε έναν, μπορείς να το πεις σε όλους».

«Τι δημοκρατικό» είπε ο άντρας υποτιμητικά. «Άκου, οι ειδήσεις μου δεν είναι για όλα τα αυτιά».

Ο Άνταμ μισόκλεισε τα μάτια. «Πώς σε λένε, ξένε;»

«Τζο ΜακΦάρλαντ».

«Από τη Ζερόπολη είσαι;»

«Τι με πρόδωσε;»

«Πέρα από τα ρούχα, τους τρόπους και το όπλο που είναι κρυμμένο κοντά στην αριστερή σου μασχάλη; Είσαι μακριά από την πατρίδα σου, Τζο, και θα σου δώσω μια

ευκαιρία. Το μήνυμά σου δε θα τaráξει κανέναν όσο νομίζεις. Αρκετά με τις καθυστερήσεις. Πες το».

Ο Τζο στέναξε. «Ένα μεγάλο απόσπασμα από τη Λεγεώνα της Συμβολής έρχεται προς τα εδώ. Θέλουν να πάρουν έναν από τους σκλάβους σου».

Ο Κόουλ κοίταξε τη Μίρα στην άλλη άκρη της αίθουσας. Κοίταξαν βιαστικά και οι δυο αλλού. Δεν ήταν απαραίτητο να μιλούν για εκείνη, σωστά; Ο Μέγας Μορφοπλάστης όμως ζούσε στη Συμβολή και η μητέρα της είχε στείλει προειδοποίηση.

«Λεγεωνάριοι;» ρώτησε ο Άνταμ δύσπιστα. «Κανείς δεν πρόκειται να μπει εδώ μέσα και να φύγει με κάποιον από τους σκλάβους μου. Ο Μέγας Μορφοπλάστης είναι από τους καλύτερους πελάτες μου».

«Ο Μέγας Μορφοπλάστης θέλει αυτό τον σκλάβο πολύ περισσότερο απ' όσο θέλει τα μπιχλιμπίδια σου» είπε ο Τζο. «Μιλάμε για τετρακόσιους εκπαιδευμένους στρατιώτες».

«Τετρακόσιους;» φώναξε ο Άνταμ. «Ξέρεις τι χρειάζεται για να στείλει τετρακόσιους λεγεωνάριους από τη Συμβολή στο Χείλος; Δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα στη διαδρομή από εκεί ίσαμε εδώ!»

«Το ξέρω» είπε ήρεμα ο Τζο. «Ο Μέγας Μορφοπλάστης δεν παίζει. Θα έκαιγαν συθέμελα όλη την επιχείρησή σου για να πάρουν αυτό που θέλουν».

«Θα ήθελα να τους δω να το δοκιμάζουν» είπε με στόμφο ο Άνταμ.

Αρκετές φωνές μέσα στην αίθουσα στήριξαν τα λόγια του.

«Αν δεν κάνεις τίποτα, θα πάρουν αυτό για το οποίο ήρθαν» τον προειδοποίησε ο Τζο. «Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο αξίζει αυτό το άτομο. Άσε με να πάρω κρυφά τον σκλάβο από εδώ. Αν ψάξουν το μέρος και δε βρουν τίποτα, οι μπελάδες σου τέλειωσαν». Κοίταξε γύρω διστακτικός. «Δεν μπορούμε να τελειώσουμε ιδιαιτέρως;»

«Να ψάξουν το μέρος;» παραπονέθηκε ο Άνταμ. «Άκου, φίλε. Κανείς δεν τα βάζει με τον Μεγάλο Μορφοπλάστη. Είναι ό,τι χειρότερο για τους εχθρούς του. Το καταλαβαίνω. Το Χείλος όμως είναι στην άκρη του χάρτη, μακριά από οπουδήποτε αλλού, και η επιχείρηση αυτή λειτουργεί εκατοντάδες χρόνια τώρα. Δε με νοιάζει πόσους άντρες έχουν, δεν πρόκειται να αφήσουμε κανένα να μας παρενοχλεί, ειδικά μέσα στο ίδιο μας το σπίτι. Τι είδους απατεωνιά έχεις κάνει; Μου φαίνεται πως εσύ είσαι εκείνος που θέλει να αρπάξει έναν από τους σκλάβους μου».

«Δεν είναι απατεωνιά» είπε ο Τζο. «Δε γυρεύω ελεημοσύνες. Θα σε πληρώσω τα διπλά από την αξία του σκλάβου. Δε θα χάσεις τίποτα. Η λεγεώνα όμως θα είναι σύντομα εδώ. Αν θέλουμε να έχουμε μια ευκαιρία, πρέπει να φύγουμε».

«Για ποιον σκλάβο μιλάμε;» ρώτησε ο Άνταμ. «Σχεδόν όλοι εμείς ήμασταν κάποια στιγμή σκλάβοι. Για μένα ήρθες;»

Ο Τζο κοίταξε με συμπόνια γύρω του στην αίθουσα. «Η λεπτομέρεια αυτή μπορεί να γίνει γνωστή μόνο ιδιαιτέρως. Η πληροφορία είναι επικίνδυνη για οποιονδήποτε την ακούσει».

Ο Άνταμ σταύρωσε τα χέρια. «Τότε κι εγώ δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πρέπει να βιαστώ να σε ακούσω».

Ο Τζο στέναξε. «Σε λίγο θα αναγκαστείς να ασχοληθείς με αυτό το θέμα. Δεν είναι πολύ πίσω από μένα η λεγεώνα. Αν καθυστερήσεις, οι επιλογές σου θα συρρικνωθούν. Θα καταλήξεις να προδώσεις κάποιον δικό σου. Θέλεις να αποδείξει ο Μέγας Μορφοπλάστης ότι μπορεί να πάρει όποιον θέλει από σένα; Θα φανούν διπλωματικοί στην αρχή, αλλά θα πάρουν αυτό που θέλουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο».

«Ποιον σκλάβο;» ρώτησε κάποιος από τους κουρσάρους.

«Πες το επιτέλους» απαίτησε ένας άλλος.

Με τα χέρια στους γοφούς ο Τζο κούνησε το κεφάλι και κάρφωσε το βλέμμα στο πάτωμα.

«Για τον Κόουλ πρόκειται;» προσπάθησε να μαντέψει ο Άνταμ. «Είναι το τελευταίο απόκτημά μας».

Όλα τα μάτια στράφηκαν στον Κόουλ, που ζάρωσε στη θέση του. Ο Τζο ακολούθησε τα βλέμματά τους και ξεφύσπησε ελαφρά. «Δεν πρόκειται να πω. Δε θέλω να κάνω τον μυστηριώδη ή τον δύσκολο. Απλά θα ήταν πολύ πιο ασφαλές για όλους αν το τακτοποιούσαμε διακριτικά».

Ο Άνταμ ακούμπησε τις μπότες του σε ένα σκαμνί. «Δεν τα καταφέρνεις στο μυστήριο, αλλά στη δυσκολία τα πας μια χαρά. Όλοι γνωρίζομαστε εδώ πέρα, Τζο. Αν εξαφανιστεί κάποιος, όλοι μέσα σε τούτη την αίθουσα θα καταλάβουν ποιος ήταν».

«Όχι αμέσως» είπε ο Τζο. «Και δε θα ξέρουν το γιατί. Έχουμε ανάγκη από όσο χρόνο και μυστικότητα μπορεί να μας διατεθεί».

Ο Άνταμ σκυθρώπιασε. «Για ποιον θα ενδιαφερόταν ο Μέγας Μορφοπλάστης; Ο Ντέρνι είναι; Ο

αρχιμορφοπλάστης μας; Αν είναι έτσι, άργησες. Δεν μπορεί κανείς πια να τον βρει».

«Όχι» είπε ο Τζο.

Ο Κόουλ απέφευγε να κοιτάξει τη Μίρα. Ένιωθε ναυτία από την ανησυχία. Σίγουρα για εκείνη μιλούσαν.

Ο Άνταμ ύψωσε τη φωνή του. «Φάνηκαν καθόλου λεγεωνάριοι;»

«Είδαμε ενδείξεις ότι πλησιάζει μια μεγάλη ομάδα» απάντησε μια φωνή κοντά στην πόρτα. «Πολύ μεγάλη. Αν και θα μπορούσε να είναι κοπάδι βουβαλιών. Θα μπορούσαν να είναι καβαλάρηδες. Αν ισχύει κάτι τέτοιο, τότε είναι μπόλικοι».

«Εκατοντάδες» πρόσθεσε ο Τζο.

Ο Άνταμ σπκώθηκε. Ήταν πιο ψηλός από τον Τζο και πιο γεροδεμένος. «Δεν είμαι σίγουρος αν προσπαθείς να λύσεις το πρόβλημά μας, να το προκαλέσεις ή απλώς να κερδίσεις από αυτό».

«Μπορώ να τα διευκρινίσω όλα ιδιαίτερα» επέμεινε ο Τζο.

«Θα τα πω στους άλλους αμέσως μόλις τελειώσουμε».

«Είμαι πρόθυμος να το διακινδυνέψω».

Ο Άνταμ τον κοίταξε με βλέμμα διαπεραστικό.

«Μπαίνουν μέσα καβαλάρηδες» φώναξε κάποιος από έξω. «Τρεις λεγεωνάριοι».

«Δεν έχουμε άλλο χρόνο» είπε βιαστικά ο Τζο.

«Προφυλακή» είπε ο Άνταμ. «Ίσως θα ήταν συνετό να ακούσω και τις δύο πλευρές».

«Θα πουν ψέματα» είπε ο Τζο. «Θα σε πιέσουν. Αν τους ακούσεις, θα καταλήξεις να τους παραδώσεις τον σκλάβο».

Έξω ακούστηκαν οι οπλές των αλόγων που χτυπούσαν το χώμα με ορμή. Όλοι στράφηκαν προς την πόρτα.

«Έχασες την ευκαιρία να πεις τη δική σου άποψη» είπε ο Άνταμ.

Ο Τζο πλησίασε τον Άνταμ και του ψιθύρισε κάτι. Οι άντρες που συνόδευαν τον Τζο πήγαν να τον σταματήσουν. Με μάτια γουρλωμένα ο Άνταμ σήκωσε το χέρι και τους σταμάτησε. Ψιθύρισε κάτι κι εκείνος στον Τζο. Ο ξένος ψιθύρισε κάτι άλλο.

«Θέλεις να κρυφτείς;» ρώτησε ο Άνταμ.

«Μόνο αν μου δώσεις τον σκλάβο».

Ο Άνταμ έσμιξε τα φρύδια.

Οι οπλές σταμάτησαν κοντά στην πόρτα. Ο Τζο απομακρύνθηκε και κάθισε σε ένα τραπέζι. Ο Άνταμ γύρισε στον θρόνο του. Ένας άντρας με σκούρα μπλε στολή με χρυσά σιρίτια μπήκε μέσα ακολουθούμενος από άλλους δύο. Οι δρασκελιές τους ήταν γεμάτες αυτοπεποίθηση. Είχαν όλοι τους σπαθιά και κρατούσαν περικεφαλαίες κάτω από το χέρι.

«Λοχαγός Σκοτ Πίκετ για τον Άνταμ Τζόουνς» ανήγγειλε ο λεγεωνάριος μπροστά. Είχε ένα μικρό καλοκουρεμένο μουστάκι. Τα ιδρωμένα μαλλιά του ήταν κολλημένα στο κεφάλι επειδή φορούσε την περικεφαλαία.

«Με βρήκες, Πίκετ» είπε ο Άνταμ. «Δε σε γνωρίζω. Τι σε φέρνει στην άκρη του κόσμου;»

«Ένα θέλημα ασήμαντο για σένα αλλά μεγάλης σημασίας για τους ηγέτες μας» είπε ο Πίκετ. «Μπορούμε να

συζητήσουμε ιδιαιτέρως;»

«Εδώ γύρω κάνουμε δημόσια τις δουλειές μας» είπε ο Άνταμ. «Οι περισσότεροι εδώ είναι συνιδιοκτήτες της επιχείρησης».

«Όπως επιθυμείτε» είπε επιδέξια ο Πίκετ. Έδειχνε κάπως ταραγμένος, συνέχισε όμως να κοιτάζει τον Άνταμ. «Εκλάπη μία σκλάβα από τον Μεγάλο Βασιλιά πριν από αρκετό καιρό. Η Μεγαλειότητά του θα ήθελε να του επιστραφεί. Ακολουθήσαμε τα ίχνη της μέχρι εδώ. Προς το παρόν δε σας κατηγορούμε για το ζήτημα αυτό – δε θα γνωρίζατε ότι αποτελούσε κλεμμένη ιδιοκτησία».

Ο Κόουλ αρνιόταν να παρασυρθεί και να κοιτάξει τη Μίρα. Του είχε πει πως δεν ήταν σκλάβα πριν φύγει από τον Μεγάλο Μορφοπλάστη. Ο στρατιώτης έλεγε σίγουρα ψέματα για να πάρει αυτό που ήθελε.

Αφού έριξε μια βιαστική ματιά στον Τζο, ο Άνταμ μετακινήθηκε στη θέση του. «Όλοι οι σκλάβοι εδώ είναι αγορασμένοι και πληρωμένοι».

Ο Πίκετ ένευσε κοφτά. «Κατανοητό. Δεδομένης της αναταραχής, θα σας προσφέρουμε πέντε φορές την αξία της».

Ο Άνταμ σφύριξε σιγανά. «Οι σκλάβοι δεν είναι φτηνοί. Αν ανήκει πραγματικά στον Μεγάλο Μορφοπλάστη, γιατί προσφέρετε τόσο πολλά;»

«Είναι αγαπητή στον Μεγάλο Βασιλιά και θέλει να λήξει το θέμα».

«Έχετε τα χαρτιά της;»

«Το θέμα είναι... λεπτό» δικαιολογήθηκε ο Πίκετ.

«Σίγουρα θα έχετε κάποια απόδειξη ιδιοκτησίας».

«Έχετε τον λόγο της λεγεώνας και του Μεγάλου Βασιλιά».

Ο Άνταμ έτριψε το στόμα του. «Αν μπορείτε να πληρώσετε πέντε φορές την αξία της, θα είστε σε θέση να προσφέρετε και δέκα».

Ο Πίκετ κοντοστάθηκε. «Υποθέτω πως θα μπορούσε να ρυθμιστεί αυτό».

Ο Κόουλ έσφιξε την άκρη του τραπεζιού όπου καθόταν. Θα έκανε παζάρια μαζί του ο Άνταμ; Αν ήταν έτσι, η Μίρα έπρεπε να τρέξει αμέσως να φύγει.

«Μάλιστα» είπε ο Άνταμ. «Κι αν μπορείτε δέκα, γιατί όχι εκατό;»

«Ας μην είμαστε τώρα...»

Ο Άνταμ σήκωσε το δάχτυλο να διαμαρτυρηθεί. «Ο Μέγας Μορφοπλάστης έχει βαθιές τσέπες, το θέμα είναι λεπτό κι εγώ είμαι έμπορος σπάνιων πολύτιμων αντικειμένων. Γιατί όχι χίλιες;»

Ο Πίκετ ίσιωσε την πλάτη και η έκφρασή του σκλήρυνε. «Μη φανταστείτε ότι μπορείτε να εμπαίξετε τη λεγεώνα, κύριε. Ο Μέγας Βασιλιάς θα προτιμούσε να το χειριστούμε πολιτισμένα. Εκτιμά την αξία της επιχείρησής σας. Δε θα διστάσει όμως να πάρει ό,τι του ανήκει. Ο διοικητής Ρενιέρ ακολουθεί με αρκετούς άντρες».

«Τετρακόσιους;»

«Τουλάχιστον».

Ο Άνταμ μισόκλεισε τα μάτια. «Γιατί να στείλει τόσους άντρες για μία μόνο σκλάβα που δεν μπορείτε να αποδείξετε ότι είναι δική σας;»

«Δεν είμαστε εδώ μόνο για τη σκλάβα» είπε ο Πίκετ. «Έχουμε να ασχοληθούμε και με το Κάρναγκ».

«Το Κάρναγκ;» επανέλαβε ο Άνταμ. «Ο Μέγας Βασιλιάς αποφάσισε επιτέλους να το αντιμετωπίσει;»

Ο Πίκετ πέρασε το χέρι στα μαλλιά. «Οι αναφορές για το τέρας είναι ιδιαίτερα ανησυχητικές. Έχουμε δει περίεργα πράγματα σΚουρσάροι των ουρανών, ποτέ όμως κάτι σαν κι αυτό. Αδειάζει πόλεις πιο γρήγορα κι από πανώλη. Οι τοπικές στρατιωτικές δυνάμεις και μικρές ομάδες λεγεωνάριων δεν έχουν καταφέρει ούτε αξιόπιστες πληροφορίες να πάρουν».

Ο Άνταμ κοίταξε τον Πίκετ σκυθρωπός. «Ποια είναι η σκλάβα;»

«Τώρα παρουσιάζεται ως Μίρα».

Αντίθετα με την υπόλοιπη αίθουσα, ο Κόουλ δε γύρισε να κοιτάξει τη φίλη του. Η αποκάλυψη δεν ήταν αιφνιδιαστική. Τώρα τουλάχιστον ήταν σίγουρος.

Ο Τζέις πετάχτηκε όρθιος. «Η Μίρα; Τι θέλετε εσείς από τη Μίρα;»

Ο Πίκετ κοίταξε μια τη Μίρα και μια τον Τζέις. «Δε θέλω τίποτα. Εκτελώ διαταγές. Κανείς από εσάς δεν ξέρει αυτή τη σκλάβα. Όχι πραγματικά. Βρίσκεται εδώ με δόλια μέσα. Ο Μέγας Βασιλιάς θέλει να του επιστραφεί η ιδιοκτησία του».

Ο Κόουλ άκουσε κάπου μακριά το ποδοβολητό αναρίθμητων οπλών. Δεν ήταν ο μόνος που το πρόσεξε. Όλοι σώπασαν για ένα λεπτό και αφουγκράστηκαν.

Ο Πίκετ ξερόβηξε στη γροθιά που έφερε στο στόμα του. «Πίστεψέ με, σε παρακαλώ, όταν λέω ότι η υπόθεση αυτή θα τελειώσει πολύ πιο ευχάριστα αν λύσουμε το θέμα πριν καταφτάσει ο διοικητής Ρενιέρ».

Ο Κόουλ διακινδύνεψε να κοιτάξει τη Μίρα. Τα μάτια της ήταν τεράστια. Έδειχνε πανικόβλητη, αβέβαιη. Τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα. Έπρεπε να ξεφύγουν. Τι μπορούσε να κάνει;

«Το κορίτσι έχει κάποιες ικανότητες στη μορφοπλαστική» είπε ο Άνταμ. «Η φυσική αξία της έτσι γίνεται τουλάχιστον πέντε φορές μεγαλύτερη από ενός ατάλαντου σκλάβου».

«Κατανοητό».

«Και θα μας δώσεις δέκα φορές την αξία της;»

«Πενήντα φορές την αξία ενός κοινού σκλάβου; Υποθέτω πως θα μπορούσε να ρυθμιστεί».

«Υποθέτεις ή είσαι σίγουρος; Έχεις την εξουσία να διαπραγματευτείς ή όχι;»

Ο Πίκετ έτριψε το μουστάκι του. «Πολύ καλά. Εάν τακτοποιηθεί το θέμα χωρίς αναταραχή, έκλεισε».

Ο Κόουλ σηκώθηκε και άρχισε να προχωρά προς τον διάδρομο για την πίσω πόρτα. Αν προχωρούσε δίπλα στον τοίχο αποφεύγοντας το κέντρο της αίθουσας, ίσως κατάφερνε να ξεγλιστρήσει απαρατήρητος. Ο Τουίτς τον κοίταξε απορημένος, μα ο Κόουλ κούνησε ελαφρά το χέρι σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Κοίταξαν και κάποιοι άλλοι προς το μέρος του, οι περισσότεροι όμως είχαν τα βλέμματα στραμμένα στη διαπραγμάτευση.

Ο Άνταμ έτριψε τα χέρια του. «Είναι μια γενναιόδωρη προσφορά. Μοιάζει σχεδόν πολύ καλή για να είναι αληθινή. Σπάνια είναι έτσι οι συμφωνίες. Με κάνει να αναρωτιέμαι τι πρόκειται να χάσω».

«Ο Μέγας Βασιλιάς θέλει το κορίτσι και θα προτιμούσε να τακτοποιηθεί το ζήτημα χωρίς φασαρίες» αποκρίθηκε ο

Πίκετ. «Ακόμα κι έτσι, αυτή ήταν η καλύτερη προσφορά μου. Δε θα συμφωνήσω σε περισσότερα».

Ο Κόουλ έφτασε στον διάδρομο για την πίσω πόρτα. Γύρισε την πλάτη στη διαπραγμάτευση και άρχισε να διασχίζει τον διάδρομο. Λίγα βήματα ακόμα και θα χανόταν από τα μάτια τους.

«Πού νομίζεις πως πηγαίνεις, μικρέ;» ρώτησε κοφτά ο Πίκετ.

Ο Κόουλ πάγωσε. Προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία του και γύρισε, για να βρει τον λεγεωνάριο να τον κοιτάζει μαζί με όσους βρίσκονταν στην αίθουσα.

«Πρέπει να πάω για τσίσα» απολογήθηκε ο Κόουλ. «Προσπαθούσα να κρατηθώ. Όταν πρέπει να πας, πρέπει να πας». Ανάγκασε τον εαυτό του να χαμογελάσει και σταύρωσε τα πόδια.

Ο Πίκετ κούνησε αδιάφορα το χέρι. «Καλά. Τελειώνει».

Ο Κόουλ κατέβηκε βιαστικά τον διάδρομο κι άρχισε να τρέχει μόλις χάθηκε από τα μάτια τους. Έφτασε στην πίσω πόρτα και άκουσε πολύ πιο καθαρά το ποδοβολητό των αλόγων που πλησίαζαν. Η λεγεώνα δεν ήταν ακόμη στο κατώφλι τους, αν έκρινε όμως από τον ήχο σε κάνα δυο λεπτά θα κατέφταναν οι πρώτοι στρατιώτες.

Βρήκε το τόξο και την εσάρπα κάτω από τη βεράντα, εκεί ακριβώς που τα είχε αφήσει. Θα έριχνε στ' αλήθεια στους στρατιώτες; Για τη Μίρα ναι, ίσως, αν έπρεπε να το κάνει. Μπορεί να ήταν μεγάλος ο στρατός που ερχόταν, ο Κόουλ όμως αμφέβαλλε αν μπορούσαν τα άλογά τους να πετάξουν. Η Μίρα έπρεπε να ανέβει σε ουρανόπλοιο.

Με τα πράγματα στο χέρι, ο Κόουλ έτρεξε στους διαδρόμους που οδηγούσαν στο δωμάτιό του. Αν

προσπαθούσαν να ξεφύγουν, έπρεπε να πάρει τα πράγματά του. Έδεσε στη μέση το Σπαθί Άλματος καθώς έβγαине και έβαλε την εσάρπα στους ώμους. Γύρισε στην τραπεζαρία από τον διάδρομο που οδηγούσε στις σκάλες για τους αναρτήρες του ουρανόπλοιου. Τα ποδοβολητά των οπλών σταματούσαν έξω από το κτίριο.

Ο Άνταμ, όρθιος πια, έσφιγγε το χέρι του Πίκετ. «Αγόρασες μια πολύ ακριβή σκλάβια» έλεγε ο Άνταμ.

«Κάνεις πολύ σκληρό παζάρι» αποκρίθηκε ο Πίκετ.

Ο Άνταμ άφησε το χέρι του και ανασήκωσε τους ώμους. «Έτσι τα βγάζουμε πέρα εμείς».

Κανείς δεν είχε προσέξει την επιστροφή του Κόουλ. Θα το έκανε στ' αλήθεια; Ο Άνταμ είχε πουλήσει τη Μίρα. Από στιγμή σε στιγμή θα έμπαιναν ακόμα περισσότεροι στρατιώτες στην αίθουσα. Ο Κόουλ δεν ήθελε να τη δει στα χέρια τους, ούτε και μπορούσε να χάσει τον μοναδικό του σύνδεσμο με τους φίλους του. Ή τώρα ή ποτέ.

Με καρδιά που χτυπούσε σαν τρελή, ο Κόουλ ύψωσε το τόξο και τράβηξε τη χορδή μέχρι που εμφανίστηκε ένα βέλος. Με τα φτερά κοντά στο μάγουλό του, στόχευσε τον Πίκετ. Κανείς δεν κοιτούσε προς το μέρος του.

«Μη βιάζεστε τόσο!» φώναξε.

Αυτό τράβηξε την προσοχή τους.

Ο Πίκετ και οι άλλοι δύο λεγεωνάριοι έφεραν τα χέρια στις λαβές των σπαθιών τους. Ο Πίκετ αγριοκοίταξε τον Άνταμ. «Τι είναι αυτό;»

Ο Άνταμ σήκωσε τα χέρια. «Δε φταίω εγώ. Το αγόρι είναι σκλάβος, δεν είναι ιδιοκτήτης. Θα εύχεται να μην είχε γεννηθεί όταν τον αφοπλίσουμε. Το κορίτσι είναι δικό σου. Αν τρέξει, θα σε βοηθήσουμε να την κυνηγήσεις.

Έχεις πολλούς συντρόφους εκεί έξω. Δε θέλω να χαλάσει η συμφωνία».

Στην άλλη άκρη της αίθουσας άνοιξε η μπροστινή πόρτα αποκαλύπτοντας μια θάλασσα λεγεωνάριων. Πέρα από το πλήθος που στριμωχνόταν στην είσοδο, ο Κόουλ είδε κι άλλους στα άλογά τους, και κάποιους να αφιππεύουν. Οι δύο πρώτοι λεγεωνάριοι μπήκαν μέσα.

«Τώρα, Μίρα!» φώναξε ο Κόουλ. «Ώρα να φύγουμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Φυγή

Για μια στιγμή όλοι έμειναν ακίνητοι. Οι λεγεωνάριοι στην μπροστινή πόρτα σταμάτησαν. Η προσοχή όλων είχε στραφεί αναμφισβήτητα στον Κόουλ – άλλοι τον κοιτούσαν μπερδεμένοι, οι περισσότεροι όμως οργισμένοι.

Τότε η Μίρα πετάχτηκε από τη θέση της και τα μάγια λύθηκαν.

Ο Πίκετ και οι δύο σύντροφοί του τράβηξαν τα σπαθιά τους και άρχισαν να τρέχουν σκυφτοί, χρησιμοποιώντας τα τραπέζια και τους επιδρομείς σαν ασπίδα. Οι λεγεωνάριοι στην πόρτα τράβηξαν κι εκείνοι τα σπαθιά τους και όρμησαν μπροστά.

Ο Τζο τινάχτηκε από την καρέκλα του και έβαλε μια γερή τρικλοποδιά στον Πίκετ. Πήδησε ψηλά, ύψωσε έναν ασημένιο σωλήνα και σημάδεψε έναν λεγεωνάριο. Όταν δεν έγινε τίποτα, τον χτύπησε και σημάδεψε ξανά.

Ένας από τους λεγεωνάριους πλησίαζε επικίνδυνα τη Μίρα. Ο Κόουλ στράφηκε και ετοιμάστηκε να αφήσει το βέλος.

Πριν προλάβει να ρίξει, μια χρυσή λωρίδα χτύπησε και τυλίχτηκε γύρω από τις μπότες του λεγεωνάριου τραβώντας τον απότομα. Ο στρατιώτης έπεσε με δύναμη πάνω σε ένα ξύλινο δοκάρι, διπλώθηκε γρυλίζοντας δυνατά και σωριάστηκε στο πάτωμα. Ο Τζέις κρατούσε την άλλη άκρη του χρυσού σχοινιού.

Η Μίρα έτρεξε δίπλα στον Κόουλ, που ήταν σταθερός στη θέση του, με το τόξο λυγισμένο, καλύπτοντάς την. Ο Τζέις χτύπησε τον δεύτερο λεγεωνάριο στο πρόσωπο με το χρυσό του μαστίγιο και πηδώντας πάνω από ένα τραπέζι ο Τζο αιφνιδίασε τον παραζαλισμένο στρατιώτη.

«Μην το χαλάτε, άντρες!» βρυχήθηκε ο Άνταμ. «Πίσω της!»

Σε όλη την αίθουσα πετάχτηκαν όρθιοι κουρσάροι. Πολλοί άρχισαν να κινούνται προς τον Κόουλ. Άλλη μία μεγάλη ομάδα κατευθυνόταν προς τον διάδρομο της πίσω πόρτας. Ο Κόουλ πρόσεξε ότι ο Πίκετ είχε τρυπώσει εκεί, επικεφαλής των κουρσάρων.

Τρέχοντας πιο γρήγορα από τους άλλους κουρσάρους, ο Τζέις και ο Τουίτς έφτασαν δίπλα στον Κόουλ. «Ελάτε να τη βγάλουμε από εδώ» είπε ο Τζέις κοφτά, δίχως να σταματήσει.

Με πλάγια βήματα για να βλέπει πίσω, ο Κόουλ άρχισε να υποχωρεί, με το τόξο πάντα σε ετοιμότητα. Οι κουρσάροι έπεφταν ο ένας πάνω στον άλλο καθώς προσπαθούσαν να στριμωχτούν από τη μεγάλη αίθουσα στον στενό διάδρομο. Κάποιοι σκόνταψαν και έπεσαν, φράζοντας ακόμα περισσότερο το πέρασμα. Τραβούσαν ο ένας τον άλλο, μórφαζαν και σκουντούσαν, δίχως να προχωρούν. Ανάμεσα στους πρώτους ήταν και ο Ίλαϊ. Κοίταξε με νόημα τον Κόουλ και του έγνεψε να τρέξει.

Και τότε ο Κόουλ κατάλαβε. Οι κουρσάροι δεν είχαν γίνει ξαφνικά ένα μάτσο αδέξιοι χαζοί. Έκλειναν επίτηδες τους διαδρόμους για να τους δώσουν την ευκαιρία να ξεφύγουν.

Γύρισε κι άρχισε να τρέχει στον διάδρομο μέχρι που έφτασε στη σκάλα των σπηλιών. Άρχισε να κατεβαίνει απρόσεχτα και ακολούθησε τη μόνη υπόγεια διαδρομή που ήξερε καλά – εκείνη που έβγαζε στον χώρο προσγείωσης. Άκουγε κάποιους να τρέχουν μπροστά του – πρέπει να ήταν ο Τζέις και ο Τουίτς.

Γιατί είχαν αποφασίσει οι κουρσάροι να τους βοηθήσουν; Θα κρατούσαν αρκετή ώρα τους διαδρόμους κλειστούς; Δεν ήξερε την απάντηση, αυτό που ήξερε όμως ήταν πως, αν δεν έφτανε γρήγορα η Μίρα σε ουρανόπλοιο, θα έχανε την ευκαιρία της να ξεφύγει. Ήταν πια αργά το απόγευμα. Οι ομάδες περισυλλογής είχαν επιστρέψει. Ήταν άραγε κλειστός ο χώρος προσγείωσης; Κι αν ναι, μπορούσαν να τον ανοίξουν;

Καθώς έτρεχε προς το υπόστεγο, άκουσε πίσω του βήματα. Γύρισε και είδε τη Μίρα. Σταμάτησε για να τον προλάβει.

«Γιατί είσαι πίσω μου;» ρώτησε.

«Έπρεπε να πάω στο δωμάτιό μου» είπε εκείνη λαχανιασμένη ενώ τον έφτανε και τον προσπερνούσε. «Χρειαζόμαστε πέτρα χειριστή για να πετάξουμε με σωσίβια λέμβο». Είδε ότι είχε αρπάξει και το Σπαθί Άλματος.

Ο Κόουλ έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Ήταν δύσκολο να ακολουθεί τη Μίρα. Ήταν λίγο πιο γρήγορη από εκείνον.

Πέρασαν από την είσοδο στον χώρο προσγείωσης και βρήκαν όλες τις εξόδους κλειστές. Το υπόστεγο ήταν σφραγισμένο και τα τρία μεγάλα ουρανόπλοια ξεχώριζαν στο φως των λαμπών.

Ο Τζέις ούρλιαζε σε έναν ηλίκιωμένο τύπο που τον έλεγαν Μάρτιν.

«Θα σου κόψει το κεφάλι ο Άνταμ αν δεν το ανοίξεις τώρα!» φώναζε. «Πρόκειται για Περίπτωση Καταστροφής. Το είπε δύο φορές!»

«Κι αν λες ψέματα;» απάντησε ο Μάρτιν.

«Τότε εμείς θα είμαστε αυτοί που θα βρούμε τον μπελά μας!» φώναξε ο Τζέις.

«Δε λέει ψέματα» είπε ο Τουίτς.

«Έχω πέτρα» φώναξε η Μίρα, που τράβηξε το Σπαθί Άλματος και βρέθηκε στο Βάλτισουρ.

Κρατώντας τη μian άκρη, ο Τζέις τίναξε το χρυσό του σχοινί προς το Βάλτισουρ. Εκείνο ξετυλίχτηκε και έγινε πολύ πιο μακρύ από όσο το είχε δει ποτέ ο Κόουλ, ενώ η άλλη άκρη του τυλίχτηκε γύρω από το κατάρτι. Ύστερα έγινε ξαφνικά μικρό, τραβώντας τον Τζέις ψηλά μέχρι το κατάστρωμα. Αφού προσγειώθηκε, το σχοινί ξετυλίχτηκε από το κατάρτι.

Ο Κόουλ δεν άκουσε καθόλου βήματα παρά μόνο όταν είδε τον λοχαγό Πίκετ να ορμά στον χώρο προσγείωσης με το σπαθί στο χέρι. Γύρισε απότομα, τράβηξε το βέλος πίσω και στόχευσε χαμηλά, στα πόδια του λεγεωνάριου. Λιγότερο από τέσσερα μέτρα χώριζαν τον Κόουλ από τον αξιωματικό. Όταν άφησε τη χορδή, ο Πίκετ έγειρε στο πλάι και το βέλος πέρασε ξυστά από δίπλα του.

Ο Πίκετ όρμησε μπροστά και ο Κόουλ τον απέφυγε τραβώντας ξανά τη χορδή μέχρι που εμφανίστηκε άλλο ένα βέλος. Ο Πίκετ επιτέθηκε και ο Κόουλ άφησε το βέλος που διαπέρασε τον μηρό του. Έτρεξε βιαστικά στην άκρη καθώς ο Πίκετ έπεφτε κάτω γρυλίζοντας από πόνο. Κανείς δεν τον είχε ακολουθήσει. Για την ώρα, ο λεγεωνάριος ήταν μόνος.

Ο Κόουλ τράβηξε το Σπαθί Άλματος, έδειξε το κατάστρωμα του Βάλτσουρ και φώναξε «Μακριά!». Ως συνήθως, το άλμα έκανε τα σωθικά του να φτερουγίσουν. Κρατήθηκε γερά από το σπαθί που τον τραβούσε ψηλά, πάνω από την κουπαστή, στο κατάστρωμα όπου προσγειώθηκε παραπατώντας. Ο Τουίτς έτρεξε πάνω στο Βάλτσουρ από την ξύλινη σκάλα.

Η Μίρα και ο Τζέις σκαρφάλωναν στη σωσίβια λέμβο με το όνομα Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ. Ο Μάρτιν γύριζε έναν τροχό που ήταν πάνω στον τοίχο και άρχισε να ανοίγει μία από τις μικρότερες εξόδους, μεγάλη όσο μια συνηθισμένη γκαραζόπορτα. Το φως του απογεύματος ξεχύθηκε στο υπόστεγο επισκιάζοντας το φως των λαμπών.

Ο Κόουλ έτρεξε στη σωσίβια λέμβο. Ο Τζέις καθόταν πίσω, δίπλα στο δοιάκι. Μια λεία σκουρόχρωμη πέτρα κρεμόταν από αλυσίδα γύρω από τον λαιμό του. Κοίταξε ανέκφραστος τον Κόουλ. «Έρχεσαι;»

Ο Τουίτς έφτασε στη λέμβο και πήδησε μέσα τη στιγμή που έμπαινε και ο Κόουλ.

«Είσαι σίγουρος, Τουίτς;» ρώτησε ο Τζέις.

«Είμαι μαζί σου» είπε εκείνος.

«Γρήγορα!» φώναξε ο Πίκετ. «Είναι πάνω στο Βάλτσουρ!»

Ο Τζέις άρπαξε το δοιάκι και τράβηξε έναν από τους μοχλούς. Η λέμβος τινάχτηκε μπροστά πετώντας τον Κόουλ πίσω. Κρατήθηκε αδέξια από την κουπαστή καθώς η λέμβος έγειρε αρκετά για να τον πετάξει σχεδόν στο πλάι. Αφού έκανε απότομα πίσω, το Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ ισορρόπησε και βούτηξε με τη μύτη προς το άνοιγμα του υπόστεγου.

Λεγεωνάριοι ξεχύθηκαν μέσα στον χώρο με τραβηγμένα σπαθιά. Κάποιοι είχαν τόξα. Πεσμένος ακόμη, ο Πίκετ έγνεφε με μανία προς τη λέμβο που ξέφευγε.

«Σταματήστε τους!» φώναζε. «Κλείστε την μπουκαπόρτα!»

Αρκετοί από τους λεγεωνάριους επανέλαβαν με δύναμη τη διαταγή καθώς έτρεχαν προς την έξοδο που άνοιγε. Ο Κόουλ έπεσε κάτω καθώς τα βέλη έσκιζαν τον αέρα. Κάποια καρφώθηκαν στην πρύμνη της λέμβου κοντά στον Τζέις.

«Σου τέλειωσαν τα βέλη;» ρώτησε ο Τζέις τον Κόουλ, ενώ το σκάφος κλυδωνιζόταν καθώς προσπαθούσε να σκύβει και να οδηγεί ταυτόχρονα.

Ο Κόουλ φοβόταν να σηκώσει το κεφάλι, αν έριχνε όμως μερικές βολές θα τους ανάγκαζε να καλυφτούν και θα επιβράδυναν την επίθεσή τους. Ανακάθισε, τράβηξε τη χορδή και έστειλε ένα βέλος προς τους στρατιώτες. Έκανε το ίδιο ξανά και ξανά, με καινούριο βέλος να εμφανίζεται κάθε φορά. Έμενε όσο πιο χαμηλά μπορούσε και δε στόχευε. Αυτό που τον ενδιέφερε περισσότερο ήταν η ταχύτητα και όχι να πετύχει κάποιον. Ένα βέλος πέρασε σφυρίζοντας από δίπλα του, σχεδόν ξυστά, και έσκυψε ξανά. Κι άλλα βέλη χτύπησαν το σκάφος.

«Παύσατε πυρ!» φώναξε ο Πίκετ με φωνή σφιγμένη. «Μπορεί να χτυπήσετε το κορίτσι. Εμποδίστε την

απόδρασή τους!»

Ο Κόουλ είδε έντρομος τον Μάρτιν σωριασμένο δίπλα στον τοίχο, χτυπημένο από τρία βέλη. Με το στόμα ανοιχτό και το κεφάλι να κρέμεται, ο κουρσάρος κοιτούσε με βλέμμα κενό προς το μέρος του και το ένα του χέρι τινάχτηκε. Η λέμβος είχε φτάσει σχεδόν στην έξοδο! Δεν είχε ανέβει αρκετά η μπουκαπόρτα και πολλοί λεγεωνάριοι έτρεχαν προς το μέρος τους. Δύσκολα θα τα κατάφερναν.

«Κάτω τα κεφάλια» διέταξε ο Τζέις καθώς περνούσε ξυστά η λέμβος από το άνοιγμα, με το κύτος να γδέρνει την πόρτα.

Αφού έσκυψε, ο Κόουλ κοίταξε πίσω και είδε τους λεγεωνάριους να εμφανίζονται στο άνοιγμα της σπηλιάς. Ενώ το *Φέαρ-Τουέδερ Φρεντ* έβγαινε από τον χώρο προσγείωσης με μέγιστη ταχύτητα, ο Κόουλ εξαπέλυε το ένα βέλος μετά το άλλο προς το άνοιγμα, αναγκάζοντας τους στρατιώτες να κάνουν στην άκρη. Δέχτηκαν μερικά βέλη και οι ίδιοι, κανένα όμως δε χτύπησε τη λέμβο.

«Παίρνουμε οριζόντια θέση;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Αν ανέβουμε πολύ γρήγορα, το ιππικό θα μας χρησιμοποιήσει για να εξασκηθεί στον στόχο» απάντησε ο Τζέις. «Θα ανέβουμε μόλις απομακρυνθούμε από το Χείλος».

«Και φυσικά σήμερα βρήκε να μην έχει καθόλου σύννεφα» γκρίνιαξε ο Τουίτς.

Ο Κόουλ κοίταξε γύρω του. Ο ήλιος έπεφτε προς τη σκοτεινή μάζα του Δυτικού Συννεφοτείχους. Τα μόνα φυσιολογικά σύννεφα που υπήρχαν ήταν πολύ αραιά και βρίσκονταν πολύ ψηλά. Τα κάστρα ήταν ελάχιστα και

αρκετά μακριά. «Δεν έχει και πολλά μέρη για να κρυφτούμε».

«Πόσο χρόνο έχουμε μέχρι να μας κυνηγήσουν;» ρώτησε η Μίρα.

«Θα απαιτήσουν ουρανόπλοιο» είπε ο Τζέις. «Ο Άνταμ δεν μπορεί να τους το αρνηθεί. Θα καθυστερήσει λίγο, όχι όμως για πολύ. Η Περίπτωση Καταστροφής δεν απαιτεί άμεση αντίσταση».

«Θα μας ακολουθήσουν και από την κορυφή του γκρεμού» είπε ο Τουίτς. «Ακόμα και με μέγιστη ταχύτητα, μια λέμβος δεν μπορεί να ξεπεράσει ένα άλογο».

«Όχι αν καλπάζει» είπε ο Τζέις «αλλά δεν μπορεί το άλογο να καλπάζει για πάντα».

«Η λεγεώνα έχει καλά άλογα» είπε ο Τουίτς. «Θα μπορούσαν να καλπάζουν αρκετή ώρα για να μας εμποδίσουν να προσγειωθούμε στο Χείλος μέχρι να βγει το ουρανόπλοιο να μας κυνηγήσει. Ακόμα κι αν απομακρυνθούμε αρκετά, έτσι όπως είναι η μέρα σήμερα θα δουν σε ποιο σημείο του γκρεμού πάμε και θα μας προλάβουν».

«Αφού είμαστε καταδικασμένοι, γιατί ήρθες;» ξέσπασε ο Τζέις απογοητευμένος.

Ο Τουίτς ανασήκωσε λίγο τους ώμους. «Το βαρέθηκα το Ουρανοδρόμιο. Διακινδυνεύουμε τη ζωή μας σε κάθε αποστολή. Έμοιαζε επικίνδυνο όλο αυτό, προτιμώ όμως έναν κίνδυνο από όλες τις αποστολές που μου έχουν απομείνει. Αν μπορέσουμε να μείνουμε ελεύθεροι μέχρι να πέσει η νύχτα, ίσως ξεγλιστρήσουμε στο σκοτάδι».

Η λέμβος ανέβαινε ξανά. Το Ουρανοδρόμιο γινόταν όλο και πιο μικρό πίσω τους, τα άλογα και οι λεγεωνάριοι

φαίνονταν σαν μια στρατιά από μυρμήγκια. Με τη δροσερή αύρα στο πρόσωπό του και τον ζεστό ήλιο έτοιμο να δύσει, ο Κόουλ κόντευε να ξεχάσει ότι βρίσκονταν ακόμη σε κίνδυνο.

«Τι πλεονεκτήματα έχουμε;» ρώτησε ο Τζέις. «Εγώ έχω το σχοινί μου. Η Μίρα και ο Κόουλ έχουν τα Σπαθιά Άλματος. Πού το πέτυχες το τόξο, Κόουλ;»

«Στην τελευταία μας αποστολή» είπε εκείνος. «Το έκρυψα μήπως και το χρειαστώ».

Ο Τζέις σφύριξε. «Θα μπορούσες να βρεις μεγάλο μπελά. Δεν παραπονιέμαι όμως. Πότε θα ξεμείνει από βέλη;»

«Υποθετικά, ποτέ».

«Θα μας φανεί χρήσιμο αν μας πλησιάσουν» είπε ο Τζέις. «Από στόχο τα πας χάλια, μπορείς όμως να το αναπληρώσεις με όγκο. Επί τη ευκαιρία, όταν έρχεται κάποιος καταπάνω σου, μη στοχεύεις τα πόδια. Αν αξίζει να τον χτυπήσεις, αξίζει και να τον σκοτώσεις. Να στοχεύεις στη μέση του στήθους. Αν τραυματίζεις τον εχθρό στα χέρια ή τα πόδια, στο τέλος θα σκοτωθείς εσύ».

«Δεν ήθελα να τον σκοτώσω μόνο και μόνο επειδή έκανε τη δουλειά του» είπε ο Κόουλ ντροπιασμένος λίγο από την επίπληξη.

«Η δουλειά του ήταν να σε σκοτώσει» είπε ο Τζέις. «Προφανώς θέλουν τη Μίρα ζωντανή, εμάς τους υπόλοιπους όμως θα μας σκότωναν χωρίς δεύτερη σκέψη».

«Έχει δίκιο, Κόουλ» είπε ο Τουίτς. «Η λεγεώνα δεν αστειεύεται».

«Εσύ, Τουίτς;» είπε ο Τζέις. «Τι έχεις που μπορεί να μας βοηθήσει;»

«Καλή προσπάθεια» είπε ο Τουίτς.

«Δεν είναι πια παιχνίδι» επέμεινε ο Τζέις. «Πες μας».

«Ποτέ δεν ήταν παιχνίδι» είπε ο Τουίτς στρίβοντας νευρικά τα δάχτυλά του. «Κράτησα το ιδιαίτερο αντικείμενό μου μυστικό πριν και θα συνεχίσω να το κρατάω μυστικό. Δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα αν μάθεις τι είναι. Θα το ανακαλύψεις έτσι και χρειαστεί να το χρησιμοποιήσω».

«Μπορεί να μας καλύψει;» ρώτησε ο Τζέις. «Να μας κάνει αόρατους; Να καταρρίψει ουρανόπλοιο από τον αέρα;»

«Αν μπορούσα να κάνω κάτι τέτοιο, θα σ' το έλεγα. Το μυστικό μου δε θα επηρεάσει τη στρατηγική μας».

«Ποια είναι η στρατηγική μας;» ρώτησε η Μίρα. «Να προσπαθήσουμε να τους αποφύγουμε μέχρι να σκοτεινιάσει; Να ελπίζουμε να μην βγει απόψε το φεγγάρι;»

«Ο χώρος απογείωσης ανοίγει» είπε ο Κόουλ με μάτια καρφωμένα στον γκρεμό. «Και οι τρεις μεγάλες εισοδοί».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι. «Θα φύγουμε όσο πιο μακριά μπορούμε από το Χείλος. Η σωσίβια λέμβος είναι λίγο πιο γρήγορη από το μεγάλο ουρανόπλοιο. Θα στρίψουμε προς το Ανατολικό Συννεφοτείχος. Είναι σχεδόν διπλάσια η απόσταση από το Δυτικό και θα έχουμε περισσότερο χώρο για ελιγμούς. Επιπλέον υπάρχουν πιο πολλά κάστρα προς τα εκεί».

«Πόσα μετράς ανατολικά μας;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Πέντε» απάντησε ο Τζέις.

«Έξι» είπε ο Τουίτς και έδειξε. «Μάλλον σου ξέφυγε το μικρό εκεί κάτω».

Ο Τζέις έσκυψε ανατολικά και μισόκλεισε τα μάτια. «Έχεις δίκιο, δεν το είδα εκείνο. Όχι πως έχει σημασία.

Κοντεύει να φτάσει στο συννεφοτείχος. Μέχρι να πάμε εκεί, θα έχει εξαφανιστεί».

«Πιστεύεις πως θα μπορούσαμε να κρυφτούμε σε κάποιο από τα κάστρα;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Ίσως αξίζει να το δοκιμάσουμε αν δεν έχουμε άλλη επιλογή» είπε η Μίρα. «Το πρόβλημα είναι πως οποιοδήποτε κάστρο είναι αρκετά ασφαλές για να μας κρύψει θα είναι και εύκολο να δεχτεί επίθεση. Μπορεί να καταλήξουμε εγκλωβισμένοι».

«Αν έχουν ένα σωρό ουρανόπλοια, μπορούν να μας εγκλωβίσουν και στον αέρα» είπε ο Κόουλ. «Ίσως κάποιο από τα κάστρα να έχει αμυντικούς μηχανισμούς, όπως οι καταπέλτες του Παρόνα».

«Ίσως αξίζει τον κόπο να το κοιτάξουμε» είπε ο Τζέις. «Αλλά μόνο επειδή έχουμε ελάχιστες επιλογές».

«Δε θα είναι εύκολο» είπε η Μίρα. «Συγγνώμη».

«Δε μας ανάγκασες να έρθουμε» είπε ο Τζέις.

«Γιατί να κινδυνέψεις για χάρη μου;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους και κοίταξε αλλού. «Δεν είχαν αποδείξεις ότι τους ανήκες. Έγινα έξαλλος στην ιδέα ότι θα σε έπαιρναν μακριά».

Ο Κόουλ αναρωτήθηκε αν πραγματικά δεν είχε καταλάβει η Μίρα πόσο πολύ την αγαπούσε ο Τζέις. Έδειχνε να μην έχει επίγνωση του τι συνέβαινε.

«Έγινες έξαλλος και γι' αυτό επιτέθηκες σε λεγεωνάριους και το έσκασες μαζί μας;» ρώτησε η Μίρα.

«Είμαι πολύ οξύθυμος» μουρμούρισε ο Τζέις.

«Αλήθεια ανήκες στον Μεγάλο Μορφοπλάστη;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Ποιος είσαι εσύ που σκαλίζεις μυστικά;» παραπονέθηκε η Μίρα.

Ο Τουίτς ανοιγόκλεισε νευρικά τα μάτια και γέλασε κοφτά. «Είμαι ένα από τα παιδιά που το έσκασαν μαζί σου και μπορεί να σκοτωθούν γι' αυτό. Απλώς αναρωτιέμαι αν είναι νόμιμη η απαίτησή τους».

«Ο Μέγας Μορφοπλάστης με γνωρίζει» είπε η Μίρα. «Δεν ήμουν ποτέ σκλάβά του. Δεν πρέπει να πω τίποτε παραπάνω. Θα μπορούσα να σας βάλω σε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο».

«Έρχεται το ουρανόπλοιο» είπε ο Κόουλ, παρακολουθώντας το *Βάλτισουρ*, το *Μπόροσουερ*, ακόμα και το χτυπημένο *Ντομίνγκο* να γλιστρούν από τα ανοίγματα του χώρου απογείωσης και να απομακρύνονται από τον γκρεμό.

«Τα πράγματα είναι ήδη δύσκολα» είπε ο Τζέις. «Το πιθανότερο να καταλήξουμε αιχμάλωτοι, νεκροί ή σε αιώνια πτώση. Τι σχέση έχει ο Μέγας Μορφοπλάστης μαζί σου;»

«Είναι μπερδεμένο» είπε η Μίρα. «Δεν είμαι στ' αλήθεια σκλάβά. Το σημάδι είναι αληθινό, το έχω όμως για κάλυψη. Ο Ντέρνι με βοηθούσε να κρύβομαι. Σου φτάνει αυτό;»

«Μάλλον, αφού μόνο αυτό θέλεις να πεις» είπε ο Τζέις. «Ήξερες εκείνο τον τύπο από τη Ζερόπολη, τον Τζο;»

«Δεν τον έχω ξαναδεί» είπε η Μίρα και έριξε μια ματιά στον Κόουλ. «Νομίζω πως ξέρει ποια είμαι».

«Το ελπίζω». Ο Τζέις γέλασε. «Μάλλον σκοτώθηκε για χάρη σου». Κοντοστάθηκε για μια στιγμή. «Ο Μέγας Μορφοπλάστης έστειλε τετρακόσιους λεγεωνάριους να σε βρουν. Αυτό είναι το πιο τρελό από όλα. Γιατί να κάνει κάτι τέτοιο για οποιονδήποτε;»

«Ηρθαν και για το Κάρναγκ» του θύμισε η Μίρα.

«Σωστά, μόνο που το Χείλος είναι αρκετά εκτός πορείας» είπε ο Τζέις. «Θα μπορούσαν να στείλουν μια μικρότερη ομάδα. Ηρθαν όμως και οι τετρακόσιοι. Γιατί;»

«Καλή ερώτηση» μουρμούρισε ο Τουίτς δαγκώνοντας το νύχι του αντίχειρα.

Η Μίρα τούς κοίταξε. «Η επίσκεψη της λεγεώνας σημαίνει πως έχω μπλέξει για τα καλά. Όσο λιγότερο ανακατευτείτε τόσο το καλύτερο. Το μυστικό μου δεν είναι αστείο. Θα μπορούσατε να γίνετε στόχοι για όλη σας τη ζωή».

«Το πιο πιθανό είναι να σκοτωθούμε όπως και να 'χει» είπε ο Τζέις. «Θα ήταν ωραία να ξέρουμε γιατί».

Η Μίρα αναστέναξε. «Εντάξει. Ακούστε τη σύντομη εκδοχή. Ο Μέγας Μορφοπλάστης είναι ένα τέρας. Ξέρω μερικά πράγματα για τον θάνατο των πέντε θυγατέρων του. Εκείνος τον σχεδίασε. Έχει διαπράξει φόνο και δεν έχει πάθει τίποτα. Μπορώ μάλιστα να το αποδείξω. Θα έκανε οτιδήποτε προκειμένου να μη μαθευτεί αυτό το μυστικό».

«Μιλάς σοβαρά, έτσι;» είπε ο Τζέις έκπληκτος.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Τετρακόσιους λεγεωνάριους σοβαρά».

Όλοι έμειναν αμίλητοι για αρκετή ώρα.

«Τα ουρανόπλοια εξαπλώνονται» ανέφερε ο Τουίτς. «Έχουν κατεβάσει όλες τις σωσίβιες λέμβους. Έρχονται προς τα εδώ, αλλά ταυτόχρονα μας εμποδίζουν να υποχωρήσουμε στο Χείλος».

«Μπορούμε να συνεχίσουμε να πετάμε μακριά από το Χείλος;» ρώτησε ο Κόουλ. «Μοιάζει να συνεχίζεται ίσαμε το άπειρο».

«Ίσως» είπε ο Τζέις σκυθρωπός. «Δεν μπορούμε. Αν απομακρυνθούμε πολύ από το Χείλος, ο ουρανός δε θα μπορεί πια να μας κρατήσει. Το ίδιο θα συμβεί αν ανεβούμε πολύ ψηλά, αν κατεβούμε πολύ χαμηλά ή πάμε προς την ενδοχώρα. Δεν αλλάζει αμέσως η κατάσταση. Θα νιώσουμε τη λέμβο να γλιστρά όταν θα απομακρυνθούμε πολύ, πέρα από εκεί που φτάνουν τα κάστρα, κοντά στο τέλος των συννεφοτειχών».

«Έχουν τέλος τα συννεφοτείχνη;» αναφώνησε ο Κόουλ. «Μπορούμε να πάμε γύρω τους;»

«Το ουρανόπλοιο δεν μπορεί να λειτουργήσει τόσο μακριά» είπε ο Τουίτς. «Δεν υπάρχει τρόπος να περάσουμε πάνω, κάτω ή γύρω από τα συννεφοτείχνη».

Ο Κόουλ σκυθρώπιασε. «Είμαστε εγκλωβισμένοι».

«Περίπου» συμφώνησε ο Τζέις.

«Λες να καταφέρουμε να τους ξεφύγουμε μέχρι να σκοτεινιάσει;» αναρωτήθηκε ο Κόουλ.

Ο Τζέις κοίταξε το ουρανόπλοιο που πλησίαζε. «Θα το μάθουμε σύντομα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Συννεφοτείχος

Καθώς ο ήλιος βυθιζόταν στο Δυτικό Συννεφοτείχος, ο Τζέις προσπαθούσε να κρατήσει το *Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ* μακριά από το σμήνος ουρανόπλοιων που πλησίαζε με τρία μεγάλα σκάφη και επτά σωσίβιες λέμβους. Το σχέδιο να ξεφύγουν από τη λεγεώνα με λέμβο φάνταζε όλο και χειρότερο, καθώς η επίμονη αρμάδα απέκλειε κάθε προσπάθεια να αναδιπλωθούν και τους παρέσερνε μακριά από το Χείλος, προς το αδιέξοδο του Ανατολικού Συννεφοτείχους.

Απ' όσο μπορούσε να δει ο Κόουλ, στα ουρανόπλοια βρίσκονταν κυρίως ένστολοι λεγεωνάριοι με επιδρομείς στον έλεγχο του σκάφους και σε μερικά από τα όπλα των μεγαλύτερων σκαφών. Τα ουρανόπλοια που τους καταδίωκαν κινούνταν με ανελέητο συντονισμό και ανέβαιναν όποτε ανέβαιναν εκείνοι ή έπεφταν όταν βουτούσαν, στριμώχνοντάς τους σε μια γωνιά δίχως ευκαιρία διαφυγής.

Ο Κόουλ και οι υπόλοιποι είχαν ελέγξει τα κάστρα που μπορούσαν να προσεγγίσουν και που ήταν μπροστά από τα υπόλοιπα ουρανόπλοια. Ένα ήταν κατασκευασμένο από

μαύρο μέταλλο και έμοιαζε με σίγουρη παγίδα θανάτου. Ένα άλλο είχε γίνει συντρίμμα και δεν πρόσφερε καμία σχεδόν κάλυψη. Ένα τρίτο ήταν καμωμένο από κρύσταλλο, που δεν άφηνε ούτε αυτό ευκαιρία να κρυφτούν κάπου. Με τα ουρανόπλοια να τους ακολουθούν αμείλικτα, δεν είχαν χρόνο για σχέδια. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν είναι να πετούν και να εύχονται να πέσει το σκοτάδι.

Το Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ έστριψε απότομα πέρα από το Χείλος και άρχισε να τρέμει. Έχασε ύψος και έγειρε δεξιά. Ο Τζέις έστριψε το μικρό σκάφος προς το μακρινό Χείλος. «Αν πάμε πιο έξω, θα πέσουμε».

Ο Κόουλ κοίταξε στο σημείο που είχε χαθεί ο ήλιος, πίσω από το Δυτικό Συννεφοτείχος. Εκείνη η πλευρά του ουρανού ήταν ακόμη βαμμένη κόκκινη και πορτοκαλί. Θα περνούσε άλλη μία ώρα σχεδόν πριν πέσει πραγματικά το σκοτάδι. Έριξε μια ματιά στα άλλα σκάφη που πλησίαζαν και δεν άφηναν περιθώρια διαφυγής.

«Μας έχουν στο χέρι» είπε ο Κόουλ. «Δεν έχουμε αρκετό χώρο να το σκάσουμε μέχρι να σκοτεινιάσει. Πρέπει να προσπαθήσουμε να περάσουμε ανάμεσά τους».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι. «Αν περάσουμε ανάμεσά τους, θα μας περικυκλώσουν. Θα μας αποκλείσουν. Έχουν γάντζους και μπόλικά όπλα. Δεν έχουμε καμία πιθανότητα να περάσουμε ανάμεσά τους».

«Δίκιο έχει» είπε ο Τουίτς βρέχοντας τα ξερά του χείλη. «Η αποφυγή κινδύνων είναι η ειδικότητά μου. Δε θα πετύχουμε αν περάσουμε ανάμεσά τους».

Το Ανατολικό Συννεφοτείχος πλησίαζε απειλητικότερα από κάθε άλλη φορά. Αδιαπέραστα σκοτεινό και αφύσικα επίπεδο, το συννεφένιο ανάχωμα έφτανε από ψηλά ίσαμε

χαμηλά, από δεξιά ίσαμε αριστερά. Ο Κόουλ έσφιξε το τόξο του. Κανένα από τα υπόλοιπα οχήματα δεν ήταν αρκετά κοντά για να το χτυπήσει με βέλος, το πλησιέστερο όμως δεν απείχε και πολύ από το πεδίο βολής του. «Έχουμε περίπου δέκα λεπτά ακόμη περιθώριο να ξεφύγουμε».

«Τουίτς» είπε ο Τζέις. «Τι άλλο μπορούμε να δοκιμάσουμε;»

«Θέλουν τη Μίρα» είπε ο Τουίτς χτυπώντας γοργά τα δάχτυλα στο γόνατό του. «Ίσως μπορούμε να τους ξεγελάσουμε. Αν απειλήσουμε να πετάξουμε μέσα στο συννεφοτείχος, ίσως οπισθοχωρήσουν».

«Να προσπαθήσουμε να τους καθυστερήσουμε μέχρι να σκοτεινιάσει;» ρώτησε η Μίρα.

«Αξίζει να το δοκιμάσουμε» είπε ο Τζέις. «Εκτός αν έχει κανείς άλλος διαφορετική ιδέα».

Ο Κόουλ δεν έβλεπε να υπάρχει άλλη λύση. Αν δοκίμαζαν να περάσουν ανάμεσα στους διώκτες τους, δε θα τα κατάφερναν. Αν δοκίμαζαν να επιτεθούν, θα ήταν ακόμα χειρότερα. Η μόνη επιλογή ήταν να συνεχίσουν να πετούν προς το συννεφοτείχος.

«Κι αν το καταλάβουν ότι μπλοφάρουμε;» ρώτησε ανήσυχος ο Κόουλ.

Ο Τζέις σκυθρώπιασε. «Δεν υπάρχει διαφυγή. Αν αγνοήσουν την μπλόφα μας και δεν πετάξουμε μέσα στο συννεφοτείχος, θα μας αρπάξουν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα».

«Δε θα καταφέρουμε τίποτα, αν δεν το κάνουμε σωστά» είπε ο Τουίτς.

«Αν πετάξουμε μέσα στο συννεφοτείχος, θα σκοτωθούμε» είπε ο Κόουλ. «Τουλάχιστον αν μας πιάσουν έχουμε μια πιθανότητα να ζήσουμε».

«Εγώ μπορεί να ζήσω» είπε η Μίρα. «Για λίγο. Σαν φυλακισμένη. Θα θέλουν να με ανακρίνουν – για να προσπαθήσουν να μάθουν τι ξέρω και σε ποιον το έχω πει. Εσείς είστε φυγάδες σκλάβοι. Ο Τζέις χτύπησε μερικούς στρατιώτες. Ο Κόουλ έριξε σε αξιωματικό. Όλοι σας με βοηθήσατε. Ξέρουν ότι θα μπορούσα να μοιραστώ μαζί σας το μυστικό μου. Θα σας εκτελέσουν».

«Δεν ξέρουμε ότι αν μπούμε στο συννεφοτείχος θα σκοτωθούμε» είπε αργά ο Τουίτς. «Ξέρουμε απλώς ότι κανείς δεν έχει γυρίσει πίσω».

«Είναι τρελό αυτό που λες» είπε ο Τζέις.

«Αλήθεια;» είπε ο Τουίτς χτυπώντας τους κόμπους των δαχτύλων του μεταξύ τους. «Δε θα μας ακολουθήσουν εκεί μέσα. Θα μπορούσαμε να μπούμε λίγο μόνο μέσα, όσο χρειάζεται για να μη φαινόμαστε. Το ένστικτό μου λέει πως είναι καλύτερο από το να τους αφήσουμε να μας πιάσουν».

«Πρώτα όμως θα προσπαθήσουμε να τους ξεγελάσουμε» ξεκαθάρισε ο Κόουλ.

«Φυσικά» είπε η Μίρα. «Αν συνεχίσουν όμως να έρχονται καταπάνω μας, θα καλυφτούμε μέσα στο συννεφοτείχος. Κι αν δεν μπορέσουμε να ξαναβγούμε, θα προσπαθήσουμε να βγούμε ζωντανοί από αυτό».

Ο Τζέις γέλασε πικρόχολα. «Αφού θα πεθάνεις, κάνε τουλάχιστον κάτι πολύ, μα πάρα πολύ νλίθιο».

Ο Κόουλ έριξε μια ματιά στο πλάι της σωσίβιας λέμβου, προς το απέραντο κενό. Κανείς τους δεν είχε αλεξίπτωτα – δεν είχαν προλάβει να τα αρπάξουν. Κοίταξε μπροστά του

το επιβλητικό συννεφοτείχος. Τι κινδύνους έκρυβε; Θα τους διέλυε σε άτομα; Μήπως έκρυβε θανατηφόρα τέρατα; Ή μήπως υπήρχε κάποια άλλη εξήγηση για το γεγονός ότι κανείς δεν επέστρεφε από αυτό; Μήπως ήταν μια μονόδρομη πύλη για κάποιον άλλο τόπο;

Το συννεφοτείχος ερχόταν όλο και πιο κοντά – το ίδιο και το ουρανόπλοιο. Ο Κόουλ είχε το τόξο έτοιμο. Το *Βάλτσουρ* βρισκόταν μάλλον σε απόσταση βολής, όπως και οι δύο από τις σωσίβιες λέμβους. Πολλοί από τους λεγεωνάριους είχαν τόξα. Αν άρχιζαν να ρίχνουν όλοι, ο Κόουλ αμφέβαλλε αν θα έβγαιναν ζωντανοί.

Η Μίρα σηκώθηκε όρθια. «Φύγετε από κοντά μας!» φώναξε. «Αφήστε μας ήσυχους, αλλιώς θα μπορούμε στο συννεφοτείχος!»

Κάποιος από το *Βάλτσουρ* άρχισε να φωνάζει. Είχε γκρίζα μαλλιά και μεγάλη μύτη. «Προτιμούμε να σας πιάσουμε ζωντανούς, παιδί μου, δεν μπορούμε όμως να κάνουμε τίποτα αν θελήσετε να αφανιστείτε. Κάνετε ό,τι πρέπει να κάνετε».

«Οδήγησέ μας μέσα» μουρμούρισε η Μίρα. «Γρήγορα».

«Είσαι σίγουρη;» ψιθύρισε ο Τζέις. «Ακόμα κι αν σκοτώσουν εμάς, εσύ μπορεί να ζήσεις».

«Δεν είμαι και τόσο σίγουρη» είπε η Μίρα. «Θα το διακινδυνέψω με το συννεφοτείχος. Μην τους αφήσεις να μας πλησιάσουν πολύ. Προχώρα».

Με τα δάχτυλα σφιγμένα στο τόξο, ο Κόουλ έριξε μια ματιά στο συννεφοτείχος. Απείχε λιγότερο από ένα λεπτό. Όσο περισσότερο πλησίαζαν το ομιχλώδες εμπόδιο τόσο ξεκάθαρο γινόταν πως δεν ήταν απόλυτα επίπεδο – μια αδιόρατη υγρασία στην επιφάνεια αιχμαλώτιζε τη λάμψη

του δειλινού. Να σήμαινε άραγε αυτό πως υπήρχε κάποιο θολό κενό πριν από το πραγματικό συννεφοτείχος, ένα μέρος που θα μπορούσαν να κρυφτούν;

«Μην είστε ανόητοι!» φώναξε ο άντρας από το Βάλτισουρ. «Δε θέλετε να υποστείτε φριχτό θάνατο μέσα σε εκείνο το σκοτάδι. Αν έρθεις σε μένα, Μίρα, θα αφήσω τους τρεις σκλάβους που σε βοήθησαν να ζήσουν».

«Δε σε πιστεύω» φώναξε η Μίρα.

«Είμαι ο διοικητής Ρενιέρ, υψηλόβαθμος αξιωματικός της λεγεώνας» αποκρίθηκε δυνατά ο άντρας. «Έχω τη δύναμη να κλείσω μια τέτοια συμφωνία. Ορκίζομαι στο αξίωμά μου και την καλή μου φήμη, με μάρτυρες όσους βρίσκονται εδώ, ότι οι τρεις σύντροφοί σου θα επιστραφούν αβλαβείς στον αφέντη τους αν δώσεις τέλος σε αυτή την τρέλα και παραδοθείς».

Με τα χέρια να σφίγγουν το στέρνο της, η Μίρα κοίταξε τους άλλους.

«Μην παραδοθείς για μένα» είπε ο Τζέις, εξακολουθώντας να οδηγεί τη λέμβο με όλη την ταχύτητα προς το συννεφοτείχος.

«Ούτε για μένα» είπε ο Κόουλ χωρίς να είναι σίγουρος ότι το εννοούσε απόλυτα.

«Από σένα εξαρτάται» είπε ο Τουίτς.

Η Μίρα έσμιξε τα φρύδια και κάρφωσε το βλέμμα κάτω. «Είμαι έτοιμη να το διακινδυνέψω, δεν είναι όμως δίκαιο να αναγκάσω και τους τρεις σας να το κάνετε».

«Σε δουλεύει» είπε ο Τζέις. «Μην τον αφήσεις να μας χρησιμοποιήσει εναντίον σου. Αν παραδοθείς για μένα, ορκίζομαι πως θα πηδήσω. Άλλωστε μπορεί να λείψαμε. Ποιος ξέρει; Ίσως επιζήσουμε μέσα στο

συννεφοτείχος. Ξέχασέ μας. Κάνε αυτό που θέλεις να κάνεις».

«Όχι, ευχαριστώ!» φώναξε η Μίρα.

«Σταματήστε τους!» βρυχήθηκε ο διοικητής Ρενιέρ.
«Σταματήστε τους όποιο και να είναι το τίμημα!»

Τεράστιοι γάντζοι πέταξαν στον αέρα, τρεις από το *Βάλτσουρ* και ένας από τη λέμβο. Ο ένας αστόχησε. Ο Τζέις κλότισσε άλλον ένα που θα είχε προσγειωθεί στην πρύμνη και τον πέταξε έξω από τη λέμβο. Δύο έπεσαν μέσα στη λέμβο και σφηνώθηκαν στο πλάι, κόβοντας αμέσως την ταχύτητά τους και κάνοντάς τους να στρίψουν.

Ο Κόουλ πέταξε το τόξο και τράβηξε το Σπαθί Άλματος. Έκοψε ένα από τα σχοινιά που ήταν δεμένο στον γάντζο. Η Μίρα έκοψε το άλλο.

Όλα τα σκάφη πλησίαζαν με μέγιστη ταχύτητα. Κι άλλοι γάντζοι ακολούθησαν. Ο Κόουλ χτύπησε έναν στον αέρα με το σπαθί του. Ο Τουίτς άρπαξε επιδέξια άλλον ένα και τον πέταξε έξω. Κάποιοι δεν έφτασαν ως τη λέμβο. Όταν ένας κατάφερε να πιαστεί ξανά στο σκαρί, η Μίρα έκοψε αμέσως το σχοινί.

«Ηλίθιοι!» φώναξε ο διοικητής Ρενιέρ.

Ο Κόουλ έριξε μια ματιά πίσω του και είδε τη θολή επιφάνεια του συννεφοτείχους γύρω στα πέντε δευτερόλεπτα μακριά. Έτσι θα πέθαινε; Θα πονούσε; Θα το καταλάβαινε ότι είχε σκοτωθεί; Έλπιζε ότι θα κρύβονταν και θα περίμεναν στην άκρη του συννεφένιου αναχώματος μέχρι να πέσει το σκοτάδι.

Κοίταξε ξανά προς το *Βάλτσουρ*, όπου ο διοικητής Ρενιέρ είχε το χέρι απλωμένο προς το μέρος τους, με πρόσωπο παραμορφωμένο από πανικό κι οργή. Συνειδητοποίησε

πως για το Σπαθί Άλματος το *Βάλτισουρ* δεν απείχε πολύ. Κι αν το διακινδύνευε με τους λεγεωνάριους; Όχι, δε θα τέλειωνε καλά κάτι τέτοιο. Αν έχαναν τη Μίρα, θα τον χρησιμοποιούσαν για παραδειγματισμό.

Η Μίρα και ο Τουίτς τράβηξαν κάτω τον Κόουλ. Μόνο τότε κατάλαβε ότι κανείς από τους άλλους δεν ήταν πια όρθιος. Προετοιμάζονταν. Έβαλε το σπαθί στο θηκάρι και ακολούθησε το παράδειγμά τους.

«Κρατηθείτε!» φώναξε ο Τζέις. «Ξεκινάμε!»

Η πλώρη του *Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ* διαπέρασε την ομίχλη. Όλα έγιναν θολά. Ο Κόουλ μόλις που ξεχώριζε τη Μίρα δίπλα του. Ένα λεπτό αργότερα τους τύλιξε υγρό σκοτάδι. Ο Κόουλ κοίταξε πίσω, μα δεν έβλεπε πια έξω από το συννεφοτείχος. Δεν έβλεπε ούτε τα ίδια του τα χέρια.

«Στρίψε!» είπε ο Τουίτς μες στο σκοτάδι. «Κόψε ταχύτητα! Δεν πρέπει να μπούμε πολύ βαθιά!»

«Προσπαθώ» είπε ο Τζέις με φωνή που έβγαине με δυσκολία. «Δεν ανταποκρίνεται».

Η ταχύτητά τους αυξανόταν. Νοτισμένος αέρας σφύριζε στα αυτιά τους. Η σωσίβια λέμβος αναπήδησε και τραντάχτηκε.

«Κρατηθείτε!» είπε η Μίρα.

Ο Κόουλ έσφιξε την κουπαστή της βάρκας και έμεινε σκυφτός, σφηνωμένος στην πιο ασφαλή θέση που μπορούσε να βρει. Ο άνεμος μετατράπηκε σε υγρή καταιγίδα που βρυχιόταν στα αυτιά του. Η σωσίβια λέμβος τρανταζόταν, τινάζόταν, αναπηδούσε. Ήταν σαν να βρίσκονταν σε αγωνιστικό έλκνηθρο δίχως διαδρομή ή τέρμα.

Κι αν έπεφτε; Θα έκανε τούμπες στο υγρό σκοτάδι ώσπου να πεθάνει της πείνας; Θα ήταν διαφορετική η μοίρα του αν συνέχιζε να κρατιέται από την κουπαστή;

Η λέμβος βούτηξε ορμητικά μπροστά. Του φάνηκε πως τώρα δε στροβιλίζονταν τόσο. Ο Κόουλ έβλεπε μόνο σκοτάδι. Τα ρούχα και τα μαλλιά του είχαν μουσκέψει από την υγρασία. Σαν να άκουσε τον Τζέις να φωνάζει, οι λέξεις όμως έσβησαν μες στην καταιγίδα. Το Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ τρανταζόταν και έτριξε.

Τότε το πυκνό σκοτάδι άρχισε να διαλύεται, χωρίς όμως η λέμβος να χάνει την ταχύτητά της.

Με μάτια μισόκλειστα στον υγρό άνεμο, ο Κόουλ πρόσεξε ένα κάστρο πέρα στο λυκόφως περιστοιχισμένο από άπλετο χώρο με τείχη και φράχτες, πηγές και αγάλματα, δέντρα και πρασινάδες.

Τα μάτια του κατέγραψαν το ανακουφιστικό θέαμα σαν σε αστραπή, αφού αμέσως μετά η μύτη της λέμβου βούτηξε προς τα κάτω σε έναν στρόβιλο σαν χωνί, που έχασκε μεγαλύτερο από γήπεδο ποδοσφαίρου. Ήταν σαν να έβλεπε το εσωτερικό ενός ανεμοστρόβιλου που τους ρουφούσε ουρλιάζοντας κάτω, κάτω, κάτω, μέσα στο απέραντο σκοτάδι. Έλικες ατμού από το πίσω μέρος του συννεφοτείχους κυλούσαν στο χαοτικό χωνί μαζί με το Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ.

Ο Τζέις ήταν όρθιος και τραβούσε τους μοχλούς. «Δεν κάνει πίσω!» φώναξε απεγνωσμένα, με πρόσωπο αναψοκοκκινισμένο από την προσπάθεια.

Με ορμή πυραύλου τώρα, η σωσίβια λέμβος άγγιξε το χείλος του χωνιού και άρχισε να κατεβαίνει προς το πελώριο στόμα διαγράφοντας κύκλους. Ο Κόουλ κοίταξε γύρω του σαν τρελός, μα δεν έβλεπε πουθενά διαφυγή.

Ήταν ήδη πολύ χαμηλά για να φαίνεται το κάστρο. Με κάθε περιστροφή η λέμβος βυθιζόταν όλο και πιο πολύ στο χωνί. Παρά το τεράστιο μέγεθος του κύκλου που διέγραφαν, κινούνταν αρκετά γρήγορα για να νιώσουν την πανίσχυρη δύναμη της επιτάχυνσης βαρύτητας που προκαλούσε το ατέλειωτο στριφογύρισμά τους.

Η Μίρα ούρλιαξε κάτι και ο Τζέις φώναξε κάτι άλλο, μα τα λόγια τους χάθηκαν στην какоφωνία του ανέμου και του νερού που στροβιλίζονταν. Μαζί τους κατέβαιναν και άλλα πράγματα, αγκάλιαζαν τα θολά τείχη της ατέλειωτης δίνης – μια καταστραμμένη άμαξα, ένα περίτεχνο χαλί, μια βαλσαμωμένη τίγρη, ένας σωρός από ξύλα, ένα χάλκινο μπανάκι πουλιών. Κάποια έδειχναν να αντέχουν, ακόμα και να ανυψώνονται, η σωσίβια λέμβος όμως ακολουθούσε μοιρολατρικά την καθοδική πορεία της.

Εντελώς απροειδοποίητα το *Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ* χτύπησε πάνω σε μια πελώρια καμπάνα εκκλησίας, που διέλυσε την πλώρη αφήνοντας ένα μουντό γκονγκ. Η σύγκρουση πέταξε τον Τζέις από το πλάι της λέμβου μέσα στον ζοφερό λαιμό του χωνιού.

Ο Τουίτς πήδησε αμέσως από τη βάρκα και στην πλάτη του πρόβαλαν φτερά. Βούτηξε πίσω από τον Τζέις και τον έπιασε τη στιγμή που ετοιμαζόταν να ενωθεί με το φρενιασμένο τείχος του στροβίλου. Με τα φτερά να χτυπούν, χάνοντας σιγά σιγά ύψος, ο Τουίτς έσπρωξε τον Τζέις προς το κέντρο του χωνιού. Η σωσίβια λέμβος άφησε πίσω τα δυο αγόρια καθώς συνέχιζε να ακολουθεί το τρελό στροβίλισμα της δίνης.

«Το είδες αυτό;» ούρλιαξε ο Κόουλ στη Μίρα.

Ούτε τον άκουσε ούτε τον κατάλαβε. Φώναζε κάτι και έδειχνε τον πυθμένα της λέμβου. Ο Κόουλ κοίταξε εκεί

που έδειχνε και είδε το άνοιγμα στο κύτος που έτρεμε και μεγάλωνε.

«Οχ, όχι» πρόλαβε να πει πριν ανοίξει το *Φέαρ-Γουέδερ Φρεντ* στη μέση και τιναχτούν τα δυο κομμάτια μακριά. Για μια στιγμή έμεινε να γλιστρά στον αέρα, με το τόξο να αιωρείται μπροστά του. Το άρπαξε πριν προλάβει να τον παρασύρει η εκρηκτική κίνηση του τοιχώματος της δίνης.

Ένωσε την ανάσα να ξεριζώνεται από τα σωθικά του. Όταν προσπάθησε να αναπνεύσει, ο ατμός πλημμύρισε τα ρουθούνια του και άρχισε να βήχει πνιγμένος. Γυρνούσε και ξαναγυρνούσε σαν σέρφερ που είχε πέσει σε τσουνάμι. Ο ορυμαγδός ήταν εκκωφαντικός, ο άνεμος και το νερό τον τύφλωναν. Ό,τι κίνηση κι αν έκανε ήταν ανώφελη – βρισκόταν στο απόλυτο έλεος του αχανούς στροβίλου.

Σφίγγοντας το χέρι πάνω στη μύτη και το στόμα, ο Κόουλ κατάφερε να φιλτράρει τον αέρα για να πάρει μερικές κοφτές, σύντομες ανάσες. Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν σε σχέση με τους υπόλοιπους ή με οτιδήποτε άλλο. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι κινούνταν πάρα πολύ γρήγορα. Αν συγκρουόταν με την καμπάνα ή κάποιο κομμάτι της λέμβου, θα σκοτωνόταν.

Μπερδεύτηκε μέσα σε ένα δίκτυ. Βρισκόταν παντού γύρω του και τον έσφιγγε δυνατά. Όσο τον έσφιγγε, τον τραβούσε μακριά από το τείχος του στροβίλου στο κενό στο κέντρο.

Πηγαίνοντας πέρα δώθε σαν εκκρεμές, ο Κόουλ κοιτούσε μπερδεμένος τη δίνη στο απύθμενο πηγάδι του σκότους κάτω από τα πόδια του. Ο θόρυβος ήταν τρομερός, σαν χορωδία από δαιμόνια, κι έκανε το στήθος του να πάλλεται και το κεφάλι του να δονείται. Δεν ήταν ένας απλός ανεμοστρόβιλος, μια απλή δίνη, ένας κοινός τυφώνας.

Ήταν ο κοσμικός οχετός που ρουφούσε κάθε πραγματικότητα στο αιώνιο τίποτα.

Κοίταξε ψηλά και ανακάλυψε ότι το δίκτυ του κρεμόταν από μια ιπτάμενη μηχανή που έμοιαζε με έντομο. Ήταν κάτι σαν μέλισσα και σκαθάρι. Η κίνηση των φτερών της μόλις που ξεχώριζε. Παρόλο που ήταν φτιαγμένη από ασημόχρωμο μέταλλο, ένα μωσαϊκό από κελύφη σαλιγκαριών, χρωματιστό γυαλί και μακαρόνια στόλιζε μεγάλο μέρος της επιφάνειάς της.

Ο Κόουλ τέντωσε τον λαιμό του καθώς το δίκτυ συνέχισε να ταλαντεύεται και ανακάλυψε πως άλλες τρεις ιπτάμενες μηχανές είχαν περισυλλέξει τη Μίρα, τον Τζέις και τον Τουίτς στα δικά τους δίκτυα. Άδεια δίκτυα κρέμονταν από άλλες δύο ιπτάμενες μηχανές. Δεν ήταν πολύ πιο μεγάλες από έναν άνθρωπο. Ο Κόουλ δεν έβλεπε κανένα να τις πιλοτάρει ή να τις ελέγχει με άλλο τρόπο. Πέρα από τα φτερά οι μηχανές δεν έμοιαζαν ιδιαίτερα αληθινές. Τα μάτια ήταν μπρούτζινοι δακτύλιοι.

Αφού συγκεντρώθηκαν στο κέντρο της δίνης, οι ιπτάμενες μηχανές άρχισαν να ανυψώνονται μαζί. Οι σύντροφοι του Κόουλ δεν έδειχναν να είναι και τόσο άνετα μέσα στα δίκτυα τους – η Μίρα ήταν κουλουριασμένη, ο Τουίτς διπλωμένος στο πλάι και ο Τζέις πάλευε να γυρίσει ίσια.

Ο Κόουλ κατάλαβε πως ήταν κι εκείνος λίγο ανάποδα, με το μεγάλο μέρος του βάρους του να πέφτει στον αριστερό ώμο και στο πλάι. Πιάστηκε από το δίκτυ και προσπάθησε να γυρίσει. Οι προσπάθειες τον έκαναν να ταλαντεύεται χωρίς ιδιαίτερο αποτέλεσμα, αφού το δίκτυ ήταν πολύ σφιχτό για να κινηθεί.

Παρά την άβολη στάση τους, έδειχναν να χαίρονται που έβλεπαν ο ένας τον άλλο. Μάλλον ήταν έκπληκτοι που ήταν ζωντανοί. Ο Κόουλ ήταν σίγουρα. Είχε νομίσει πως ήρθε το τέλος του όταν έκανε εκείνη την τούμπα στον ανεμοστρόβιλο. Προσπάθησε να ρωτήσει τι συνέβαινε, του φώναζαν κι εκείνοι διάφορα, τίποτα όμως δεν ακουγόταν μες στο άγριο ουρλιαχτό της δίνης.

Οι ιπτάμενες μηχανές ανυψώνονταν σταδιακά πάνω από το στόμα του ανεμοστρόβιλου. Ανέβαιναν ευθεία για αρκετή ώρα πριν απομακρυνθούν από το συννεφοτείχος. Στον ουρανό που σκοτεινίαζε πρόβαλαν αστέρια. Μπροστά στο φρενιασμένο στόμα του σίφουνα εμφανίστηκε ξανά το κάστρο με αρκετά παράθυρα φωτισμένα και πλήθος σκοτεινά.

Ποιος ζούσε στο κάστρο; Ήταν οι άνθρωποι που έλεγχαν τις ιπτάμενες μηχανές; Όποιοι κι αν ήταν, δεν μπορεί να ήταν χειρότεροι από τον θάνατο στη δίνη, έτσι;

Οι ιπτάμενες μηχανές κινήθηκαν προς το κάστρο πετώντας πιο χαμηλά καθώς πλησίαζαν τον άπλετο χώρο. Το μέρος θύμιζε στον Κόουλ το Χείλος – σύννεφα και ουρανός μέχρι που ξεκινούσε ξαφνικά το έδαφος.

Καθώς υποχωρούσε η οχλοβοή του ανεμοστρόβιλου, ο Κόουλ φώναξε ξανά στη Μίρα: «Πού είμαστε;».

Εκείνη τον κοίταξε με αβεβαιότητα. «Είμαστε εκτός χάρτη. Δε θα 'πρεπε να βρίσκεται εδώ αυτό». Ούρλιαζε, όμως μόλις που ακουγόταν.

Ο Τζέις τους έγνεψε να κοιτάξουν μπροστά.

Σε ένα πλατύ λιβάδι από κάτω περίμενε μια ανθρώπινη μορφή περιστοιχισμένη από τραχείς, χοντροκομμένους γίγαντες. Καθώς πλησίαζαν κατάλαβαν ότι η μορφή ήταν

μια γυναίκα και οι γίγαντες ήταν καμωμένοι από ακατέργαστη, διαβρωμένη πέτρα, σαν αυτές που έβρισκε κανείς στην ακροθαλασσιά. Οι γίγαντες σχημάτιζαν κύκλο και οι ιπτάμενες μηχανές αιωρήθηκαν στο κέντρο του.

Οι μηχανές έριξαν ταυτόχρονα τα δίχτυα τους. Ο Κόουλ έπεσε και προσγειώθηκε αδέξια με το πλάι στο κοντοκομμένο γρασίδι. Άρχισε να παλεύει με το δίχτυ προσπαθώντας να ελευθερωθεί.

«Μείνε ακίνητος» απαίτησε με σκληρή φωνή η γυναίκα. Πλησίασε με τα χέρια στη μέση. Τα μαλλιά της ήταν δεμένα σφιχτά πίσω, τα χαρακτηριστικά της σκληρά, τα φρύδια της ήταν έντονα και η γραμμή του σαγονιού αδρή. Λείες μαύρες μπότες έφταναν ως τα γόνατα και ένα μακρύ λεπτό σπαθί κρεμόταν στο πλευρό της. «Εδώ είναι ιδιωτικός χώρος. Οι ξένοι δεν είναι ευπρόσδεκτοι. Οι ζωές σας εξαρτώνται από τις απαντήσεις σε δύο ερωτήσεις: Ποιοι είστε και τι κάνετε εδώ;»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Έιζια και Λίαμ

Ο Κόουλ κοίταξε τη γυναίκα μέσα από το δίχτυ. Τι έπρεπε να της πει; Δίσταζε, όπως και οι άλλοι. Στάθηκε μπροστά του και τον αγριοκοίταξε.

«Μην πεις ψέματα» είπε ψυχρά. «Θα το καταλάβω. Λέγε λοιπόν».

«Είμαι ο Κόουλ» της είπε. «Δεν είμαι από εδώ. Από τις Παρυφές, εννοώ. Ήρθα για να βοηθήσω τους φίλους μου που τους απήγαγαν, με πήραν όμως για σκλάβο και με πούλησαν στους Κουρσάρους των Ουρανών. Από εκείνους δραπετεύα μαζί με φίλους».

«Εσύ» είπε η γυναίκα πλησιάζοντας τον Τουίτς «δεν είσαι αυτό που δείχνεις».

Ο Κόουλ παρατήρησε ότι τα φτερά του είχαν εξαφανιστεί. Να ήταν λοιπόν αυτό το ιδιαίτερο αντικείμενό του; Τα φτερά;

«Όχι» είπε ο Τουίτς. «Είμαι από το Ελογουίρ. Με πήραν κι εμένα σκλάβο».

«Πώς επανέρχεσαι στην πραγματική σου μορφή;»
επέμεινε εκείνη.

«Έχω ένα δαχτυλίδι».

«Κι εσύ;» ρώτησε τον Τζέις.

«Τι σε νοιάζει εσένα;» αποκρίθηκε ο Τζέις.

«Είστε όλοι καταπατητές» φώναξε απότομα εκείνη. «Εγώ
αναλαμβάνω κάθε εισβολέα».

«Έχεις όνομα;» ρώτησε ο Τζέις.

«Έχω τρία – Δικαστής, Ένορκος και Εκτελεστής.
Απάντησέ μου, αλλιώς χάθηκες. Ποιος είσαι; Γιατί ήρθες
εδώ;»

Ο Τζέις αναστέναξε απρόθυμα. «Ήμουν σκλάβος από τότε
που θυμάμαι τον εαυτό μου. Δε γνώρισα ποτέ τους γονείς
μου. Με πούλησαν στους Κουρσάρους των Ουρανών γιατί
οι ιδιοκτήτες μου με μισούσαν. Το έσκαγα μαζί με αυτούς
εδώ».

«Δραπετεύατε μέσα στο συννεφοτείχος; Δεν ξέρετε
τίποτα;»

«Μας είχαν στριμώξει» είπε ο Τζέις.

Εκείνη κούνησε κοφτά το κεφάλι και πλησίασε τη Μίρα.
«Κι εσύ;»

«Μάλλον το έχεις ήδη μαντέψει» είπε η Μίρα.

«Δεν μπορώ» είπε η γυναίκα. «Δεν είσαι αυτό που
δείχνεις. Έχεις δύναμη μορφοπλαστική μέσα σου. Κάτι
που δεν μπορώ πραγματικά να προσδιορίσω. Και
δαισθάνομαι πως κρύβεις κάποια δύναμη πέρα από
αυτό».

«Είσαι μορφοπλάστρια;»

Αχνό ειρωνικό χαμόγελο στράβωσε το χείλι της. «Δεν έχεις συναντήσει ποτέ αντάξιά μου».

«Κάνω λίγη μορφοπλαστική» είπε η Μίρα. «Ίσως αυτό να διαισθάνθηκαν».

«Αν αποφεύγεις τις ερωτήσεις μου χάθηκαν» είπε η γυναίκα και κροτάλισε τα δάχτυλά της.

Ένας από τους πέτρινους γίγαντες χτύπησε τα πόδια στο έδαφος και ύψωσε την άμορφη γροθιά του προς τη Μίρα. Το βραχώδες χέρι ήταν αρκετά μεγάλο για να τη λιώσει με ένα χτύπημα.

Το χρυσό σχοινί του Τζέις τινάχτηκε μέσα από το δίχτυ και τυλίχτηκε γύρω από τον λαιμό της γυναίκας. «Ανακάλεσέ το» της γρύλισε.

Ένας νέος άντρας βρέθηκε αστραπιαία μπροστά τους, πάνω σε έναν ασημένιο δίσκο μεγάλο όσο και ένα καπάκι υπονόμου. Δεν ήταν πάνω από είκοσι χρονών και είχε αγορίστικα χαρακτηριστικά και σκανταλιάρικο βλέμμα. Φορούσε χνουδωτό καφέ μπουφάν και μπότες από δέρμα αλιγάτορα, ενώ σε κάθε του χέρι κρατούσε κάτι που έμοιαζε με ασημένιες αλατιέρες. Με γόνατα λυγισμένα αιωρήθηκε γύρω στο ένα μέτρο πάνω από το έδαφος, χωρίς να φαίνεται πώς κατάφερνε ο δίσκος να στέκει στον αέρα.

«Αρκετά» είπε ο νέος σε φιλικό τόνο. Έδειξε το σχοινί κι εκείνο ξετυλίχτηκε από τον λαιμό της γυναίκας πριν πέσει στο γρασίδι. Με μια κοφτή κίνηση προς τον πέτρινο γίγαντα, εκείνος μετατράπηκε σε χαρτόνι και έκανε μερικά αβέβαια βήματα προς τα πίσω.

Η γυναίκα στράφηκε με αγριωπό ύφος στον νεαρό. «Δεν είναι δική σου υπόθεση».

«Εγώ έφτιαξα τους ιπτάμενους» της είπε διορθώνοντάς την ο νεαρός. «Κι άκουσα τη συζήτηση».

Ο Τζέις εξακολουθούσε να τινάζει τον καρπό του, το χρυσό σχοινί όμως δεν έκανε τίποτα παραπάνω απ' ό,τι θα έκανε ένα κοινό σχοινί. «Τι του έκανες;»

«Το απόκοψα από σένα» είπε ο νεαρός αδιάφορα. «Μην ανησυχείς. Αν μας αρέσεις, θα το διορθώσω. Είναι σπουδαίο μórφωμα. Από ουράνιο κάστρο το πήρες;»

«Καταστρέφεις την ανάκριση» είπε βράζοντας η γυναίκα.

«Έλα, πες την αλήθεια, Έιζια» είπε ο νεαρός. «Είχε αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη η ανάκριση».

«Ήμουν έτοιμη να κόψω το σχοινί...»

«Κάτι που μπορεί να το κατέστρεφε» τη διέκοψε ο νεαρός.

«Η κατάσταση ήταν υπό...»

«Έιζια, ένα απλό ευχαριστώ θα...»

«Δε σου έχω πει να μη χρησιμοποιείς το όνομά μου μπροστά σε παρείσακτους;»

«Μπορεί να ήταν το κωδικό σου όνομα» είπε εκείνος κλείνοντας πονηρά το μάτι.

Ο Κόουλ προσπάθησε να πνίξει το γέλιο του.

Ο νεαρός πάνω στον δίσκο γύρισε προς το μέρος του. «Δεν μπορεί να είναι και τόσο κακοί. Αυτός εδώ μάλιστα έχει και αίσθηση του χιούμορ – κι ας είναι τυλιγμένος σε δίχτυ αφού κόντεψε να πνιγεί πριν από λίγο στο έσχατο κενό».

Οι μύες στο σαγόνι της σφίχτηκαν και η Έιζια πήρε μια ανάσα. «Άσε με να κάνω τη δουλειά μου».

«Τι έγινε ο νέος αρχηγός της φρουράς;» τη ρώτησε εκείνος.

«Τον έστειλα να φέρει ενισχύσεις» είπε η Έιζια. «Είναι καλός στον χειρισμό μορφών, αυτοί εδώ όμως είναι οι πρώτοι ζωντανοί εισβολείς εδώ και αιώνες».

Ο νεαρός κούνησε το χέρι προς το μέρος τους. «Είναι σκλάβοι που το έσκασαν. Ταιριάζει. Ακούγεται αληθινό».

«Πρέπει να επιβεβαιώσουμε...»

«Προφανώς δεν είναι εμπροσθοφυλακή καμιάς στρατιάς κατακτητών».

«Θα μπορούσαν να είναι κατάσκοποι».

Ο νεαρός κοντοστάθηκε. «Σωστά».

«Περιμένουμε εκατοντάδες λεγεωνάριους να καταφτάσουν» είπε η Έιζια.

Έγειρε σκεπτικός το κεφάλι. «Σωστό κι αυτό».

«Δεν μπορούμε με τίποτα να διακινδυνέψουμε να αποκαλυφθούμε».

Ο νεαρός τούς κοίταξε. «Είμαι ο Λιάμ. Είναι κανείς σας κατάσκοπος; Απαντήστε δυνατά».

«Όχι» είπε ο Κόουλ.

Το ίδιο είπαν και οι υπόλοιποι, ο ένας μετά τον άλλο.

«Κι εσύ;» ρώτησε ο Λιάμ αδιάφορα τη Μίρα. «Είσαι πραγματικά συνδεμένη με πολύ ασυνήθιστη μορφοπλαστική. Τι συμβαίνει;»

«Τι γίνεται εδώ;» ρώτησε ο Κόουλ. «Παίζετε τον καλό και τον κακό μπάτσο;»

«Τι;» αναφώνησε ο νεαρός και έγειρε πίσω σκεπάζοντας τα μάτια με το χέρι. «Ξέρεις τον καλό και τον κακό μπάτσο! Ποιος σ' το είπε; Έιζια, ξέρει!»

Η Έιζια κοίταξε ικετευτικά τον νεαρό. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να με αφήσεις απλώς να...»

«Τους λιώσεις στο γρασίδι;» τη διέκοψε εκείνος. Κοντοστάθηκε σαν να το σκεφτόταν. «Θα έκαναν καλό λίπασμα... αλλά, όχι, νομίζω πως ακούσαμε αρκετά. Θα αφήσουμε ξέρεις ποιον να κρίνει».

«Θέλεις να οδηγήσεις πιθανούς κατασκόπους ενώπιόν του;»

«Αν είναι κατάσκοποι, θα τους κάνουμε λίπασμα. Όχι, ακόμα καλύτερα – θα κάνουμε μια ευχή και θα τους πετάξουμε στο έσχατο κενό».

«Κι αν η παράξενη μορφοπλαστική επιτρέπει στο κορίτσι να επικοινωνήσει πέρα από το συννεφοτείχος;» επέμεινε η Έιζια.

«Έχεις αισθανθεί κάποιο σήμα από αυτούς;»

«Η μορφοπλαστική έχει περίεργες διασυνδέσεις πέρα από εκείνη» είπε η Έιζια.

«Ναι, αλλά δεν υπάρχει επικοινωνία» της είπε. «Δεν είναι κατάσκοποι. Αν είναι, θα το καταλάβουμε και θα τους τιμωρήσουμε. Θα πάρω εγώ την ευθύνη».

Η Έιζια στέναξε πτημένη. «Γιατί σε ανέχομαι;»

«Γιατί δεν είναι δική σου επιλογή» της απάντησε.

«Αυτό να λέγεται» είπε εκείνη ξεφυσώντας.

Ο Λίαμ στράφηκε στον Κόουλ και τους φίλους του. «Αν παραδώσετε οποιαδήποτε όπλα, μορφώματα ή ενισχυμένα

αντικείμενα, θα σας ξεμπερδέψω από τα δίχτυα».

«Κι αν αρνηθούμε;» ρώτησε ο Τζέις.

«Μην ανησυχείτε» είπε ο Λιάμ. «Αν σας συμπαθήσει, θα τα πάρετε όλα πίσω. Δεν τα θέλω άλλωστε τίποτα... Δηλαδή, θα το ήθελα το σχοινί, μα θα ζήσω και δίχως αυτό. Ελάτε, δώστε τα πράγματα. Είναι αργά».

Είχε δίκιο. Τα τελευταία ίχνη από το σούρουπο χάνονταν στον ουρανό. Ήταν πολλά τα αστέρια τώρα.

Ο Κόουλ δυσκολευόταν να βγάλει το Σπαθί Άλματος από το θηκάρι του. «Είναι λίγο δύσκολο με τα δίχτυα».

«Δεν έχεις άδικο» συμφώνησε ο Λιάμ. «Υπόσχεσαι να είσαι εντάξει; Χωρίς τα δίχτυα, αν πας να κάνεις κάτι, θα αναγκαστούμε να σε ξεκάνουμε». Έδειξε τον χαρτονένιο γίγαντα και εκείνος μεταμορφώθηκε πάλι σε ανεμοδαρμένη πέτρα.

«Θα είμαι εντάξει» είπε ο Κόουλ.

«Κι εσύ, μικρέ με το σχοινί;» ρώτησε ο Λιάμ.

«Αν δε μας πειράξετε, δε θα σας πειράξω» συμφώνησε ο Τζέις.

«Δίκαιο μου φαίνεται. Το υπόσχεσαι; Έχεις τα κότσια να το υποσχεθείς;»

«Νομίζω πως το σωστό είναι “Έχεις τα κότσια να το κάνεις”» τον διόρθωσε ο Κόουλ.

Ο Λιάμ τον κοίταξε έκπληκτος. «Δίκιο έχεις. Τι λες άμα θέλεις να δώσεις μεγάλη υπόσχεση;»

«“Να πέσει φωτιά να με κάψει αν δεν το κάνω”» είπε ο Κόουλ.

«Α, μου αρέσει αυτό» αποκρίθηκε ο Λιάμ. Κοίταξε την Έιζα και τίναξε το κεφάλι προς τον Κόουλ. «Θα μπορούσε να μας φανεί χρήσιμος αυτός».

Εκείνη γύρισε τα μάτια προς τον ουρανό.

«Ορκίζεστε όλοι να είστε εντάξει;» ρώτησε ο Λιάμ. «Να πέσει φωτιά να σας κάψει αν δεν το κάνετε; Πρέπει να μου το πείτε».

Όλοι τους συμφώνησαν.

Ο Λιάμ κούνησε το χέρι και τα δίχτυα πετάχτηκαν από πάνω τους μεταμορφωμένα σε αέρια που χάθηκαν γρήγορα στην ατμόσφαιρα.

«Είσαι καλός» είπε η Μίρα.

Ο Λιάμ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είμαι τελείως άχρηστος. Δώστε μου τώρα τα αντικείμενα».

Ο Κόουλ έδωσε την εσάρπα, το τόξο και το σπαθί του στον Λιάμ.

Ο Τουίτς δίσταζε να δώσει το δαχτυλίδι του. «Σημαίνει πολλά για μένα».

«Θα το προσέχω πολύ» τον καθησύχασε ο Λιάμ. «Δε θα μου χρυσίμει καν. Δεν είμαι από το Ελογουίρ».

Ο Τουίτς του το έδωσε. Ο Τζέις παρέδωσε το αχρηστεμένο σχοινί του. Η Μίρα το Σπαθί Άλματός της.

Ο Λιάμ γύρισε ξανά προς τον Κόουλ. «Έχεις και κάτι μικρό».

«Το ξέχασα» είπε ο Κόουλ και έβγαλε από την τσέπη του το κόσμημα που είχε πάρει από το Παρόνα.

Ο Λιάμ το κράτησε ψηλά και το έλεγξε. «Δεν πειράζει. Δεν αξίζει τον κόπο να το κουβαλάω μαζί μου». Του το

έδωσε πίσω. «Κράτησέ το εσύ. Ή μην το κρατήσεις. Όπως και να 'χει, δε θα το χάσεις».

«Έρχεται» είπε η Έιζια.

Ο Κόουλ κοίταξε πίσω της και είδε έναν μεγαλόσωμο πολεμιστή επικεφαλής μερικών άλλων ένοπλων που πλησίαζαν. Παρόλο που ήταν μισοσκοτάδο, ο Κόουλ αναγνώρισε τον αρχηγό. «Λάιρους;»

Ο μεγαλόσωμος πολεμιστής άρχισε να τρέχει. «Κόουλ; Εσύ είσαι;»

Ο Λιάμ έδειχνε αιφνιδιασμένος. «Γνωρίζετε εσείς οι δυο;»

«Έχουμε συναντηθεί» είπε ο Κόουλ.

Ο Λάιρους πλησίασε βιαστικά και υποκλίθηκε στον Κόουλ. «Δεν το πιστεύω. Πώς ήρθες εδώ;»

«Μέσα από το συννεφοτείχος» είπε ο Κόουλ.

«Τους ξέρεις;» ρώτησε η Έιζια. «Είναι Κουρσάροι των Ουρανών;»

«Περισυλλέκτες, ναι» είπε ο Λάιρους. «Κι ο Κόουλ είναι αποδεδειγμένος ήρωας».

«Κρύβουν τίποτα ύποπτο;» ζήτησε να μάθει η Έιζια.

Ο Λάιρους κούνησε το κεφάλι. «Έχω γνωρίσει μόνο τον Κόουλ και τη Μίρα, πιστεύω όμως ότι έχουν καλό χαρακτήρα. Ο Κόουλ με βοήθησε να βρω την πραγματική μου φύση».

«Γιατί δεν είσαι νεκρός;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Είχα αποδεχτεί τον χαμό μου» είπε ο Λάιρους. «Διασώθηκα όμως. Θεράπευσαν πλήρως τα τραύματά μου».

«Πολλές μορφές γλιστρούν στο έσχατο κενό» είπε ο Λιάμ. «Ελάχιστες από αυτές μπορούμε να τις βοηθήσουμε. Ο αφέντης μας ένιωσε πως ο Λάιρους είχε ασυνήθιστη αυτογνωσία. Τον σώσαμε και αποφάσισε πως θα του ταίριαζε να γίνει αρχηγός της φρουράς».

«Μπορούμε, σας παρακαλώ, να συνεχίσουμε αυτή την επανασύνδεση στο κάστρο;» ικέτεψε η Έιζα.

Ο Λιάμ άγγιξε το μέτωπό του και υποκλίθηκε. «Όπως επιθυμείς. Ακολουθήστε με!» Γέρνοντας πάνω στον δίσκο του, απογειώθηκε με ταχύτητα που κανείς τους δε θα μπορούσε να μιμηθεί. Τα ιπτάμενα έντομά του τον ακολούθησαν για να μείνουν γρήγορα πίσω.

«Μείνετε κοντά μου» γρύλισε η Έιζα. «Δεν έχετε ακόμη κριθεί. Θα πάμε να δούμε τον αφέντη».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

Ντέκλαν

Το κάστρο ορθωνόταν από το έδαφος με ασυνήθιστη αρχιτεκτονική, όπου επικρατούσαν οι θολωτές καμπύλες. Οι στιλπνοί τοίχοι θύμιζαν λουλούδι που ανθίζει έτσι όπως έγερναν προς τα μέσα χαμηλά και άνοιγαν προς τα πάνω. Οι πύργοι ήταν λεπτοί και φάρδαιναν στην κορυφή. Το έξυπνο μοτίβο της κλεψύδρας υπήρχε τόσο στις πολεμίστρες όσο και στα παράθυρα.

Ο Κόουλ πέρασε την περισσότερη ώρα της μακριάς διαδρομής τους σιωπηλός. Ο Λάιρους απέφευγε τις κουβέντες, αφού είχε εξηγήσει ότι τυπικά ο Κόουλ ήταν αιχμάλωτος μέχρι να πάρει ο αφέντης τις αποφάσεις του. Όποτε μιλούσε στους φίλους του, η Έιζια φρόντιζε να είναι κοντά και να τους ακούει.

Μόνος με τις σκέψεις του ο Κόουλ αναρωτιόταν ποιο ήταν το άτομο που υπηρετούσαν η Έιζια, ο Λιάμ και ο Λάιρους. Αν ο αφέντης ήταν εχθρός της λεγεώνας, έλπιζε πως θα τους βοηθούσε. Θα μπορούσε να είναι απλώς ένας ερημίτης που απεχθάνεται όλους τους καταπατητές. Ήταν φανερό πως ήθελε να κρυφτεί. Διαφορετικά γιατί να ζει

πίσω από το συννεφοτείχος με ένα σωρό φρουρούς και μια γιγάντια δίνη να ρουφά κάθε επισκέπτη;

Ο χώρος γύρω από το κάστρο ήταν ελάχιστα φωτισμένος και, παρόλο που τα αστέρια έλαμπαν, δεν υπήρχε πουθενά φεγγάρι και ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει τους θάμνους, το γρασίδι, τα δέντρα και τα σιντριβάνια σαν κάτι παραπάνω από ακαθόριστες μορφές μες στο μισοσκόταδο. Το κάστρο μπορούσε να το παρατηρήσει πιο εύκολα χάρη στα φώτα στα παράθυρα και τις φωτιές στα τείχη.

Μέχρι να φτάσουν στις πελώριες πύλες είχε πέσει για τα καλά η νύχτα. Καθώς πλησίαζαν τους κατηφορικούς τοίχους, οι πύλες άνοιξαν και η κινητή σιδερένια πύλη άρχισε να ανεβαίνει τρίζοντας. Η πομπή πέρασε σε μια μεγάλη αυλή, φωτισμένη από περίτεχνες πηγές που ανάβλυζαν νερό και φλόγες. Σκιές και λίμνες φωτός χόρευαν στους πανύψηλους τοίχους. Βαριά αρματωμένες φιγούρες περιφέρονταν στην αυλή, με τις πανοπλίες τους να αστράφτουν στη λάμψη της φωτιάς.

Η Έιζια τους οδήγησε στην κεντρική πύλη του κάστρου, που άνοιξε και από μέσα πρόβαλε ένας άντρας με κεφάλι πλαισιωμένο από σγουρά καστανά μαλλιά και σώμα γεροδεμένο και σφιχτό. Φορούσε πράσινο χιτώνα και σανδάλια και έδειχνε γύρω στα τριάντα.

«Καλώς ορίσατε» είπε ο άντρας και υποκλίθηκε με χάρη. «Έχει περάσει καιρός από τότε που απολαύσαμε τη συντροφιά επισκεπτών».

«Μην κάνεις τον οικοδεσπότη στους αιχμάλωτους, Τζαμάρ» τον μάλωσε η Έιζια.

Εκείνος ανασήκωσε τα φρύδια. «Αιχμάλωτοι είπες; Δε μου είπε κάτι τέτοιο ο Λίαμ».

«Κι από πότε ξέρει ο Λιάμ τίποτε άλλο πέρα από το να μορφοπλάθει;» τον προκάλεσε η Έιζια.

Ο Τζαμάρ χαμογέλασε απολογητικά στην παρέα. «Η Έιζια παίρνει πολύ στα σοβαρά την υπεράσπιση του κάστρου». Κοίταξε τον Κόουλ και τους άλλους προσεχτικά. «Ίσως έρθει η μέρα που θα χρωστάμε ευγνωμοσύνη στην επιφυλακτικότητά της, υποπτεύομαι όμως πως δε θα γίνει σήμερα αυτό. Τον τελευταίο λόγο θα τον έχει ο αφέντης. Γνωρίζει για εσάς και επιθυμεί να σας συναντήσει αμέσως».

Ο Τζαμάρ παραμέρισε και η Έιζια ένευσε στη Μίρα να μπει μέσα. Μετά πέρασε ο Κόουλ, που βρέθηκε σε μια μεγάλη αίθουσα πολύ ψηλή, με σκάλες στην άλλη άκρη και σειρές από εξώστες και διαδρόμους κατά μήκος των τοίχων. Φωτεινές σφαίρες βρίσκονταν διάσπαρτες μέσα στην αίθουσα, λούζοντας με τη σταθερή τους λάμψη τον χώρο. Κρυστάλλινα δέντρα με φύλλα από χρωματιστό γυαλί έκαναν το μεγαλύτερο μέρος της αίθουσας να μοιάζει με ακτινοβόλο δεντρόκηπο.

Λίγο πιο πέρα από τον Τζαμάρ έστεκαν φιγούρες καμωμένες από λευκό κερί που θύμιζαν στο μέγεθος και στη μορφή ανθρώπους, αλλά δεν είχαν πρόσωπο και ήταν λείες σαν τις κούκλες βιτρίνας που είχε δει κάποτε ο Κόουλ σε ένα πολυκατάστημα. Παρότι όλες τους είχαν διαφορετικό μέγεθος και κορμοστασιά, η καθεμία ήταν ντυμένη με πράσινο χιτώνα και κρατούσε κάποιου είδους όπλο – σπαθί, δόρυ, μαχαίρι. Γενικά ήταν ακίνητες, μερικές όμως μετακινήθηκαν αποκαλύπτοντας πως μπορούσαν να κινηθούν. Μία μάλιστα τεντώθηκε υψώνοντας τα χέρια και κυρτώνοντας τη ράχη.

«Απίστευτο μέρος» αναφώνησε ο Τζέις με κομμένη την ανάσα και μάτια γουρλωμένα.

Ήταν τόσα αυτά που έβλεπαν γύρω τους. Μαρμάρινα αγάλματα με τέχνη λαξεμένα στόλιζαν τις κόγχες. Τοιχογραφίες διακοσμούσαν την οροφή, μωσαϊκά έδιναν ζωή στα πατώματα, ταπισερί φώτιζαν τους τοίχους. Χρυσός και πελώρια πειράδια στόλιζαν τις κουπαστές και τα έπιπλα.

Αφού άφησαν την υπόλοιπη συνοδεία τους έξω, η Έιζια τους ακολούθησε μέσα στο κάστρο. Απευθύνθηκε στον Τζαμάρ. «Πού θα τους δεχτεί ο αφέντης;»

«Στη Σιωπηλή Αίθουσα» είπε εκείνος.

Ανασήκωσε το φρύδι της. «Μας θέλει παρόντες;»

«Μόνο στην αρχή».

Η Έιζια κούνησε το κεφάλι. «Γίνεται απερίσκεπτος».

Ο Τζαμάρ την κοίταξε υποτιμητικά. «Είναι ο αφέντης. Δεν είναι δουλειά μας να τον αμφισβητούμε».

«Η δική μου δουλειά είναι να τον προστατεύω» είπε κοφτά η Έιζια.

«Όχι εδώ» τη διόρθωσε ο Τζαμάρ. «Εσύ ελέγχεις την υπεράσπιση έξω από το κάστρο. Εδώ μέσα διαχειρίζομαι εγώ αυτά τα θέματα».

«Κι ο Λιάμ τι διαχειρίζεται;» ρώτησε μια βαθιά γυναικεία φωνή. Ένα γιγάντιο γουρούνι από παραγεμισμένα υφάσματα μπήκε βαριά κι αδέξια στην αίθουσα από ένα γειτονικό δωμάτιο, με τα κοντά του πόδια να πασχίζουν να στηρίξουν το παχουλό σώμα. Μπορεί να ήταν ογκώδες και δυσανάλογο, ήταν όμως αρκετά ψηλό. Ο Κόουλ έπρεπε να πηδήσει για να αγγίξει το ρύγχος του.

«Είναι επικεφαλής των ουρανών και των κατασκόπων» απάντησε η Έιζια. «Έρχεται;»

«Δουλεύει» εξήγησε το γουρούνι-κουρελού.

«Μήπως η δουλειά του έχει να κάνει με κρεβάτι;» ρώτησε δύσπιστα η Έιζια. «Με τα φώτα σβηστά; Ενώ ροχαλίζει;»

«Ίσως λίγο» αποκρίθηκε το γουρούνι. «Με έστειλε ως αντιπρόσωπο για να βοηθήσω στη μεταφορά των καλεσμένων μας».

Ο Κόουλ αντάλλαξε ένα βλέμμα με τη Μίρα. Αναγκάστηκε να κοιτάξει αλλού επειδή φοβήθηκε πως θα έβαζε τα γέλια με την έκφρασή της. Το γουρούνι ήταν στ' αλήθεια γελοίο.

Η Έιζια ξεφύσισε οργισμένη. «Δεν είναι ακόμη καλεσμένοι μας. Είναι πιθανοί εχθροί. Δεν πρέπει να μου κάνει έκπληξη όμως που ο Λιάμ δε δίνει καμία σημασία».

«Έδωσε όση σημασία χρειαζόταν για να στείλει εμένα» είπε το γουρούνι.

«Ο αφέντης περιμένει» θύμισε σε όλους ο Τζαμάρ.

Το παραγεμισμένο γουρούνι γονάτισε. «Είμαι η Λόλα. Ανεβείτε, παρακαλώ».

Ο Τζέις σταύρωσε τα χέρια στο στήθος. «Πάνω που λέω πως θα σταματήσει να είναι τόσο αλλόκοτο όλο αυτό, γίνεται ακόμα χειρότερο».

Ο Κόουλ δεν μπορούσε παρά να συμφωνήσει. Είχε δει αρκετά παράξενα πράγματα στα ουράνια κάστρα, αμφέβαλλε όμως αν μπορούσε να τον προετοιμάσει κάτι από όλα εκείνα για μια βόλτα στη ράχη ενός παραγεμισμένου γουρουνιού στο πιο πλούσιο παλάτι που είχε δει ποτέ.

«Βρισκόμαστε ανάμεσα σε ικανότατους μορφοπλάστες» είπε η Μίρα χτυπώντας φιλικά τον Τζέις στον αγκώνα. «Μπορούν να φτιάξουν κάθε λογής αλλόκοτες μορφές».

«Σε αυτό συμφωνώ με το αγόρι» είπε η Έιζια. «Δεν υπάρχουν περιορισμοί στη φαντασία του Λίαμ».

«Εδώ είμαι» είπε το γουρούνι.

«Και είσαι γλυκύτατη» είπε ο Τζαμάρ. «Ένα βολικό γουρουνίσιο μαξιλάρι».

«Κάπως καλύτερα τώρα» ρουθούνισε η Λόλα. «Ανεβείτε, παιδιά, πριν τα αισθήματά μου δεχτούν άλλο πλήγμα».

Αδράχνοντας το ύφασμα, ο Κόουλ σκαρφάλωσε στη ράχη του γουρουνιού σφίγγοντας τα γόνατα και τα πόδια στα πλευρά του. Ήταν σαν να σκαρφάλωνε σε πουφ, μεγάλο όσο μια αχυρένια θημωνιά. Μόλις βρέθηκε πάνω, άνοιξε τα πόδια για να καθίσει στη φαρδιά του ράχη, ακριβώς πίσω από το κεφάλι. Παρόλο που ήταν αρκετά παραγεμισμένο για να είναι μαλακό, το γουρούνι ήταν σχετικά σταθερό. Οι τέσσερις τους βολεύτηκαν πάνω της χωρίς πρόβλημα – ο Κόουλ μπροστά, η Μίρα πίσω, μετά ο Τζέις και τελευταίος ο Τουίτς. Θα έπρεπε να στριμωχτούν λίγο για να χωρέσει άλλος ένας.

«Είστε άνετα;» ρώτησε η Έιζια με φωνή που έσταζε σαρκασμό.

Ο Κόουλ έτριψε τις παλάμες του στο ύφασμα μπροστά του. «Για να είμαι ειλικρινής, ναι. Τι υλικό είναι αυτό; Είναι πολύ απαλό, σχεδόν μεταξένιο».

«Το αγόρι έχει καλό γούστο» είπε το γουρούνι.

«Ας τελειώνουμε» γρύλισε η Έιζια.

Ο Τζαμάρ και η Έιζα τους οδήγησαν έξω από τη σπηλαιώδη αίθουσα. Το γουρούνι ταλαντευόταν καθώς προχωρούσε, ο Κόουλ ένιωθε όμως αρκετά ασφαλής. Προχώρησαν σε μια αίθουσα γεμάτη μουσικά όργανα, όπως τύμπανα μεγάλα σαν μπανιέρες και ένα γυαλιστερό εκκλησιαστικό όργανο που έπιανε σχεδόν έναν τοίχο. Πέρασαν από μια κουρτίνα φτιαγμένη από ατέλειωτες σειρές με μικροσκοπικές καμπάνες και βρέθηκαν σε έναν ψυχρό χώρο όπου όλα ήταν καμωμένα από πάγο – τα έπιπλα, τα αγάλματα, το τζάκι, ακόμα και τα χαλιά.

«Μάλιστα» μουρμούρισε ο Τζέις. «Όλο και πιο αλλόκοτο».

«Ωραίο όμως» είπε ο Κόουλ με την ανάσα του να φτιάχνει μικρά σύννεφα.

Πέρασαν άλλη μία κουρτίνα από καμπανούλες και βρέθηκαν σε μια ευρύχωρη αίθουσα χορού με γυαλισμένο ξύλινο πάτωμα και γιγάντιο πολυέλαιο. Ο Τζαμάρ κούνησε το χέρι και το κέντρο του πατώματος έλιωσε, αποκαλύπτοντας μια φαρδιά σκάλα που χανόταν στο σκοτάδι.

«Όπα!» φώναξε ο Κόουλ καθώς προχωρούσε το γουρούνι προς τη σκάλα. Στο ισόγειο ήταν μια χαρά, ο Κόουλ όμως ανησυχούσε μήπως έπεφταν λόγω κλίσης. «Δε θα 'πρεπε να κατέβουμε εδώ;»

«Μην ανησυχείτε» είπε το γουρούνι. «Τα σκαλιά είναι η ειδικότητά μου».

Η Λόλα έγειρε μπροστά και άρχισε να γλιστρά με την κοιλιά. Με τα πόδια σφιγμένα όσο περισσότερο μπορούσε, ο Κόουλ άδραξε το ύφασμα και έγειρε προς τα πίσω καθώς κατέβαιναν, νιώθοντας να ανατριχιάζει. Η κατάβαση αποδείχτηκε αναπάντεχα γρήγορη και ομαλή. Όταν έφτασαν στο τέλος της σκάλας, το γουρούνι συνέχισε να

γλιστρά για λίγο στον διάδρομο με το γυαλισμένο μάρμαρο.

«Χάσαμε τον Τουίτς» είπε ο Τζέις.

Ο Κόουλ κοίταξε πίσω. Ο Τουίτς δε φαινόταν πουθενά.

«Γλίστρησε από τη ράχη μου πριν από τη σκάλα» είπε το γουρούνι. «Θα πρέπει να κατέβει αργά, όπως οι υπόλοιποι».

Έπειτα από μερικά λεπτά φάνηκε ο Τουίτς, που κατέβαινε τη σκάλα δίπλα στον Τζαμάρ, την Έιζια και τέσσερις από τους κέρινους φρουρούς με τον χιτώνα. Κούνησε δειλά το χέρι όταν τους είδε να τον κοιτάζουν.

«Έπρεπε να μείνεις» φώναξε η Μίρα. «Είχε πλάκα».

«Αποφεύγω τους άσκοπους κινδύνους» απάντησε εκείνος.

Όταν τους έφτασαν, η Λόλα γονάτισε και άφησε τον Τουίτς να ανέβει ξανά στη ράχη της. Ο Τζαμάρ προχώρησε μπροστά.

Στο τέλος του διαδρόμου περίμενε μια μεγάλη σκαλιστή πόρτα. Ενώ πλησίαζαν, η πόρτα άνοιξε και πέρασαν σε μια μακρόστενη αίθουσα. Δυο σειρές κολόνες ήταν σκαλισμένες σαν στοιβαγμένα κεφάλια που το καθένα είχε τέσσερα πρόσωπα, ένα σε κάθε πλευρά. Μαύρες φλέβες διαπερνούσαν το κόκκινο μάρμαρο στο πάτωμα, ενώ σκούρες κουρτίνες γλύκαιναν τους τοίχους.

Στη μέση της αίθουσας καθόταν ένας μικρόσωμος γέρος σε μια απλή καρέκλα. Όταν μπήκαν σηκώθηκε στηριγμένος σε δυο μπαστούνια. Το γουρούνι σταμάτησε δέκα βήματα μακριά του και γονάτισε.

«Πρέπει να κατέβουμε;» ρώτησε ο Τζέις.

«Ναι» αποκρίθηκε η Λόλα.

Γλίστρησαν όλοι από την ίδια πλευρά. Το μαρμάρινο πάτωμα ήταν σκληρό και λείο κάτω από τα πόδια τους. Το παραγεμισμένο γουρούνι έκανε πίσω.

Ο μικρόσωμος άντρας έκανε μερικά βήματα μπροστά στηριγμένος στα μπαστούνια του. Ήταν σχεδόν καραφλός, με μια λεπτή λευκή γραμμή στα πλάγια του κεφαλιού που είχε μερικές κηλίδες. Το ρυτιδιασμένο πρόσωπό του τον έκανε να δείχνει ασθενικός, σαν να του ταίριαζε περισσότερο να φορά ρόμπα νοσοκομείου. Αντί γι' αυτήν όμως φορούσε ένα απλό πράσινο πουλόβερ και καφέ παντελόνι. Οι παντόφλες στα πόδια του άφηναν να φανούν οι ωχροί, ισχνοί αστράγαλοί του.

Ο γέρος κοντοστάθηκε. «Μπορείς να κλείσεις την πόρτα, Τζαμάρ;» Η φωνή του δεν είχε καθόλου ζωντάνια.

Η πόρτα έκλεισε.

Ο γέρος χαμογέλασε αμήχανα. Δεν είχε σχεδόν καθόλου δόντια. «Λοιπόν, ανακαλύψατε το μικρό μας μυστικό, έτσι δεν είναι; Συμβαίνει μερικές φορές, όχι όμως συχνά... όχι συχνά».

Έμοιαζε να περιμένει την απάντησή τους.

«Είστε ο αφέντης;» ρώτησε η Μίρα.

Το χαμόγελό του πλάτυνε και γέλασε αδύναμα. «Υποθέτω πως είμαι, ειδικά αφού θέλουμε να κρατήσουμε το μυστικό μας. Καλώς ήρθατε στη Συννεφοκοιλάδα, ένα από τα λιγότερο κατοικημένα κρησφύγετα των πέντε βασιλείων. Είναι μικρή περιφέρεια, είναι όμως ελεύθερη. Θα προτιμούσαμε να τη διατηρήσουμε έτσι».

«Δεν είμαστε κατάσκοποι» είπε ο Κόουλ.

«Τώρα που σας βλέπω, υποπτεύομαι πως λέτε αλήθεια» είπε ο γέροντας και το χαμόγελό του έσβησε λίγο. «Η μοναδική που έχει τη δυνατότητα να μεταφέρει πληροφορίες έξω από εδώ δεν είναι σίγουρα σύμμαχος του Μεγάλου Μορφοπλάστη. Ξέρετε, νεαροί μου, ποια συνοδεύετε;»

«Ξέρουμε αρκετά» είπε ο Τζέις.

«Πόσα;» ρώτησε ο γέροντας τη Μίρα.

«Όχι τα πάντα» είπε εκείνη. «Ξέρετε ποια είμαι;»

«Ναι» της απάντησε. «Πόσο τους εμπιστεύεσαι;»

«Όσο μπορώ να εμπιστευτώ οποιονδήποτε. Όλοι διακινδύνεψαν τη ζωή τους για μένα».

Έγνεψε καταφατικά. «Έχεις καταλάβει ποιος είμαι;»

«Νομίζω πως ναι» του απάντησε εκείνη.

Σήκωσε το ένα μπαστούνι για μια στιγμή δείχνοντάς την. «Εμπρός λοιπόν, νεαρή μου. Ποιος είμαι;»

«Είσαι ο Ντέκλαν Πιρς, ο Μέγας Μορφοπλάστης της Σάμπρια».

Το χαμόγελό του πλάτυνε ξανά και τα μάτια του γέμισαν ζάρες. «Ένοχος. Το παραδέχομαι. Σκοπεύεις να συνεχίσεις συντροφιά με τα τρία αυτά αγόρια;»

Ο Κόουλ παρακολουθούσε τη Μίρα μαζί με τον Τζέις και τον Τουίτς. Εκείνη τους κοίταξε σκεφτική. «Δεν είστε υποχρεωμένοι να μείνετε μαζί μου. Όπου πάω με βρίσκουν μπελάδες».

«Δε θα σε αφήσω απροστάτευτη» είπε ο Τζέις.

«Ούτε κι εγώ» συμφώνησε ο Κόουλ.

«Έχουμε φτάσει ως εδώ» πρόσθεσε ο Τουίτς.

Η Μίρα κοίταξε τον Ντέκλαν. «Τότε, ναι, θα μείνουν μαζί μου».

«Θέλεις να πάρουν μέρος στη συνομιλία μας;» ρώτησε ο Ντέκλαν. «Αυτό σημαίνει ότι θα αποκαλυφθεί η ταυτότητά σου».

«Ναι» είπε η Μίρα.

Το χαμόγελό του χάθηκε. «Αφήστε μας, Έιζα, Τζαμάρ. Λόλα, πες στον πλάστη σου να δείξει μεγαλύτερο ενδιαφέρον στα πρόσφατα γεγονότα».

«Είστε σίγουρος, κύριε;» ρώτησε η Έιζα.

Ενόχληση πέρασε για μια στιγμή από το πρόσωπο του Ντέκλαν. «Έχουμε να συζητήσουμε για ευαίσθητα ζητήματα. Δεν έγινε η συνάντηση εδώ επειδή απλώς μου αρέσει ένα υπόγειο γεμάτο ρεύματα και θεατρικότητα. Θα συμπεριληφθείτε όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή. Προς το παρόν φροντίστε τις άμυνές μας. Πρέπει να είμαστε σε συνεχή επαγρύπνηση από εδώ και μπρος. Αυτό είναι όλο».

Οι πόρτες άνοιξαν. Ο Τζαμάρ βγήκε με τους κέρινους στρατιώτες του. Ακολούθησαν η Έιζα με το γουρούνι και οι πόρτες έκλεισαν.

Ο Ντέκλαν γύρισε με τη βοήθεια των μπαστούνιων στην καρέκλα. Όταν κάθισε, σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του λαχανιασμένος. «Νιώθω απαίσια που κάθομαι ενώ εσείς στέκεστε».

«Δεν πειράζει» είπε ο Κόουλ.

«Είναι αγένεια» απάντησε ο Ντέκλαν. «Γέρικα κόκαλα. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Δηλαδή, ίσως μπορούσα να κάνω κάτι αν το οργάνωνα καλύτερα. Δεν περίμενα επισκέπτες όμως και χρειαζόμαστε απόλυτη σιωπή».

«Δεν μπορείτε να μας μορφοπλάσετε μερικές καρέκλες;» ρώτησε ο Τζέις.

«Κάπου αλλού θα μπορούσα. Δεν πρέπει όμως να διακινδυνέψω κάτι τέτοιο εδώ. Οποιαδήποτε καινούρια μορφοπλαστική κάνω θα διατάρασσε την ισορροπία που κρατά το δωμάτιο αυτό ανεξιχνίαστο για τους έξω».

«Δεν μπορούν να μας ακούσουν;» ρώτησε η Μίρα.

«Το πιθανότερο είναι ότι δεν μπορούν να μας ακούσουν πουθενά στη Συννεφοκοιλάδα, τούτο το δωμάτιο όμως μας εξασφαλίζει ότι κανείς δε θα κρυφακούσει. Ήρθε η ώρα να αποκαλύψεις την πραγματική σου ταυτότητα, νεαρή μου. Θα ήθελες να το κάνεις εσύ ή εγώ;»

«Παρακαλώ» είπε ευγενικά η Μίρα.

«Οι πέντε κόρες του Στάφορντ Πέμπερτον, Μεγάλου Μορφοπλάστη των πέντε βασιλείων, ήταν η Έλεγκανς, η Όνορ, η Κόνστανς, η Μίρακλ και η Ντέστινι. Δεν απέκτησε ποτέ του αρσενικό διάδοχο. Τα κορίτσια υποτίθεται ότι σκοτώθηκαν σε δυστύχημα πάνω από εξήντα χρόνια πριν. Μόνο που δε σκοτώθηκαν. Έζησαν».

«Πώς το ξέρεις αυτό;» ρώτησε η Μίρα.

«Έχουμε επαφή με τη Χάρμονι» είπε ο Ντέκλαν. «Ο Στάφορντ σκηνοθέτησε τον θάνατό τους για να τις έχει αιχμάλωτες. Έκλεψε με κάποιον τρόπο τις δυνάμεις τους, τις χρειαζόταν όμως ζωντανές για να μη χάσει τις νέες ικανότητές του. Έτσι έριξε μια άμαξα σε ορμητικό ποταμό και ενώ κλείδωνε τις κόρες του σε ένα μπουντρούμι ο Μέγας Μορφοπλάστης υποκρινόταν ότι θρηνούσε μαζί μας».

«Όταν πήρε τις μορφοπλαστικές τους ικανότητες, τα κορίτσια σταμάτησαν να μεγαλώνουν» είπε η Μίρα. «Η

διαδικασία δεν επιβραδύνθηκε απλά – όλες τους είναι σήμερα όπως ήταν τη μέρα που τις πρόδωσε ο πατέρας τους».

«Η μητέρα τους, η Χάρμονι, έμαθε για τη μηχανογραφία και βοήθησε τις κόρες της να δραπετεύσουν» συνέχισε ο Ντέκλαν. «Οι πέντε πριγκίπισσες κρύβονται στην εξορία μέχρι αυτή τη στιγμή – η Έλεγκανς, η Όνορ, η Κόνστανς, η Μίρακλ και η Ντέστινι. Κάποιες μάλιστα δεν μπόρεσαν στον κόπο να χρησιμοποιήσουν έξυπνα ψευδώνυμα».

Καθώς συνειδητοποιούσε την πραγματικότητα, ο Κόουλ ένιωσε την ανάσα του να κόβεται. Του πήρε ένα λεπτό να μιλήσει. «Είσαι η Μίρακλ».

Η Μίρα ανασήκωσε τα φρύδια. «Χρησιμοποιούσα λιγότερο προφανές όνομα τα πρώτα είκοσι χρόνια που κρυβόμουν. Η οικογένειά μου πάντα με έλεγε Μίρα. Με το πέρασμα του χρόνου ο κόσμος ξέχασε τον θάνατό μου. Αν είχα επιζήσει, θα έπρεπε να ήμουν πια ενήλικη. Εγώ όμως ήμουν μια μικρή σκιά. Έμεινα μακριά από οποιονδήποτε μπορούσε να θυμηθεί το πρόσωπό μου. Ποτέ δε μου δημιούργησε προβλήματα η χρήση του πραγματικού μου καϊδευτικού».

«Αποκλείεται» είπε ο Τζέις. «Είσαι στ' αλήθεια η πριγκίπισσα Μίρακλ;»

Εκείνη χαμογέλασε αμήχανα και κούνησε το κεφάλι.

«Τις πέντε αυτές πριγκίπισσες τις αποκαλούν “χαμένο θησαυρό της Συμβολής”» είπε ο Τουίτς. «Όλοι ξέρουν την ιστορία. Ήταν όλες τους απίστευτες στη μορφοπλαστική. Μετά τον χαμό τους ο Μέγας Βασιλιάς δεν ήταν ποτέ ξανά ο ίδιος».

Ο Ντέκλαν γέλασε πικρόχολα. «Αυτό κι αν είναι αλήθεια. Είχε πάρει τα χαρίσματά τους και με τη νέα αυτή δύναμη βρήκε το θάρρος να δείξει τον πραγματικό του χαρακτήρα».

«Δεν μπορώ να το πιστέψω» είπε ο Τουίτς, που γονάτισε στο ένα πόδι. «Έπρεπε να δείξω μεγαλύτερο σεβασμό. Έπρεπε...»

«Όχι» τον έκοψε η Μίρα. «Σήκω πάνω. Τέρμα αυτά. Ήσασταν όλοι ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν. Αληθινοί φίλοι σε μια δύσκολη στιγμή».

Ο Κόουλ την κοίταξε με μάτια μισόκλειστα, σαν να υπολόγιζε κάτι. «Είσαι δηλαδή στα εβδομήντα;»

«Όχι, είμαι έντεκα» είπε η Μίρα με μάγουλα που έκαιγαν. «Απλώς είμαι έντεκα για πάρα πολύ καιρό».

«Το παρατσούκλι σου θα 'πρεπε να 'ναι “Γιαγιά”» είπε ο Τζέις.

«Χα χα» αποκρίθηκε η Μίρα. «Δεν είμαι ενήλικας που μοιάζει με παιδί. Είμαι παιδί που δεν έγινε ποτέ του ενήλικας. Το πέραςμα του χρόνου δεν είναι το ίδιο με το μεγάλωμα. Δεν αλλάζω. Μου φέρονταν πάντοτε σαν να ήμουν έντεκα χρονών. Φαينόμουν πάντοτε έντεκα χρονών. Ποτέ δεν ένιωσα μεγαλύτερη από τόσο».

«Έχεις ζήσει όμως τόσο πολύ» είπε ο Τουίτς.

«Είμαι σίγουρη πως ξέρω περισσότερα από ένα φυσιολογικό εντεκάχρονο» είπε εκείνη. «Απλώς δε νιώθω μεγαλύτερη. Πώς θα μπορούσα να νιώσω έτσι; Δεν υπήρξα ποτέ μεγαλύτερη».

«Θα είδες όμως άλλους να μεγαλώνουν» είπε ο Κόουλ.

Η Μίρα έδωξε μια ατίθαση τούφα από τα μάτια της. «Για πολύ καιρό, όχι. Μετακινούμασταν πολύ. Είναι παράξενο να σκέφτομαι το παρελθόν. Έχει περάσει τόσοσ καιρός από τότε που ήμουν δέκα. Μου φαίνεται πως έχει περάσει μια αιωνιότητα από τότε που είδα κάποιον της οικογένειάς μου. Είδα τον Ντέρνι να γερνά όμως, αφού έμεινε μαζί μου».

«Ο Ντέρνι ήταν ο σωματοφύλακάς σου;» ρώτησε ο Τζέις.

«Ο δεύτερος προστάτης μου. Ο πρώτος, ο Ρόντερικ, γέρασε και τελικά πέθανε. Παρόλο που μετακινούμαστε, η μητέρα μου έχει τρόπο να με βρίσκει. Πολλοί μορφοπλάστες έχουν ιδιαίτερες ικανότητες. Η μητέρα μου έχει δύο – οράματα και άστρα. Οι ικανότητες αυτές αλληλοσυμπληρώνονται. Μπορεί να βρει τις κόρες της όπου κι αν περιπλανιούνται. Μου έστειλε τον Ντέρνι όταν αισθάνθηκε ότι ο Ρόντερικ είχε πεθάνει».

«Ξέρεις» είπε ο Ντέκλαν «μια φορά συνάντησα τις μεγαλύτερες αδερφές σου – την Έλεγκανς και την Όνορ. Ήταν αρκετά μικρές τότε. Τις είδα όταν επισκέφτηκα για τελευταία φορά τη Συμβολή, κι είχα μόλις αρχίσει να υποψιάζομαι ότι ο πατέρας σας δεν ήταν άξιος εμπιστοσύνης. Έπρεπε να δώσω μεγαλύτερη σημασία στο ένστικτό μου».

«Πώς αναγνώρισες τη Μίρα;» ρώτησε ο Τζέις.

«Καταλαβαίνω κάνα δυο πράγματα για τη μορφοπλαστική, μικρέ» είπε ο Ντέκλαν. «Μπορώ να νιώσω τη δύναμη ενός μορφοπλάστη. Της έχουν πάρει τη δύναμη και την έχουν ενώσει με μια μάζα μορφοπλαστικής ενέργειας κάπου στη Σάμπρια. Ένα μικρό ποσοστό όμως του χαρίσμάτός της αρχίζει να επιστρέφει σιγά σιγά. Μόνο ένα κορίτσι σε ολόκληρες τις Παρυφές θα ταίριαζε απόλυτα

σε αυτή την περιγραφή». Η έκφρασή του μαλάκωσε. «Φτωχό μου παιδί. Έχεις υπομείνει δύσκολα χρόνια. Δυστυχώς φοβάμαι πως από εδώ και πέρα θα γίνουν ακόμα χειρότερα».

«Τι θα 'πρεπε να κάνω;» ρώτησε η Μίρα.

«Αυτό είναι το θέμα. Δεν πρέπει να μείνεις εδώ, ούτε και να φύγεις· πρέπει όμως κάτι να κάνουμε. Πόσα γνωρίζεις γι' αυτό που σου έκανε ο πατέρας σου;»

«Ξέρω πως πήρε τη δύναμή μου» είπε εκείνη. «Ακόμη δεν έχω καταλάβει πώς».

«Δεν είσαι η μόνη» τη διαβεβαίωσε ο Ντέκλαν. «Αψηφά κάθε γνώση γύρω από τη μορφοπλαστική».

«Ξέρω πως σταμάτησα να μεγαλώνω» συνέχισε η Μίρα. «Ξέρω πως η δύναμή μου άρχισε σιγά σιγά να επιστρέφει. Και τώρα ο πατέρας έχει στείλει εκατοντάδες λεγεωνάριους να με βρουν».

«Μόνο τόσα ξέρεις;» απόρησε ο Ντέκλαν με θλιμμένη φωνή. «Πρέπει σίγουρα να μιλήσουμε».

Ο Τουίτς κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα. Ο Κόουλ τον μιμήθηκε, το ίδιο και ο Τζέις.

«Ζητώ και πάλι συγγνώμη για τα καθίσματα» είπε ο Ντέκλαν.

«Δεν είναι άσχημα κι έτσι» τον καθησύχασε ο Κόουλ.

Ο Ντέκλαν κούνησε το κεφάλι. «Το πάτωμα είναι παγωμένο και σκληρό».

«Τι μπορείτε να μου πείτε για τον πατέρα μου;» ρώτησε η Μίρα που δεν είχε καθίσει, με μάτια γεμάτα ένταση.

«Όχι τα πάντα» είπε ο Ντέκλαν. «Μπορώ όμως να ρίξω λίγο φως σε κάποια θέματα. Κάθισε, σε παρακαλώ. Ίσως μας πάρει αρκετή ώρα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

Απαντήσεις

«Πόσο συχνά επικοινωνείς με τη Χάρμονι;» ρώτησε ο Ντέκλαν όταν κάθισε η Μίρα.

«Η μητέρα έρχεται σε επαφή μαζί μου μόνο έμμεσα» είπε η Μίρα.

«Χωρίς μηνύματα;» επέμεινε ο Ντέκλαν.

«Όχι ακριβώς. Είχε προσπαθήσει πρόσφατα. Όποτε πλησιάζει κίνδυνος, έχει ένα σινιάλο. Μπορεί επίσης να οδηγήσει αγγελιαφόρους ή νέους προστάτες σε εμένα».

«Πού βρίσκεται ο τωρινός προστάτης σου;»

«Μόλις πέθανε. Μπλέξαμε σε ένα ουράνιο κάστρο. Η μητέρα είχε στείλει το σινιάλο για να με προειδοποιήσει και εκείνος προσπάθησε να μαζέψει αιωρόπειρες για να φτιάξει ουρανόπλοιο για την απόδρασή μας από το Ουρανοδρόμιο, αλλά σκοτώθηκε. Σήμερα κατέφτασε αγγελιαφόρος λίγο πριν από μια μεγάλη ομάδα λεγεωνάριων. Δεν έλαβα ποτέ το μήνυμα. Μπορώ μόνο να υποθέσω πως ήθελε να με προειδοποιήσει ότι ο πατέρας

μου με ανακάλυψε. Δε θα είχα δραπετεύσει από το Ουρανοδρόμιο χωρίς τη βοήθεια των φίλων μου».

«Αυτά τα αγόρια μπήκαν μπροστά» είπε ο Ντέκλαν αναμετρώντας τους. «Υποθέτω πως έχετε ονόματα, έτσι;»

«Τζέις».

«Εγώ είμαι ο Κόουλ».

«Με λένε Τουίτς».

«Τρεις νεαροί σκλάβοι δραπέτευσαν από τους Κουρσάρους των Ουρανών» είπε ο Ντέκλαν. «Δε θα περίμενε κανείς τέτοιου είδους συνοδούς για μια πριγκίπισσα της υψηλότερης βασιλικής οικογένειας των πέντε βασιλείων. Γεννηθήκατε όλοι σας στη Σάμπρια;»

«Εγώ ναι» είπε ο Τζέις. «Από τότε που θυμάμαι, σκλάβος είμαι».

«Εγώ γεννήθηκα στο Ελογουίρ» είπε ο Τουίτς.

«Εγώ είμαι από τη Γη» είπε ο Κόουλ.

«Σε ανέφερε ο Λίαμ» είπε ο Ντέκλαν στον Κόουλ. «Πώς έφτασες εδώ;»

«Πήραν δουλέμποροι τους φίλους μου. Ήρθα εδώ για να τους βοηθήσω, αλλά με έπιασαν».

«Έφτασες οικειοθελώς;» ρώτησε ο Ντέκλαν.

«Κανείς δε με ανάγκασε» είπε ο Κόουλ. «Δεν ήξερα πού πραγματικά έμπλεκα».

«Ενδιαφέρον. Από καινούρια φουρνιά σκλάβων να υποθέσω;»

«Μόλις μερικών εβδομάδων. Δύο από τους καλύτερους φίλους μου τους πήγαν για σκλάβους του Μεγάλου

Βασιλιά. Η Μίρα υποσχέθηκε να με βοηθήσει να τους βρω».

«Και θα τηρήσω την υπόσχεσή μου» τον διαβεβαίωσε η Μίρα.

Ο γέροντας μισοχαμογέλασε. «Θα συζητήσουμε αργότερα, νεαρέ». Κοίταξε με προσοχή τη Μίρα. «Τι γνωρίζεις για όσα συνέβησαν από τότε που άρχισες να κρύβεσαι;»

«Ξέρω τα βασικά» είπε η Μίρα. «Προσπαθήσαμε να μαθαίνουμε πληροφορίες. Ο πατέρας οδήγησε σε εξορία τους Μεγάλους Μορφοπλάστες. Όλους εκτός από τον Πάουλους που τον ακολούθησε. Στα άλλα τέσσερα βασίλεια όρισε κυβερνήτες για να αντικαταστήσει τους Μεγάλους Μορφοπλάστες».

«Σωστά» επιβεβαίωσε ο Ντέκλαν. «Ο πατέρας σου προσπαθεί να πείσει ότι εμείς οι Μεγάλοι Μορφοπλάστες παραδώσαμε οικειοθελώς τις θέσεις μας. Ότι αποσυρθήκαμε».

«Δεν πιστεύει ο κόσμος αυτές τις ανοησίες» είπε ο Τζέις.

«Θα ξαφνιαζόσασταν» είπε ο Ντέκλαν. «Όσο περνά ο καιρός, γίνεται όλο και πιο εύκολο να αποδεχτεί κανείς τους ισχυρισμούς της τωρινής κυβέρνησης, αυτής που βλέπει μπροστά του, που ελέγχει το παρόν. Για παράδειγμα, οι κυβερνήτες που έβαλε ο Στάφορντ έχουν αρχίσει να αυτοαποκαλούνται βασιλιάδες. Ακόμα και οι Μεγάλοι Μορφοπλάστες σπάνια χρησιμοποιούσαν αυτό τον τίτλο».

«Πώς καταλήξατε εδώ;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν κοίταξε γύρω του σαν να θύμιζε στον εαυτό του πού βρισκόταν. «Ήξερα γι' αυτό το μέρος πριν βαλθεί ο πατέρας σου να με εκθρονίσει. Τα συννεφοτείχη με

συνάρπαζαν πάντοτε, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο χαρακτηριστικό της Σάμπρια. Καθώς τα μελετούσα, ανακάλυψα αυτό τον χώρο πίσω από το Ανατολικό Συννεφοτείχος. Κατάφερα να φτάσω εδώ με πλάγιο τρόπο και αποφάσισα πως θα ήταν καλό καταφύγιο σε καιρό κινδύνου. Όταν με κυνήγησε ο Στάφορντ, ήρθα εδώ με μερικά σημαντικά μέλη του οίκου μου και δυο από τους περισσότερα υποσχόμενους μαθητές μου. Και μείναμε εδώ, περιμένοντας μια ευκαιρία. Όλα όσα βλέπεις εδώ τα μορφοπλάσαμε από το μηδέν».

«Η Έιζια, ο Τζαμάρ και ο Λίαμ ήταν μαζί σας από την αρχή;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Η Έιζια και ο Τζαμάρ. Ο Λίαμ ήρθε αργότερα. Όλοι έχουν μεγάλες δυνατότητες και σημαντικές ικανότητες, κανείς όμως δεν είναι έτοιμος να αναλάβει τα καθήκοντά μου ως Μεγάλου Μορφοπλάστη. Η Έιζια είναι πολύ απότομη και οι ικανότητές της στη μορφοπλαστική πολύ περιορισμένες. Ο Τζαμάρ ενδιαφέρεται υπερβολικά να ικανοποιήσει τους άλλους. Και ο Λίαμ, ο πιο χαρισματικός από όλους, είναι και ο λιγότερο σοβαρός από όλους. Δεν είμαι σίγουρος αν θα μάθει ποτέ να συγκεντρώνεται, να σχεδιάζει, να ηγείται».

«Φαίνεται πως θέλετε να αποσυρθείτε» είπε ο Τζέις.

Ο Ντέκλαν γέλασε ασθμαίνοντας. «Κοίταξέ με! Ποτέ δεν υπήρξα εύρωστος άνθρωπος. Το σώμα μου καταρρέει. Έχω ζήσει πολύ περισσότερο από όσο μου έπρεπε, έχω διαγράψει πολλούς κύκλους ζωής. Ακόμα και το μυαλό μου παρουσιάζει σημάδια φθοράς. Για να δούμε· έχουμε τον Κόουλ, σαν το καύσιμο¹. Τουίτς, σαν τις ιδιομορφίες του². Και, συγγνώμη, εσύ είσαι;»

«Ο Τζέις».

«Ναι, βέβαια. Μου διέφυγε. Πριν από λίγο καιρό μπορούσα να μάθω εκατό ονόματα μεμιάς και να τα επαναλάβω ύστερα από μία εβδομάδα. Η βραχυπρόθεσμη μνήμη μου έχει αρχίσει να φθίνει. Έχω κρατήσει πάρα πολύ καιρό αυτή τη θέση, αλλά πού να βρω άξιο διάδοχο εδώ; Το καταφύγιό μου έχει γίνει και φυλακή μου. Αυτό που θα ήθελα περισσότερο είναι να γίνω επίτιμος Μέγας Μορφοπλάστης. Η πραγματικότητα όμως δεν ευθυγραμμίζεται πάντα με τις προτιμήσεις μας».

«Πόσοι ακόμα άνθρωποι ζουν εδώ;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν ανοιγόκλεισε τα μάτια. «Πραγματικοί άνθρωποι; Τους συναντήσατε όλους. Εγώ, ο Τζαμάρ, η Έιζα και ο Λιάμ. Οι υπόλοιποι είναι μορφές».

«Κι οι άλλοι που φέρατε μαζί;» ρώτησε ο Τζέις.

«Οι άνθρωποι που ήρθαν μαζί μου έχουν πεθάνει» είπε ο Ντέκλαν. «Μόνο όσοι έχουν μεγάλες ικανότητες μορφοπλαστικής μπορούν να επιβραδύνουν τη διαδικασία γήρανσης, όπως οι μαθητευόμενοί μου. Αν ήμουν πιο διορατικός, ίσως να είχα φέρει περισσότερα ζευγάρια, δεν είχα όμως τον χρόνο να το κάνω. Ένα ζευγάρι δημιουργήθηκε από αυτούς που είχα φέρει, δεν μπορούσαν όμως να κάνουν παιδιά. Ο τελευταίος από το προσωπικό μου πέθανε σχεδόν δέκα χρόνια πριν».

«Πρέπει να πέρασαν κι άλλοι από το συννεφοτείχος» είπε ο Τουίτς.

«Οι τελευταίοι εξερευνητές που γνωρίζουμε κατέφτασαν εδώ πενήντα χρόνια πριν» είπε ο Ντέκλαν. «Σώσαμε μόνο τρεις από τους δεκάδες πάνω στο μεγάλο ουρανόπλοιο. Ο Λιάμ δεν ήταν ακόμη μαζί μας, έτσι τα ιπτάμενα

μορφώματά μας ήταν πολύ λιγότερο εκλεπτυσμένα. Οι τρεις που διασώσαμε έχουν πεθάνει από τότε».

«Πότε έφτασε εδώ ο Λιάμ;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο Ντέκλαν σταύρωσε τα χέρια και συνοφρυώθηκε έτσι που έμοιαζε με γηραιό τρόφιμο νοσοκομείου που δεν του άρεσε αυτό που του είχαν φέρει για μεσημεριανό. «Ο Λιάμ με αναζήτησε πριν από είκοσι περίπου χρόνια και βρέθηκε εδώ με τον ίδιο τρόπο που βρέθηκα κι εγώ, μέσα από το Δάσος Μπούμερανγκ».

«Γιατί σε αναζητούσε;» ρώτησε η Μίρα. «Αγγελιαφόρος ήταν;»

«Όχι» είπε ο Ντέκλαν. «Ήταν ένας νεαρός, ισχυρός μορφοπλάστης που αναζητούσε δάσκαλο. Τον είχαν πάρει για σκλάβο, μα χρησιμοποίησε την τέχνη του για να δραπετεύσει».

«Για ένα λεπτό» είπε ο Κόουλ. «Λιάμ; Μήπως έφτιαξε μια γελαστή φατσούλα που μιλά σε μια άμαξα σκλάβων;»

«Πιθανότατα» είπε ο Ντέκλαν. «Είχε σπουδαίο ταλέντο από μικρός. Έχω κάνει ό,τι καλύτερο μπορώ για να τον διδάξω, αν και οι τεχνοτροπίες μας είναι πολύ διαφορετικές. Πολλά από αυτά που κάνει δεν μπορεί να τα διδαχτεί ή να τα μάθει κανείς. Μορφοπλάθει με το ένστικτο. Φλυαρώ όμως. Αυτή είναι η κατάρα των γερόντων. Το θέμα μας θα έπρεπε να είναι η Μίρακλ και ο πατέρας της, ο Στάφορντ Πέμπερτον».

«Τι μπορείτε να μου πείτε;» ρώτησε η Μίρα.

«Μέχρι να γίνει ο διαχωρισμός από τις δυνάμεις σας, δεν είχα ποτέ φανταστεί πως κάτι τέτοιο ήταν δυνατό. Όταν μου το είπε πρώτη φορά η Χάρμονι, σχεδόν δεν την πίστεψα. Παρότι ο πατέρας σου κατάγεται από γενιά

ταλαντούχων μορφοπλαστών, φαίνεται πως το ταλέντο πήδησε μια γενιά. Είχα την ευκαιρία να τον αξιολογήσω όταν ήταν μικρός. Είχε συνηθισμένες ικανότητες μορφοπλαστικής, τίποτε παραπάνω. Τι μου ξέφυγε όμως; Δεν είχα ιδέα πως μπορεί να χειριστεί κανείς τη δύναμη της μορφοπλαστικής, άρα δε θα ήξερα και τι έπρεπε να προσέξω στην περίπτωση του».

«Δεν τον είδα ποτέ να κάνει ιδιαίτερα πράγματα» είπε η Μίρα. «Από τη μητέρα μου έμαθα και από δασκάλους».

«Ο Στάφορντ δεν ήταν προικισμένος με τον παραδοσιακό τρόπο» είπε ο Ντέκλαν. «Αυτό μπορώ να το επιβεβαιώσω. Έκρυβε όμως τη μετριότητά του καλά, αποφεύγοντας να μορφοπλάθει δημόσια. Όλες οι αναφορές ωστόσο θέλουν τις κόρες και τη γυναίκα του να είναι ανώτερές του. Γνωρίζω εκ πείρας ότι η Χάρμονι, η Έλεγκανς και η Όνορ έλαμπαν κυριολεκτικά γεμάτες ικανότητα. Συμπέρασμα; Είτε ο πατέρας σου έχει μοναδικό ταλέντο είτε έχει πρόσβαση σε απόκρυφες γνώσεις που έχουν χαθεί για εμάς τους υπόλοιπους».

«Έχετε ιδέα από πού θα μπορούσε να μάθει κάτι τέτοιο;» ρώτησε η Μίρα. Ο Ντέκλαν ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους. «Εδώ εισερχόμαστε στο βασίλειο των υποθέσεων. Κυκλοφορούν ψίθυροι από τους εκλεκτούς Εκτελεστές του που ισχυρίζονται ότι κατέχει ασυνήθιστες ικανότητες μορφοπλαστικής. Γνωρίζουν άραγε όλοι το ίδιο μυστικό; Εγώ έχω ταλέντο σε όλους τους γνωστούς τομείς της μορφοπλαστικής, όταν έμαθα όμως πως κάτι τέτοιο ήταν δυνατό, απέτυχα παταγωδώς να χειραγωγήσω τη δύναμη της μορφοπλαστικής όσα χρόνια κι αν μελετούσα ή προσπαθούσα. Ο Στάφορντ είναι ή υπερβολικά ανώτερός μου ή ξέρει κάποια τεχνική που εμένα μου διαφεύγει».

«Έχετε μιλήσει με άλλους Μεγάλους Μορφοπλάστες;» αναρωτήθηκε η Μίρα. «Ίσως το κλειδί να κρύβεται σε κάποια άλλη αρχή».

Ο Ντέκλαν έτριψε την άκρη του μαστουριού του. «Πιθανόν. Ο τρόπος που λειτουργεί η μορφοπλαστική σε κάθε βασίλειο είναι μοναδικός. Η μορφοπλαστική στο Κρέον δεν έχει καμία σχέση με τη δική μας εδώ. Η μόνη επικοινωνία που διακινδύνεψα ήταν με τη Χάρμονι. Δεν είμαι σίγουρος πώς να έρθω σε επαφή με τους άλλους. Κανείς μας δε θέλει να αποκαλυφθεί με το να αναζητήσει κάποιον. Ειλικρινά, παρά τις διαφορές, δε βλέπω πώς η διαφορετική τεχνοτροπία της μορφοπλαστικής στη Ζερόπολη, το Ελογουίρ, το Κρέον ή το Νέκρονουμ θα βοηθούσε να χρησιμοποιήσει κανείς την ικανότητα κάποιου άλλου αφού δεν μπορούμε να το κάνουμε εδώ στη Σάμπρια».

«Τι θα κάνουμε λοιπόν;» ρώτησε η Μίρα.

«Να κρατάς τα μάτια σου ανοιχτά και το μυαλό σου σε εγρήγορση» πρότεινε ο Ντέκλαν. «Πρέπει να υπάρχει κάποια απάντηση στον γρίφο αυτό. Θα ήταν πολύ σημαντικό να μάθουμε πώς σου πήραν τις δυνάμεις, σε περίπτωση αντεπίθεσης».

Η Μίρα ξεφύσισε κυνικά. «Ίσως να είναι πολύ αργά να αντεπιτεθούμε. Εγώ θα συμβιβάζομαι με το να τον αποφύγουμε».

«Καταλαβαίνω» είπε ο Ντέκλαν. «Ο πατέρας σου ασκεί μεγαλύτερο έλεγχο στις Παρυφές από οποιονδήποτε άλλο ηγέτη που θυμάμαι. Κρυβόμουν χρόνια εκεί – μελετούσα, σχεδίαζα, μηχανορραφούσα, δίχως να αναλαμβάνω δράση. Ένας γέροντας όμως έχει το δικαίωμα να ονειρεύεται».

«Γιατί επιστρέφουν οι δυνάμεις μου έπειτα από τόσον καιρό;» απόρησε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν χαμογέλασε κι οι ζάρες γύρω από τα μάτια του ακτινοβολούσαν. Την έδειξε με το ροζιασμένο κοκαλιάρικο δάχτυλό του. «Τώρα πάμε στο πιο σημαντικό θέμα. Έχεις επανακτήσει πολλές από τις παλιές σου ικανότητες;»

«Λίγο μόνο» είπε η Μίρα. «Την πιο απλή μορφοποίηση. Τίποτα από αυτά που έκανα πριν μου αφαιρεθούν οι δυνάμεις».

«Κι είχες μόλις αρχίσει να χρησιμοποιείς τη δυναμική σου» είπε ο Ντέκλαν. «Ο πατέρας σου χρησιμοποιούσε συνδυασμό δυνάμεων για να επιβάλει την κυριαρχία του σΚουρσάροι των ουρανών. Όταν εξαφανίστηκες, άρχισε να αποκαλύπτει σιγά σιγά τις νέες του δυνατότητες. Δεν υπήρχε λόγος να υποψιαστούν οι περισσότεροι ότι δεν είχε από πριν τέτοια δύναμη. Ποιος θα τολμούσε να αντιταχτεί σε κάποιον που δεν ήταν απλώς Μέγας Μορφοπλάστης, δεν ήταν απλώς διοικητής της λεγεώνας, αλλά και ικανός σε καθεμία από τις πέντε σημαντικότερες τεχνοτροπίες μορφοπλαστικής; Αντιμετώπιζε με σκληρότητα όποιον του αντιστεκόταν. Εκτός από τώρα... φήμες θέλουν τις ικανότητές του να σβήνουν ξαφνικά».

«Γιατί;» ρώτησε η Μίρα.

«Η ανορθόδοξη μορφοπλαστική που έδινε τις ικανότητές σας σε εκείνον έχει αρχίσει να σβήνει» είπε ο Ντέκλαν. «Σε εσένα όμως επιστρέφει ένα μόνο κομμάτι τους. Το περισσότερο συγκεντρώνεται σε κάποιο άλλο μέρος της Σάμπρια».

«Σε κάποιον άλλο;» ρώτησε οργισμένη η Μίρα.

«Απ' ό,τι φαίνεται, όχι» είπε ο Ντέκλαν. «Ο Λίαμ κι εγώ αναζητήσαμε με προσοχή τις διασυνδέσεις. Η δύναμή σου έχει ξεφύγει, Μίρα. Από μόνη της. Εξελίσσεται με κάποιον τρόπο σε μια πανίσχυρη μορφή».

«Τι;» αναφώνησε η Μίρα.

«Ξέρω» είπε ο Ντέκλαν με τις παλάμες υψωμένες, όπου το δέρμα έδειχνε πιο λείο και πιο νεανικό από οποιοδήποτε άλλο μέρος του σώματός του. «Δεν έχει ξανασυμβεί. Η δύναμή σου όμως έχει οργανωθεί σε κάποιου είδους οντότητα».

«Καλά να κλέβει ο πατέρας μου τη δύναμή μου» είπε η Μίρα. «Πώς μπορεί όμως να βγει έξω από κάποιον;»

«Παραμένει συνδεδεμένη με εσένα. Δική σου είναι άλλωστε. Αν χαθείς εσύ, θα χαθεί μαζί σου. Γι' αυτό τον λόγο ο πατέρας σου σκόπευε να σε κρατήσει αιχμάλωτη και να μη σε σκοτώσει. Αν πέθαινες, ο Στάφορντ θα έχανε το μερίδιο της ικανότητάς σου που έκλεψε. Το ίδιο ισχύει και τώρα, μόνο που η δύναμή σου λειτουργεί από μόνη της».

«Πώς μπορεί η δύναμή μου να έχει δική της άποψη;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν άνοιξε τα χέρια. «Δεν ξέρω καν πώς έγινε ο διαχωρισμός, είναι δύσκολο λοιπόν να σκεφτώ τι συμβαίνει. Υποθέτω πως έχει να κάνει με τον τρόπο που σκεφτόμαστε μια μορφή. Ίσως κάποιο κομμάτι του πατέρα σου να ενώθηκε με τη δύναμή σου και να τη μεταμόρφωσε σε κάτι καινούριο. Ίσως ο διαχωρισμός από το ταλέντο σου να του έδωσε τελικά τη δυνατότητα να αυτομορφοπλαστεί. Αυτό που ξέρουμε πάντως είναι πως η δύναμή σου προκαλεί τελευταία χαμό έξω από την πόλη του Αλβιντέιλ».

«Τι κάνει;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Κανένας μάρτυρας από όσους πλησίασαν αρκετά δεν ξέφυγε για να το εξιστορήσει» είπε ο Ντέκλαν. «Το ίδιο έγινε και με τις μορφές που έστειλε ο Λιάμ να κατασκοπεύσουν – πολλές δεν κατάφεραν να γυρίσουν πίσω. Όσες γύρισαν έφεραν μαζί τους μόνο ανέκδοτα. Ο κόσμος την αποκαλεί Κάρναγκ».

«Τι;» αναφώνησε η Μίρα. «Το Κάρναγκ είναι η δύναμή μου;»

«Το έχεις ακουστά;» ρώτησε ο Ντέκλαν.

«Όλοι το έχουν ακουστά!» είπε η Μίρα. «Η Σάμπρια είναι ανάστατη!»

«Φυσικό είναι» μουρμούρισε ο Ντέκλαν. «Υπάρχουν δεκάδες ανακριβείς ιστορίες. Διάφορες αφηγήσεις συμφωνούν ότι η δύναμή σου ισοπεδώνει σπίτια, σκορπίζει κοπάδια, ξεριζώνει δέντρα, αναμορφώνει αλλοπρόσαλλα την ύπαιθρο. Πολλοί άνθρωποι έχουν εξαφανιστεί».

Η Μίρα έφερε το χέρι στο στόμα. Έδειχνε κατάπληκτη. «Εξαιτίας μου; Κάνω κακό σε ανθρώπους; Καταστρέφω κοινότητες; Η δύναμή μου είναι εκεί έξω και κάνει κακό όπως όταν βοηθούσε τον πατέρα μου να πάρει τον έλεγχο των πέντε βασιλείων».

«Δε γίνεται με δική σου θέληση» είπε ο Ντέκλαν προσπαθώντας να την καθησυχάσει.

«Μπορεί, δεν παύει όμως να είναι δικό μου το φταίξιμο».

«Ο πατέρας σου το προκάλεσε. Όχι εσύ».

«Αν ήμουν νεκρή, δε θα συνέβαινε κάτι τέτοιο».

Ο Ντέκλαν σήκωσε το βλέμμα ψηλά και κούνησε το κεφάλι. «Γιατί είναι τόσο δραματικοί οι νέοι; Και τόσο απερίσκεπτοι;»

Η Μίρα έδειχνε εκνευρισμένη. «Πώς θα έπρεπε να νιώθω δηλαδή;»

«Να σκέφτεσαι θα έπρεπε» είπε ο Ντέκλαν. «Να λύσεις το πρόβλημα. Μην βλέπεις αμέσως την αυτοκτονία ως την καλύτερη επιλογή».

«Υπάρχουν άλλες επιλογές;» ρώτησε η Μίρα.

«Σίγουρα το ελπίζω» αποκρίθηκε ο Ντέκλαν. «Υπάρχει πολλή ενέργεια σε αυτή την υπόθεση. Δεν είναι παθητική, που θα μπορούσες ίσως με κάποιον τρόπο να τη χρησιμοποιήσεις. Είναι εκεί έξω και αλληλεπιδρά με τον κόσμο. Η δύναμή σου είναι ελεύθερη από κάθε περιορισμό που μπορεί να της επιβάλει ο νους ή το σώμα σου. Είναι καθαρή, ελεύθερη, μεταβλητή. Αν αποκοπεί η ενέργεια αυτή από την πηγή της, ίσως προκληθεί απίστευτη καταστροφή. Αν αυτοκτονούσες, σίγουρα θα κατέστρεφες τη δύναμή σου. Το ερώτημα που γεννιέται τότε είναι πόση από τη Σάμπρια θα καταστρεφόταν μαζί της».

«Θα προκαλούσε έκρηξη;» ρώτησε ο Τζέις.

«Ίσως κάτι χειρότερο» είπε ο Ντέκλαν. «Τόσο μεγάλη και απεριόριστη δύναμη δε θα χανόταν χωρίς να προκαλέσει χαμό».

«Τι μπορώ να κάνω τότε;» επέμεινε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν ένωσε τις παλάμες του και χτύπησε τα δάχτυλα μεταξύ τους. «Εδώ είναι που πρέπει να κάνουμε κάποιες επιλογές. Ο πατέρας σου θέλει απεγνωσμένα να ξαναπιάσει στα χέρια του εσένα και τις αδερφές σου. Θέλει

να ξαναπάρει τις δυνάμεις σας και σίγουρα δε θέλει να τις χρησιμοποιήσετε εναντίον του. Ίσως ξέρει πως οι δυνάμεις σας συγκεντρώνονται έξω από εσάς, ίσως όμως και να μην το ξέρει».

«Έστειλε εκατοντάδες στρατιώτες για να την πάρουν» σχολίασε ο Κόουλ. «Έλεγαν πως μετά θα πήγαιναν να αντιμετωπίσουν το Κάρναγκ».

Ο Ντέκλαν κοίταξε τη Μίρα. «Ο πατέρας σου σε αναζητούσε και πριν από αυτό. Ίσως όμως όχι τόσο απεγνωσμένα. Είχε τις δυνάμεις σου, εσύ δε φαινόσουν πουθενά και τα πράγματα κυλούσαν ομαλά για δεκαετίες. Δε βρισκόταν σε ιδιαίτερα επικίνδυνη κατάσταση. Θα ήταν πιο ασφαλές αν ήσουν κλειδωμένη κάπου, δεν ήταν ωστόσο απαραίτητο. Όταν όμως τα κλεμμένα ταλέντα του άρχισαν να σβήνουν, τα πράγματα άλλαξαν. Όσο προχωρά η κατάσταση όλες οι δυνάμεις του θα στραφούν σε εσένα και τις αδερφές σου».

«Πού μπορούμε να κρυφτούμε;» ρώτησε ο Τζέις.

Ο Ντέκλαν άνοιξε ξανά τα χέρια. «Αυτή είναι μία από τις καλύτερες κρυψώνες των πέντε βασιλείων. Δυστυχώς, η λεγεώνα σε είδε που ήρθες εδώ. Ένα μέρος της δύναμης της Μίρα βρίσκεται ακόμη στα χέρια του πατέρα της. Εξακολουθεί να εξαντλείται, μα βρίσκεται εκεί. Όσο κατέχει δύναμή της, θα ξέρει πως είναι ζωντανή. Δε θα πουχάσει μέχρι να βρει πού πήγε».

«Κι αυτό θα τον οδηγήσει σε εσένα» είπε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν της χάρισε ένα σφιγμένο χαμόγελο. «Κάποιοι λεγεωνάριοι θα περάσουν σίγουρα το συννεφοτείχος, ίσως και μέχρι την αυγή. Όλοι τους θα πεθάνουν. Ό,τι κι αν έχει περάσει το συννεφοτείχος έλκεται από το κενό. Έχει σχεδιαστεί άψογα γι' αυτό τον σκοπό. Μπορούμε να

παρέμβουμε μπαίνοντας στη δίνη από τη δική μας πλευρά, αλλά δεν πρόκειται φυσικά να σώσουμε τους εχθρούς μας».

«Εσύ τη σχεδίασες;» ρώτησε ο Τουίτς.

Το γέλιο του Ντέκλαν αντί για απάντηση κατέληξε σε ξερό βήχα. Έβγαλε λίγο φλέμα, σήκωσε με χέρια που έτρεμαν μια σακούλα και έφτυσε μέσα. «Αν μπορούσα να φτιάξω το έσχατο κενό, δε θα φοβόμουν κανέναν στις Παρυφές, κι ακόμα παραπέρα. Δεν έχω ιδέα ποιος σχεδίασε το Ανατολικό Συννεφοτείχος και το κενό, το Δυτικό Συννεφοτείχος και όσα τρομαχτικά κρύβει. Δεν μπορώ να διανοηθώ τι λογής μυαλό συνέλαβε κάτι τέτοιο, πόσο μάλλον ότι το εκτέλεσε».

«Θα μπορούσε αυτός ο κάποιος να κρύβεται πίσω από το Δυτικό Συννεφοτείχος;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Πολύ αμφιβάλλω» είπε ο Ντέκλαν. «Μελέτησα για χρόνια το Δυτικό Συννεφοτείχος και δεν υπάρχει τίποτα πίσω από αυτό ή μέσα σε αυτό που δε θα οδηγούνταν σε καταστροφή από το δημιουργικό καμίνι που γεννά τα κάστρα. Τα συννεφοτείχη υπήρχαν σε όλη την καταγεγραμμένη ιστορία. Υποπτεύομαι πως ο δημιουργός τους τα σχεδίασε ώστε να είναι αυθύπαρκτα».

Ο Τζέις ξερόβηξε. «Αν όποιος έρχεται εδώ ρουφιέται από τη δίνη, ίσως μπορούσε να μείνει εδώ η Μίρα».

Ο Ντέκλαν συνοφρυώθηκε και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Οι λεγεωνάριοι που έρχονται αντιμέτωποι με το συννεφοτείχος θα αποτύχουν. Υπάρχει όμως κι άλλος τρόπος. Η Συννεφοκοιλιάδα δεν είναι ουράνιο νησί. Είναι μια χερσόνησος που εξέχει από το Χείλος. Είναι δύσκολη η πρόσβαση, εγώ όμως κατάφερα να έρθω, το ίδιο και ο

Λίαμ. Τώρα που ο Στάφορντ ξέρει πού να ψάξει, οι δικοί του θα βρουν τρόπο να περάσουν».

Η Μίρα μόρφασε. «Λυπάμαι που σας προκαλώ τέτοια προβλήματα».

«Δεν μπορεί να γίνει αλλιώς» είπε ο Ντέκλαν. «Δεν ήταν εσκεμμένο. Ο πατέρας σου θα μας έβρισκε κάποια στιγμή. Η κρυψώνα μας δε θα έμενε κρυφή για πάντα. Υπάρχουν ισχυροί μορφοπλάστες που βοηθούν τον Στάφορντ. Υπάρχουν κατάσκοποι και μισθοφόροι. Δεν έχει στη διάθεσή του μόνο τη λεγεώνα αλλά και τη μυστική του αστυνομία, τους Εκτελεστές. Ήταν απλώς θέμα χρόνου να στραφεί η προσοχή του σε μένα».

«Πού να πάω;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν στέναξε με μάτια θλιμμένα. «Αν μείνεις εδώ, θα σε παγιδέψουν και θα σε πιάσουν. Αν το σκάσεις, αργά ή γρήγορα θα σε πιάσουν. Προτείνω να αντεπιτεθείς πρώτη. Να βρεις τη δύναμή σου».

«Τη δύναμη που έχει ξεφύγει;» ρώτησε ο Τζέις για να βεβαιωθεί. «Τη δύναμη που δεν αφήνει ζωντανούς μάρτυρες πίσω της;»

«Τη δική της δύναμη» είπε ο Ντέκλαν. «Ίσως να είναι η ευκαιρία που περίμενες, Μίρα. Να ξαναπάρεις τη δύναμή σου. Να βοηθήσεις τις αδερφές σου να ξαναπάρουν τις δικές τους δυνάμεις. Δεν μπορώ να διακινδυνέψω επικοινωνία με τη μητέρα σου τώρα που όλα τα μάτια είναι στραμμένα σε μένα, απ' ό,τι καταλαβαίνω όμως νομίζω πως αυτό θα ήθελε να κάνεις. Δεν αρκεί να το σκάσεις από τον Στάφορντ. Δεν αρκεί να κρυφτείς. Πρέπει να τον νικήσεις».

Η Μίρα τον κοίταξε. «Πώς θα πάρω πίσω τη δύναμή μου;»

«Δεν είμαι σίγουρος» είπε ο Ντέκλαν κάπως σκυθρωπός. «Δεν καταλαβαίνω πώς σου αφαιρέθηκε. Δεν καταλαβαίνω απόλυτα πώς μπορεί να δρα ανεξάρτητα. Ξέρω όμως πως είναι δική σου δύναμη. Δεν μπορεί να επιζήσει δίχως εσένα. Νίκησέ τη λοιπόν. Κάνε τη να σου υποταχτεί. Αν πρέπει, σκότωσε τη μορφή που έχει πάρει. Δείξε της υπεροχή και πιστεύω πως θα επιστρέψει σε σένα».

«Πώς ξέρουμε ότι δεν της λες να κάνει απλώς ό,τι είναι καλύτερο για σένα;» τον προκάλεσε ο Τζέις. «Αν φύγει, θα τραβήξει την προσοχή κάπου αλλού. Αν βγει πάλι εκεί έξω θα αρχίσουν να αμφισβητούν αν μπήκε καν μέσα στο συννεφοτείχος. Ίσως κρύφτηκε για λίγο κάπου γύρω από αυτό ή και μέσα του, όπως σκοπεύαμε να κάνουμε έτσι κι αλλιώς. Και μετά η Μίρα θα επιτεθεί στη δύναμή της. Αν τη νικήσει, όλα καλά. Αν τη σκοτώσει όμως, θα καταστραφεί. Όπως και να 'χει, το πρόβλημα για σένα θα έχει λυθεί».

Ο Ντέκλαν χαμογέλασε αχνά στη Μίρα. «Αυτόν να τον κρατήσεις κοντά σου. Είναι ολοφάνερο πως τον ενδιαφέρει μόνο το καλό σου. Η συμβουλή που σας έδωσα ωφελεί και εμένα. Αυτό δεν την κάνει ανειλικρινή. Μπορείτε να την ακολουθήσετε όπως επιλέξετε. Δεν είναι δικός μου ο δρόμος που έχεις να ακολουθήσεις».

«Πώς θα φύγουμε;» ρώτησε η Μίρα.

«Δε θα είναι δύσκολο αυτό» είπε ο Ντέκλαν. «Θα σας δείξει ο Λιάμ τον τρόπο. Κι εγώ θα σας δώσω ό,τι βοήθεια μπορώ. Γιατί δεν κοιμάστε τώρα; Αποφασίζετε το πρωί».

«Εντάξει» είπε η Μίρα. «Ευχαριστούμε για τη φιλοξενία».

«Μακάρι να μπορούσα να κάνω περισσότερα για να σας διευκολύνω» είπε ο Ντέκλαν. Χτύπησε ένα από τα μπασιτούνια στο πάτωμα και η πόρτα της αίθουσας άνοιξε διάπλατα. «Πηγαίνετε να ξεκουραστείτε. Ο Τζαμάρ περιμένει έξω και θα σας οδηγήσει στα δωμάτιά σας».

«Ευχαριστούμε» πρόσθεσε ο Κόουλ στις ευχαριστίες που μουρμούρισαν ο Τζέις και ο Τουίτς. Αναρωτήθηκε πόσο καλά θα κοιμόνταν, με τόσο πολλά που είχαν να σκεφτούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22

Επισκέπτες

Στο δωμάτιο του Κόουλ κάθε έπιπλο ισορροπούσε σε ένα μόνο πόδι. Όχι μόνο οι καρέκλες και το τραπέζι αλλά και ο καναπές και το κρεβάτι. Ήταν ένας τρόπος να κάνει επίδειξη των ικανοτήτων του ο μορφοπλάστης, σκέφτηκε.

Στηριγμένο σε μία μόνο λεπτή ράβδο, το υπέρδιπλο κρεβάτι έδειχνε αρκετά ασταθές. Ο Κόουλ το δοκίμασε ξαπλώνοντας στο παχύ στρώμα και τραντάζοντάς το δυνατά. Παρόλο που ταλαντεύτηκε λίγο, το κρεβάτι φαινόταν απίστευτα σταθερό.

Κάθισε σε μία καρέκλα με ένα μόνο πόδι. Δεν ήταν βιδωμένη στο πάτωμα – την είχε κουνήσει πέρα δώθε για να το ελέγξει. Όσο ήταν όμως καθιστός, όσο κι αν έγερνε το σώμα του, η καρέκλα αρνιόταν να πέσει.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα. Καθώς διέσχιζε το δωμάτιο αναρωτήθηκε αν ήταν η Μίρα που ήθελε να του μιλήσει για την απόφαση που έπρεπε να πάρει. Του φαινόταν ακόμη απίστευτο πως ήταν πριγκίπισσα.

Άνοιξε την πόρτα και είδε να στέκει στην είσοδο ο Τζέις. Το αγόρι έδειχνε κουρασμένο. Το σκισμένο μανίκι του είχε λεκέδες από γράσο. «Εί» είπε.

«Τι έγινε;»

«Μπορούμε να μιλήσουμε ένα λεπτό;» Ο Κόουλ έκανε πίσω και ο Τζέις μπήκε μέσα και κοίταξε γύρω του. «Όλα έχουν ένα πόδι;»

«Και δεν πέφτει τίποτα» είπε ο Κόουλ.

«Στο δικό μου δωμάτιο όλα τρώγονται».

«Συνηθίζεις να δοκιμάζεις τα έπιπλα;»

«Ο Τζαμάρ μου το είπε».

«Είναι ωραία;»

«Όχι τόσο. Οι κουρτίνες είναι καλούτσικες. Κοίτα. Πρέπει να μιλήσουμε για αύριο».

«Καλά» είπε ο Κόουλ. «Θέλεις να καθίσεις;»

«Μια χαρά είμαι. Το πρωί η Μίρα θα αρχίσει να κυνηγά τη δύναμή της».

«Σ' το είπε;»

«Δεν ήταν ανάγκη να μου το πει. Το κατάλαβα. Άκουσες τον Ντέκλαν. Είναι ουσιαστικά η μόνη της επιλογή».

«Μπορεί να προτιμήσει να το σκάσει».

Ο Τζέις κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Αποκλείεται. Ο Ντέκλαν τής είπε πως ίσως πάρει πίσω τη δύναμή της. Και πως ίσως καταφέρει να τη σταματήσει από το να κάνει κακό στον κόσμο. Αυτή η στρατηγική είναι πολύ καλύτερη από το να το βάλει στα πόδια ή να κρυφτεί κάπου. Είδα το πρόσωπό της. Θα ακολουθήσει τη συμβουλή του».

Ο Κόουλ το σκέφτηκε. «Μάλλον πρέπει να πάμε μαζί της».

«Δεν είναι απαραίτητο» είπε αργά ο Τζέις. «Εγώ δε θα την αφήσω. Εσύ όμως δεν είσαι υποχρεωμένος να έρθεις μαζί. Θα έχει βοήθεια. Δεν είσαι από εδώ εσύ. Δεν είναι δική σου αυτή η μάχη».

Ο Κόουλ συνοφρυώθηκε. Ο Τζέις τού έδινε μια ευκαιρία να αποδεσμευτεί. Αυτό ήθελε όμως; Κατά κάποιον τρόπο, ναι. Πώς θα κατάφερναν να νικήσουν ένα πελώριο πλάσμα που είχε γεννηθεί από τέτοια δύναμη μορφοπλαστικής; Δεν ήθελε ο Κόουλ να απογοητεύσει τη Μίρα, ανησυχούσε όμως αν θα εντόπιζε τον Ντάλτον και την Τζένα και πώς θα έβρισκε τρόπο να γυρίσουν πίσω. Απ' ό,τι είχε καταλάβει, ίσως ο Ντέκλαν είχε κάποιες ιδέες που θα μπορούσαν να τον καθοδηγήσουν προς τη σωστή κατεύθυνση. Θα φρόντιζε να το αναφέρει αύριο.

Ο Τζέις δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα καλός μαζί του. Τι ετοίμαζε;

«Δε με θέλεις μαζί;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δε με νοιάζει» είπε ο Τζέις, αν και ακουγόταν σαν να τον ένοιαζε. «Από σένα εξαρτάται. Το μόνο που λέω είναι πως δεν πρέπει να νιώθεις παγιδευμένος».

«Κι ο Τουίτς;»

«Του έχω ήδη μιλήσει» είπε ο Τζέις. «Δεν είναι και τόσο ενθουσιασμένος, μα, απ' ό,τι φαίνεται, θα έρθει, από καθήκον περισσότερο παρά οτιδήποτε άλλο. Δε θέλει να μείνει ατιμώρητος ο Μέγας Μορφοπλάστης για ό,τι έκανε. Νομίζω όμως πως δε θέλει να μείνει και μόνος του, ένας φυγάς σκλάβος με τη λεγεώνα και τους Κουρσάρους των

Ουρανών ξοπίσω του. Αν φύγεις μόνος σου, ίσως σε ακολουθήσει».

«Θέλεις απλώς να μείνεις μόνος μαζί της» συνειδητοποίησε ο Κόουλ.

Ο Τζέις κοκκίνισε. «Τι είναι αυτά που λες;»

«Δεν το πιστεύω» είπε ο Κόουλ. «Υστερα από όλα αυτά, το μόνο που σε νοιάζει είναι ο έρωτάς σου».

Ο Τζέις πήρε μια βαθιά, οργισμένη ανάσα. «Μην προσπαθείς να προβάλλεις αυτά που νιώθεις πάνω μου. Επειδή απλά...»

«Αυτά που νιώθω εγώ; Σοβαρά μιλάς;»

«Κόουλ, μην τα βάζεις μαζί μου σ' αυτό».

«Μπορεί και να το κάνω, αν προσπαθείς να με πείσεις να μην έρθω».

«Δεν εξαρτάται από μένα. Η επιλογή είναι δική σου. Απλώς δεν είμαι σίγουρος ότι θα προσπαθούσα να μπω με το ζόρι σε κάτι που δε θα με ήθελαν».

«Τι;» φώναξε ο Κόουλ. «Έχεις καταλάβει ότι θα έφευγε μαζί μου; Θα το σκάγαμε αύριο το πρωί. Μόνο που εμφανίστηκε η λεγεώνα».

Ο Τζέις μαρμάρωσε. «Είσαι μεγάλος ψεύτης».

«Γιατί νομίζεις πως ήξερε για τους φίλους μου που είναι σκλάβοι του Μεγάλου Βασιλιά; Θα με βοηθούσε να τους βρω. Μας άκουσες να μιλάμε γι' αυτό. Πήγαινε ρώτα τη».

Ο Τζέις κοίταξε αλλού με χείλη σφιγμένα. Ανοιγόκλεισε τα δάχτυλά του. «Αυτό είναι γελοίο. Τι θέλεις να πεις; Πως εγώ είμαι ο παρείσακτος;»

«Όχι. Λέω ότι η Μίρα κι εγώ θα το σκάγαμε και θα βοηθούσαμε ο ένας τον άλλο. Μου είπε το μυστικό της επειδή της έσωσα τη ζωή. Αποφάσισε πως μπορούσε να με εμπιστευτεί».

Ο Τζέις κούνησε κοφτά το κεφάλι. «Θέλεις λοιπόν να έρθεις;»

«Όχι ακριβώς» είπε ο Κόουλ. «Δεν ξέρω πώς θα νικήσουμε αυτό το πλάσμα. Αν τη σκοτώσει, απ' ό,τι κατάλαβα θα μάθουμε από πολύ κοντά πώς είναι οι εκρήξεις».

«Θα πρέπει πρώτα να περάσει από μένα» είπε ο Τζέις.

«Το 'πιασα. Είσαι γενναίος. Στ' αλήθεια είσαι. Είναι τυχερή που σε έχει κοντά της. Έχει μεγάλη ανάγκη από βοήθεια. Η συνεργασία μάς έφερε ως εδώ».

«Θα έρθεις λοιπόν;»

Ο Κόουλ το σκέφτηκε. Ήθελε να παρατήσει τη Μίρα με τόσα προβλήματα που είχε να αντιμετωπίσει; Ήταν η μοναδική αληθινή φίλη που είχε κάνει στις Παρυφές. Κι ο Τζέις με τον Τουίτς ήταν οι αμέσως επόμενοι. Μπορούσε να αφήσει τη Μίρα στα χέρια τους; Είχε υποσχεθεί στον Ντέρνι να τη φροντίζει, η Μίρα όμως του είπε πως μπορούσε να φύγει. Ήθελε να μείνει μόνος του; Όχι και τόσο. Κι η Τζένα; Ο Ντάλτον;

«Δεν ξέρω» είπε ο Κόουλ. «Οι φίλοι μου δεν έχουν κανέναν να τους βοηθήσει».

«Σωστά» είπε ο Τζέις. «Τι σημαίνει λοιπόν αυτό;»

«Σημαίνει πως χρειάζομαι περισσότερες πληροφορίες. Θέλω να ακούσω τι ξέρει ο Ντέκλαν. Οι φίλοι μου με έχουν πραγματικά ανάγκη».

«Κατάλαβα. Είναι καλό να ξέρω πού βρισκόμαστε».

«Τώρα δεν προσπαθούσες να με ξεφορτωθείς;»

«Μπορεί. Δε μου αρέσει όπως νομίζεις, Κόουλ. Μόλις μάθαμε ότι είναι πολύ περισσότερα από όσα έχει κάποιος σαν εμάς δικαίωμα να ονειρευτεί. Είναι αληθινή φίλη. Την εκτιμώ. Δεν είναι... Απλώς δε θέλω να πάθει τίποτα».

«Εντάξει».

«Καλά θα κάνεις να μην πεις τίποτα».

«Το 'πιασα» είπε ο Κόουλ. «Δε θα πω».

Ο Τζέις έδειχνε πιο ήρεμος. «Εντάξει. Θα σε δω το πρωί» είπε και έφυγε.

Ο Κόουλ πήγε στο κρεβάτι και έπεσε πάνω του. Ύστερα από όσα είχαν περάσει σήμερα, του φαινόταν απίστευτο που ο Τζέις ήθελε να προσθέσει κι άλλα. Ήταν φανερό πως ήταν γερά τσιμπημένος με τη Μίρα, αλλά τι σημασία είχε; Είχαν όλοι τους πολύ πιο σοβαρά προβλήματα για την ώρα.

Έχωσε το πρόσωπο σε ένα μαξιλάρι. Θα παρατούσε στ' αλήθεια τη Μίρα; Μπορεί... αν έτσι κατάφερνε να σώσει την Τζένα και τον Ντάλτον. Αν ήταν όμως μια χαρά; Αν είχαν αρχίσει να γίνονται καλοί μορφοπλάστες; Κι αν τους άρεσε να δουλεύουν σε παλάτι; Τον έπιασε πονοκέφαλος στην ιδέα ότι έπρεπε να αποφασίσει.

Άλλος ένας χτύπος ακούστηκε στην πόρτα. Ο Κόουλ ανακάθισε. Να ήταν άραγε αυτή τη φορά η Μίρα; Ή μήπως είχε γυρίσει ο Τζέις με καινούριες ευφάνταστες ιδέες;

Ο Κόουλ πήγε ως την πόρτα και άνοιξε για να δει τον Λιάμ να περιμένει στην άλλη πλευρά. «Μπορώ να περάσω;»

«Βέβαια» είπε ο Κόουλ και έκανε πίσω.

Ο Λιάμ μπήκε μέσα. Φορούσε φαρδιές γαλάζιες πιτζάμες. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε ο Κόουλ χωρίς τον ιπτάμενο δίσκο του. «Εγώ έφτιαξα αυτό το δωμάτιο» είπε.

«Παράξενο είναι» αποκρίθηκε ο Κόουλ.

«Ευχαριστώ. Σε πειράζει να καθίσω;»

«Όχι».

Ο Λιάμ έπεσε βαριά στον καναπέ που κουνήθηκε πέρα δώθε. «Πώς είναι ο Χαρούμενος;»

«Η φατσούλα στην άμαξα; Άρα εσύ την έφτιαξες!»

«Μία από τις πρώτες μου μορφές» είπε ο Λιάμ. «Χάρηκα που έμαθα πως είναι ακόμη εκεί. Αναρωτιέμαι πόσοι να τον έχουν βρει όλα αυτά τα χρόνια».

«Ακόμη μιλά για σένα».

«Κι εμείς μιλάμε για εκείνον. Σου έφτιαξε καθόλου το κέφι;»

«Στην πραγματικότητα, ναι. Περνούσα απαίσια μέρα».

«Όποιος και να βρεθεί σε εκείνη την άμαξα περνά απαίσιες μέρες».

«Σωστά». Ο Κόουλ κάθισε σε μια καρέκλα κοντά στον καναπέ. «Σου είπε ο Ντέκλαν για την κουβέντα μας;»

«Όχι, κατασκόπευα».

«Τι; Νόμιζα πως δεν μπορούσε κανείς να κατασκοπεύσει εκείνο το δωμάτιο».

«Κανείς δεν μπορεί να εισχωρήσει από έξω. Έβαλα τη Λόλα τη γουρουνίτσα να αφήσει πίσω μια μικροσκοπική μορφή. Έστειλε δονήσεις σε ένα ακουστικό που φορούσα.

Κανείς άλλος δεν μπορούσε να ακούσει. Ενδιαφέρομαι πολύ περισσότερο για όσα συμβαίνουν από όσο νομίζει ο Ντέκλαν».

«Άκουσες τότε και για τη Μίρα» είπε ο Κόουλ.

«Τη Μίρακλ, ναι» είπε ο Λίαμ. «Υποψιάστηκα την ταυτότητά της όταν την πρωτοείδα από κοντά και πρόσεξα την ισχυρή μορφοπλαστική που την εμπόδιζε να χρησιμοποιήσει τις ικανότητές της. Βοηθούσα τον Ντέκλαν να εντοπίσει την ενσάρκωση των δυνάμεών της. Είναι απίστευτος γρίφος. Ακόμα και εκεί, μπροστά στα μάτια μου, εξακολουθούσα να μην έχω την παραμικρή ιδέα πώς το κατάφεραν. Απίστευτη δουλειά, πραγματικά».

«Δεν είναι και τόσο διασκεδαστικό για εκείνη» είπε ο Κόουλ.

Ο Λίαμ έδειξε την καρέκλα του Κόουλ και εκείνη έγειρε στο πλάι. «Μην είσαι τόσο απαισιόδοξος. Φυσικά και δεν είναι διασκεδαστικό για εκείνη. Κι εξακολουθεί να είναι απίστευτο».

Ο Κόουλ είχε καταφέρει να στηριχτεί στα χέρια. «Ευχαριστώ γι' αυτό».

«Προσπαθώ να δίνω μικρά μαθήματα όπου πηγαίνω» είπε ο Λίαμ. Κούνησε το χέρι στον καναπέ και το στήριγμα εξαφανίστηκε. Αντί να πέσει, ο καναπές άρχισε να αιωρείται απαλά.

«Γιατί είσαι εδώ;» ρώτησε ο Κόουλ και στάθηκε στα γόνατα.

«Πολύ βαθυστόχαστο αυτό» είπε ο Λίαμ. «Δεν είμαι σίγουρος πως είμαι αρκετά συγκεντρωμένος για να απαντήσω».

«Άκουσες τι είπε για σένα ο Ντέκλαν» συνειδητοποίησε ο Κόουλ.

Ο Λίαμ ανασήκωσε ελαφρά τους ώμους. «Τουλάχιστον όταν μιλά πίσω από την πλάτη μου, λέει τα ίδια πράγματα που λέει και σε μένα. Στην πραγματικότητα, είναι κατά κάποιον τρόπο αξιοθαύμαστο».

«Δεν μπορείς να συγκεντρωθείς;»

«Βέβαια. Την αλήθεια έλεγε. Δεν είμαι και τόσο σοβαρός. Δεν είμαι όμως σίγουρος πως είναι τόσο μεγάλη αδυναμία όσο νομίζει. Αν παραγίνεις σοβαρός παγώνεις. Μπορεί να μην είμαι πολύ συγκεντρωμένος, μερικά σημαντικά πράγματα όμως τραβούν το ενδιαφέρον μου».

«Σαν τι;»

«Φώτα που αναβοσβήνουν. Το ντόμινο. Το φλιπεράκι».

«Το φλιπεράκι έχει φώτα που αναβοσβήνουν» είπε ο Κόουλ.

Ο Λίαμ χαμογέλασε. «Κάτι μου λέει πως συνδυάζονται αυτά».

«Έχετε φλιπεράκι εδώ;»

«Στη Ζερόπολη» είπε ο Λίαμ. «Πήγα εκεί ως σκλάβος. Ξέρουμε πολλά πράγματα για τον κόσμο σου. Οι περισσότεροι από εμάς έχουμε τις ρίζες μας από εκεί. Παρατήρησα πολλά πράγματα από τον κόσμο σου στα κάστρα που πέφτουν στο κενό. Δεν είμαι σίγουρος πως φτάνουν ως εκεί».

Ο Κόουλ σηκώθηκε όρθιος. «Μπορείς να μου φτιάξεις την καρέκλα;»

Ο Λίαμ κροτάλισε τα δάχτυλά του και η καρέκλα έγειρε ξαφνικά κατακόρυφα. «Θα πρέπει να το μισείς αυτό το

μέρος».

«Δεν ξέρω» είπε ο Κόουλ και κάθισε με προσοχή, αφού σιγουρεύτηκε πως δε θα τον έριχνε πάλι κάτω η καρέκλα.

«Σε έκαναν σκλάβο;» ρώτησε ο Λιάμ. «Δεν είναι και τόσο ωραίος τρόπος να ενθαρρύνουμε τον τουρισμό».

«Πώς κατέληξες σκλάβος;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο καναπές είχε αιωρηθεί μέχρι το ταβάνι. Ο Λιάμ πίεσε μαλακά και ο καναπές γλίστρησε πιο χαμηλά. «Έσωσα μερικά ορφανά από φωτιά και το σημάδι του ελεύθερου κήκε. Με έκαναν σκλάβο την επόμενη μέρα ενώ ανάρρωνα».

«Πλάκα κάνεις».

«Ναι. Έτοιμος για την αλήθεια; Οι γονείς μου με πούλησαν. Όχι οι αληθινοί γονείς μου. Δεν τους γνώρισα ποτέ. Υποτίθεται πως πέθαναν σε μια εξέγερση. Οι γονείς που με μεγάλωσαν αποφάσισαν να με πουλήσουν».

«Αλήθεια;»

«Ναι. Ζούσαμε στα σύνορα μεταξύ της Συμβολής και της Σάμπρια. Δεν τους άρεσε η μορφοπλαστική μου. Προσπάθησαν να με κάνουν να την κρύψω. Δεν το έκανα. Ήταν το μόνο πράγμα που ήμουν καλός. Μια μέρα με πούλησαν, με σημάδεψαν και με έχωσαν σε άμαξα σκλάβων. Ευχαριστώ, μαμά! Ευχαριστώ, μπαμπά! Μην τα ξοδέψετε όλα σε ένα μόνο πράγμα!»

Ο Λιάμ μιλούσε σαν να αστειευόταν, ο Κόουλ όμως διέκρινε την πικρία πίσω από τα λόγια του. «Κι ήρθες εδώ».

«Όχι αμέσως» είπε ο Λιάμ. «Έπρεπε πρώτα να δραπετεύσω. Και χρειάστηκε αρκετή προσπάθεια για να

βρω τον Ντέκλαν. Μεγάλη, βαρετή ιστορία».

«Ήταν δύσκολο να βρεις τρόπο να περάσεις;»

«Είναι πολύ πιο δύσκολο να μπει παρά να βγεις. Βρήκα το μέρος που είχε μπει ο Ντέκλαν και ακολούθησα το αχνό μονοπάτι που άφησε πίσω του».

«Στάσου» είπε ο Κόουλ. «Δεν ήρθε εδώ πολλά χρόνια πριν από εσένα;»

«Το δάσος που πέρασε σε κάνει να γυρνάς γύρω δίχως να το ξέρεις. Το Δάσος Μπούμερανγκ. Μπαίνεις, ακολουθείς ευθεία πορεία και βγαίνεις από εκεί που είχες μπει δίχως να στρίψεις ποτέ».

«Αλήθεια;»

«Ναι. Ο Ντέκλαν όμως έκανε αντίστροφες μορφοπλασίες όποτε προσπαθούσε το δάσος να τον γυρίσει πίσω. Προσάρμοσε ορισμένα σημεία στο δάσος για να μπορεί να προχωρά πλάγια ή διαγώνια αντί για πίσω. Οι μορφοπλασίες του έμειναν στη θέση τους και τον ακολούθησα ως εδώ».

«Πώς σου φαίνεται;»

«Σίγουρα καλύτερα από τη σκλαβιά. Σίγουρα καλύτερα από γονείς που θα με πουλούσαν σε δουλεμπόρους. Έμαθα πολλά. Είναι κάτι σαν εθελοντική φυλακή που μπορώ να μορφοπλάθω απίστευτα πράγματα όλη την ώρα. Δε θα μείνω εδώ για πάντα. Απ' ό,τι ακούω, εσείς οι τέσσερις θα μείνετε εδώ μέχρι αύριο».

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι. «Έτσι φαίνεται».

«Θα το διασκεδάσετε» είπε ο Λιάμ. «Καινούριες εμπειρίες. Να πολεμήσεις με τέρας φτιαγμένο από μορφοπλαστική δύναμη; Κανείς δεν το 'χει κάνει αυτό!

Κανείς δεν μπορεί ούτε καν να μαντέψει πώς θα ήταν. Η ιδέα είναι επαναστατική».

«Πιστεύεις πως θα επιζήσουμε;»

Ο Λιάμ ζάρωσε το πρόσωπό του σκεφτικός. «Ίσως πρέπει να φτιάξω έναν τύμβο. Ξέρεις, από εκείνα τα μνημεία που χρησιμοποιούν όταν δεν μπορούν να βρουν τα σώματα; Μπορούμε να κάνουμε την κηδεία πριν φύγετε. Θα μπορούσα να σας ξετρυπώσω μερικά μαύρα ρούχα».

«Τόσο άσχημα είναι τα πράγματα;»

«Ποιος ξέρει; Δεν έχει ξαναγίνει κάτι τέτοιο. Εμένα μου φάνηκαν άσχημα».

«Κι εμένα».

Ο Λιάμ χτύπησε τα δάχτυλά του και ο καναπές βρέθηκε στην παλιά του θέση. Το μοναδικό λεπτό στήριγμα έκανε ξανά την εμφάνισή του. «Θα 'πρεπε να σε αφήσω να ξεκουραστείς λιγάκι».

Σηκώθηκε και πήγε ως την πόρτα.

«Λιάμ» είπε ο Κόουλ καθώς σηκωνόταν. «Γιατί ήρθες εδώ;»

«Ήμουν περίεργος για τον Χαρούμενο. Τι μικρός που είναι ο κόσμος!»

«Αυτό είναι όλο;»

«Δεν μπορούσα να κοιμηθώ και βαριόμουν λιγάκι».

«Εντάξει» είπε ο Κόουλ. «Καληνύχτα».

«Θα φυλάμε σκοπιά απόψε. Θα είστε ασφαλείς. Προσπάθησε να ηρεμήσεις. Μοιάζεις σαν να είδες φάντασμα».

«Είδα. Το δικό μου».

Ο Λίαμ γέλασε. «Καλό. Κρίμα που δεν μπορείς να μείνεις εδώ». Βγήκε έξω και κροτάλισε τα δάχτυλά του. Η πόρτα έκλεισε απότομα.

Ο Κόουλ πέταξε τα ρούχα του και σύρθηκε στο κρεβάτι. Ο Λίαμ είχε δίκιο τουλάχιστον για ένα πράγμα. Είχε ανάγκη από ύπνο. Ποιος ήξερε πότε θα ξανακοιμόταν καλά; Αγκάλιασε ένα μαξιλάρι κάτω από το κεφάλι του και προσπάθησε να μην ασχολείται με όσα θα έφερνε η επόμενη μέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23

Δώρα

Την επόμενη μέρα το πρωινό ήταν θεαματικό. Αυγά είχαν ετοιμαστεί με αναρίθμητους τρόπους – χτυπητά, σφικτά, μελάτα, ποσέ, τηγανητά, ψητά, φουρνιστά και τουρσί. Παχιές λωρίδες μπέικον γυάλιζαν τραγανές. Διάφορα είδη τοστ και γλυκών ανταγωνίζονταν να τραβήξουν την προσοχή πλάι στο βούτυρο, το μέλι και τη μαρμελάδα. Μια γαβάθα βρόμη ήταν στολισμένη με μούρα και ζάχαρη. Πίτες φουσκωμένες, γεμάτες πικάντικες πατάτες, λαχανικά, αυγά και λουκάνικα. Υπήρχε γάλα και χυμός φρούτων μαζί με ένα σωρό ζεστά ροφήματα.

Ο Κόουλ ένιωσε λίγο σαν θανατοποινίτης στο τελευταίο γεύμα του. Τον παραγέμιζαν φαγητό για να πάει να φαγωθεί από τις βίαιες δυνάμεις της Μίρα.

Ο Τζέις έκανε τον αδιάφορο. Πετούσε μούρα στον αέρα και τα έπιανε με το στόμα. Η Μίρα και ο Τουίτς ήταν πιο μαζεμένοι. Ο Ντέκλαν και ο Τζαμάρ έτρωγαν μαζί τους – ο Ντέκλαν μασουλούσε ένα ξερό κομμάτι τοστ και ο Τζαμάρ είχε βουτήξει στην πιο πικάντικη πίτα και τα αυγά τουρσί. Οι κέρνιοι βοηθοί του σέρβιραν το φαγητό και τα ροφήματα.

Ο Κόουλ είχε ξυπνήσει και είχε βρει ωραία ρούχα – ακριβώς στο νούμερό του– να τον περιμένουν. Και ο Τζέις και ο Τουίτς φορούσαν καινούρια ρούχα. Η Μίρα φορούσε ένα πολύ κολακευτικό σύνολο, μαζί με ένα λεπτό ασημένιο περιδέριο και αστραφτερά κοκαλάκια στα μαλλιά.

Ο Κόουλ δεν ήταν ακόμη ακριβώς σίγουρος τι σκόπευε να κάνει. Ήθελε να αναγκάσει τον Ντέκλαν να του δώσει συμβουλές, ένωθε όμως αμήχανα να το αναφέρει όσο έτρωγαν. Αν δεν του πρόσφερε ο Ντέκλαν ελκυστικές εναλλακτικές, είχε αποφασίσει να φύγει με τους υπόλοιπους και ίσως να τους άφηνε όταν θα έφταναν στον δρόμο για τη Συμβολή.

Μετά το πρωινό ο Ντέκλαν σηκώθηκε στηριζόμενος στο τραπέζι. «Υποθέτω ότι αποφασίσατε πώς θα συνεχίσετε» είπε στη Μίρα.

«Θα φύγουμε» είπε εκείνη. «Θα πάω να βρω τις δυνάμεις μου. Οι άλλοι μπορούν να με ακολουθήσουν ή να συνεχίσουν για όπου θέλουν».

Ο Κόουλ και ο Τουίτς κοιτάχτηκαν βιαστικά. Ο Κόουλ αναρωτήθηκε πόσο έμπαινε ο Τουίτς στον πειρασμό να δοκιμάσει μόνος την τύχη του.

«Πολύ καλά» είπε ο Ντέκλαν. «Αυτό περίμενα κι εγώ. Είναι πραγματικά η μοναδική επιλογή, δεδομένης της κατάστασης. Δε θα σας αφήσω να φύγετε δίχως βοήθεια. Οι περισσότερες μορφές και μορφώματα που δημιουργούμε εδώ λειτουργούν μόνο κοντά στο Χείλος. Η ατμόσφαιρα κοντά στα συννεφοτείχη προσφέρεται πολύ περισσότερο για μορφοπλαστική απ' ό,τι άλλα μέρη της Σάμπρια. Όπως και να έχει όμως, έχω δώσει οδηγίες σε καθέναν από τους μαθητευόμενούς μου να προσφέρουν

κάτι που θα σας βοηθήσει. Τα δώρα αυτά θα λειτουργούν οπουδήποτε στη Σάμπρια. Ανήκουν όλα στη Μίρα. Όσοι τη συνοδέψουν θα ωφεληθούν από αυτά. Έιζια! Λιάμ!»

Η Έιζια μπήκε στο δωμάτιο ακολουθούμενη από τον Λάιρους, που κρατούσε ένα πλεχτό καλάθι. Του έγνεψε και ο στρατιώτης άδειασε το καλάθι στο πάτωμα, αποκαλύπτοντας ένα κουβάρι αλυσίδες και σιδερένιες μπάλες.

«Το αποκαλώ Μαστίγιο του Μορφοπλάστη» είπε η Έιζια. «Ανταποκρίνεται σε λίγες μόνο διαταγές. Μαστίγιο, έτοιμο!»

Στα λόγια της οι αλυσίδες ξεμπλέχτηκαν. Πέντε από τις σιδερένιες μπάλες στάθηκαν στον αέρα σαν ερπετά έτοιμα να χτυπήσουν, άλλες ψηλότερα και άλλες χαμηλότερα, η καθεμιά τους δεμένη με μια χοντρή αλυσίδα. Μία μπάλα έμεινε καταγής. Η καθεμιά πρέπει να ζύγιζε δέκα με δεκαπέντε κιλά και κάθε αλυσίδα ήταν ενωμένη με έναν κεντρικό σιδερένιο δακτύλιο.

«Ανταποκρίνεται επίσης σε διαταγές όπως “γύρνα”, που θα το κάνει να γυρίσει στο καλάθι, “ακολουθήσε”, που θα το κάνει να σε ακολουθεί, “υπερασπίσου”, που θα το κάνει να προστατέψει κάποιον ή κάτι, και “επίθεση”, που θα πρέπει να το λες μόνο αν το εννοείς πραγματικά. Πρέπει να λες τη λέξη “μαστίγιο” πριν από κάθε διαταγή για να λειτουργήσει. “Μαστίγιο, γύρνα”!»

Πριν προλάβουν να καταλάβουν τι έγινε, η μάζα από αλυσίδες και σφαίρες είχε γυρίσει στο καλάθι. Ο Κόουλ και ο Τουίτς κοιτάχτηκαν. Το καινούριο όπλο σίγουρα θα τους πρόσφερε επιπλέον προστασία.

«Το μαστίγιο είναι συνδεδεμένο με τη Μίρα και ανταποκρίνεται μόνο σε εκείνη» είπε η Έιζια. «Εκείνη θα το

καθοδηγεί σε στόχους με τη σκέψη και τη συγκέντρωσή της, δε χρειάζεται όμως να ασχοληθεί με το πώς θα επιτεθεί. Το μαστίγιο ανταποκρίνεται ακόμα στις εντολές “πιάσε” και “απείλησε”. Όπως θα έχετε καταλάβει, δεν πρέπει να προσπαθήσετε να πιάσετε με αυτό κάτι ευαίσθητο. Δεν είναι κάτι που δουλεύει με λεπτότητα».

«Ευχαριστώ, Έιζια» είπε ο Ντέκλαν. «Τζαμάρ;»

Ο μορφοπλάστης με τα σγουρά μαλλιά σπκώθηκε και έδειξε ένα σακούλι από κόκκινο βελούδο, δεμένο με χρυσό σπάγγο. «Χρησιμοποίησα μία από τις πιο πλούσιες σε αφθονία φυσικές μας πηγές για σας. Απίστευτες ποσότητες υδρατμού παρασύρονται από το έσχατο κενό κάθε μέρα, κάτι που σημαίνει ότι το συννεφοτείχος με κάποιον τρόπο αναπληρώνεται συνέχεια. Το σακούλι αυτό περιέχει γύρω στις είκοσι χιλιάδες κυβικά μέτρα ομίχλης. Μπορεί να αδειάσει σε είκοσι δευτερόλεπτα. Όταν αδειάσει, αν γυρίσεις το σακούλι από την ανάποδη, μπορεί να καταπιεί γύρω στις είκοσι χιλιάδες κυβικά μέτρα ομίχλης στο ίδιο διάστημα. Χρησιμοποίησέ το ξανά και ξανά αν το επιθυμείς».

«Έχει εντολές;» ρώτησε η Μίρα.

«“Άδειασε αργά”, “άδειασε μέτρια”, “άδειασε γρήγορα”» είπε ο Τζαμάρ. «Πιάνουν όταν είναι ανοιχτό το στόμιο του σακουλιού. Όταν είναι γυρισμένο από την ανάποδη, “γέμισε αργά”, “γέμισε μέτρια” και “γέμισε γρήγορα”. Δε χρειάζεται να είναι πολύπλοκο».

«Η χρήση» είπε ο Λίαμ που έμπαινε στο δωμάτιο πάνω σε ιπτάμενο δίσκο. «Εκτός κι αν θέλουν να καταστρέψουν το απόγευμά τους σε κάποια μικρή παραλία».

«Μπορεί να χρειαστεί να μπερδέψουν τους εχθρούς τους» είπε ο Τζαμάρ.

«Θα βλέπουν στην ομίχλη καλύτερα από τους άλλους;» ρώτησε ο Λίαμ.

«Μπορούν να απελευθερώσουν την ομίχλη πίσω τους αν χρειαστεί να αποδράσουν» είπε με λιγότερη υπομονή τώρα ο Τζαμάρ. «Μπορούν να γεμίσουν με αυτήν τα χαρακώματα των εχθρών. Ή να κρύψουν μια αυλή».

«Υποθέτω πως θα μπορούσε να φανεί χρήσιμο» είπε τελικά ο Λίαμ. «Το δώρο της Έιζα ήταν όπως πάντα διακριτικό».

«Δε νομίζω ότι χρειάζονται διακριτικότητες σε ώρα μεγάλης ανάγκης» είπε η Έιζα.

«Εγώ πάντως θα τους προσφέρω λίγη». Ο Λίαμ σφύριξε και ένα πουλί πέταξε στον ώμο του – ένας λευκόγκριζος παπαγάλος με κίτρινο λοφίο και πορτοκαλί μάγουλα. «Αυτή είναι η Μάνγκο».

«Είστε οι καινούριοι μου αφέντες» είπε η παπαγαλίνα με πρόθυμη φωνή που θύμιζε ελάχιστα πουλί. «Θα κατασκοπεύω για εσάς και θα κάνω ό,τι άλλο μπορώ για να είστε ασφαλείς και πληροφορημένοι».

«Θα απαντά σε οποιονδήποτε από εσάς» είπε ο Λίαμ. «Έτσι, αν η Μίρα βρεθεί αναίσθητη ή δεν είναι για κάποιον άλλο λόγο διαθέσιμη, θα μπορείτε να δώσετε διαταγές στη Μάνγκο. Αν όμως χωριστείτε, η Μάνγκο θα μείνει με τη Μίρα».

Η παπαγαλίνα πέταξε από τον ώμο του Λίαμ στον ώμο της Μίρα. Ήταν γύρω στα τριάντα εκατοστά, χωρίς τα μακριά φτερά της ουράς. Το πουλί έγειρε το κεφάλι και σφύριξε. Η Μίρα το χάιδεψε τρυφερά.

«Τα φτερά της είναι παράξενα» είπε η Μίρα.

«Παράξενα;» απόρησε η Μάνγκο τινάζοντάς τα.

Τώρα που το ανέφερε η Μίρα, όταν ο Κόουλ έσκυψε πιο κοντά είδε πως κάτι δεν πήγαινε καλά με το πουλί. Η υφή των φτερών του έμοιαζε πολύ λεία και γυαλιστερή.

«Η Μάνγκο είναι φτιαγμένη από ένα ελαφρύ υλικό που έχω σχεδιάσει» είπε ο Λιάμ. «Το αποκαλώ ριστοφλάι. Την κάνει πολύ πιο ανθεκτική απ' ό,τι αν ήταν καμωμένη από σάρκα και πραγματικά φτερά. Μπορεί να πετά γρηγορότερα και να βλέπει καλύτερα από τα περισσότερα αληθινά πουλιά. Δε χρειάζεται φαγητό ή νερό, δεν κοιμάται, δεν κουτσουλάει και μπορεί να ζήσει κάτω από το νερό το ίδιο άνετα όσο και στον αέρα».

«Βλέπεις πόσο χρήσιμη είμαι;» είπε η Μάνγκο. «Κι εσύ το μόνο που είχες να πεις είναι “παράξενα”».

«Συγγνώμη» είπε η Μίρα. «Δεν ήθελα να σε προσβάλω».

Η Έιζα ξεφύσισε περιφρονητικά. «Μια μορφή που απαιτεί συγγνώμες; Λαμπρή δουλειά, Λιάμ. Πολύ διακριτική».

«Είμαι όσο διακριτική θέλεις» ξέσπασε η Μάνγκο. Το πουλί χοροπήδησε κοντά στο αυτί της Μίρα. «Δε θα αφήσω κανέναν να σε πλησιάσει χωρίς να τον καταλάβεις. Θα σε καθοδηγώ μακριά από τον κίνδυνο. Και μπορείς να με διατάξεις να κάνω σχεδόν τα πάντα. Αν δεν καταλαβαίνω, θα σ' το πω».

«Την έπλασες μέσα σε μία νύχτα;» ρώτησε η Μίρα τον Λιάμ.

«Κατά κάποιον τρόπο» είπε εκείνος. «Επαναπροσδιόρισα ένα από τα καλύτερα πουλιά-κατασκόπους μου. Την αναμόρφωσα όμως εντελώς, την εκλέπτυνα, την έκανα πιο τολμηρή».

«Μοιάζει τόσο αληθινή» είπε η Μίρα.

«Ελάχιστοι μορφοπλάστες θα μπορούσαν να καταφέρουν τέτοιο δημιούργημα» είπε ο Ντέκλαν. «Οι ιπτάμενες μορφές είναι δύσκολες. Οι προσωπικότητες είναι ακόμα πιο δύσκολες. Κανείς μας δεν μπορεί να αναπαράγει ανθρώπους που μοιάζουν αληθινοί ή άλλου είδους ζώα αντάξια εκείνων που δημιουργεί το Δυτικό Συννεφοτείχος. Μορφές σαν τον Λάιρους είναι μοναδικά ρεαλιστικές».

«Μπορεί να έρθει ο Λάιρους μαζί μας;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Μια περιπέτεια θα ήταν για μένα μοναδική απόλαυση» είπε ο στρατιώτης.

«Το γνωρίζω» αποκρίθηκε ο Ντέκλαν. «Δεν μπορούμε να κάνουμε όμως τίποτα που να σου επιτρέψει να φύγεις από εδώ και να επιβιώσεις. Κάτι τέτοιο ξεπερνά τις ικανότητες παρέμβασής μας. Θα ήταν σαν να προσπαθούσαμε να μορφοπλάσουμε αληθινό άνθρωπο – είναι απίστευτα περίπλοκο και θα ήταν σκέτη καταστροφή. Οι μορφές από τα ουράνια κάστρα επιβιώνουν μόνο εκεί ή εδώ, στη χερσόνησο».

«Και τότε γιατί μπορεί να έρθει η Μάνγκο μαζί μας;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Είναι πιο εύκολο να φτιάξουμε μορφές εδώ, πέρα από το Χείλος» είπε ο Ντέκλαν. «Οι περισσότερες μορφές και μορφώματα που πλάθουμε δεν μπορούν να φύγουν. Με λίγη προσπάθεια όμως, μπορούμε να σχεδιάσουμε μορφές και μορφώματα που να επιβιώσουν κάπου αλλού στη Σάμπρια, όπως τα περισσότερα άψυχα μορφώματα που μπορούν να επιβιώσουν κάπου αλλού».

«Συγχωρήστε με αν μίλησα ενώ δεν έπρεπε» είπε ο Λάιρους με το κεφάλι σκυφτό.

«Εκτιμώ τον ενθουσιασμό σου» είπε ο Ντέκλαν. «Αν μπορούσα να σε δωρίσω για να βοηθήσεις τους νέους αυτούς στο ταξίδι τους, δε θα δίσταζα στιγμή».

«Έχετε κάνει ήδη τόσο πολλά» είπε η Μίρα. Κοίταξε την Έιζια, τον Τζαμάρ, τον Λιάμ. «Σας ευχαριστώ για τα δώρα».

«Δεν τελειώσαμε ακόμη» είπε ο Ντέκλαν, που ακούστηκε σαν να είχε κατά κάποιον τρόπο προσβληθεί. «Δε σας έδωσα εγώ το δικό μου».

«Έχει κι άλλο;» απόρησε η Μίρα.

«Τι θα έλεγες αρχικά για αυτό;» Έκανε μια μεγάλη κίνηση με το χέρι και ο Κόουλ ένιωσε ένα γαργάλημα στον καρπό του.

Και τα τέσσερα παιδιά ένιωσαν το ίδιο. Ο Κόουλ είδε πως το σημάδι που του είχαν κάνει εκεί είχε αλλάξει.

Ο Τζέις κράτησε την ανάσα του. «Είναι σημάδι ελεύθερου» είπε σοβαρός.

«Σωστά» είπε ο Ντέκλαν. «Θα ήταν δύσκολο να ταξιδέψετε μακριά με σημάδι σκλάβου».

«Δεν μπορεί να αλλάξει το σημάδι του σκλάβου!» αναφώνησε η Μίρα.

Ο Ντέκλαν χαμογέλασε ελαφρά. «Για τους περισσότερους, δεν μπορεί. Είναι κατασκευασμένα έτσι που να είναι μόνιμα. Ο μορφοπλάστης που το δημιούργησε ήταν μαθητής μου».

«Έτσι απλά» είπε ο Τουίτς τρίβοντας τον καρπό του.

«Δείχνει αληθινό» θαύμασε ο Τζέις.

«Είναι αληθινό» είπε ο Ντέκλαν. «Τα νέα σας σημάδια δεν ξεχωρίζουν από τα αυθεντικά σημάδια ελεύθερων. Έχουν

αναμορφωθεί. Δεν έχει μείνει κανένα ίχνος των αρχικών σημαδιών σκλάβου. Κανένας μορφοπλάστης ή τεχνίτης στη βελόνα δεν μπορεί να ισχυριστεί το αντίθετο».

«Δεν μπορώ να το πιστέψω» είπε η Μίρα.

«Έχει κι άλλα» είπε ο Ντέκλαν. «Ελάτε έξω μαζί μου».

Ο Ντέκλαν κούνησε το δάχτυλο και η καρέκλα του αιωρήθηκε και απομακρύνθηκε από το τραπέζι. Με ταχύτητα που μπορούσαν οι άλλοι να ακολουθήσουν, τους οδήγησε στην αυλή. Στην αρχή ο Τζέις δεν ακολούθησε τους υπόλοιπους. Χρειάστηκε να τον σκουντήσει ο Κόουλ για να ξεκολλήσει τα μάτια του από το σημάδι ελεύθερου στον καρπό του.

Στην αυλή πέρα από τις πόρτες του κάστρου περίμενε μια αλλόκοτη άμαξα. Η κλειστή καμπίνα στηριζόταν σε τέσσερις ρόδες – τίποτε το φανταχτερό, μια καθαρή και καλοφτιαγμένη κατασκευή. Μπροστά, αντί για άλογο, έστεκε ένα πελώριο μαύρο τούβλο με πόδια.

«Μια αυτάμαξα» είπε ο Τζέις.

«Για μας;» ρώτησε γεμάτη ελπίδα η Μίρα.

«Για σένα» είπε ο Ντέκλαν. «Θα μπορούσα να την τροποποιήσω να κινείται πιο γρήγορα. Θα μπορούσα να την κάνω πιο περίτεχνη. Θεώρησα όμως συνετό να την κάνω όσο γινόταν πιο συνηθισμένη».

«Δε θα φανεί ύποπτο να έχουν τέσσερα παιδιά δική τους αυτάμαξα;» ρώτησε ο Τουίτς. «Κι ας είμαστε ελεύθεροι».

«Πανέξυπνη σκέψη» είπε ο Ντέκλαν. «Θα βοηθούσε αν φορούσατε ωραία ρούχα, και γι' αυτό τον λόγο ανανεώσαμε την γκαρνταρόμπα σας. Το τελευταίο κομμάτι του δώρου μου έχει να κάνει επίσης με τη λύση αυτού του προβλήματος. Μπέρτραμ;»

Η πόρτα της άμαξας άνοιξε και ένας γέροντας με κοντοκουρεμένη λευκή γενειάδα έγειρε προς τα έξω. Φορούσε ένα κάπως φθαρμένο, παλιομοδίτικο κουστούμι. «Τι είπατε; Η ακοή μου δεν είναι και τόσο καλή».

«Δήλωσε τη δουλειά σου» διέταξε ο Ντέκλαν.

Τα μάτια του γέροντα γούρλωσαν. «Τι είπατε; Τη δουλειά μου;» Χτύπησε αφηρημένα τις τσέπες του. «Λοιπόν, ναι, αν εννοείτε το ότι θέλω να δείξω στην ανιψιά και τους ανιψιούς μου την εξοχή, υποθέτω πως αυτή είναι η δουλειά μου. Αρκετά με τις φλυαρίες. Δεν είμαι στα πολύ καλά μου σήμερα και οι αρθρώσεις μου πονούν απαίσια». Έκλεισε βήχοντας την πόρτα της άμαξας και έγειρε στο κάθισμα ώσπου χάθηκε από τα μάτια τους.

«Φοβερή μορφή» είπε η Μίρα.

«Δεν είναι το καλύτερό μου δημιούργημα» περηφανεύτηκε ο Ντέκλαν. «Δεν είναι για μεγάλες συζητήσεις. Όμως πιστεύω πως ο Μπέρτραμ θα τα πάει αρκετά καλά όσο θα βρίσκεστε στη Σάμπρια. Δε θα αφήσει την άμαξα, εκτός κι αν τον αναγκάσουν, κυρίως επειδή φοβάμαι ότι σε εξονυχιστική επιθεώρηση δε θα έπειθε ως αυθεντικός. Πιστεύω όμως ότι θα σας βοηθήσει ως αντιπερισπασμός αν γίνουν ερωτήσεις για τέσσερις νεαρούς που ταξιδεύουν μόνοι».

«Τέσσερα παιδιά κι ένας ηλικιωμένος» μουρμούρισε ο Κόουλ. «Κι αν αποφασίσει κανείς να μας ληστέψει;»

«Θα έχουμε τον εξοπλισμό μας» είπε ο Τζέις. «Σωστά;»

«Τα αντικείμενά σας είναι ήδη τοποθετημένα στην αυτάμαξα» είπε ο Λίαμ. «Ενίσχυσα τη μορφοπλαστική των Σπαθιών Άλματος για να είναι σίγουρο ότι θα αντέξουν σε

ολόκληρη τη Σάμπρια. Τα άλλα αντικείμενα πρέπει να συνεχίσουν να λειτουργούν πολύ καλά».

«Πώς είναι το σχοινί μου;» ρώτησε ο Τζέις με φωνή κάπως σφιγμένη. «Δε λειτουργούσε την τελευταία φορά».

«Εξακολουθούσε να λειτουργεί» τον διόρθωσε ο Λιάμ. «Είχα απλώς κόψει τον σύνδεσμό του με σένα για να μην ανταποκρίνεται στις διαταγές σου».

«Και τώρα;» ρώτησε ο Τζέις.

«Έχω επαναφέρει τον σύνδεσμο» τον καθησύχασε ο Λιάμ. «Δε χρειάζεται να είσαι τόσο ενοχλημένος. Χάρη σου έκανα. Η Έιζια θα το είχε κόψει».

«Είναι δύσκολο να κόψεις το σχοινί» είπε ο Τζέις.

«Με κανονικά όπλα, μπορεί» αποκρίθηκε ο Λιάμ. «Το σπαθί της Έιζια όμως έχει κόψη θαυματουργή. Θα το είχε κόψει στα δυο σαν να ήταν από καπνό και το μórφωμά σου θα είχε καταστραφεί πιθανότατα για πάντα».

«Ευχαριστώ λοιπόν» μουρμούρισε ο Τζέις.

«Έχουμε βάλει τρόφιμα και νερό στην αυτάμαξα» είπε η Έιζια. «Θα βρείτε τα τρόφιμα κάτω από τα καθίσματα και τον εξοπλισμό σας σε ένα ντουλάπι στο δάπεδο. Βάλαμε και μερικά χρήματα για το ταξίδι. Ο Μπέρτραμ μπορεί να σας βοηθήσει αν δυσκολευτείτε να βρείτε κάτι. Προτείνουμε να φύγετε τώρα. Όσο λιγότερο χρόνο δίνετε στον Μεγάλο Μορφοπλάστη να μετακινεί τις δυνάμεις του στην περιοχή τόσο μεγαλύτερες πιθανότητες έχετε να ξεφύγετε».

«Η μέγιστη ταχύτητα της αυτάμαξας δεν είναι εντυπωσιακή» είπε ο Τζαμάρ. «Συγκρίνετέ τη με τριποδισμό αλόγου. Έχει όμως τη δυνατότητα να

διατηρήσει αυτή την ταχύτητα για όσο χρειαστεί. Δε χρειάζεται τροφή, νερό, ανάπαυση».

«Αν μας κυνηγήσουν λοιπόν, θα μπλέξουμε» είπε ο Κόουλ.

«Αν σας κυνηγούν επικίνδυνοι εχθροί, ίσως χρειαστεί να εγκαταλείψετε το όχημα» είπε η Έιζια. «Η αυτάμαξα όμως λειτουργεί μόνο για τη Μίρα. Αυτό αρκεί για να σας εξασφαλίσει ότι οι κλέφτες δε θα ενδιαφερθούν ιδιαίτερα γι' αυτήν. Τα πράγματά σας τώρα είναι άλλη ιστορία».

«Ξέρει πού να πάει;» ρώτησε η Μίρα.

«Εκτός κι αν δώσετε καινούριες οδηγίες» είπε ο Ντέκλαν «η αυτάμαξα θα σας οδηγήσει στο Μίντλμπραντς. Ο Μπέρτραμ μπορεί να σας συμβουλέψει για εναλλακτικές διαδρομές και προορισμούς. Όταν φτάσετε στο Μίντλμπραντς, αναζητήστε την Γκέρτα, μια μορφοπλάστρια. Οι ντόπιοι την αποκαλούν “βοτανίστρα”. Μπορεί να σας καθοδηγήσει. Οι περισσότεροι από τους παλιούς μου συναδέλφους είναι νεκροί ή κρύβονται. Η Γκέρτα δεν αγαπά καθόλου τον Μεγάλο Μορφοπλάστη και είναι από τους ελάχιστους που μπορείτε να βρείτε από τον παλιό καιρό».

Η Μίρα κούνησε το κεφάλι. «Ευχαριστούμε για όλα. Είναι πολύ περισσότερα από όσα θα μπορούσαμε να ελπίζουμε».

«Μακάρι να μπορούσαμε να κάνουμε κι άλλα» είπε ο Ντέκλαν. «Για πρώτη φορά εδώ και δεκαετίες ο πατέρας σου δείχνει να είναι τρωτός. Οι κινήσεις του θα είναι επιθετικές για να ξανακάνει σταθερή τη βασιλεία του. Απόφυγέ τον. Επιβίωσε. Εμπιστέψου το ένστικτό σου. Ο Λίαμ θα σου εξηγήσει πώς να φύγεις από τη Συννεφοκοιλάδα».

Η Μίρα φίλησε στο μάγουλο τον Ντέκλαν και πήγε προς την αυτάμαξα. Ο Τζέις είχε σηκώσει την καταπακτή στο δάπεδο και έλεγχε το χρυσό σκοινί του. Δίπλα του ο Τουίτς έψαχνε το ντουλάπι αναζητώντας μάλλον το δαχτυλίδι του.

Ο Κόουλ έμεινε πίσω και κοίταξε τον γέροντα πάνω στην αιωρούμενη καρέκλα. Ο Ντέκλαν περίμενε να ακούσει τι τον ήθελε.

«Πρέπει να μιλήσουμε πριν φύγω» είπε ο Κόουλ. «Εγώ δεν είμαι από εδώ. Υπάρχει καμία περίπτωση να γυρίσω ποτέ πίσω;»

Ο Ντέκλαν έφερε την καρέκλα του κοντά και μίλησε όσο δυνατά χρειαζόταν για να τον ακούσει μόνο ο Κόουλ. «Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι αν θα ζητούσες τη συμβουλή μου. Υπάρχουν τρόποι να γυρίσεις στον κόσμο σου. Το να μείνεις εκεί θα είναι δύσκολο. Αυτό είναι θέμα των Διοδοφυλάκων του Κρέον».

«Μίλησα για λίγο με έναν Διοδοφύλακα» είπε ο Κόουλ. «Ήταν ο τύπος που είχαν πληρώσει οι δουλέμποροι για να τους βοηθήσει να φτάσουν στον κόσμο μου. Μου είπε το ίδιο πράγμα – ότι ίσως μπορούσα να φτάσω πίσω, αλλά θα ήταν δύσκολο για μένα να μείνω. Ήρθα τόσο απροσδόκητα εδώ. Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω στ' αλήθεια πού βρίσκομαι. Τι είναι οι Παρυφές; Μοιάζει σχεδόν σαν όνειρο».

Ο Ντέκλαν ξεφύσπησε περιφρονητικά. «Σχεδόν, ειδικά εδώ στη Σάμπρια, όπου ορισμένες πλευρές της πραγματικότητας μπορούν να προσαρμοστούν. Έχω μελετήσει το ερώτημα αυτό, όπως και άλλοι. Αυτό που ξέρω κυρίως είναι ότι οι Παρυφές είναι ένα ενδιάμεσο μέρος. Ένα από Κουρσάροι των ουρανών μοιάζει να

βρίσκεται ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο, ένα άλλο ανάμεσα στην πραγματικότητα και τη φαντασία, άλλο έχει θύλακες έξω από τη φυσιολογική διάταξη του χώρου και του χρόνου κι ένα άλλο δοκιμάζει τα όρια της τεχνολογικής καινοτομίας. Όπως παρατήρησες, η Σάμπρια μοιάζει να βρίσκεται μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας. Πού αλλού πέρα από τα όνειρα μπορεί κανείς να ξαναφτιάξει τον κόσμο ανάλογα με τα κέφια του;»

Ο Κόουλ συμφώνησε. «Μόνο εδώ».

«Κάθε βασίλειο έχει το δικό του είδος μορφοπλαστικής» είπε ο Ντέκλαν. «Καθένα έχει τα δικά του θαύματα και μυστήρια. Θα σου αποκαλύψω ένα μυστικό της Σάμπρια. Μπορεί να είναι απλώς φαντασίωση ενός γέρου, εγώ όμως υποπεύομαι πως το Δυτικό Συννεφοτείχος αντλεί από τα όνειρα ιδέες για να δημιουργήσει τα κάστρα. Μπορεί από όσους ονειρεύονται στον δικό σου κόσμο ή τον δικό μας ή και τους δύο· ίσως και από περισσότερους κόσμους από όσους μπορούμε να φανταστούμε. Πες το προαίσθημα».

«Ίσως να εξηγούσε κάτι τέτοιο γιατί μερικά κάστρα έχουν πράγματα από τον δικό μου κόσμο» είπε ο Κόουλ.

«Θα εξηγούσε και αυτό μα και πολλά άλλα» συμφώνησε ο Ντέκλαν. «Το θέμα όμως είναι κυρίως ακαδημαϊκό. Αυτό είναι το μάθημα που πρέπει να πάρεις – οι Παρυφές μπορεί μερικές φορές να φαίνονται ονειρικές, όλο αυτό όμως δεν είναι όνειρο. Στα όνειρα αν μπλέξεις μπορείς κάποια στιγμή να ξυπνήσεις. Από αυτό δε θα ξυπνήσεις όμως, Κόουλ. Αν πάθεις κάτι, θα υποφέρεις. Αν σκοτωθείς, θα πεθάνεις».

«Το πιστεύω. Καταλαβαίνω τη διαφορά ανάμεσα στο να είμαι ξύπνιος και στο να ονειρεύομαι. Έχω κοιμηθεί και έχω δει εφιάλτες από τότε που ήρθα εδώ. Έχω πεινάσει,

έχω διψάσει, έχω κουραστεί, έχω φοβηθεί. Τίποτα από όλα αυτά δεν έμοιαζε με όνειρο. Μερικά πράγματα είναι απίστευτα αλλόκοτα, όλα όμως είναι υπερβολικά αληθινά».

«Σωστά» είπε ο Ντέκλαν.

«Ανησυχώ για τα άλλα παιδιά που ήρθαν εδώ από τον κόσμο μου» εξήγησε ο Κόουλ. «Ιδιαίτερα για τους δύο καλύτερους φίλους μου».

«Οι δυο που πήγαν σκλάβοι στον Μεγάλο Βασιλιά» είπε ο Ντέκλαν. «Είσαι σίγουρος για τον προορισμό τους;»

«Μια γυναίκα δοκίμασε αν έχουμε δυνατότητες μορφοπλαστικής» είπε ο Κόουλ. «Εγώ δεν είχα καθόλου. Με αποκάλεσε τον χειρότερο από τη φουρνιά. Παιδιά με τη μεγαλύτερη μορφοπλαστική ικανότητα μπήκαν σε κλουβιά για να πάνε στον Μεγάλο Βασιλιά. Μαζί ήταν οι φίλοι μου Τζένα και Ντάλτον».

«Όταν συναντηθήκαμε, ανέφερες πως ήρθες από μόνος σου στις Παρυφές» είπε ο Ντέκλαν.

«Ναι» είπε ο Κόουλ. «Δεν ήξερα πού πήγαινα, κανείς όμως δε με ανάγκασε. Προσπαθούσα να βοηθήσω τους φίλους μου».

«Δεν ήξεραν οι δουλέμποροι πως πέρασες μόνος σου;»

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι. «Ο Διοδοφύλακας με είδε αφού πέρασα και με βοήθησε λίγο. Δεν ήθελα να μπλέξει και καμώθηκα πως έφτασα μαζί με τους υπόλοιπους αλλά είχα ξεφύγει».

Ο Ντέκλαν γέλασε αδύναμα. «Έτσι εξηγείται γιατί δε σε έστειλαν στον Μεγάλο Μορφοπλάστη».

«Τι εννοείς;»

«Αυτοί που έρχονται στις Παρυφές από τον δικό σου κόσμο έχουν συνήθως περισσότερες δυνατότητες μορφοπλαστικής από τους απλούς πολίτες που γεννήθηκαν εδώ, πράγμα που εξηγεί γιατί οι δουλέμποροι πήγαν στον κόσμο σου να αναζητήσουν σκλάβους με ταλέντο μορφοπλαστικής. Όσοι έρχονται εδώ από τον κόσμο σου εθελοντικά και όχι τυχαία ή αναγκαστικά, έχουν συνήθως μεγαλύτερη ικανότητα από τους περισσότερους».

«Τότε γιατί εκείνη η γυναίκα δεν είδε καμία δυνατότητα μορφοπλαστικής σε μένα;» απόρησε ο Κόουλ. «Όταν ήρθα εδώ, δεν ήξερα στ' αλήθεια πού πήγαινα. Ίσως να θεωρούμαι ότι κατέληξα εδώ τυχαία».

«Όχι» είπε ο Ντέκλαν. «Αν ακολούθησες τους δουλεμπόρους, μπήκες επίτηδες στον κόσμο μας. Δεν έπεσες κατά τύχη εδώ. Μπορεί να μην ήξερες πού θα σε οδηγούσε, επέλεξες όμως να τους ακολουθήσεις και αυτό είναι ηθελημένο. Η δύναμη μορφοπλαστικής εκδηλώνεται διαφορετικά σε κάποιον που επιλέγει να έρθει στις Παρυφές. Είναι σπάνιο φαινόμενο».

«Τι το κάνει διαφορετικό;»

«Γίνεται πολύ πιο πιθανό να αναπτύξεις περισσότερα από ένα είδος ταλέντου στη μορφοπλαστική, και τα ταλέντα αυτά τις πιο πολλές φορές είναι ασυνήθιστα ισχυρά. Οι ικανότητες όμως αργούν περισσότερο να εμφανιστούν. Δε βλέπω τώρα δυνατότητα μορφοπλαστικής μέσα σου. Καμία. Αυτό είναι σπάνιο. Σχεδόν όλοι έχουν ένα μικρό τουλάχιστον ταλέντο στη μορφοπλαστική. Το να μην έχεις καθόλου είναι λιγότερο συνηθισμένο από το να έχεις πολύ. Πιστεύω πως μια μέρα θα ανακαλύψεις πανίσχυρες ικανότητες».

«Αλήθεια;» είπε ο Κόουλ ενθουσιασμένος με την ιδέα πως θα έβρισκε τρόπους να βοηθήσει τους φίλους του εκτός από το να πετά στον αέρα με ένα σπαθί. «Πόσο θα μου πάρει;»

Ο Ντέκλαν ανασήκωσε τους ώμους. «Εκεί είναι που μπερδεύονται τα πράγματα. Θα μπορούσε να πάρει χρόνια. Θα μπορούσε και να μη συμβεί ποτέ».

Ο ενθουσιασμός του Κόουλ έσβησε. «Μπορώ να κάνω κάτι για να το επιταχύνω;»

«Δεν ξέρω καμία τεχνική που θα επιτάχυνε τη διαδικασία» είπε ο Ντέκλαν. «Αυτό που ξέρω όμως είναι πως, αν οι δουλέμποροι έψαχναν σκλάβους με ικανότητες μορφοπλαστικής και ήξεραν πως είχες περάσει πηλεημένα κι έβλεπαν ότι δεν εμφάνιζες καμία δυνατότητα, θα ήσουν η πρώτη τους επιλογή».

«Παρόλο που μπορεί να αποδεικνυόμουν αποτυχία;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Θα το διακινδύνευαν μετά χαράς. Οι πιθανότητες λένε πως τα ταλέντα σου θα εμφανιστούν κάποια στιγμή, και όταν εμφανιστούν θα είναι ισχυρά».

«Αυτό όμως δε με βοηθά και τόσο τώρα» είπε ο Κόουλ.

«Σωστά» είπε ο Ντέκλαν. «Κι ίσως όχι για αρκετό καιρό».

Ο Κόουλ ίσιωσε το κορμί και πήρε θάρρος. «Πρέπει να βοηθήσω τους φίλους μου με ή χωρίς δυνάμεις μορφοπλαστικής. Ξέρεις πώς μπορώ να τους βρω;»

«Αν πήγαν στην Πόλη της Συμβολής, μπορώ να σε οδηγήσω προς τα εκεί» είπε ο Ντέκλαν. «Το ίδιο και η Μίρα. Πολλοί από όσους θα συναντήσετε μπορούν να σου δείξουν τη σωστή κατεύθυνση. Η κλοπή σκλάβου όμως είναι σοβαρό έγκλημα. Σύμφωνα με τους νόμους της

χώρας, οι φίλοι σου ανήκουν νόμιμα στον Μεγάλο Βασιλιά. Δε νομίζω να μπορέσεις να τους ελευθερώσεις μόνος σου. Ακόμα κι αν τα κατάφερνες όμως, αμφιβάλλω αν θα μένατε ελεύθεροι. Θα σε έπιαναν και θα σε τιμωρούσαν, το ίδιο και εκείνους».

«Θέλεις να πεις πως δεν μπορώ να κάνω τίποτα;» ρώτησε απογοητευμένος ο Κόουλ. «Πρέπει να προσπαθήσω. Εγώ φταίω που βρέθηκαν εδώ οι φίλοι μου. Εγώ τους πήγα στο μέρος που τους απήγαγαν».

«Ηθελήμενα;» ρώτησε ο Ντέκλαν.

«Όχι επίτηδες» είπε ο Κόουλ. «Τους φίλους μου άρπαξαν όμως. Κατά λάθος ξέφυγα από τους δουλεμπόρους».

Ο Ντέκλαν πίεσε τις άκρες των δαχτύλων του μεταξύ τους. «Ίσως υπάρχουν τρόποι να βοηθήσεις τους φίλους σου. Αν πας όμως στη Συμβολή μόνος και προσπαθήσεις να τους ελευθερώσεις, το πιο πιθανό είναι να αποτύχεις. Άκου τη συμβουλή μου: Μείνε κοντά στη Μίρα. Αν νικήσει το Κάρναγκ και ξαναπάρει τη δύναμή της, θα καταφέρει σημαντικό πλήγμα στον Μεγάλο Βασιλιά. Θα μπορούσε η Μίρα να γίνει το επίκεντρο μιας επανάστασης. Πριν διεκδικήσει ο Στάφορντ τον θρόνο, ήταν παράνομο να βγει κανείς έξω από τις Παρυφές για να κυνηγήσει σκλάβους. Ο καλύτερος τρόπος να ελευθερώσεις τους φίλους σου είναι να ανατραπεί το καθεστώς του».

«Ο Μέγας Βασιλιάς νομιμοποίησε την αρπαγή σκλάβων από τη Γη;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Πριν από τον Στάφορντ αυτό απαγορευόταν» είπε ο Ντέκλαν. «Η υπόθεση της δουλείας στις Παρυφές είναι δυστυχώς μακροχρόνια, τουλάχιστον όμως υπήρχαν κάποια όρια. Είτε το πιστεύεις είτε όχι, ο Μέγας Μορφοπλάστης πριν από τον Στάφορντ ήθελε να

καταργήσει εντελώς τη δουλεία. Ο Στάφορντ όμως οδήγησε τα πάντα στην αντίθετη κατεύθυνση. Τώρα η δουλεία ανθεί περισσότερο από ποτέ άλλοτε».

«Οι φίλοι μου κι εγώ δεν είμαστε οι πρώτοι που άρπαξαν από τον κόσμο μου ως σκλάβους;»

Ο Ντέκλαν κούνησε το κεφάλι. «Το αντίθετο».

«Και τότε γιατί δεν έχω ακούσει για μαζικές απαγωγές;» απόρησε ο Κόουλ. «Όταν έπιασαν οι δουλέμποροι εμένα και τους φίλους μου, κρατούσαν δεκάδες παιδιά. Θα έπρεπε να έχει γίνει πρώτη είδηση».

«Α» είπε ο Ντέκλαν. «Δε σου τα εξήγησε όλα ο Διοδοφύλακας».

«Μιλήσαμε ελάχιστα».

«Όταν ταξιδεύουν άνθρωποι από τον κόσμο σου στον δικό μας, όσοι τους ξέρουν και τους αγαπούν περισσότερο τους θυμούνται λιγότερο».

Τότε, στο караβάνι των σκλάβων, ο κοκκινομάλλης φύλακας είχε πει πως δε θα τους θυμούνταν οι γονείς τους. Ο Κόουλ είχε υποθέσει ότι υπερέβαλλε. Χρειάστηκε ένα λεπτό για να καταφέρει να μιλήσει. «Οι γονείς μου δε θα με θυμούνται;»

«Όσοι θα έπρεπε να σε θυμούνται περισσότερο θα έχουν ξεχάσει τα πάντα για σένα» επιβεβαίωσε ο Ντέκλαν. «Δε γνωρίζουν πια ότι υπάρχουν».

«Και κάποιοι σαν τη δασκάλα μου;» ρώτησε ο Κόουλ. «Είμαι γραμμένος στο απουσιολόγιο. Δε θα το προσέξει ότι λείπω όταν παίρνει παρουσίες; Θα φωνάξει το όνομά μου...»

«Δε θα το προσέξει» είπε ο Ντέκλαν. «Όσο προσπαθούν οι άνθρωποι να εστιάσουν σε σένα, θα καταλήγουν να σε αγνοούν. Μπορεί να υπάρχουν αποδείξεις της απουσίας σου, μα ο κόσμος δε θα τους δίνει σημασία. Ούτε η οικογένειά σου. Ούτε κανείς».

Ο Κόουλ δάγκωσε το χείλι του. Οι φίλοι του κι εκείνος ήταν πολύ πιο μόνοι απ' όσο είχε φανταστεί. Σε κανέναν δεν έλειπαν. Κανείς δεν τους αναζητούσε. Η επιστροφή στο σπίτι βάραινε εκείνον και μόνο. Και τι θα γινόταν αν γυρνούσαν; «Μπορεί να διορθωθεί; Θα μας θυμηθούν ποτέ;»

«Φύλαξε την ερώτηση αυτή για έναν Διοδοφύλακα» είπε ο Ντέκλαν. «Απλώς δεν ξέρω».

Ο Κόουλ ήθελε να ουρλιάξει. Κι αν είχε σβηστεί για πάντα από το μυαλό της οικογένειάς του; Αν κατάφερνε κάποια στιγμή να γυρίσει σπίτι, η ζωή του μπορεί να μη γινόταν ποτέ ξανά όπως πριν. Ήταν φριχτό ακόμα και να το σκέφτεται. Έπρεπε να πιστέψει ότι υπήρχε τρόπος να διορθωθεί το πρόβλημα. «Γιατί εξάπλωσε τη δουλεία ο Μέγας Μορφοπλάστης;»

«Μόνο να μαντέψω μπορώ, Κόουλ» είπε ο Ντέκλαν. «Ίσως του αρέσει η άνθηση της οικονομίας. Οι σκλάβοι προσφέρουν πολύ περισσότερες ευκαιρίες στην άρχουσα τάξη. Άλλωστε, οι σκλάβοι από τη Γη είναι πολύ πιο πιθανό να εξελιχτούν σε ισχυρούς μορφοπλάστες. Ξέρω πως λατρεύει τη δύναμη».

«Σε ένα πράγμα έχεις δίκιο» είπε ο Κόουλ με τον θυμό να βράζει μέσα του. «Ο Μέγας Βασιλιάς είναι εχθρός μου. Ξερίζωσε εμένα και τους φίλους μου από τη ζωή μας. Κρατά αιχμάλωτους τους καλύτερούς μου φίλους. Αλλά είναι ο βασιλιάς! Πώς μπορώ να τον ανατρέψω;»

«Δεν είσαι μόνος» αποκρίθηκε ο Ντέκλαν. «Αυτό είναι το θέμα. Χρειάζεσαι στήριξη. Εδώ και καιρό ετοιμάζεται μια εξέγερση. Οι τέσσερις εξόριστοι Μεγάλοι Μορφοπλάστες θέλουν να δουν τον Στάφορντ να ανατρέπεται. Κατά την άνοδό του δημιούργησε πολλούς εχθρούς. Η επιστροφή των χαμένων κορών του μπορεί να είναι το κλειδί της καταστροφής του. Βοήθησε τη Μίρα και η πιθανότητα να ελευθερώσεις πραγματικά τους φίλους σου μπορεί να είναι μεγάλη. Ακόμα και μια αποτυχημένη εξέγερση μπορεί να σου προσφέρει τη βοήθεια και τον περισπασμό που χρειάζεσαι για να ελευθερώσεις τους φίλους σου».

Ο Κόουλ προσπάθησε να ζυγιάσει τα υπέρ και τα κατά. Αν έμενε με τη Μίρα, θα καθυστερούσε κάθε προσπάθεια διάσωσης. Αν όμως βελτιώνονταν έτσι οι πιθανότητες να πετύχει, ίσως άξιζε τον κόπο. Όταν είχε προσπαθήσει να σώσει τους φίλους του στο караβάνι, τον έπιασαν αμέσως. Δεν ήθελε να ξανακάνει το ίδιο λάθος. Θα ήταν πολύ πιο δύσκολο να ελευθερώσει την Τζένα και τον Ντάλτον από το παλάτι του βασιλιά. Κι όταν ελευθερώνονταν, πού θα πήγαιναν; Δεν ήταν σίγουρος ότι θα κατάφερναν ποτέ να γυρίσουν σπίτι.

Κοίταξε την αυτάμαξα. Δεν ήθελε να εγκαταλείψει τη Μίρα. Είχε σοβαρό λόγο να μείνει μαζί της. Θα κέρδιζε έτσι και χρόνο για να δει αν θα ανέπτυσσε μορφοπλαστικές δυνάμεις. Αν κατάφερνε να βοηθήσει τη Μίρα να αποδυναμώσει τον Μεγάλο Βασιλιά πριν ορμήσει να σώσει τους φίλους του, ίσως τον βοηθούσαν με τη σειρά τους εκείνη και κάποιοι σύμμαχοί της.

Ο Κόουλ σταύρωσε τα χέρια. Ήθελε να αναζητήσει μόνος τους φίλους του; Ή ήταν καλύτερα να αντιμετωπίσει το Κάρναγκ με τη Μίρα; Και οι δύο επιλογές μπορεί να οδηγούσαν σε αποτυχία. Και οι δύο μπορεί να τον

οδηγούσαν στον θάνατο. Καμία οδός δε θα ήταν εύκολη, ένιωθε όμως πως ήταν σωστό να μείνει με τη Μίρα.

«Φαίνεται λογικό να μείνω με τη Μίρα» είπε τελικά.

«Συμφωνώ» είπε ο Ντέκλαν. «Οι στόχοι σας συγκλίνουν. Χρειάζεστε ο ένας τον άλλο. Βοήθησέ τη να πετύχει και θα θριαμβεύσεις και εσύ».

Ο Κόουλ φοβόταν την απάντηση στην επόμενη ερώτηση. «Τι πιθανότητες έχουμε; Μπορούμε να νικήσουμε το Κάρναγκ; Μπορούμε να βγούμε κερδισμένοι σε μια επανάσταση;»

«Οι πιθανότητές σας είναι λίγες» είπε ο Ντέκλαν. «Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που ξεκινά κάτι με λίγες πιθανότητες να πετύχει. Κάνετε ένα βήμα κάθε φορά. Έχεις περισσότερη δύναμη απ' όση ξέρεις. Το ίδιο και η Μίρα».

Ο Κόουλ κούνησε σκεπτικός το κεφάλι. Ένιωθε πως έπρεπε να αφήσει τον Ντέκλαν να μιλήσει κι άλλο. Σίγουρα υπήρχαν κι άλλα ερωτήματα που μπορούσε να απαντήσει. Ήξερε ελάχιστα πράγματα για τις Παρυφές, ενώ ο Ντέκλαν γνώριζε πάρα πολλά. Οι φίλοι του όμως περίμεναν στην αυτάμαξα και τα ερωτήματα δεν έλεγαν να πάρουν μορφή μες στο μυαλό του. «Οι Διοδοφύλακες βρίσκονται στο Κρέον;»

«Και αλλού» είπε ο Ντέκλαν. «Από εκεί όμως προέρχονται. Ακόμα και ο πιο αδύναμος από αυτούς γνωρίζει περισσότερα για το ταξίδι πέρα από Κουρσάροι των ουρανών απ' ό,τι εγώ».

Ο Κόουλ προσπάθησε να σκεφτεί τι άλλο ήθελε να τον ρωτήσει. Ήξερε πως αργότερα θα τα έβαζε με τον εαυτό του. Τίποτα δεν του ερχόταν, κι έπρεπε να βιαστούν.

«Βλέπω την αγωνία σου» είπε στοργικά ο Ντέκλαν. «Ησύχασε, αγόρι μου. Είσαι εδώ. Δεν μπορείς να τα αλλάξεις όλα μεμιάς. Προχώρα μέρα με τη μέρα. Μάθε όσο προχωράς. Μπορεί να έχεις πολλούς κόμπους να λύσεις, μα δε θα τους λύσεις όλους σήμερα. Πόσο καλά καταλάβαινες τον παλιό σου κόσμο; Την προέλευσή του; Τα βαθύτερα μυστικά και μυστήριά του; Ξέρω πως οι Παρυφές σου φαίνονται ξένες, δεν είναι όμως απαραίτητο να καταλαβαίνεις τα πάντα σε έναν κόσμο για να ζεις σε αυτόν. Μείνε κοντά στη Μίρα. Σου εύχομαι να 'σαι καλά».

«Ευχαριστώ για τη συμβουλή» είπε ο Κόουλ. «Να προσέχετε τους κακούς».

Ο Ντέκλαν κούνησε ελαφρά το χέρι. «Πάντα προσέχουμε».

«Να απολαύσεις την αποστολή σου» είπε ο Λάιρους ακουμπώντας το μεγάλο χέρι του στον ώμο του Κόουλ. «Σε ζηλεύω».

«Ευχαριστώ, Λάιρους. Θα προσπαθήσω να είμαι γενναίος».

«Δεν έχω καμία αμφιβολία γι' αυτό» είπε επιδοκιμαστικά ο πολεμιστής.

Νιώθοντας πως είχε αφήσει τους φίλους του να περιμένουν πολύ, ο Κόουλ έτρεξε στην αυτάμαξα και πήδησε μέσα. Κάθισε στον πάγκο πλάι στον Τουίτς και τον Τζέις, απέναντι από τη Μίρα και τον Μπέρτραμ.

«Φύγε» είπε η Μίρα γέρνοντας μπροστά για να κλείσει την πόρτα. Με μια μαλακή κίνηση η αυτάμαξα ξεκίνησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24

Το Ήσυχο Δάσος

«Μεγάλη κουβέντα κάνατε με τον Ντέκλαν» είπε ο Τζέις. «Αποφάσεις πότε θα μας παρατήσεις;»

Η Μίρα έδειξε να ταραζεται από την τόσο ωμή ερώτησή του. Ο Κόουλ καταλάβαινε πως δεν ήθελε να φύγει. Ούτε κι εκείνος το ήθελε. Η Μίρα όμως είχε τον Τζέις και τον Τουίτς, ενώ ο Ντάλτον και η Τζένα δεν είχαν κανέναν.

«Θα είμαι μαζί σας τουλάχιστον μέχρι το Κάρναγκ» είπε ο Κόουλ. «Έχω πολύ περισσότερες πιθανότητες να βοηθήσω την Τζένα και τον Ντάλτον αν αποδυναμωθεί ο Μέγας Βασιλιάς. Κι αυτό σημαίνει ότι θα βοηθήσω τη Μίρα. Ας πάρουμε πίσω τις δυνάμεις της και θα αποφασίσουμε την επόμενη κίνησή μας μετά».

«Δεν είναι σίγουρο πως θα νικήσουμε το Κάρναγκ» προειδοποίησε η Μίρα.

«Το ξέρω» είπε ο Κόουλ. «Δε νομίζω όμως πως έχω πολλές πιθανότητες να τα καταφέρω αν προσπαθήσω να πάρω μόνος μου δυο σκλάβους από τον Μεγάλο Βασιλιά».

«Αυτό είναι αλήθεια» είπε η Μίρα.

«Ο πατέρας σας έφτιαξε τους νόμους που επιτρέπουν σε εκείνους τους τύπους να έρχονται να μας πάρουν» είπε ο Κόουλ προσπαθώντας να μην ακουστεί πολύ οργισμένος. Ήταν έξαλλος με τον πατέρα της, όχι με την ίδια. Ο Μέγας Βασιλιάς είχε καταστρέψει και τη δική της ζωή. «Σύμφωνα με αυτούς τους νόμους, οι φίλοι μου του ανήκουν. Ο Ντέκλαν θέλει να τον ανατρέψουμε. Μου αρέσει αυτή η ιδέα».

«Είναι δύσκολο ακόμα και να το φανταστώ» είπε η Μίρα. «Είναι έξυπνος και κτηνώδης. Παρ' όλα αυτά, θα μπορούσε να είναι το πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση. Όταν μας φυγάδεψε η μητέρα μου, υποσχέθηκε πως μια μέρα θα γυρνούσαμε και θα παίρναμε στα χέρια μας όλα όσα χάσαμε».

«Κάθε πράγμα στον καιρό του» είπε ο Τζέις. «Ας προσπαθήσουμε για την ώρα να το σκάσουμε σώοι και αβλαβείς».

Όταν έφτασαν στην άκρη του καταφύγιου του Ντέκλαν, ο Λίαμ εμφανίστηκε στο παράθυρο και ζήτησε από τη Μίρα να σταματήσει την αυτάμαξα. Το όχημα σταμάτησε ομαλά και τα παιδιά κατέβηκαν. Μπροστά τους το μονοπάτι χανόταν σε ένα πνιγμένο στα βρύα δάσος. Ο Κόουλ ξαφνιάστηκε όταν είδε άλλες δύο αυτάμαξες πίσω τους.

«Τι είναι αυτές;» ρώτησε γνέφοντας προς τα εκεί.

«Ο Ντέκλαν είχε μερικές ακόμα διαθέσιμες» είπε ο Λίαμ. «Αποφάσισε πως οι διώκτες σας θα μπερδεύονταν αν έστελνε δυο άδειες αυτάμαξες προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Αν διασταυρωθείτε ποτέ με μια από αυτές, θα υπακούσουν στη Μίρα. Διαφορετικά θα συνεχίσουν να διαγράφουν τον κύκλο της προκαθορισμένης πορείας».

«Έξυπνο» είπε ο Τουίτς, νεύοντας επιδοκιμαστικά.

«Διαθέτει αιώνες εμπειρίας» είπε ο Λιάμ. «Έχω στείλει τη Μάνγκο να προπορεύεται. Θα σας δίνει κατά διαστήματα αναφορά, περισσότερο όμως αν πλησιάζει κάποιος κίνδυνος».

«Καμιά συμβουλή για το δάσος;» ρώτησε ο Τζέις.

«Να μη βγείτε έξω» είπε ο Λιάμ. «Η αυτάμαξα θα κάνει τη δουλειά της. Μην αφήσετε την εύκολη έξοδο να σας ξεγελάσει. Αν προσπαθήσετε να γυρίσετε πίσω σε τούτο το σημείο, είτε με την αυτάμαξα είτε χωρίς αυτήν, το μόνο που θα καταφέρετε είναι να μπερδευτείτε. Καλύτερες πιθανότητες έχετε αν περάσετε πάλι το συννεφοτείχος».

«Μία φορά ήταν αρκετή» είπε η Μίρα.

«Όταν περάσετε, θα προσέξετε ότι τα δέντρα γίνονται πιο μεγάλα» είπε ο Λιάμ. «Αυτό είναι το Ήσυχο Δάσος. Μην μιλήσετε μέχρι να γίνουν τα δέντρα μικρά. Ίσως ακούσετε παράξενους ήχους. Μην πείτε τίποτα. Ούτε μεταξύ σας ούτε σε οποιοδήποτε πλάσμα δείτε ούτε στον ίδιο σας τον εαυτό. Οι μορφές που τριγυρνούν στο Ήσυχο Δάσος έλκονται από την ομιλία των ανθρώπων. Αν μιλήσετε, θα σας καταδιώξουν».

«Τώρα μας το λες αυτό;» αναφώνησε ο Κόουλ.

«Τώρα χρειάζεται να το μάθετε» απάντησε ήρεμα ο Λιάμ. «Γιατί νομίζεις ότι ήρθα να σας ξεπροβοδίσω; Για να σας αποχαιρετίσω δεύτερη φορά; Για το μέρος που πηγαίνετε, θα ταξιδεύετε πάνω από μία ώρα μέσα στο Ήσυχο Δάσος. Όταν τα δέντρα ξαναβρούν το φυσιολογικό τους μέγεθος, είστε εντάξει. Δε θα αντιμετωπίσετε προβλήματα αν δε μιλήσετε. Οι περισσότεροι μένουν μακριά από το μέρος αυτό για προφανείς λόγους».

«Τι είδους μορφές μπορεί να μας επιτεθούν;» ρώτησε ο Τζέις.

«Φανταστείτε γιγάντιες αρκούδες που κυνηγούν σε αγέλες και θα πάρετε μια καλή ιδέα για το τι σας περιμένει» αποκρίθηκε ο Λιάμ.

«Σοβαρά μιλάς;» φώναξε ο Κόουλ. «Τι είναι τούτο το μέρος;»

Ο Λιάμ έδειξε να αιφνιδιάζεται. «Η Σάμπρια είναι το αποτέλεσμα της παρέμβασης μορφοπλαστών στο περιβάλλον για πολλούς αιώνες. Άλλοτε σε μεγάλο βαθμό, άλλοτε σε μικρό. Κάποιες μεγάλες αλλαγές σβήνουν, άλλες πιο ασήμαντες έχουν με τον καιρό μεγαλύτερες επιπτώσεις. Είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς. Το Ήσυχο Δάσος δεν είναι ούτε η πιο παράξενη ούτε η πιο επικίνδυνη περιοχή της Σάμπρια. Ο Μπέρτραμ θα σας καθοδηγήσει για να αποφύγετε τις χειρότερες περιοχές. Θα σας οδηγήσει σε ασφαλείς δρόμους προς το Μίντλμπραντς. Αν βρεθεί κάτι στον δρόμο σας, θα αυτοσχεδιάσει. Έτσι δεν είναι, Μπέρτραμ;»

«Δεν είναι άσχημος ο καιρός για βόλτα» σχολίασε ο γέροντας μέσα από την αυτάμαξα. «Δεν πάω κάθε μέρα βόλτα με τους νεαρούς συγγενείς μου».

«Δεν έχει και σπουδαία προσωπικότητα» ψιθύρισε ο Λιάμ συνωμοτικά. «Ο Ντέκλαν δίνει περισσότερη σημασία στη λειτουργικότητα παρά στη διακόσμηση». Σταμάτησε να ψιθυρίζει. «Ο Μπέρτραμ γνωρίζει τη γεωγραφία του τόπου. Ένα καλό της Σάμπρια είναι ότι με το πέρασμα των χρόνων οι μορφοπλάστες δημιουργήσαν πολλούς δρόμους και μονοπάτια, ακόμα και μέσα από άγρια και απροσπέλαστα κάτω από άλλες συνθήκες μέρη».

«Άλλοι κίνδυνοι που θα έπρεπε να γνωρίζουμε;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Βουνά ολόκληρα» είπε ο Λιάμ. «Ποιος ξέρει όμως ποιους θα συναντήσετε; Δεν έχουμε βδομάδες μπροστά μας για να τους απαριθμήσω όλους. Έχετε στα χέρια σας χρήσιμα μορφώματα και την κοινή σας λογική. Να τα χρησιμοποιήσετε σωστά». Ανυψώθηκε πάνω στον δίσκο του. «Είναι λίγο ό,τι και αν σας πω για το πόσο σημαντικό είναι να μη μιλήσετε μέσα στο Ήσυχο Δάσος. Αν το θυμάστε αυτό, το ταξίδι σας θα ξεκινήσει μια χαρά. Αν το ξεχάσετε, δε θα σας δοθεί δεύτερη ευκαιρία».

«Ευχαριστούμε για όλα» είπε με ειλικρίνεια η Μίρα. «Όταν ήρθαμε εδώ περιμέναμε ότι θα πεθάνουμε. Τώρα φεύγουμε με μια ευκαιρία να πολεμήσουμε».

«Καλή τύχη στο ταξίδι σας» είπε ο Λιάμ και ύψωσε το χέρι για να τους αποχαιρετίσει. «Να θυμάστε, αν μπλέξετε σε φριχτούς μπελάδες και με έχετε απόλυτη ανάγκη, θα είμαι πολύ απασχολημένος με τα δικά μου προβλήματα!»

Και με αυτό πέταξε μακριά.

Τα τέσσερα παιδιά κοιτάχτηκαν. Ο Τζέις και ο Κόουλ ξέσπασαν σε γέλια.

«Σε λίγο δε θα είναι τόσο αστείο» μουρμούρισε ο Τουίτς.

Ο Τζέις κατάφερε να σοβαρευτεί. «Μπορεί να μπλέξουμε, δεν παύει όμως να είναι αστείο».

«Πρέπει να φύγουμε» είπε η Μίρα και ανέβηκε ξανά στην αυτάμαξα. «Πιστεύετε πως θα καταφέρετε οι τρεις σας να κρατήσετε το στόμα σας κλειστό;»

«Θα το δούμε» είπε ο Κόουλ. «Μερικές φορές όταν έχει πολλή πouxία, όπως σε ένα διαγώνισμα ή στη βιβλιοθήκη,

νιώθω την ανάγκη να φωνάξω κάτι μόνο και μόνο για να σπάσω τη σιωπή και να ξαφνιάσω τους άλλους».

Η Μίρα πήρε υπομονετική έκφραση. «Εμ, Κόουλ, μάλλον πρέπει να ελέγξεις αυτή σου την ανάγκη».

«Ποτέ μου δεν το έκανα» την καθησύχασε ο Κόουλ. «Και για να σοβαρευτούμε, το να φαγωθώ από γιγάντιες αρκούδες είναι ο καλύτερος λόγος που θα μπορούσα να έχω ποτέ για να κρατήσω το στόμα μου κλειστό».

«Μήπως να σταματούσαμε τώρα να μιλάμε, ξέρεις, για να είμαστε ασφαλείς;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Δεν ξεκινήσαμε ακόμη» του είπε ο Τζέις.

«Εμπρός» πρόσταξε η Μίρα.

Η αυτάμαξα άρχισε να κυλά μπροστά, με τον απαλό γδούπο από τις δρασκελιές των τούβλων να τη συνοδεύει. Τώρα που άκουγε με προσοχή, κατάλαβε πως οι άλλες δύο αυτάμαξες ακολουθούσαν.

«Τώρα ξεκινήσαμε» παρατήρησε ο Τουίτς.

«Τότε θα συμφωνήσω ότι πρέπει να βγάλουμε τον σκασμό» είπε ο Τζέις.

«Συμφωνούμε όλοι;» ρώτησε ο Κόουλ και σήκωσε το χέρι.

Τα υπόλοιπα παιδιά σήκωσαν το χέρι τους. «Ναι».

«Αρκεί να έχω εγώ την τελευταία κουβέντα» είπε ο Τζέις.

«Κι αν θέλω να την έχω εγώ;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Τζέις χαμογέλασε αργά. «Τότε θα πρέπει να μου την πάρεις».

«Μπορεί και να το κάνω» είπε η Μίρα.

«Εγώ πάντως θα το κάνω σίγουρα» απάντησε ο Τζέις με βλέμμα σταθερό.

«Παιδιά, είστε σίγουροι πως είναι η κατάλληλη στιγμή για παιχνίδια;» ρώτησε ο Κόουλ ακριβώς όταν η αυτάμαξα έμπαινε στο δάσος.

«Έχουμε καιρό μέχρι να γίνουν τα δέντρα μεγάλα» είπε ο Τζέις.

«Πρώτα είναι το Δάσος Μπούμερανγκ» συμφώνησε η Μίρα.

«Και η παραμικρή πιθανότητα να μας κατακρεουργήσουν γιγάντιες αρκούδες είναι πολύ μεγάλο ρίσκο» είπε ο Τουίτς.

«Μπαίνεις στον διαγωνισμό κι εσύ, Τουίτς;» ρώτησε ο Τζέις.

«Προσπαθώ απλώς να είμαι η φωνή της λογικής» εξήγησε εκείνος. «Τι θα λέγατε να πείτε κάτι ταυτόχρονα; Έτσι θα έχετε και οι δύο τον τελευταίο λόγο!»

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους. «Μοιάζει με πολύ ωραίο, λογικό, δειλό τρόπο να το τακτοποιήσουμε. Εμένα μη με υπολογίζεις».

«Ούτε κι εμένα» είπε η Μίρα. «Δε θα με νικήσεις».

Ο Τζέις χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Θα σε νικήσω, αν είμαι έτοιμος να με φάνε αρκούδες».

«Είσαι;» ρώτησε η Μίρα.

«Αν πειστώσω;» ρώτησε ο Τζέις. «Βέβαια, γιατί όχι; Θεώρησα τον εαυτό μου νεκρό από την πρώτη μου αποστολή σε ουράνιο κάστρο. Με βοήθησε να ηρεμήσω. Όλα τα άλλα είναι απλώς δανεικός χρόνος. Κέρδος».

Η Μίρα μισόκλεισε τα μάτια. «Τα πράγματα όμως έχουν αλλάξει. Δεν είσαι πια Κουρσάρος των Ουρανών».

Ο Τζέις έγειρε το κεφάλι σαν να μην ήταν βέβαιος ότι την πίστευε. «Ο κίνδυνος μου φαίνεται σχεδόν ίδιος. Ή και χειρότερος».

«Και το σημάδι ελεύθερου;» ρώτησε η Μίρα ρίχνοντας μια ματιά στον καρπό του.

Ο Τζέις ταραχτηκε λίγο, σαν να ράγισαν τα λόγια της το προσωπείο του. Έτριψε τον καρπό του και κοίταξε έξω. «Έχεις δίκιο. Δεν το έχω χωνέψει ακόμη αυτό». Κοίταξε προς το μέρος της. «Μάλλον... θα ήταν ηλίθιο να πετάξω τη ζωή μου για να κερδίσω έναν παλιοδιαγωνισμό».

«Έτσι δεν είναι;» είπε επιδοκιμαστικά η Μίρα.

«Από την άλλη, αν είναι να πεθάνεις...» συνέχισε ο Τζέις.

«Καλύτερα να το κάνεις με ηλίθιο τρόπο;» αποτέλειωσε η Μίρα τη φράση του. «Η καλή ηλιθιότητα έχει να κάνει με τη γενναιότητα. Όταν πίσω της κρύβεται καλός σκοπός. Η κακή ηλιθιότητα έχει να κάνει με όλα τα άλλα».

«Το ίδιο ισχύει και για σένα» είπε ο Τζέις. «Είσαι κι εσύ το ίδιο ξεροκέφαλη. Το ίδιο χαζή. Γιατί λοιπόν να κάνω εγώ πίσω;»

«Για να δείξεις ότι είσαι ανώτερος;» δοκίμασε η Μίρα.

«Δεν καταλαβαίνω πώς θα φανώ ανώτερος αν χάσω» είπε ο Τζέις.

Είχαν μπει για τα καλά πια στο δάσος. Ο Κόουλ κοιτούσε με προσοχή από το παράθυρο. Το μονοπάτι άρχισε να είναι όλο στροφές. Έδειχναν τα δέντρα πιο μεγάλα; Ίσως, λίγο. Δεν ήταν ακόμη τεράστια. Πόσο μεγάλα εννοούσε ο Λίαμ;

«Παιδιά» είπε ο Κόουλ. «Είμαστε βαθιά μες στο δάσος. Τα δέντρα δείχνουν πιο μεγάλα. Δεν είναι πια αστείο».

Ο Τζέις χαμογέλασε πλατιά. «Λάθος. Τώρα αρχίζει να γίνεται αστείο. Και ξέρεις πώς θα τελειώνει το αστείο; Άκουσα πως μοιάζουν με πελώριες αρκούδες».

«Είσαι ξεκαρδιστικός» είπε ξερά η Μίρα.

«Θα πεθάνω γελώντας» είπε ο Τζέις. «Εμπρός λοιπόν, δοκίμασέ με».

Ο Κόουλ ένιωθε πως η κατάσταση είχε ξεφύγει από τον έλεγχο. «Μίρα, είναι τρελό όλο αυτό. Άσ' τον να πει την τελευταία κουβέντα. Ποιος νοιάζεται; Έχουμε τόσα να κάνουμε, να βγούμε ζωντανοί από τόσους πραγματικούς κινδύνους. Αν θέλει το βραβείο του μεγαλύτερου παλαβού, άσ' τον να το πάρει».

Η Μίρα κοίταξε τον Κόουλ, μετά τον Τζέις, μετά ξανά τον Κόουλ. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν ο απαλός τριποδισμός του τούβλου. «Όχι. Δε θα περνάει πάντα το δικό του».

«Μάλλον θα περνάει» είπε ο Τζέις. «Θέλεις να μάθεις το μυστικό; Δεν κάνω μπλόφες».

Ο Κόουλ στην αρχή νόμισε ότι ο Τζέις αστειευόταν· κάτι στον τρόπο που είχε μιλήσει όμως τον έκανε να αναρωτηθεί. Φυσικά, μάλλον αυτό ήθελε και εκείνος. «Μίρα» ξαναείπε.

«Έχει δίκιο ο Κόουλ» μουρμούρισε ο Τουίτς.

«Κι η ακρίδα μπαίνει στον διαγωνισμό ξανά» αναφώνησε ο Τζέις.

Ο Τουίτς τον αγριοκοίταξε με χείλη σφιγμένα, μα δε μίλησε ξανά.

Ο Μπέρτραμ έσκυψε μπροστά. «Ίσως θα θέλατε να σταματήσετε τώρα να μιλάτε. Μπροστά μας βρίσκεται μια περιοχή που οι ομιλίες μπορεί να αποβούν προβληματικές».

Όλοι σώπασαν. Ο Κόουλ έβγαλε το κεφάλι από το παράθυρο και κοίταξε μπροστά. Το μονοπάτι ήταν σχεδόν ευθύ. Εκατό μέτρα περίπου πιο μπροστά, κρυμμένο λίγο πίσω από χαμηλή βλάστηση, είδε να προβάλλει ένα πελώριο δέντρο με κορμό φαρδύτερο κι από την αυτάμαξα. Το μονοπάτι περνούσε ακριβώς δίπλα του. Ξεχώρισε κι άλλα πέρα από αυτό.

«Μεγάλο δέντρο» είπε και κάθισε πίσω στη θέση του. «Πολύ μεγάλο δέντρο».

«Μπορεί ο Λιάμ να ήθελε να μας κοροϊδέψει» είπε ο Τζέις. «Ξέρεις, να κάνει πλάκα στους καινούριους».

«Ξέρεις πως είναι σοβαρό» είπε η Μίρα.

«Θα το μάθουμε σύντομα» είπε ο Τζέις.

Αν πίστευε ο Κόουλ ότι μπορούσε να τους ρίξει αναίσθητους, θα το έκανε. Ο Τζέις όμως ήταν μεγαλύτερος από εκείνον και είχε ήδη το χρυσό του σχοινί στο χέρι. Σκέφτηκε να βγάλει το Σπαθί Άλματος. Μπορεί να το χρειαζόταν όταν θα εμφανίζονταν οι αρκούδες.

«Σε παρακαλώ, Μίρα» ικέτεψε ο Κόουλ.

«Εντάξει» στέναξε εκείνη απαυδισμένη. «Ωραία. Κέρδισες, Τζέις. Πες την τελευταία σου λέξη, κι άσε μας να ζήσουμε για να σκοτωθούμε με πιο αναπάντεχο τρόπο».

Το χαμόγελο του Τζέις πλάτυνε. Έτεινε το χέρι στη Μίρα και έγνεψε μια φορά.

«Αυτό ήταν;» απόρησε η Μίρα.

Ο Τζέις έγνεψε ξανά.

«Ηθελες απλώς να πω ότι νίκησες» είπε η Μίρα.

Ο Τζέις έγνεψε πιο αργά και την έδειξε.

«Είσαι τόσο ιππότης» είπε εκείνη ξερά.

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους.

Ο Κόουλ έφερε το χέρι στα χείλη, έκανε πως τα έκλεινε με φερμουάρ κι ύστερα πως τα κούμπωνε. Οι υπόλοιποι έγνεψαν.

Ο Κόουλ παρακολουθούσε καθώς περνούσαν το πρώτο μεγάλο δέντρο. Οι κορμοί γίνονταν όλο και πιο χοντροί ύστερα από αυτό. Το μονοπάτι συνέχισε να ξετυλίγεται ανάμεσά τους. Μερικά από τα δέντρα έμοιαζαν πιο μεγάλα κι από το σπίτι του. Οι αυλακιές στον φλοιό θύμιζαν μεγάλα χαντάκια. Το μονοπάτι έστριβε ανάμεσα στο πανύψηλο δάσος. Ανάμεσα στους υπερφυσικούς κορμούς λεπτειλέπτες φτέρες μεγάλωναν στο σκούρο χώμα και τα σκεπασμένα από βρύα λιθάρια. Τα κολοσσιαία δέντρα έκρυβαν το φως του ήλιου και μεταμόρφωναν τον κόσμο κάτω από τα απροσπέλαστα στρώματα κλαδιών τους σε βασίλειο του λυκόφωτος.

Οι σταθεροί γδούποι του τούβλου ήταν ο βασικός ήχος που ακουγόταν. Ο ήχος από τις αυτάμαξες που ακολουθούσαν ακουγόταν ελάχιστα. Παρά το δύσβατο μονοπάτι που σε μερικά σημεία ήταν γεμάτο αγριόχορτα, η αυτάμαξα έκανε ελάχιστο θόρυβο – απλώς έτριζε ελαφρά όταν χτυπούσαν κάποιο εξόγκωμα. Η πορεία τους κατά τα άλλα ήταν απροσδόκητα ομαλή και ήσυχη, ειδικά αν τη συνέκρινε ο Κόουλ με τα ταρακουνήματα και τα τραντάγματα της άμαξας των σκλάβων.

Η ατμόσφαιρα κάτω από τα δέντρα φάνταζε βαριά και σιωπηλή, λες και όλη σχεδόν η φύση είχε κοντοσταθεί να αφουγκραστεί. Ο Κόουλ σκέφτηκε πως ένιωθε έτσι γιατί ήξερε για τις γιγάντιες αρκούδες.

Καθώς περνούσαν τα λεπτά, άρχισε να χαλαρώνει και να τρυπώνει μέσα του ο πειρασμός να φωνάξει κάτι. Προσπάθησε να σκεφτεί τι θα ήταν πιο αστείο. «Κέρδισα τον διαγωνισμό!» ήταν το πρώτο που του ήρθε, το αγαπημένο του όμως ήταν το «Οι αρκούδες είναι λαπάδες!». Φυσικά, δεν είπε τίποτα. Εκτός του ότι ήθελε να ζήσει, οποιοσδήποτε δυνατός θόρυβος στο επιβλητικό αυτό δάσος θα φάνταζε αταίριαστος – σαν να ούρλιαζε κανείς μέσα σε εκκλησία.

Σκέφτηκε το Σπαθί Άλματος κι ευχήθηκε να το είχε πάρει όταν του είχε δοθεί η ευκαιρία. Αν και τυπικά οι ομιλίες ήταν που ξυπνούσαν τις αρκούδες, δεν ήθελε να διακινδυνέψει να κάνει θόρυβο για να ψάξει το ντουλάπι, ώστε να είναι προετοιμασμένος.

«Παρακαλώ;» φώναξε κάποιος από μακριά.

Ο Κόουλ κοίταξε απέναντί του την Μίρα. Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα.

«Παρακαλώ;» ακούστηκε πάλι η φωνή. «Ακούει κανείς;» Ήταν άντρας. Η φωνή του πνιγόταν από τα δέντρα κι έμοιαζε να μην είναι τόσο μακριά όσο είχε ακουστεί την πρώτη φορά. Το πρώτο πράγμα που ερχόταν στο μυαλό ήταν ότι επρόκειτο για κάποιον κυνηγό που είχε χαθεί.

Ο Τζέις έσφιξε το μπράτσο του Κόουλ και κούνησε απότομα το κεφάλι. Ο Τουίτς έφερε βιαστικά το δάχτυλο στα χείλη. Η Μίρα έγνεψε με τα δυο της χέρια πάνω στο στόμα.

Ο Κόουλ ήξερε πως είχαν δίκιο. Πρέπει να ήταν κάποιο κόλπο. Άλλωστε, αν ήταν αληθινό, ο τύπος ήταν ήδη καταδικασμένος.

«Σας παρακαλώ!» φώναξε ξανά, λίγο πιο αχνά, σαν να απομακρυνόταν από κοντά τους. «Βοήθεια! Ακούει κανείς;»

Σε λίγο το δάσος έμεινε και πάλι σιωπηλό. Ο Κόουλ παρακολουθούσε, αφουγκραζόταν, αναρωτιόταν αν θα έβλεπε ίχνη γιγάντιων αρκούδων. Ήξερε πως θα πανικοβαλλόταν αν έβλεπε καμία, δεν μπορούσε όμως να αντισταθεί στον πειρασμό να κοιτάξει.

«Ναι;» φώναξε κάποιος άλλος από την άλλη πλευρά της αυτάμαξας. Αυτή τη φορά ήταν γυναίκα με φωνή βραχνή. «Άντονι; Πού είσαι; Πες κάτι!»

«Ήθελα να δείξω στα ανίψια μου τα αξιοθέατα της Σάμπρια» είπε ο Μπέρτραμ. «Και στην ανιψιά μου το ίδιο. Ελπίζω να μην υπάρχουν νόμοι που να μου το απαγορεύουν!»

Ο Κόουλ κοκάλωσε μόλις τον άκουσε να μιλά. Ο Μπέρτραμ δεν ήταν άνθρωπος και μπορούσε να μιλήσει, η απρόσμενη απάντηση όμως τον τρόμαξε. Ο Τζέις προσπαθούσε να πνίξει τα γέλια του. Ο Κόουλ ήταν πολύ σφιγμένος για να το βρει αστείο.

«Είναι κανείς εκεί;» φώναξε η γυναίκα με τη βραχνή φωνή. «Σας παρακαλώ! Έχασα τον δρόμο!»

Η Μίρα κουνούσε το κεφάλι. Ήταν όλοι σύμφωνοι να μη μιλήσουν.

«Σας παρακαλώ, απαντήστε μου!» φώναξε η γυναίκα με τρεμάμενη φωνή γεμάτη απόγνωση.

«Φοβάμαι πως ήρθαμε εδώ απλά για διακοπές» είπε ανάλαφρα ο Μπέρτραμ. «Έχω αρχίσει να γερνάω – ας

πούμε πως είναι μια τελευταία ευκαιρία για διασκέδαση».

«Σας παρακαλώ, βοηθήστε με! Ας με βοηθήσει κάποιος! Κανείς;»

«Δε νιώθω και πολύ καλά σήμερα» απολογήθηκε ο Μπέρτραμ. «Θα ήταν, φοβάμαι, καλύτερα να μείνω στην άμαξα. Πονεμένες αρθρώσεις κι όλα τα σχετικά, βλέπετε».

Οι ικεσίες της γυναίκας χάθηκαν πίσω τους.

Τα δέντρα παρέμεναν τεράστια. Άκουσαν έναν δυο ακόμα να καλούν σε βοήθεια με φωνές διαφορετικές, αντρική και γυναικεία, χαμένες ψυχές που τριγυρνούσαν στο δάσος. Οι μακρινές κραυγές ήταν αρκετά αχνές για να αναρωτηθεί ο Κόουλ αν τον ξεγελούσαν τα αυτιά του.

Κάποια στιγμή τα δέντρα άρχισαν να μικραίνουν σε μέγεθος. Ήταν ακόμη πελώρια, οι περισσότεροι κορμοί όμως ήταν τώρα πιο μικροί από την αυτάμαξα και κανείς τους δεν ήταν φαρδύς όσο ένα σπίτι. Από την πλευρά του Κόουλ φάνηκε ένα ελάφι που άρχισε να τρέχει μαζί τους. Παρακολουθούσε το γεμάτο χάρη πλάσμα κι αναρωτιόταν πόσο θα κρατούσε η περιέργειά του για αυτούς.

«Χαίρετε» του φώναξε το ελάφι με αντρική φωνή. «Έχετε χαθεί, καλοί μου άνθρωποι;»

Ο Κόουλ το κοιτούσε αποσβολωμένος.

«Με ακούτε;» ρώτησε το ελάφι.

Ο Κόουλ κοίταξε τους συντρόφους του. Ο Τουίτς έκανε πως κούμπωνε τα χείλη του. Ο Κόουλ έγνεψε.

«Δεν είναι πολύ ασφαλής αυτός ο δρόμος» φώναξε το ελάφι. «Πού προσπαθείτε να πάτε;»

Ο Κόουλ χαιρέτησε με το χέρι το ελάφι.

«Θαρρείτε πως ξέρετε το δάσος καλύτερα από μένα;» ρώτησε το ελάφι γυρίζοντας πίσω. «Δική σας είναι η κηδεία».

«Ένα κι ένα κάνουν δύο» είπε μια φωνή στην άλλη πλευρά της αυτάμαξας. Ο Κόουλ γύρισε απότομα και είδε άλλο ένα ελάφι. «Δύο και δύο κάνουν...»

Ο νους του απάντησε αυτόματα «Τέσσερα». Το στόμα του όμως έμεινε κλειστό.

«Περνά περνά η μέλισσα, με τα μελισσόπουλα» απάγγειλε το ελάφι. «Και με τα...»

Δεν μπορούσε να πιστέψει πως το ελάφι προσπαθούσε τόσο απροκάλυπτα να τους κάνει να πουν κάτι. Ο Τουίτς έδιωξε το ελάφι με το χέρι κι εκείνο έφυγε.

Η αυτάμαξα συνέχισε να κυλά και τα δέντρα να μικραίνουν μέχρι που θύμιζαν κανονικό δάσος. Πέρασαν ένα σταυροδρόμι. Η αυτάμαξα προχώρησε ευθεία, πίσω τους όμως η μία από τις κενές αυτάμαξες έστριψε δεξιά και η άλλη αριστερά.

Ο Κόουλ και οι άλλοι έμειναν βουβοί για αρκετά, ατέλειωτα λεπτά ακόμα. Στο τέλος η Μίρα χτύπησε τον Μπέρτραμ στον ώμο και έκανε πως ήθελε να μιλήσει.

«Τι συμβαίνει, αγαπητό μου κορίτσι;» ρώτησε ο Μπέρτραμ. «Λυπάμαι, μα πρέπει να μιλήσεις. Η ακοή μου δεν είναι όπως κάποτε».

Έσκυψε κοντά του και ψιθύρισε κάτι στο αυτί του. Ο Κόουλ δεν άκουσε λέξη απ' ό,τι του είπε.

«Ω, ναι, είμαστε ασφαλείς» απάντησε ο Μπέρτραμ. «Είστε ελεύθεροι να συζητήσετε. Σε διακοπές βρισκόμαστε άλλωστε».

«Αυτό κι αν είναι ανακούφιση» είπε η Μίρα.

«Φοβήθηκα στ' αλήθεια πως θα μας σκοτώνετε εσείς οι δυο εκεί πίσω» είπε ο Τουίτς. «Ήμουν έτοιμος να το βάλω στα πόδια».

«Μερικές φορές πρέπει να επιμένεις σ' αυτό που πιστεύεις» είπε ο Τζέις.

Η Μίρα τον κλότσησε στο καλάμι. «Έκανες σαν κακομαθημένο παιδί που παραπονιέται μέχρι να πάρει το γλυκό που θέλει».

«Κι εσύ πώς έκανες;» ρώτησε ο Τζέις, που είχε γυρίσει για να αποφύγει το πόδι της.

«Σαν τον ενήλικο που υποχώρησε» είπε η Μίρα.

«Μια χαρά τα πήγαμε» είπε ο Τζέις. «Περίμενα να μου δώσεις αυτό που ήθελα, σε άφησα όμως να γίνεις εσύ η παλαβή που είπε την τελευταία κουβέντα».

Η Μίρα πετάχτηκε από τη θέση της σκυφτή, για να μη χτυπήσει στην οροφή της αυτάμαξας. Δεν τον κλότσησε πολύ δυνατά, αυτή τη φορά όμως τα κατάφερε. Ο Τζέις γέλασε μαζί με τα άλλα αγόρια.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε από το παράθυρο η Μάνγκο και κούρνιασε στον ώμο της Μίρα. «Ωραία, ωραία» είπε επιδοκιμαστικά. «Διασκεδάσετε. Λυπάμαι που θα σας χαλάσω το κέφι, μα έχουμε παρέα».

«Τι;» ρώτησε η Μίρα καθώς βολευόταν στη θέση της έχοντας χάσει κάθε διάθεση για παιχνίδι.

«Έρχονται καταδώ λεγεωνάριοι. Έφιπποι. Και είναι μπόλικοι».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25

Κυνηγημένοι

Λεγεωνάριοι;» αναφώνησε ο Κόουλ. «Πόσο μπόλικοι;»
«Εκατόν σαράντα τέσσερις» είπε η Μάνγκο. «Είναι στα δυτικά μας, έρχονται προς τα εδώ σε τέσσερις ίσες ομάδες, από τέσσερις διαφορετικές διαδρομές».

Ο Τζέις άνοιξε αμέσως την καταπακτή του ντουλαπιού που ήταν κρυμμένος ο εξοπλισμός τους. Έδωσε στη Μίρα το Σπαθί Άλματος και στον Κόουλ το τόξο και το σπαθί του.

«Πώς μας βρήκαν τόσο γρήγορα;» αναρωτήθηκε ο Τουίτς.

«Δε σας βρήκαν» απάντησε η Μάνγκο. «Έχουν ανοιχτεί για να καλύπτουν μεγάλη περιοχή. Ψάχνουν».

«Ίσως υποψιάστηκαν ότι το σκάσαμε από εδώ» είπε η Μίρα. «Ίσως πάλι να ψάχνουν παντού. Όπως και να 'χει, μάλλον ξέρουν ότι είμαστε ζωντανοί».

«Όπως μας προειδοποίησε ο Ντέκλαν» της θύμισε ο Κόουλ. «Ο πατέρας σου πρέπει να νιώθει πως δεν έχεις πεθάνει. Πρέπει να τους το είπες».

«Αυτό που έχει σημασία είναι τι κάνουμε τώρα» είπε ο Τζέις σοβαρός. «Μάνγκο, θα μας βρουν αν συνεχίσουμε από εδώ που είμαστε τώρα;»

Η Μάνγκο τσιμπούσε απαλά το ασημένιο περιδέραιο της Μίρα όσο μιλούσε. «Αν δεν κάνουν πίσω ή δεν αλλάξουν πορεία, θα σας προλάβουν πριν από το τέλος της μέρας».

«Μπορούμε να ακολουθήσουμε άλλους δρόμους;» ρώτησε η Μίρα.

«Μπορείτε να αφήσετε την αυτάμαξα» είπε η Μάνγκο ραμφίζοντας ένα από τα κοκαλάκια στα μαλλιά της. «Αυτοί ακολουθούν τον δρόμο. Είναι όμως επικίνδυνο να ταξιδεύετε μόνοι σας στη Σάμπρια, ειδικά σε μια άγρια περιοχή του βασιλείου όπως είναι ο βορράς».

«Καλύτερα να μείνουμε στην άμαξα μέχρι να δούμε ότι μας πλησιάζουν» είπε ο Τουίτς. «Μπορείς να μας προειδοποιήσεις όταν πλησιάσουν αρκετά, έτσι δεν είναι, Μάνγκο;»

«Μάλιστα, κύριε» απάντησε το πουλί.

«Αν βρουν μια άδεια άμαξα, μπορεί να ψάξουν πολύ πιο προσεκτικά τη γύρω περιοχή» τόνισε ο Τζέις.

«Δεν εννοώ να εγκαταλείψουμε την άμαξα ένα λεπτό πριν μας βρουν» διευκρίνισε ο Τουίτς. «Καμιά ώρα πριν εννοούσα. Η αυτάμαξα θα καλύψει αρκετή απόσταση πριν τη βρουν, και θα έχουμε χρόνο να απομακρυνθούμε από τον δρόμο».

«Καλή σκέψη» συμφώνησε ο Κόουλ.

«Θέλουμε την αυτάμαξα όσο περισσότερο μπορούμε να την κρατήσουμε» είπε η Μίρα. «Θα προχωράμε πολύ πιο αργά με τα πόδια. Κι η Μάνγκο έχει δίκιο. Αυτό το κομμάτι της Σάμπρια δεν είναι ασφαλές».

«Ίσως μπορούμε να το εκμεταλλευτούμε προς όφελός μας» είπε ο Τζέις. «Όπως κάναμε, ας πούμε, με το συννεφοτείχος. Υπάρχει κάποιο μέρος που μπορούμε να πάμε όπου οι λεγεωνάριοι δε θα θέλουν να μας ακολουθήσουν; Κάποιο μέρος που πιστεύουν ότι θα αποφύγουμε; Ειδικά αν βρίσκεται μακριά από εκεί που πηγαίνουν».

Η Μάνγκο τίναξε τα φτερά της και έκρωξε απαλά. «Υπάρχουν άφθονα επικίνδυνα μέρη. Οι λεγεωνάριοι βρίσκονται δυτικά σας· άλλοι κινούνται βορειοδυτικά, άλλοι νοτιοανατολικά. Το να πάτε δυτικά δεν είναι λύση αυτή τη στιγμή, και δε νομίζω πως θα μπορούσατε να τους προσπεράσετε προχωρώντας ευθεία προς τον νότο. Αν φύγετε προς τον βορρά, θα καταλήξετε πίσω στο Ήσυχο Δάσος και τελικά θα κολλήσετε στο Δάσος Μπούμερανγκ. Αν προσπαθήσετε να παρακάμψετε το Δάσος Μπούμερανγκ από τα ανατολικά, θα καταλήξετε στο Χείλος».

«Δε με πειράζει να πάω στο Ήσυχο Δάσος» είπε ο Τζέις.

«Δε θέλουμε όμως να κολλήσουμε εκεί και να μην μπορούμε να ξεφύγουμε από πουθενά» είπε ο Τουίτς. «Το Δάσος Μπούμερανγκ είναι αδιέξοδο. Το ίδιο και το Χείλος δίχως ουρανόπλοιο».

«Για τους περισσότερους από εμάς» είπε η Μίρα.

Ο Τουίτς κοκκίνισε. «Μπορούμε να μιλήσουμε αργότερα για εμένα».

«Το Χείλος συνεχίζει ανατολικά του συννεφοτείχους;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Ναι» είπε η Μίρα. «Τα συννεφοτείχη πιάνουν μέρος μόνο του Χείλους. Το Δάσος Μπούμερανγκ αποτρέπει τον

κόσμο να ψάξει πίσω από το Ανατολικό Συννεφοτείχος, όπως ακριβώς τα Μπρίαρλαντς κρατούν τον κόσμο μακριά από το Δυτικό Συννεφοτείχος. Το Χείλος όμως συνεχίζεται πέρα από το Δάσος Μπούμερανγκ. Δε λειτουργούν οι αιωρόπετρες εκεί, άρα το ουρανόπλοιο θα ήταν άχρηστο».

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε, Μάνγκο;» ρώτησε ο Τζέις.

«Μπορείτε να φύγετε προς τα νοτιοανατολικά» είπε η παπαγαλίνα. «Απομακρύνεστε έτσι από τον πολιτισμό και μπαίνετε σε δύσβατα, επικίνδυνα εδάφη. Έχει άφθονα μέρη για να χαθείτε εκεί. Βάσει του τωρινού σχεδίου αναζήτησης, εκεί υποθέτουν ότι έχετε καταφύγει».

Ο Μπέρτραμ ξερόβηξε δυνατά. «Αν θέλουν να πάνε στο Μίντλμπραντς και δεν τους νοιάζει να κινδυνέψουν, ο Αγριότοπος του Μπρέιντι είναι μια λύση».

«Έχω ακούσει γι' αυτό το μέρος» είπε ο Τζέις. «Δεν είναι επικίνδυνα;»

«Είναι προς τη σωστή κατεύθυνση» είπε η Μάνγκο. «Ανατολικά κυρίως, και λίγο νότια. Δε θα περιμένουν να διακινδυνέψετε να πάτε προς τα εκεί και δε θα θελήσουν να πάνε προς τα εκεί. Έχει αρκετά κακή φήμη».

«Κι εγώ το έχω ακούσει» είπε ο Τουίτς. «Φαίνεται τελικά πως μαθαίνουμε μόνο για τα πολύ άσχημα μέρη».

«Δε μαθαίνουμε πάντως για τα χειρότερα» είπε η Μίρα. «Κανείς δεν καταφέρνει να γυρίσει πίσω, να μιλήσει γι' αυτά. Εκεί δεν έγινε ένας μορφοπλάστης νόβα;»

«Νόβα;» απόρησε ο Κόουλ.

«Όλοι οι μορφοπλάστες ανησυχούν μην γίνουν νόβα» εξήγησε η Μίρα. «Όταν κάποιος χαρισματικός μορφοπλάστης ξεπεράσει τον εαυτό του, μπορεί να χάσει

την επαφή με το τι είναι πραγματικό και τι μορφή. Γίνεται έρμαιο της απληστίας, της παράνοιας ή της τρέλας και αρχίζει να μορφοπλάθει ανεξέλεγκτα, καταλήγοντας συνήθως νεκρός. Μερικές φορές αφήνει πίσω του έναν κυκεώνα».

«Τι ξέρουμε γι' αυτό το μέρος;» ρώτησε ο Κόουλ.

Η Μίρα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω ακούσει και πολλά».

«Λίγα πράγματα είναι γνωστά» είπε η Μάνγκο. «Η ιστορία λέει πως ο Μπρέιντι ήταν ένα μικρό παιδί που ήρθε εδώ από αλλού. Είχε πολλή δύναμη και μυαλό παιδιού. Μορφόπλαθε σπουδαία, μα δίχως έλεγχο. Αυτό έγινε πριν από σαράντα χρόνια κι από τότε δεν έχει μαθευτεί τίποτα γι' αυτόν».

«Ένας μορφοπλάστης τόσο δυνατός δε χάνεται έτσι απλά» είπε η Μίρα. «Πρέπει να μορφόπλασε κάτι που τον σκότωσε».

«Έχεις πάει εκεί, Μάνγκο;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Μόνο ως τα σύνορα» είπε η Μάνγκο. «Δεν πάνε οι άνθρωποι εκεί, έτσι δεν έχω ελέγξει ποτέ την περιοχή».

«Υπάρχουν ακόμη δρόμοι;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Τρεις δρόμοι» είπε ο Μπέρτραμ. Ο Κόουλ πρόσεξε πως η γέρικη μορφή μιλούσε πιο καθαρά και με περισσότερο κύρος όταν είχε να κάνει με οδικές διαδρομές. «Δύσκολο να μαντέψει κανείς σε τι κατάσταση θα βρίσκονται. Μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα είναι προσβάσιμοι. Αν είναι, πρόκειται για έξυπνο τρόπο να κόψει κανείς δρόμο για το Μίντλμπραντς».

«Οι στρατιώτες δε δείχνουν να πηγαίνουν προς τα εκεί;» θέλησε να διευκρινίσει η Μίρα.

«Προς το παρόν, όχι» είπε η Μάνγκο. «Δεν εγγυάται κανείς όμως ότι δε θα αλλάξουν πορεία».

«Αν στραφούν προς τα εκεί οι στρατιώτες που είναι πιο κοντά, εμείς μπορούμε να φτάσουμε πριν από αυτούς;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Πιθανότατα» είπε η Μάνγκο. «Με ελάχιστη διαφορά».

«Εγώ λέω να το κάνουμε» είπε ο Τζέις. «Μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα με οτιδήποτε ονειρεύτηκε ένα παιδί».

«Υπάρχει λόγος που έχει κακή φήμη αυτό το μέρος» σχολίασε ο Τουίτς.

«Κι όλοι εμείς έχουμε επιζήσει από αρκετά επικίνδυνα ουράνια κάστρα» είπε ο Τζέις. «Δε λέω πως θα είναι εύκολα. Μας ταιριάζει περισσότερο όμως από το να αντιμετωπίσουμε λεγεωνάριους. Σκεφτείτε το σαν ένα μεγάλο κάστρο».

«Τα μισώ τα κάστρα» είπε ο Τουίτς. «Γιατί το έσκασα, θαρρείς;»

«Τα μισείς» είπε ο Τζέις «τα έχεις όμως βγάλει πέρα μαζί τους. Έχουμε καλύτερο εξοπλισμό από κάθε άλλη φορά. Θα συνεργαζόμαστε. Οι λεγεωνάριοι δε θα μας ακολουθήσουν, ειδικά αν δεν έχουν την παραμικρή ιδέα πως είμαστε εκεί μέσα».

«Δεν πρέπει να μας βρει η λεγεώνα» είπε η Μίρα. «Τι λες εσύ, Κόουλ;»

Ο Κόουλ σκέφτηκε πριν απαντήσει. Σίγουρα δεν ήθελε να χωθεί σε θανατηφόρα εδάφη μορφοπλαστικής που θα θύμιζαν γιγάντιο ουράνιο κάστρο. Ήθελε όμως ακόμα λιγότερο να τον πιάσουν οι λεγεωνάριοι. «Υπάρχουν άλλες επιλογές σαν τον Αγριότοπο του Μπρέιντι;» ρώτησε τη Μάνγκο.

«Ανατολικά της Συννεφοκοιλιάδας το Χείλος στρίβει προς τον βορρά» είπε η Μάνγκο. «Θα μπορούσατε λοιπόν να πάτε βορειοανατολικά ή ανατολικά. Εκεί φαίνεται πως πηγαίνουν οι στρατιώτες, ίσως γιατί είναι το πιο λογικό μέρος να καταφύγει κανείς. Δεν υπάρχουν καλές κρυψώνες στον δρόμο, εκτός αν χωθεί κανείς πεζός στην άγρια φύση. Ακόμα κι αν ακολουθήσετε με την αυτάμαξα τις πιο έξυπνες διαδρομές, αν συνεχίσουν οι λεγεωνάριοι προς εκείνη την κατεύθυνση, μέχρι αύριο θα σας έχουν φτάσει».

«Φαίνεται πως καλύτερα είναι να δοκιμάσουμε τον Μπρέιντι» είπε ο Κόουλ.

«Δε με ενθουσιάζει η ιδέα» είπε ο Τουίτς. «Αλλά συμφωνώ».

«Εντάξει» είπε η Μίρα. «Μπέρτραμ; Μπορείς να μας πας στον Αγριότοπο του Μπρέιντι;»

«Στον Αγριότοπο του Μπρέιντι» είπε ο Μπέρτραμ. «Κι από εκεί να υποθέσω στο Μίντλμπραντς;»

«Εκτός κι αν αναγκαστούμε να το αποφύγουμε» είπε η Μίρα.

«Ξέρω πώς θα πάμε» είπε ο Μπέρτραμ. «Ας ελπίσουμε ότι κρατάνε ακόμη αρκετά καλά οι δρόμοι για να τους περάσουμε».

«Θα ανιχνεύω συνέχεια» είπε η Μάνγκο. «Θα μάθετε νέα μου αν χρειαστεί να ξανασκεφτούμε τους ελιγμούς μας».

«Ευχαριστώ, Μάνγκο» είπε η Μίρα καθώς το πουλί πηδούσε από τον ώμο της με τα φτερά ανοιχτά κι εξαφανιζόταν από το παράθυρο.

«Δεν προλάβαμε να φύγουμε, κι άρχισαν τα πράγματα να γίνονται επικίνδυνα» γκρίνιαξε ο Κόουλ.

«Νόμιζες πως θα εξαφανίζονταν οι λεγεωνάριοι;» ρώτησε ο Τζέις.

«Έλπιζα πως θα έψαχναν σε λάθος μέρος» αποκρίθηκε ο Κόουλ.

«Δεν είναι δύσκολο να ψάξεις στο σωστό μέρος όταν ψάχνεις παντού» είπε ο Τουίτς.

Συνέχισαν για λίγο σιωπηλοί. Ο Κόουλ έριξε μια ματιά στον Τουίτς. «Δε μας μίλησες ποτέ για τα φτερά».

«Α, ναι» συμφώνησε ο Τζέις. «Τώρα έχουμε χρόνο. Από το Ελογουίρ είσαι; Ντόπιος;»

«Μάλλον φανερώθηκε το μυστικό μου» είπε ο Τουίτς γελώντας νευρικά. «Είμαι ένας από τους γκρινιάντι. Ο κόσμος μάς λέει άλτες».

«Δε σας έχω καθόλου ακουστά» είπε ο Τζέις.

«Πολλοί άνθρωποι δεν ξέρουν τίποτα για τους γκρινιάντι. Δεν είμαστε πολλοί. Έχουμε φτερά, μα δεν πετάμε σε μεγάλες αποστάσεις. Τα φτερά τα χρησιμοποιούμε για να δώσουμε ώθηση στα άλματα».

«Πώς λειτουργεί το δαχτυλίδι;» ρώτησε ο Κόουλ. «Από το Ελογουίρ το έφερες;»

«Όχι» είπε ο Τουίτς. «Αν είχα το δαχτυλίδι, αμφιβάλλω αν θα με είχαν πιάσει για σκλάβο. Το βρήκα στο δωμάτιο με τις προμήθειες στο Ουρανοδρόμιο και το διάλεξα σαν το ιδιαίτερο αντικείμενό μου. Δε χρειάστηκε να το χρησιμοποιήσω ποτέ μέχρι χτες».

«Το δαχτυλίδι φανερώνει την πραγματική του μορφή» εξήγησε ο Τζέις.

«Γιατί δεν έχεις πάντα την πραγματική σου μορφή;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Μερικές φορές ξεχνώ πως είσαι καινούριος εδώ» είπε ο Τουίτς. «Το Ελογουίρ είναι γεμάτο από ασυνήθιστα όντα. Μερικά δεν μπορούν καν να φύγουν από εκεί. Αντιμετωπίζουν εμπόδια. Άλλα, σαν εμένα, παίρνουν ανθρώπινη μορφή όταν φεύγουν».

«Και το δαχτυλίδι σου ξαναδίνει την αληθινή σου μορφή» είπε ο Κόουλ.

«Είναι σπάνια τα δαχτυλίδια σαν αυτό» είπε ο Τουίτς και το κράτησε ψηλά. Ήταν ασημένιο με μια λωρίδα μικροσκοπικά μπλε πετράδια γύρω του. «Τα έχουν φτιάξει γητευτές από το Ελογουίρ. Δεν ξέρω πώς κατέληξε ένα από αυτά στο Ουρανοδρόμιο, ήταν όμως εκεί κι εγώ το πήρα».

Ο Κόουλ αναλογίστηκε τις άμαξες των σκλάβων. «Όταν ήρθαν οι δουλέμποροι στον κόσμο μου και άρπαξαν τους φίλους μου, ένας από αυτούς έμοιαζε με χρυσό λυκάνθρωπο. Δεν τον ξαναείδα ποτέ».

«Ένας από τους λυκοειδείς» είπε ο Τουίτς. «Πολεμοχαρείς τύποι. Δε συναντάς πολλούς με χρυσό τρίχωμα. Πρέπει να είχε πάρει την αληθινή του μορφή στον δικό σου κόσμο».

«Δείξε μας πώς είσαι στ' αλήθεια» είπε ο Τζέις. «Δεν κατάφερα να σε δω καλά τότε».

«Ούτε όταν σε κουβαλούσα;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Το μυαλό μου ήταν αλλού» είπε ο Τζέις.

«Η Μίρα μάς είπε τα μυστικά της» είπε ο Τουίτς. «Ξέρουμε από πού ήρθε ο Κόουλ. Για σένα όμως, Τζέις, δεν ξέρω και πολλά. Μίλησέ μας κι εσύ για το παρελθόν σου, κι ύστερα θα σας δείξω την αληθινή μου μορφή».

«Δεν έχω και πολλά να πω» είπε ο Τζέις χαμογελώντας κάπως αμήχανα. «Ήμουν σκλάβος όλη μου τη ζωή. Ποτέ δε γνώρισα τους γονείς μου. Σιχαινόμουν να με ελέγχουν

και κανείς δεν μπορούσε να με δαμάσει. Έβρισκα πάντα τρόπους να διασκεδάζω. Και έκανα τα πάντα για να μη δουλεύω σκληρά. Οι αφέντες δε με άντεχαν. Με αντάλλαξαν κάνα δυο φορές και στο τέλος με πούλησαν στους Κουρσάρους των Ουρανών. Το καλύτερο που μου συνέβη ποτέ. Μπορούσα επιτέλους να ζήσω. Ήταν επικίνδυνα, μα τις περισσότερες φορές μπορούσα να κάνω ό,τι ήθελα. Ωραία, έλα τώρα να δούμε πόσο μοιάζεις με έντομο».

Ο Τουίτς έτριψε τα χείλη του και το βλέφαρό του πετάρισε. «Ευχαριστώ που το είπες τόσο διακριτικά». Ξεκούμπωσε το πουκάμισό του και το έβγαλε. «Τα φτερά μου έσκισαν το παλιό» εξήγησε. Φόρεσε το δαχτυλίδι και δυο εντομοειδείς κεραίες πρόβαλαν στο μέτωπό του. Τέσσερα διάφανα φτερά που θύμιζαν λιβελούλα υπήρχαν τώρα στην πλάτη του, δύο σε κάθε πλευρά, διπλωμένα προς τα κάτω. Σήκωσε το ένα μπατζάκι του παντελονιού και αποκάλυψε το πόδι του που έμοιαζε να ανήκει σε γιγάντια ακρίδα.

Ο Κόουλ μαζεύτηκε λίγο, αλλά προσπάθησε να κρατήσει την έκφρασή του ήρεμη. Τα πόδια εντόμου ήταν κάπως υπερβολικά.

«Τα γόνατά σου είναι ανάποδα» είπε ο Τζέις.

«Σε σχέση με τη δική σου ανατομία, ναι» γέλασε ο Τουίτς. «Μπορώ όμως να πηδήσω είκοσι φορές πιο ψηλά από σένα. Και μπορώ να πετάξω. Ίσως να μη μου φαίνεται, είμαι όμως αρκετά πιο δυνατός».

«Πρέπει να νιώθεις πολύ περιορισμένος στην ανθρώπινη μορφή» είπε η Μίρα.

«Ναι» αποκρίθηκε ο Τουίτς, χτυπώντας απίστευτα γρήγορα τα ακροδάχτυλά του μεταξύ τους. «Είναι κι αυτός

ένας λόγος που είμαι τόσο προσεχτικός. Φαντάσου να γινόσουν ξαφνικά πιο αδύναμη, πιο αργή και το Σπαθί Άλματος να μη λειτουργούσε».

«Ήσουν πολύ ριψοκίνδυνος στην πατρίδα σου;» ρώτησε ο Τζέις.

«Είμαι από τη φύση μου προσεχτικός» εξήγησε ο Τουίτς. «Σε εμάς, θεωρείται θετικό χαρακτηριστικό».

«Πολύ συναρπαστικοί μού ακούγεστε» τον πείραξε ο Τζέις.

«Προτιμούμε την ήσυχη, ευτυχισμένη ζωή» είπε ο Τουίτς και έβγαλε το δαχτυλίδι. Τα φτερά και οι κεραίες εξαφανίστηκαν. «Δε βρίσκουμε όμως πάντα αυτό που θέλουμε». Άρχισε να βάζει ξανά το πουκάμισό του.

«Κι εσύ, Κόουλ;» ρώτησε ο Τζέις. «Πώς ήταν η ζωή σου πριν έρθεις εδώ;»

«Εύκολη. Σε σύγκριση με όλο αυτό, εννοώ. Οι γονείς μου φρόντιζαν για τα περισσότερα. Έχουμε ένα ωραίο σπίτι. Η αδερφή μου νομίζει πως είναι φοβερή, δεν είναι όμως και τόσο κακή, ειδικά αν τη συγκρίνει κανείς με δουλεμπόρους και σκορπιοποδαρούσες. Πήγαινα σχολείο. Έκανα αθλήματα».

«Ήσουν πλούσιος δηλαδή» είπε ο Τζέις.

«Δε νομίζω» είπε ο Κόουλ. «Ίσως, σε σύγκριση με κάποιους, να ήμουν. Μάλλον κάπου στη μέση ήμασταν».

«Λέρωσες ποτέ τα χέρια σου;» ρώτησε ο Τζέις. «Δούλεψες σε ορυχείο; Σε χωράφια; Είχες να κάνεις με ζωντανά; Έχτισες σπίτι;»

«Τίποτε από όλα αυτά» απάντησε ο Κόουλ. «Πήγαινα σχολείο, έκανα αθλήματα και χαζολογούσα».

«Στα μέρη σου λοιπόν οι πλούσιοι ανήκουν στη μέση»
είπε ο Τζέις. «Θα 'ρθω κι εγώ».

«Μακάρι» είπε ο Κόουλ. «Ποιος ξέρει όμως αν καταφέρω
ποτέ μου να γυρίσω».

«Ένα βήμα τη φορά» είπε η Μίρα. «Όπως κάναμε στο
Ουρανοδρόμιο. Πρώτη μας προτεραιότητα: να
επιβιώσουμε σήμερα. Δεύτερη; Να επιβιώσουμε αύριο».

«Πόσο θέλουμε ακόμη για τον Αγριότοπο του Μπρέιντι;»
ρώτησε ο Τουίτς.

«Χωρίς καθυστερήσεις, θα φτάσουμε αύριο το πρωί» είπε
ο Μπέρτραμ.

«Τότε θα βολευτώ» είπε ο Τζέις και κουλουριάστηκε στη
γωνιά της άμαξας. «Ξυπνήστε με αν προσπαθήσει τίποτα
να μας σκοτώσει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26

Ο Αγριότοπος του Μπρέιντι

Μπισκότα με κομμάτια σοκολάτας μεγάλα σαν χούλα χουπ που έπλεαν σε μια λίμνη από γάλα ήταν το πρώτο πράγμα που έκανε τον Κόουλ να καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Μισόκλεισε τα μάτια για να δει καλύτερα από το παράθυρο στο πρώτο φως της μέρας. Μικρά δέντρα και θάμνοι φύτεωναν στη λασπερή όχθη της λίμνης. Βράχια και κλαδιά γέμιζαν την όχθη. Όλα θύμιζαν μια συνηθισμένη λίμνη σε δάσος, εκτός από το κατάλευκο υγρό και τα πελώρια γνώριμα μπισκότα με κομμάτια σοκολάτας που έπλεαν σαν γιγάντια νούφαρα.

Ο Τουίτς είχε κουλουριαστεί στο δάπεδο της αυτάμαξας ανάμεσα στα καθίσματα. Ο Τζέις είχε σφηνώσει στη γωνιά του. Η Μίρα είχε ακουμπήσει το κεφάλι στην ποδιά του Μπέρτραμ. Όλοι τους ανάσαιναν σαν να κοιμούνταν. Η γέρικη μορφή κοιτούσε γαλήνια από το παράθυρο.

Ο Κόουλ κοιμόταν κατά διαστήματα όλη τη νύχτα. Παρά το ομαλό ταξίδι, είχε προσπαθήσει μάταια να βουλευτεί καθιστός. Η Μάνγκο τους είχε επισκεφτεί πριν από την ανατολή για να επιβεβαιώσει ότι οι λεγεωνάριοι έστριβαν βόρεια και νότιά τους –κι όχι προς τον Αγριότοπο του

Μπρέιντι. Πολύ ανήσυχος για να κοιμηθεί, ο Κόουλ είχε μείνει ξύπνιος μετά την επίσκεψη της παπαγαλίνας και παραφυλούσε για οτιδήποτε επικίνδυνο.

«Παιδιά» τους είπε. «Κοιτάξτε αυτό».

Η Μίρα πετάχτηκε σαν να μην κοιμόταν τελείως. «Τι είναι;»

Ο Τζέις έσκυψε μισοξυπνημένος μπροστά για να δει από το παράθυρο του Κόουλ, κι αμέσως τινάχτηκε. «Μπισκότα είναι αυτά;»

«Και γάλα» είπε η Μίρα.

Ο Τουίτς ανακάθισε και τεντώθηκε. Ήταν πολύ χαμηλά ακόμη για να δει έξω. «Όλα καλά;»

«Αμέ» είπε ο Κόουλ. «Απλώς φτάσαμε σε μια λίμνη με γάλα και μπισκότα».

«Θέλω ένα» είπε ο Τζέις. «Σταματήστε την άμαξα».

«Έχουμε φαγητό» είπε η Μίρα.

«Ξερό κρέας και μπισκότα» είπε ο Τζέις. «Δεν είναι σαν αυτά όμως».

«Μπαγιάτικα θα είναι» είπε ο Κόουλ. «Και το γάλα θα έχει ξινίσει».

«Δε μου μυρίζει ξινισμένο» είπε ο Τζέις. «Μορφοπλαστική είναι. Δεν ακολουθεί πάντα τους συνηθισμένους κανόνες».

«Μπορεί να είναι παγίδα» είπε η Μίρα.

«Κι εγώ είμαι ο κατάλληλος για να την υπερπηδήσω» είπε ο Τζέις.

«Θυμάσαι εκείνο το κάστρο με τον κήπο με τις καραμέλες; Η καλύτερη μέρα της ζωής μου».

«Μας κυνηγούν» είπε η Μίρα.

«Δε σταματήσαμε όλη τη νύχτα» αποκρίθηκε ο Τζέις. «Το πουλί είπε πως προπορευόμαστε. Ώρα για πρωινό».

«Εντάξει» είπε η Μίρα. «Σταμάτα».

Η αυτάμαξα ανταποκρίθηκε αμέσως.

«Θα προσέχεις;» ρώτησε.

«Θα βουτήξω από το ψηλότερο δέντρο που θα βρω». Άνοιξε την πόρτα και πήδησε έξω με το χρυσό σχοινί στο χέρι. «Θα 'ρθεις, Κόουλ;»

Ο Κόουλ άγγιξε το σπαθί του. «Αμέ».

Η Μίρα τον άγγιξε στον ώμο. «Δε χρειάζεται να πας».

«Γιγάντια μπισκότα» είπε ο Κόουλ σαν να ήθελε να της εξηγήσει ενώ πηδούσε έξω από την άμαξα. Ένιωσε ωραία που μπορούσε να τεντωθεί. Φόρεσε τη ζώνη του σπαθιού.

«Έλα» είπε ο Τζέις που είχε ήδη προχωρήσει. «Έχε τον νου σου όσο θα ψαρεύω λίγο κολατσιό».

Ο Κόουλ βιάστηκε να τον ακολουθήσει, με το χέρι στη λαβή του σπαθιού.

Στην άκρη της γαλατολίμνης ο Τζέις γονάτισε και μάζεψε στη χούφτα του λίγο γάλα. «Κρύο είναι». Έφερε τη χούφτα στα χείλη του. «Μμμ. Παχύ και κρεμώδες».

Τίναξε το γάλα από τα δάχτυλά του, σπκώθηκε και έριξε το σχοινί στο μπισκότο που ήταν πιο κοντά. Το χρυσαφένιο σχοινί τυλίχτηκε γύρω από τον στόχο του αρκετές φορές. Ο Τζέις κούνησε τον καρπό του και το σχοινί τράβηξε το τεράστιο μπισκότο από το γάλα, το έσπασε και πετάχτηκαν παντού μουλιασμένα κομμάτια.

«Δεν είναι πολύ στέρεο» είπε.

Ο Κόουλ γονάτισε σε μια επίπεδη πέτρα που εξείχε λίγο πάνω από τη λίμνη. Το γάλα άγγιζε απαλά την πέτρα και τη λασπερή όχθη, δεν έδειχνε όμως καθόλου βρόμικο. Βούτηξε το δάχτυλό του και ανακάλυψε πως ο Τζέις είχε δίκιο – ήταν αρκετά κρύο.

Ο Τζέις έπιασε άλλο μπισκότο και το έσυρε αργά προς το μέρος που ήταν γονατισμένος ο Κόουλ. «Βοήθησέ με να το βγάλω έξω».

Ο Κόουλ έπιασε κάτω από το μπισκότο. Στην πάνω πλευρά ήταν στερεό, από κάτω όμως ήταν μαλακό και υγρό. Οι δυο τους το σήκωσαν από το γάλα με τα χέρια του Κόουλ βυθισμένα στην κάτω πλευρά, μέχρι που κατάφεραν να πιάσουν πιο μεγάλο κομμάτι. Γάλα έσταζε στους καρπούς, τα μανίκια, τα παπούτσια του. Έπρεπε να βάλει όλη του τη δύναμη για να συγκρατήσει το μουσκεμένο μπισκότο.

Με το τρόπαιό τους στη μέση, ο Τζέις και ο Κόουλ προχώρησαν αργά προς την αυτάμαξα. Ο Κόουλ προσπαθούσε να μη λαχανιάζει. Τα μπράτσα του έκαιγαν από την προσπάθεια. Η Μίρα βγήκε έξω όταν πλησίασαν.

«Δε θα το φέρετε αυτό εδώ μέσα» είπε.

«Γιατί όχι;» ρώτησε ο Τζέις.

«Είναι λιωμένο και στάζει» είπε η Μίρα. «Θα φάμε λίγο εδώ έξω».

«Κόψτε κομμάτια» πρότεινε ο Κόουλ.

Με τα δυο της χέρια η Μίρα έκοψε ένα κομμάτι από την άκρη. Ήταν πολύ μεγάλο για να το δαγκώσει, κι άρχισε να το μασουλάει. «Ποπό, ωραίο είναι».

Βγήκε και ο Τουίτς έξω και έκοψε ένα κομμάτι. Τα μάτια του φωτίστηκαν όταν δοκίμασε μια μπουκιά.

«Κόψε λίγο και για μας» είπε ο Τζέις. «Δεν μπορούμε έτσι που το κρατάμε».

Η Μίρα άφησε στην άκρη το κομμάτι της και έκοψε άλλα δύο.

«Να το πετάξουμε;» ρώτησε ο Τζέις.

«Θέλεις λίγο, Μπέρτραμ;» είπε ο Κόουλ.

«Δεν έχω καιρό για χάσιμο» αποκρίθηκε ο γέροντας. «Έχω έρθει απλά για διακοπές με την ανιψιά και τους ανιψιούς μου».

Ο Κόουλ και ο Τζέις έστριψαν το μπισκότο στο πλάι και το πέταξαν κάτω, ισοπεδώνοντας ένα μπάλωμα από ψηλό γρασίδι. Πήραν τα κομμάτια τους από τη Μίρα. «Πρέπει να φύγουμε» είπε εκείνη.

«Δε θα μας ακολουθήσουν εδώ» είπε ο Τζέις. «Κανείς δε θέλει να πολεμήσει με γάλα και μπισκότα».

Ανέβηκαν όλοι ξανά στην άμαξα. Ο Κόουλ σκέφτηκε πως το μπισκότο έμοιαζε φρεσκοψημένο και λίγο ζεστό, σαν να μην είχε προλάβει να κρυώσει εντελώς. Τα μουσκεμένα κομμάτια ήταν ακόμα πιο νόστιμα. Το δικό του κομμάτι είχε ένα μόνο κομμάτι σοκολάτας, που ήταν όμως μεγαλύτερο από τη γροθιά του.

Συνέχισε να μασουλάει το μπισκότο του καθώς κυλούσε η άμαξα. Κάποια στιγμή το στομάχι του άρχισε να διαμαρτύρεται. Φοβήθηκε ότι αν έτρωγε κι άλλο θα αρρώσταινε. «Θέλει κανείς το υπόλοιπο δικό μου;»

«Εγώ χόρτασα» είπε ο Τζέις. «Θα λερώσουμε τα πάντα αν τα κρατήσουμε». Πέταξε το δικό του από το παράθυρο.

«Αφήνεις ψίχουλα πίσω σου;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Δε θα ξέρουν ότι ήμασταν εμείς» είπε ο Τζέις.

Οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν.

Ο Κόουλ κοίταξε από το παράθυρο ψάχνοντας για άλλη μία λίμνη με μπισκότα ή οτιδήποτε άλλο ασυνήθιστο. Δε χρειάστηκε να περιμένει πολύ. Το επόμενο ξέφωτο που πέρασαν ήταν γεμάτο σπημένα ντόμινο, το καθένα μεγαλύτερο από στρώμα κρεβατιού, άσπρα με μαύρες βούλες. Εκατοντάδες από αυτά σχημάτιζαν μια ελικοειδή γραμμή έτοιμη να πέσει μόλις έριχνε κάποιος το πρώτο.

«Είναι τόσο δελεαστικό» είπε ο Κόουλ. «Τρελαίνομαι να ρίχνω ντόμινο».

«Δεν μπορούμε να σταματάμε σε όλα» είπε η Μίρα. «Κάποιο θα είναι παγίδα».

«Δεν πιστεύω ότι κανείς δεν τα έριξε εδώ και τόσο καιρό» θαύμασε ο Κόουλ.

«Ίσως κάποιος να το έκανε» είπε η Μίρα. «Μπορεί να ξαναστήνονται μόνα τους. Μην ξεχνάς πως είναι μορφοπλασμένα. Ποιος ξέρει τι μπορούν να κάνουν;»

«Χρησιμοποίησε το τόξο» είπε ο Τζέις. «Να κάνεις εξάσκηση και στο σημάδι».

«Σωστά» είπε ενθουσιασμένος ο Κόουλ. Ο Τζέις είχε ξαναβάλει το βράδυ το τόξο στο ντουλάπι. Σήκωσε την καταπακτή, το πήρε και του το έδωσε.

Ενώ τραβούσε τη χορδή στο μάγουλό του, ο Κόουλ ένιωσε ένα βέλος να εμφανίζεται. Είχαν περάσει το πρώτο ντόμινο, σε λίγο όμως θα βρίσκονταν σε απόσταση βολής από το τελευταίο. Μόλις το είδε, άφησε το βέλος, που βρήκε στόχο λίγο πιο ψηλά από όσο σκόπευε. Το ντόμινο ταλαντεύτηκε προς τα πίσω και έπεσε στο επόμενο, προκαλώντας έναν ορυμαγδό αλλεπάλληλων πτώσεων. Τα

ντόμινο έπεφταν αβίαστα ακολουθώντας την ελικοειδή πορεία τους μέχρι το τελευταίο.

Όλα φάνταζαν πολύ πιο ήσυχα όταν καταλάγιασε ο θόρυβος από τα ντόμινο – μέχρι που άκουσαν μακρινές κραυγές· ήταν αργόσυρτες, βαθιές, άγριες. Κοίταξαν όλοι ο ένας τον άλλο.

«Ίσως δεν ήταν η καλύτερη ιδέα για να αναγγείλουμε την παρουσία μας» είπε ο Τουίτς.

«Θα το καταλάβαιναν έτσι κι αλλιώς οι κακοί πως είμαστε εδώ» είπε ο Τζέις.

«Δε θα χρειαζόταν όμως να προσπαθήσουμε να τους κρυφτούμε ή κάτι τέτοιο» είπε η Μίρα.

«Συγγνώμη» είπε ο Κόουλ. «Δεν το καλοσκέφτηκα».

«Αν πρέπει να ρίξουμε το φταίξιμο σε κάποιον» είπε ο Τζέις «τότε αυτός που έριξε το βέλος είναι ο πρώτος στη σειρά».

«Δε θέλω να ρίξω το φταίξιμο σε κανέναν» είπε η Μίρα. «Το μόνο που θέλω είναι να ζήσω. Ψηφίζω να μείνουμε στην άμαξα από εδώ και πέρα».

«Συμφωνώ κι εγώ» είπε ο Τουίτς.

«Κι εγώ» είπε ο Κόουλ.

«Εγώ προτιμώ να κρατήσω ανοιχτές τις επιλογές μου» είπε ο Τζέις.

«Η πλειοψηφία αποφασίζει» τον πληροφόρησε η Μίρα.

Ο Τζέις ύψωσε τον καρπό του. «Όχι για μένα. Είμαι ελεύθερος».

Η Μίρα γύρισε τα μάτια ψηλά. «Τυπικά είμαι πριγκίπισσα. Μπορώ να κηρύξω μοναρχία».

«Ακόμα πιο τυπικά είσαι φυγάς» είπε ο Τζέις. «Χωρίς παρεξήγηση».

«Όπα» αναφώνησε ο Κόουλ.

Καθώς έπαιρναν την επόμενη στροφή, ένα κέικ μεγάλο σαν λόφος εμφανίστηκε μπροστά τους – βανίλια με γλάσο σοκολάτας. Όλοι στριμώχτηκαν στην πλευρά του για να το δουν πιο καλά.

«Μήπως ξανασκέφτεσαι την τακτική σου;» ρώτησε ο Τζέις.

«Είμαι ακόμη χορτάτη από το μπισκότο» είπε η Μίρα. «Άλλωστε, πώς μπορείς να φας κάτι τόσο μεγάλο;»

«Θα χρειαστούμε εξοπλισμό ορυχείου» είπε ο Κόουλ.

«Δείτε από τη μεριά μου» είπε ο Τουίτς.

Όλοι πήγαν στην άλλη πλευρά της άμαξας για να αντικρίσουν μια πίτα με μαρέγκα λεμόνι, μεγάλη σαν σκηνή τσίρκου. Μπροστά από την απίστευτα μεγάλη πίτα, γεμιστά μπισκότα μεγάλα σαν τραπέζι ήταν σκορπισμένα ανάμεσα στα αγριολούλουδα, ξέχειλα από ζαχαρωτά.

«Τέλος το ταξίδι» είπε ο Τζέις. «Βρήκαμε την καινούρια μας πατρίδα».

«Βλέπεις κανέναν άλλο εδώ;» ρώτησε η Μίρα.

«Αυτοί χάνουν» είπε ο Τζέις.

«Τζάμπα φαΐ παντού» είπε ο Τουίτς «και κανείς πουθενά. Τι σου λέει αυτό;».

«Περισσότερο για μας;» αναρωτήθηκε ο Κόουλ, που χτύπησε θριαμβευτικά τα χέρια με τον Τζέις.

«Πολύ αστείο» είπε η Μίρα.

«Το καταλάβαμε» είπε ο Τζέις. «Είναι πολύ καλό για να είναι αληθινό. Κάπου πρέπει να υπάρχει παγίδα. Απλώς είναι ωραία να λέμε και κανένα αστείο».

«Μπορεί να μην υπάρχει καν επίτηδες παγίδα» είπε η Μίρα. «Το αγόρι όμως που έφτιαξε αυτό το μέρος έχει εξαφανιστεί. Κάτι δεν πήγε καλά εδώ. Για κάποιον λόγο το αποφεύγει ο κόσμος».

Άκουσαν έναν αχνό χτύπο από ψηλά. Καθώς προχωρούσε η άμαξα, ο ήχος γινόταν πιο δυνατός.

«Μήπως πρόκειται να μάθουμε τον λόγο;» αναρωτήθηκε ο Κόουλ.

«Καλύτερα να είμαστε προετοιμασμένοι» είπε ο Τζέις ξαφνικά σοβαρός.

Ο Κόουλ φόρεσε την εσάρπα και κράτησε το τόξο με τα δάχτυλα να τραβούν μαλακά τη χορδή. Η ένταση του χτύπου δυνάμωσε.

Αφού πέρασαν από έναν οπωρώνα με φρουτένιες τσίχλες και ζελεδάκια, ανακάλυψαν την πηγή της βροντής – ένα πελώριο παιχνίδι ντάμας με κόκκινα και μαύρα πιόνια. Κάθε πιόνι ήταν μεγάλο όσο ο δρόμος που έμενε ο Κόουλ και όταν κινιόταν γλιστρούσε ή αναπηδούσε σε άλλο τετράγωνο. Τα πιόνια κινούνταν μόνα τους και καμία πλευρά δε σταματούσε. Τα κερδισμένα περίμεναν στοιβαγμένα στο πλάι του παιχνιδιού. Ενώ παρακολουθούσαν, πιόνια έπεφταν στα τετράγωνα της άκρης και των δύο πλευρών και γίνονταν βασιλιάδες. Σε λίγο τα μαύρα κέρδισαν. Αμέσως τα πιόνια ξαναγύρισαν στην αρχική τους θέση και μια καινούρια παρτίδα ξεκίνησε.

«Μπορούν άνετα να σε κάνουν πίτα» είπε ο Τουίτς.

«Όχι αν μείνεις μακριά από το παιχνίδι» είπε ο Τζέις.

Από το παράθυρο στη δική του πλευρά, ο Κόουλ είδε μια τεράστια ρόδα λούνα παρκ να γυρίζει γρήγορα δίχως κανέναν επιβάτη. Στη μία της πλευρά, απέναντι από ένα μικρό ρυάκι, μερικά άδεια συγκρουόμενα κουτουλούσαν το ένα το άλλο πάνω σε μια πλατιά μαύρη επιφάνεια. Πιο πέρα ακόμα, μέσα στα δέντρα, ο Κόουλ διέκρινε την κορυφή ενός τρένου λούνα παρκ.

«Κοιτάξτε εδώ πέρα» είπε. «Είναι απίστευτο αυτό το μέρος».

«Τι είναι εκείνα εκεί;» ρώτησε ο Τζέις.

«Μια ρόδα λούνα παρκ και συγκρουόμενα αυτοκινητάκια» είπε ο Κόουλ. «Παιχνίδια από τον κόσμο μου. Αυτό το παιδί πρέπει να ήρθε οπωσδήποτε από τη Γη».

Η αυτάμαξα συνέχισε την πορεία της δίχως να αλλάζει ρυθμό. Ο Κόουλ κοιτούσε από το παράθυρο. Μπορεί να ήταν παράξενα μερικά από όσα έβλεπε, αυτό που τα έκανε όμως ακόμα πιο παράξενα ήταν το γύρω περιβάλλον. Ένας καταρράκτης από ζεστή σοκολάτα κυλούσε σε μια κατά τα άλλα φυσιολογική βραχώδη πλαγιά. Χάμπουργκερ μεγάλα σαν αυτοκίνητα ξεφύτρωναν σε ένα λιβάδι δίπλα σε αγκαθωτούς θάμνους και λιθάρια. Μια παρέα από πλαστικές φιγούρες ηρώων μεγάλες όσο κανονικοί άνθρωποι ήταν στημένη μέσα σε ένα άλσος από σημύδες.

Σε πολλά πράγματα ο Αγριότοπος του Μπρέιντι έμοιαζε με τρελό όνειρο που είχε πάρει σάρκα και οστά. Ήταν τόσο χαζά και αδύνατα όσα υπήρχαν εδώ. Αν δεν τους κυνηγούσαν λεγεωνάριοι, αν δεν προσπαθούσαν να βρουν τις χαμένες δυνάμεις της Μίρα, αν το μέρος είχε πιο καλή φήμη, θα διασκέδαζαν απίστευτα.

Ο Κόουλ αναρωτήθηκε αν έβλεπαν οι χαμένοι φίλοι του μέρη σαν κι αυτό. Είχε άραγε συναντήσει ο Ντάλτον στη Συμβολή κάτι ανάλογο μιας γιγάντιας πίτας και ενός καταρράχτη από σοκολάτα; Χρησιμοποιούσε άραγε η Τζένα κάτι σαν το Σπαθί Άλματος ή το σχοινί του Τζέις; Έλπιζε να τους τύχαιναν κάποια καλά πράγματα τουλάχιστον για να αντέχουν την καινούρια τους ζωή ως σκλάβοι σε ξένο κόσμο.

«Κι άλλα μπισκότα με γάλα» είπε η Μίρα κοιτώντας από το παράθυρό της. «Όποιος κι αν ήταν αυτός ο Μπρέντι, σίγουρα του άρεσε να τρώει».

«Κοίτα πόσα διαφορετικά είδη» είπε ο Τζέις.

Ο Κόουλ είδε μια κρεμώδη λιμνούλα γεμάτη από μπισκότα είτε βρόμης είτε φιστικοβούτυρου. Μια άλλη είχε μπισκότα σοκολάτας με κομμάτια λευκής σοκολάτας. Μια τρίτη είχε πελώρια ασπριδερά μπισκότα πασπαλισμένα με κανέλα.

«Θέλει κανείς άλλος να πάει πάλι για ψάρεμα;» ρώτησε ο Τζέις. «Μπορεί αύριο να κλοτσάμε τον εαυτό μας γιατί θα έχουμε να φάμε μόνο στεγνό κρέας και ξερά μπισκότα».

«Δεν το εμπιστεύομαι αυτό το μέρος» είπε η Μίρα. «Ας κρατήσουμε την επιβίωση ως προτεραιότητα».

«Γιατί να επιβιώνεις απλώς όταν μπορείς να το γλεντήσεις;» επέμεινε ο Τζέις.

«Εγώ είμαι ακόμη χορτάτος» είπε ο Κόουλ. «Ωραία δείχνουν, μα αμφιβάλλω αν θα μπορούσα να φάω πολύ».

Από μακριά άκουσαν τον πλούσιο ήχο ενός κέρατος που καλούσε αργόσυρτα και βαθιά, με τη νότα να ανεβαίνει λίγο στο τέλος.

«Τι ήταν αυτό;» απόρησε η Μίρα.

«Λεγεωνάριοι;» μάντεψε ο Τουίτς.

«Θα μας είχε προειδοποιήσει η Μάνγκο» είπε η Μίρα.

«Κι αν την έπιασαν;» είπε ο Τουίτς.

Άλλο ένα κέρασ απάντησε, από πιο κοντά αυτή τη φορά. Άλλα δύο ακούστηκαν από διαφορετικές κατευθύνσεις. Κι ύστερα ένα χάλκινο όργανο ήχησε κοφτά.

«Τρομπέτα ήταν;» αναρωτήθηκε ο Κόουλ.

«Κοιτάξτε!» φώναξε ο Τουίτς δείχνοντας κάπου.

Ο Κόουλ κοίταξε εκεί που έδειχνε το δάχτυλό του, στη γαλατολίμνη με τα γεμιστά μπισκότα. Κάτι αναδυόταν από το γάλα κοντά στην άκρη της λίμνης, σαν να περπατούσε από τα βάθη της στην ακτή. Φάνηκε ένα κρανίο που έσταζε, τα οστά των ώμων και ο θώρακας μαζί με τα οστά των χεριών. Ο σκελετός κρατούσε μια σκουριασμένη ασπίδα στο ένα του χέρι και ένα φαγωμένο σπαθί στο άλλο. Η λεκάνη πρόβαλε από την επιφάνεια του γάλακτος μαζί με τα οστά των μηρών. Ελάχιστος ιστός κρεμόταν από τα κόκαλα – κυρίως σάπιοι τένοντες και σύνδεσμοι στις αρθρώσεις. Αφού βγήκε από τη λίμνη, ο σκελετός προχώρησε προς το μέρος τους, με τα κόκαλα να γυαλίζουν από το γάλα.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Κόουλ με φωνή κάπως πιο ψιλή απ' όσο θα ήθελε.

«Ο λόγος που ακούμε τη Μίρα» είπε ο Τζέις.

«Κοιτάξτε από την άλλη πλευρά» είπε η Μίρα.

Αρκετοί σκελετοί σκουντούσαν ο ένας τον άλλο καθώς έβγαιναν από το δάσος στην άλλη πλευρά του δρόμου. Οι πιο γρήγοροι βάδιζαν με κοφτά, γοργά βήματα. Ένας δυο περπατούσαν. Σε κάποιον έλειπε το ένα πόδι και

χοροπηδούσε στηριγμένος σε δόρυ. Όλοι τους είχαν όπλα – μερικά σπαθιά, μια βαριοπούλα, έναν λοστό, μια πέτρα.

«Τέρμα η διασκέδαση» είπε ο Τζέις.

Σάλπιγγες και κέρατα ηκούσαν μπροστά τους, πίσω τους, στα πλάγια. Από αρκετά μακριά ο Κόουλ άκουσε τον χαρακτηριστικό ήχο γκάιντας.

«Πέσαμε σε ενέδρα» είπε ο Τουίτς. «Περίμεναν να προχωρήσουμε βαθιά και έστησαν την παγίδα».

«Έτσι φαίνεται» είπε ο Τζέις. «Τουλάχιστον δεν είναι πολύ γρήγοροι».

Ο Κόουλ έβγαλε το κεφάλι από το παράθυρο και κοίταξε πίσω. Είδε τους σκελετούς να πασχίζουν να φτάσουν την αυτάμαξα. Όλοι εκτός από δύο έμεναν σιγά σιγά πίσω.

Ένας δυνατός βρυκηθμός από τα δέντρα στα δεξιά τους σκέπασε τον ήχο των σαλπίγγων και των κεράτων. Το φρικαλέο κάλεσμα άγγιξε τον Κόουλ βαθιά μέσα του και τον έκανε να τρέμει.

Από το παράθυρο μπήκε η Μάνγκο. «Μπλέξαμε. Έρχονται σκελετοί από παντού».

«Πόσοι;» ρώτησε η Μίρα.

«Εκατοντάδες» αποκρίθηκε το πουλί. «Χιλιάδες ίσως. Ολόκληρα νεκροταφεία από δαύτους. Όλοι έρχονται προς το μέρος σας. Είναι κι άλλα, χειρότερα πράγματα – άγρια όντα που δεν έχω ξαναδεί ποτέ. Θα πρέπει να εγκαταλείψετε την αυτάμαξα. Θα είστε εύκολη λεία εδώ μέσα».

Η ανάσα του Κόουλ έβγαινε πιο κοφτή. Ένιωθε την καρδιά του να βροντοχτυπά στα χέρια του. Είχε ό,τι χρεια-

ζόταν; Είχε το σπαθί, την εσάρπα, το πετράδι του. Κρατούσε το τόξο. Τίποτε άλλο; Κι από τρόφιμα;

Μπροστά τους το έδαφος τρανταζόταν από τερατώδη βήματα. Έσκυψε έξω να δει και διέκρινε δώδεκα σκελετούς να τρέχουν προς την αυτάμαξα. Κάποιοι φορούσαν τμήματα από αρματωσιές Βίκινγκ. Ένας μεγάλος σκελετός μπροστά κρατούσε στα δυο του χέρια μια σπάθα και φορούσε περικεφαλαία με κέρατα.

Η γη όμως δεν έτρεμε από τους σκελετούς.

Πίσω από τους οστείνους πολεμιστές ακολουθούσε βαριά κι αδέξια ένας πορτοκαλί στεγόσαυρος με καφετιά σημάδια. Αν και ήταν ολοφάνερα φτιαγμένος από πλαστικό, είχε το μέγεθος σχολικού λεωφορείου. Οδοντωτές πλάκες εξείχαν κατά μήκος της ράχης και στην ουρά είχε τέσσερις ακίδες. Ο στεγόσαυρος βρυχήθηκε φανερώνοντας τα κοφτερά σαν ξυράφι δόντια του. Φυτοφάγοι δεν υποτίθεται πως ήταν; Ο συγκεκριμένος προφανώς δεν ήταν.

Ο πελώριος πλαστικός δεινόσαυρος όρμησε προς την αυτάμαξα, πετώντας δεξιά κι αριστερά τους σκελετούς των Βίκινγκ σαν κορύνες του μπόουλινγκ και συνθλίβοντας οστά με τα πόδια του. Το τέρας συνέχιζε ανενόχλητο το ποδοβολητό του σε πορεία σύγκρουσης κατά μέτωπο με το τούβλο που οδηγούσε την αυτάμαξα.

Ένας ακόμα πιο δυνατός βρυχηθμός έπνιξε κάθε θόρυβο για μια στιγμή. Ο Κόουλ σήκωσε το βλέμμα και είδε έναν τυραννόσαυρο ρεξ να κατευθύνεται προς το μέρος τους από μια πλαγιά, με το πλαστικό στόμα του γεμάτο θανατερά δόντια.

Τρόμος παρέλυσε τον Κόουλ. Δεν υπήρχε χρόνος για σκέψεις. Καμία ευκαιρία για αντίδραση. Τα μάτια του

πετούσαν από τη μια απειλή στην άλλη. Σκελετοί πλησίαζαν από παντού. Οι δυο δεινόσαυροι απείχαν λίγα μόλις δευτερόλεπτα. Έριξε το τόξο, κουλουριάστηκε και ετοιμάστηκε για τη σύγκρουση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27

Φρενίτιδα

«Έ₁, άμυαλε!» ούρλιαξε ο Τζέις αρπάζοντας τον Κόουλ από το μπράτσο. «Έξω! Τώρα!»

Η Μίρα και ο Τουίτς είχαν ήδη εγκαταλείψει την αυτάμαξα. Κρατώντας το Σπαθί Άλματος, ο Κόουλ άφησε τον Τζέις να τον σύρει από την πόρτα απέναντι στον τυραννόσαυρο. Ένας όχλος σκελετών απείχε λίγα μόλις βήματα μακριά. Μόλις άγγιξαν τα πόδια του τη γη, ο Κόουλ τράβηξε σπαθί, έδειξε προς ένα ανοιχτό σημείο σε μια πλαγιά εκεί κοντά και φώναξε «Μακριά!».

Πέταξε πάνω από τους σκελετούς και έπεσε με το πλάι σε ψηλούς θάμνους, δίπλα σε ένα παγωτό-σάντουιτς σε μέγεθος κρεβατιού. Ήταν αρκετά κοντά για να νιώσει το κρύο που ανάδινε παρά τη ζέση του ήλιου. Η καρδιά του βροντοχτυπούσε ακόμη, δεν ένιωθε όμως πια παραλυμένος. Κλεισμένος μες στην αυτάμαξα είχε νιώσει καταδικασμένος. Ο Τζέις τον είχε ξυπνήσει. Θα έκαναν αυτό που είχαν εκπαιδευτεί να κάνουν σε τέτοιες περιπτώσεις. Θα έτρεχαν. Και ποιος ξέρει; Μπορεί και να τα κατάφερναν!

Κοίταξε πίσω και είδε τη Μίρα να δείχνει τον τυραννόσαυρο. Το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη τινάχτηκε στον αέρα, ένα κουβάρι από αλυσίδες και σιδερένιες σφαίρες, και τυλίχτηκε γύρω από τα πόδια του. Η γιγάντια πλαστική σαύρα έπεσε μπροστά δημιουργώντας ένα ολόκληρο ανάχωμα δίπλα στον δρόμο.

Ο στεγόσαυρος είχε αλλάξει πορεία και κυνηγούσε τώρα τον Τουίτς, που πηδούσε μπροστά του με πελώρια άλματα με τη βοήθεια των φτερών. Ο Τζέις πήγε προς τη Μίρα χτυπώντας σκελετούς με το χρυσό σκοινί του και πετώντας τους πάνω στους υπόλοιπους.

Ένα θρόισμα πίσω από τον Κόουλ τον προειδοποίησε έγκαιρα για να αποφύγει το χτύπημα του τσεκουριού που κρατούσε ένας σκελετός με περικεφαλαία Ισπανού κονκισταδόρ. Όσο ο σκελετός πάλευε να τραβήξει το τσεκούρι από το έδαφος, ο Κόουλ τού έκοψε το κεφάλι. Με τα οστέινα χέρια του ανοιχτά ο ακέφαλος κονκισταδόρ προχώρησε παραπατώντας προς το μέρος του κι ο Κόουλ το έβαλε στα πόδια.

Η Μίρα κάλεσε πίσω το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη και το έβαλε να διαγράφει κύκλους γύρω από εκείνη και τον Τζέις. Οι σιδερένιες μπάλες διέλυαν κόκαλα, ενώ οι αλυσίδες σάρωναν δεκάδες σκελετούς πετώντας τους καταγής.

Οι σκελετοί γύρω από τον Κόουλ τον είχαν περικυκλώσει. Πλησίαζαν απειλητικά, με τις αδειανές κόγχες των ματιών τους να τον κοιτάζουν ψυχρά. Οι μισοί περίπου είχαν όπλα – αξίνες, σπαθιά, μαχαίρια. Ένας με κουρελιασμένα ποδιά κράδαινε ένα ορθογώνιο χασαπομάχαιο.

Ο Κόουλ πρόσεξε πως καθώς τον πλησίαζαν άφηναν αρκετό χώρο πίσω τους ελεύθερο και περίμενε υπομονετικά ανάμεσά τους να τον περικυκλώσουν ακόμα περισσότερο. Την τελευταία στιγμή έδειξε με το σπαθί πάνω από τους σκελετούς και φώναξε «Μακριά!».

Κάτι άρπαξε το πόδι του καθώς ξέφευγε από τους σκελετούς. Το παντελόνι του σκίστηκε και η γάμπα του γδάρθηκε. Είχε δείξει ένα σημείο γύρω στα τρία μέτρα ψηλά και προς το πλάι, κι εκεί κατέληξε. Δεν είχε τίποτα εκεί για να προσγειωθεί και έπεσε με ορμή από ύψος τριών μέτρων, κυλώντας για να προσπαθήσει να γλιτώσει κάπως τη δυνατή πρόσκρουση. Αναπήδησε και γλίστρησε στους θάμνους. Το σπαθί ξέφυγε από το χέρι του.

Έτρεμε, πονούσε κι είχε γεύση από χώμα και αίμα στο στόμα. Σύρθηκε προς το σπαθί του. Αυτό θα του θύμιζε πάντα ότι έπρεπε να σημαδεύει με το σπαθί μόνο σταθερά σημεία για να προσγειώνεται και όχι τον αέρα. Από την άλλη, καλύτερα έτσι παρά να γινόταν κομμάτια από τους σκελετούς.

Άδραξε το σπαθί και στάθηκε τρέμοντας στα πόδια του, ενώ ακόμα περισσότεροι σκελετοί συνωστίζονταν γύρω του. Ξεχώρισε ένα μεγάλο κομμάτι τσίζκεϊκ κοντά στα όρια του πεδίου του σπαθιού. Δίχως χρόνο για σχέδια, με την ελπίδα πως θα πήγαιναν όλα καλά, ο Κόουλ τέντωσε το σπαθί, φώναξε τη λέξη και βρέθηκε να πετά ανησυχητικά ψηλά. Ο αέρας τον μαστίγωνε καθώς το σπαθί τον παρέσερνε ψηλά και ευθεία. Μια ασυνήθιστη δόνηση στη λαβή έκανε τον Κόουλ να αναρωτηθεί αν είχε πιέσει υπερβολικά το σπαθί.

Καθώς γυρνούσε προς τα κάτω, καταπάνω στο τσίζκεϊκ, είδε έντρομος ότι δε θα τα κατάφερνε. Είχε προσπαθήσει

να καλύψει πολύ μεγάλη απόσταση. Το αποτέλεσμα θα ήταν το ίδιο σαν να πηδούσε από πενταώροφο κτίριο.

Χέρια τον έπιασαν από τις μασχάλες και βρέθηκε ξαφνικά να προσγειώνεται ομαλά. Ο Τουίτς προσγειώθηκε πίσω του πάνω στο πελώριο τσίζκεϊκ και τα πόδια του βυθίστηκαν ως τα γόνατα μες στην κρέμα.

«Ευχαριστώ» είπε ο Κόουλ με κομμένη την ανάσα και γύρισε να δει τον φίλο του.

«Χαίρομαι που μπόρεσα να σε βοηθήσω» είπε ο Τουίτς. «Πηγαίναμε στο ίδιο μέρος».

Με ένα δυνατό τράβηγμα ο Κόουλ έβγαλε το ένα του πόδι από το τσίζκεϊκ και παραλίγο να χάσει στην πορεία το παπούτσι του. Ύστερα τράβηξε και το άλλο. Ανακάλυψε ότι η επιφάνεια του τσίζκεϊκ ήταν αρκετά σταθερή για να τον αντέξει αν περπατούσε πάνω της προσεκτικά.

Ήταν γύρω στα δέκα μέτρα ψηλά. Από κάτω ο στεγόσαυρος δάγκωνε κομμάτια του τσίζκεϊκ και τα χτυπούσε με την ουρά του. Σκελετοί πλησίασαν κι άρχισαν να σκαρφαλώνουν, με τα οστά των δαχτύλων να αδράχνουν ανυπόμονα.

Η Μίρα κατέφτασε τρέχοντας από κάτω και πήδησε πάνω στο τσίζκεϊκ. Το σχοινί του Τζέις κουλουριάστηκε στα πόδια του και μετά τινάχτηκε σαν γιγάντιο ελατήριο, πετώντας τον κι αυτόν πάνω στο τσίζκεϊκ.

«Δεν τους ενδιαφέρει πια η αυτάμαξα» παρατήρησε η Μίρα.

Ο Κόουλ είδε το τούβλο να συνεχίζει την πορεία του στον δρόμο και να εξαφανίζεται στα δέντρα. Πάνω στη βιάση του να εγκαταλείψει την άμαξα είχε αφήσει μέσα το τόξο.

«Δεν έχει πλάκα γι' αυτούς αφού δεν είμαστε μέσα» είπε ο Τζέις. Γονάτισε και μάζεψε λίγο τσίζκεϊκ στην παλάμη του. «Μπορούμε τουλάχιστον να το δοκιμάσουμε». Πήρε μια μπουκιά. «Ουάου, δεν είναι κακό!»

Από κάτω ο τυραννόσαυρος πλησίαζε το τσίζκεϊκ. Δεν ήταν αρκετά ψηλός για να τους φτάσει, θα έφτανε όμως επικίνδυνα κοντά. Βρυχιόταν, ανοιγόκλεινε τα επικίνδυνα σαγόνια του και πλησίαζε οργισμένος σκορπίζοντας εδώ κι εκεί σκελετούς που σκαρφάλωναν.

«Μαστίγιο, επίθεση» είπε η Μίρα και έδειξε προς τα κάτω. Το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη όρμησε σαν σίφουνας και άρχισε να πετά σκελετούς από το πλάι του τσίζκεϊκ, εκτοξεύοντας παντού διαλυμένα κόκαλα.

«Ίσως καταφέρουμε να κρατηθούμε εδώ πάνω με το μαστίγιο» είπε ο Κόουλ.

«Όχι για πολύ» είπε ο Τουίτς. «Βλέπεις πώς μασουλάει η μεγάλη σαύρα με τα τέσσερα πόδια τη βάση; Θα το ξεκολλήσουν κάτω από τα πόδια μας».

«Έχει δίκιο» είπε η Μίρα. «Το μαστίγιο δε φαίνεται να κάνει κακό στις πελώριες σαύρες. Απλώς τις πετάει κάτω και τις σέρνει λίγο».

«Πλαστικοί δεινόσαυροι είναι» είπε ο Κόουλ. «Γιγάντια παιχνίδια».

«Πολύ διασκεδαστικά δείχνουν» σάρκασε η Μίρα.

«Όχι» προσπάθησε να της εξηγήσει ο Κόουλ. «Συνήθως είναι μικρά, πλαστικά, και τα παιδιά τα βάζουν να επιτίθενται σε άλλα παιχνίδια. Αυτοί εδώ έχουν μέγεθος αληθινών δεινοσαύρων».

«Δεινόσαυροι είναι αυτά;» απόρησε ο Τζέις. «Δεν έχω δει ποτέ μου δεινόσαυρο. Έχετε τέτοιους στον κόσμο σας;

Πρέπει να είστε πιο γενναίοι απ' όσο νόμιζα».

«Είχαμε» τον διόρθωσε ο Κόουλ. «Έχουν εξαφανιστεί. Ξέρουμε γι' αυτούς μόνο από απολιθώματα. Αυτοί εδώ είναι μεγάλες εκδοχές παιχνιδιών. Που μπορεί να είναι και χειρότεροι από τους αληθινούς. Οι πραγματικοί δεινόσαυροι είχαν κόκαλα και μάτωναν».

Το τσίζκεϊκ σείστηκε καθώς ο τυραννόσαυρος σταμάτησε να πηδά προς τα πάνω και όρμησε καταπάνω του με νύχια και με δόντια. Ο στεγόσαυρος είχε χωθεί σχεδόν μέσα, σκάβοντας σαν τρελός στη βάση του πελώριου κομματιού.

Η Μάνγκο πέταξε προς το μέρος τους και προσγειώθηκε στον ώμο της Μίρα. «Βρήκα τη διαδρομή με τους λιγότερους εχθρούς. Προς το παρόν τουλάχιστον. Όσο προχωράμε θα ανιχνεύω. Αν κάνετε αρκετά γρήγορα, ίσως καταφέρω να σας οδηγήσω μακριά από εδώ».

«Το πουλί είναι η καλύτερη ευκαιρία μας» είπε ο Τζέις.

Ο Κόουλ κοίταξε κάτω. Ορδές σκελετών πολιορκούσαν το τσίζκεϊκ, με ατέλειωτες σειρές από ενισχύσεις να πλησιάζουν. Κέρατα και σάλπιγγες συνέχιζαν να ηχούν. Ένας τρικεράτωψ μεγάλος σαν μπουλντόζα κατρακυλούσε προς το μέρος τους.

Δεν ήθελε να βρεθεί ανάμεσα σε όλα εκείνα τα τρομερά όντα. Γινόταν πανδαιμόνιο. Τα πάντα μπορούσαν να συμβούν, και ελάχιστα από αυτά θα ήταν καλά. Για την ώρα η μάχη έμοιαζε να έχει καταλαγιάσει. Αν έμενε όμως εκεί, το τσίζκεϊκ θα έπεφτε και θα γινόταν κιμάς. Αν και ένα μεγάλο κομμάτι του εαυτού του ήθελε να μείνει ακίνητος γιατί έτσι έμοιαζαν τα τέρατα λίγο πιο μακριά, καταλάβαινε πως η μόνη τους ευκαιρία ήταν να το βάλουν στα πόδια.

«Έχεις δίκιο» είπε ο Κόουλ.

«Συμφωνώ» πρόσθεσε ο Τουίτς. «Η Μάνγκο είναι η καινούρια καλύτερή μας φίλη».

Ο Κόουλ στράφηκε στη Μίρα. «Πόσο καλά είναι τα σπαθιά σε άλματα από ψηλά προς τα χαμηλά;»

«Αρκετά καλά» είπε εκείνη. «Στο τέλος σε συγκρατούν, όπως και σε κάθε άλλο άλμα. Το να πηδάς προς τα κάτω φαίνεται χειρότερο από το να πηδάς ψηλά, κατά κάποιον τρόπο έτσι νιώθεις κιόλας, αλλά επιζείς».

«Οι σκελετοί!» φώναξε ο Τουίτς.

Αρκετοί σκαρφάλωναν στην κορυφή από την πίσω πλευρά του κομματιού. Η Μίρα κατηύθυνε το μαστίγιο προς το μέρος τους και τους πέταξε μακριά, ακολούθησαν όμως άλλοι πίσω τους.

«Ωρα να φύγουμε» είπε ο Τζέις. «Μάνγκο;»

«Ακολουθήστε με» είπε η παπαγαλίνα και πέταξε στην πλευρά του τσίτσκεϊκ που δεν ήταν οι δεινόσαυροι για να κουρνιάσει στην άκρη. «Εντάξει φαίνεται. Έτοιμοι;»

«Φύγαμε» πρόσταξε η Μίρα.

Το πουλί απογειώθηκε. Η Μίρα έδειξε με το Σπαθί Άλματος προς τα κάτω, φώναξε τη διαταγή και εκτοξεύτηκε προς ένα σχεδόν άδαιο ξέφωτο περιστοιχισμένο από δέντρα.

Ο Κόουλ στόχευσε με το σπαθί του τον ίδιο προορισμό. Ήταν σαν να ετοιμαζόταν να πηδήσει από κάποιο κτίριο βασισμένος αποκλειστικά στο σπαθί για την προσγείωσή του. Το τσίτσκεϊκ όμως έτρεμε και ακόμα περισσότεροι σκελετοί έφταναν στην κορυφή, έτσι φώναξε τη διαταγή και πήδησε.

Αντί να πέσει ευθεία προς τα κάτω, το σπαθί τον τράβηξε μπροστά σε μιαν αργή, πλάγια κάθοδο. Τα πόδια του άγγιξαν τις κορφές των δέντρων στην άκρη του ξέφωτου και προσγειώθηκε απότομα γλιστρώντας με τα γόνατα. Πληγές που είχαν μόλις κλείσει από προηγούμενες πτώσεις άνοιξαν και πονούσαν.

Ο Τουίτς προσγειώθηκε κοντά του, το ίδιο και ο Τζέις, που το σχοινί του είχε τυλιχτεί στα κλαδιά ενός δέντρου. Η Μίρα έδειξε τη Μάνγκο και πήδησε ξανά, αυτή τη φορά χαμηλά και μακριά. Ο Κόουλ μιμήθηκε το άλμα της και κατέληξε αγκαλιά με ένα δέντρο.

Σκελετοί ντυμένοι πειρατές βιάστηκαν να τον προφτάσουν. Κάποιοι φορούσαν μαντίλια στα κρανία τους. Ένας είχε καπέλο καπετάνιου και ξύλινο πόδι από το γόνατο και κάτω. Οι περισσότεροι ήταν οπλισμένοι με μαχαίρια και κυρτά σπαθιά.

Ο Τζέις τον προσπέρασε, με το σχοινί του να τυλίγεται σε μακρινούς κορμούς δέντρων, για να κοντύνει μετά και να τον μεταφέρει μαζί του. Ο Τουίτς πέρασε βουίζοντας σαν έντομο από πάνω του. Ο Κόουλ έτεινε το σπαθί του και πήδησε ξανά, περνώντας ξυστά ανάμεσα από τα δέντρα.

Άλλο ένα άλμα και έφτασαν σε ένα μέρος γεμάτο με τον μεγαλύτερο εξοπλισμό παιδικών χαρών που είχε δει ποτέ ο Κόουλ. Οι περίπλοκοι συνδυασμοί από τσουλήθρες, σκάλες, σήραγγες, τοίχους αναρρίχησης, ελαστικά για κούνια, στύλους, σχοινιά με κόμπους, τραμπολίνο, μονόζυγα και δοκούς ισορροπίας μπορούσαν να γεμίσουν ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο. Πρέπει να ήταν ψηλά όσο ένα δεκαώροφο κτίριο και ήταν όλα τους συνδεδεμένα σχηματίζοντας έναν πανύψηλο λαβύρινθο. Θα ήταν απίστευτο σκηνικό για ατέλειωτο κυνηγητό, οι σκελετοί

όμως που τους κυνηγούσαν προς το παρόν δεν άφηναν περιθώρια για διασκέδαση.

Η Μίρα πήδησε ψηλά στον παιδότοπο και προσγειώθηκε σε μια γέφυρα φτιαγμένη από σχοινιά και ξύλινες σανίδες. Το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη την ακολουθούσε διακριτικά. Ο Κόουλ την ακολούθησε ανακουφισμένος από την ομαλή προσγείωση.

«Εί!» φώναξε κάποιος.

Ο Κόουλ γύρισε απότομα, ξαφνιασμένος. Το πλατύ πρόσωπο ενός κοριτσιού με φακίδες και καστανοκόκκινα μαλλιά τον κοιτούσε από το στόμιο μιας κυλινδρικής τσουλήθρας. Έδειχνε μερικά χρόνια μεγαλύτερο από εκείνον, ίσως γύρω στα δεκατέσσερα.

«Ποια είσαι;» ρώτησε η Μίρα.

«Μπορώ να βοηθήσω» είπε το κορίτσι. «Πρέπει όμως να έρθετε τώρα». Δεν ακουγόταν φοβισμένη. Αν μη τι άλλο, ήταν λίγο αυταρχική.

«Ποια είσαι;» ξανάπε η Μίρα.

«Δεν είναι κόλπο» είπε εκείνη. «Είμαι η Αμάντα, η νταντά του Μπρέντι».

«Η νταντά του;» ρώτησε ο Κόουλ για να βεβαιωθεί.

«Όχι ακριβώς» είπε η Αμάντα. «Με έπλασε έπειτα από εκείνη. Βοήθησα στην προστασία του. Σας είδα που σας κυνηγούσαν και σκέφτηκα πως θα θέλατε λίγη βοήθεια. Όλος ο τόπος θα πάρει σε λίγο μέρος στο κυνήγι σας».

Ο Τουίτς και ο Τζέις βρέθηκαν κοντά τους και η γέφυρα άρχισε να ταλαντεύεται και να κουνιέται.

«Ποια είναι αυτή;» ρώτησε ο Τζέις.

«Η νταντά του Μπρέιντι» είπε ο Κόουλ.

«Η τώρα ή ποτέ» είπε η Αμάντα, ρίχνοντας μια ματιά έξω από την κυλινδρική τσουλήθρα.

«Λέει πως μπορεί να μας βοηθήσει» είπε η Μίρα.

«Μόνο αν βιαστείτε» είπε η Αμάντα.

«Θέλεις να φορέσεις αυτή την εσάρπα;» ρώτησε ο Κόουλ πιάνοντας το δέσιμο στον λαιμό του.

«Γιατί;» ρώτησε ξεφυσώντας περιφρονητικά η Αμάντα.
«Τι θα μου κάνει;»

Ο Κόουλ δεν ήξερε τι να πει και ανασήκωσε τους ώμους.

Η Αμάντα ξεφύσπησε. «Δε με ενδιαφέρει. Απλώς προσπαθούσα να σας κάνω μια χάρη. Οι χειρότεροι δε σας έχουν κυνηγήσει ακόμη – οι λασπάνθρωποι, οι Τυφλοί, τα ιπτάμενα τέρατα με πρόσωπο καλαμαριού».

«Θα έρθουμε» είπε η Μίρα.

Η Αμάντα άρχισε να γλιστρά.

«Είσαι σίγουρη;» ρώτησε ο Τζέις.

«Αρκετά» είπε η Μίρα και μπήκε στην τσουλήθρα κι εξαφανίστηκε. Το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη γλίστρησε ξοπίσω της. Ο Τζέις ακολούθησε και πίσω του μπήκε ο Τουίτς.

Η Μάνγκο πέταξε προς τον Κόουλ και προσγειώθηκε σε μια ράβδο κοντά του. «Πού πηγαίνετε;»

«Νομίζω πως βρήκαμε βοήθεια» είπε ο Κόουλ. «Θα γυρίσουμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28

Αμάντα

Ο Κόουλ δεν ήθελε να μείνει πίσω και σύρθηκε στην τσουλήθρα. Η μεταλλική σήραγγα κατέβαινε κυκλικά όλο και περισσότερο, ώσπου βρέθηκε σε ένα υπόγειο δωμάτιο φωτισμένο από έναν γυμνό γαλάζιο λαμπτήρα. Οι υπόλοιποι τον περίμεναν.

«Ηλεκτρισμός;» απόρησε ο Κόουλ κοιτώντας τον λαμπτήρα.

«Το έκανε να μοιάζει έτσι» είπε η Αμάντα. «Δεν έχει σύρματα ο λαμπτήρας. Αλλά δε σβήνει ποτέ. Από εδώ».

Τους οδήγησε από μια δαιδαλώδη διαδρομή γεμάτη στενές σήραγγες, καθρέφτες και περιστρεφόμενους πίνακες. Όλα ήταν υπόγεια. Τους πίεζε συνέχεια να προχωρούν πιο γρήγορα. Μερικές φορές έβλεπαν πού κατέληγαν άλλες τσουλήθρες από τον παιδότοπο στην επιφάνεια. Στο τέλος έφτασαν σε μία μεγάλη άδεια αμμοδόχο. Η Αμάντα στάθηκε στη γωνία και άρχισε να βυθίζεται.

«Αμμοδόχος κινούμενης άμμου» εξήγησε πριν εξαφανιστεί το κεφάλι της.

Η Μίρα προχώρησε, μα ο Τζέις την έκανε στην άκρη. «Άσε με να το ελέγξω».

Βυθίστηκε το ίδιο γρήγορα όσο και η Αμάντα. «Νομίζω πως είναι εντάξει» είπε όταν είχε βυθιστεί μέχρι το στήθος. «Δεν πονάω. Νιώθω χώρο από κάτω». Η άμμος ήταν στον λαιμό του. Ύστερα το κεφάλι του χάθηκε.

Η Μίρα ακολούθησε και έπειτα από εκείνη ο Τουίτς. Ο Κόουλ άκουσε θόρυβο στις τσουλήθρες και τις σήραγγες πίσω του. Πρέπει να ήταν σκελετοί.

Μπήκε στην άμμο και άρχισε να βυθίζεται σταθερά. Δεν ένιωθε καμία υγρασία στα μέλη του σώματός του κάτω από την επιφάνεια. Όσπου να φτάσει στη μέση, αισθανόταν τα πόδια του να περνούν μέσα από την άμμο. Κράτησε την ανάσα του και το πρόσωπό του γλίστρησε μέσα. Προσπάθησε να υπομείνει την αίσθηση πνιγμού όσο ήταν βυθισμένος στους κόκκους κι ύστερα έπεσε σε ένα άλλο δωμάτιο, όπου το πάτωμα ήταν στρωμένο με μαλακό υλικό.

Ο Κόουλ προσπάθησε να τινάξει τα μαλλιά του, αλλά ανακάλυψε έκπληκτος πως δεν είχαν καθόλου άμμο.

«Μην κάνεις τον κόπο» του είπε ο Τουίτς. «Βγήκαμε όλοι καθαροί».

Στρώματα γυμναστικής κάλυπταν το πάτωμα και τους τοίχους του κατά τα άλλα γυμνού δωματίου. Φως έβγαινε από κύβους που έλαμπαν στις γωνίες. Ένα λείο τετράγωνο άμμου στην οροφή φανέρωνε από πού είχαν μπει.

«Ελάτε» είπε η Αμάντα, που έδειχνε ότι ένα από τα στρώματα στον τοίχο γυρνούσε όταν το πίεζαν. «Σταματήστε να χάνετε χρόνο». Την ακολούθησαν σε έναν λαβύρινθο από διαδρόμους και μυστικές πόρτες ώσπου

έφτασαν σε ένα φωτεινό δωμάτιο γεμάτο καναπέδες, μαλακά ζωάκια και πουφ. «Εδώ είμαστε ασφαλείς».

«Εδώ κρύβεσαι όλο τον καιρό;» ρώτησε η Μίρα.

«Μετακινούμαι» είπε η Αμάντα. «Γίνεται βαρετό δίχως τον Μπρέντι».

«Τι έπαθε;» ρώτησε ο Τζέις.

Θλίψη πέρασε από το πρόσωπο της Αμάντα, αλλά την έδιωξε. «Τον έπιασαν. Δεν μπορούσε να σταματήσει να φτιάχνει κακούς. Προσπάθησα να τον βοηθήσω. Με έκανε να τον βοηθήσω».

«Πόσων χρονών ήταν;» ρώτησε ο Τζέις.

«Έξι» είπε η Αμάντα. «Έφτιαχνε τόσο ωραία πράγματα εδώ στην Ονειροχώρα».

«Νομίζεις πως είναι όνειρο όλο αυτό;» ρώτησε η Μίρα.

«Εκείνος το νόμιζε» είπε η Αμάντα. «Έλεγε πως έφτασε εδώ μέσα από όνειρο. Περίμενε πάντα να ξυπνήσει. Νόμιζα πως είχε δίκιο, μέχρι που τον έπιασαν, αλλά το όνειρο συνεχίστηκε».

«Έφτιαχνε αληθινά πράγματα» είπε η Μίρα. «Εμείς το αποκαλούμε μορφοπλαστική. Τα έμψυχα είναι μορφές και τα άψυχα μορφώματα».

«Τέλος πάντων» είπε η Αμάντα, που μάλλον δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα. «Ήμουν πολύ καιρό μόνη εδώ. Τίποτα δεν αλλάζει. Δε μεγαλώνω. Δεν μπορώ να φύγω. Το δοκίμασα. Έτσι κι εγώ κρύβομαι. Έχω μάθει αρκετά καλά πώς να επιβιώνω. Πολύ καλύτερα από όταν ήταν μαζί μου ο Μπρέντι».

«Εκείνος σε καθυστέρησε;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Όχι ακριβώς» είπε η Αμάντα. «Βρίσκαμε τρόπους να αποφεύγουμε τα άσχημα πράγματα που έφτιαχνε, μετά όμως ονειρευόταν καινούρια πλάσματα που ήταν πιο έξυπνα ή διέθεταν καινούριες ικανότητες. Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Όταν χάθηκε, τα τέρατα σταμάτησαν να βελτιώνονται και η δουλειά μου έγινε πιο εύκολη».

«Υπάρχουν κι άλλοι σαν κι εσένα εδώ;» ρώτησε η Μίρα.
«Καλές μορφές;»

«Έφτιαξε μερικούς ήρωες, κάποια στιγμή όμως σκοτώθηκαν» είπε η Αμάντα. «Ήταν πολύ παράτολμοι. Δεν έχει απομείνει κανείς από την πλευρά μου. Εσείς φαινόσαστε να χρειάζεστε βοήθεια, και με έφτιαξε για να προσέχω μικρά παιδιά».

«Δεν είμαστε μικροί» διαμαρτυρήθηκε ο Τζέις, κερδίζοντας μιαν αγκωνιά στα πλευρά από τον Τουίτς.

«Πήγαινε με τα νερά της» μουρμούρισε σιγανά.

«Κανένα παιδί δεν πιστεύει πως είναι μικρό» είπε η Αμάντα. «Εγώ είμαι δεκαπέντε. Τότε είναι που γίνεσαι επιτέλους μεγάλος».

«Είμαστε παγιδευμένοι εδώ;» ρώτησε η Μίρα.

«Εγώ είμαι» είπε η Αμάντα. «Δεν μπορώ να περάσω τα σύνορα της Ονειροχώρας. Εσείς όμως δεν είστε. Θα σας μάθω ένα κόλπο για να βγείτε αμέσως από εδώ. Αλλά πρώτα, μήπως θέλει κανείς λίγο ποπκόρν;»

«Τι πράμα;» απόρησε ο Τουίτς.

«Ναι» είπε ο Κόουλ. «Είναι ωραίο το ποπκόρν».

Η Αμάντα πήγε σε ένα διπλανό δωμάτιο. «Είστε έξω από την Ονειροχώρα οι τέσσερις σας;»

«Ναι» είπε ο Κόουλ.

«Τι έχει εκεί έξω;»

«Κι άλλα αλλόκοτα πράγματα» είπε ο Κόουλ.

Η Αμάντα γύρισε με τέσσερα μπόλ, δύο στα χέρια και δύο στην αγκαλιά της. «Δε νομίζετε πως είμαστε μέρος κάποιου ονείρου;»

«Μερικές φορές, ναι» είπε η Μίρα. «Ειδικά σε τούτο το μέρος. Είναι όμως αληθινά όλα».

«Όλοι οι ονειράνθρωποι δε νομίζουν πως είναι αληθινοί;» ρώτησε η Αμάντα. «Πώς μπορούν οι χαρακτήρες ενός ονείρου να καταλάβουν πόσο αληθινοί είναι; Ο Μπρέντι νόμιζε πως ονειρευόταν. Δεν μπορούσα να διαφωνήσω, αφού εκείνος με δημιούργησε. Χρησιμοποίησε πολλές καλές λεπτομέρειες. Θυμάμαι πώς ήταν να είμαι ξύπνια, παρόλο που ποτέ μου δεν ξύπνησα. Άρχισα να αναρωτιέμαι αν ονειρευόταν μέσα στο όνειρο κάποιου άλλου. Αυτό θα με έκανε όνειρο ενός ονείρου».

«Πονάει το μυαλό μου μ' αυτά που λες» είπε ο Τουίτς.

Η Αμάντα γέλασε κοφτά. «Την ξέρω την αίσθηση! Μην ανησυχείς, αν πιστεύεις πως είσαι αληθινός, ποια είμαι εγώ να σου φέρω αντίρρηση; Δε με νοιάζει πόσο αληθινός είσαι. Είναι ωραίο να βρίσκω κάποιον που δεν προσπαθεί να με σκοτώσει».

«Είπες πως μπορούμε να φύγουμε από εδώ» είπε η Μίρα. «Μιλούσες σοβαρά;»

Η Αμάντα μισόκλεισε τα μάτια. «Δεν είστε κατάσκοποι, έτσι; Μήπως σας έστειλαν οι κακοί για να μάθετε τα μυστικά μου;»

«Εσύ είπες πως δεν έχουν εμφανιστεί καινούριοι εχθροί από τότε που έφυγε ο Μπρέντι» της θύμισε ο Κόουλ.

«Σωστά» είπε η Αμάντα. «Όταν έφυγε ο Μπρέιντι, ο τόπος σταμάτησε να αλλάζει. Ίσως να είστε αληθινοί! Οι μόνοι που έχουν έρθει από έξω ήταν μεγάλοι. Δικό τους πρόβλημα αν δεν μπορούν να ξεγελάσουν έναν δεινόσαυρο».

«Πώς μπορούμε να φύγουμε από εδώ;» ρώτησε η Μίρα.

«Εύκολα» είπε η Αμάντα και έφυγε για μια στιγμή από το δωμάτιο. Γύρισε πίσω κρατώντας πλαστικές μάσκες σκελετών. «Φορέστε αυτές».

«Πλάκα κάνεις;» αναφώνησε ο Τζέις. «Μας ακολούθησαν όταν ήμασταν μέσα στην αυτάμαξα. Που μας έκρυβε πολύ καλύτερα από μια μάσκα!»

«Αν είσαι τόσο έξυπνος, μπορεί να κάνω λάθος» είπε η Αμάντα. «Μπορεί αυτές οι μάσκες να μην τα κατάφεραν τέλεια εδώ και τόσα χρόνια».

«Είσαι μια μορφή» είπε ο Τζέις. «Δε θα σε κυνηγούσαν, είτε φορούσες μάσκα είτε όχι».

«Τον Μπέρτραμ δεν τον κυνήγησαν» πρόσθεσε ο Κόουλ.

«Δεν τον ξέρω τον Μπέρτραμ» είπε η Αμάντα. «Ίσως δεν τον έφτιαξε ο Μπρέιντι. Ο Μπρέιντι με έφτιαξε σαν συνοδό του. Οι εφιάλτες του πάντα με κυνηγούσαν. Εξακολουθούν να με κυνηγούν αν δε φορώ μάσκα. Όταν όμως φοράω, δεν κάνουν τίποτα. Κανείς τους. Η ιδέα μάς ήρθε πριν πιάσουν τον Μπρέιντι οι Τυφλοί. Πίστεψε πως θα πετύχαινε και πέτυχε. Άλλωστε, δική του Ονειροχώρα είναι. Μετά δεν ήταν πια εδώ για να κάνει κάποιον από τους κακούς να καταλάβει το κόλπο».

«Φοράμε δηλαδή πλαστικές μάσκες και βγαίνουμε έτσι απλά από εδώ;» ρώτησε ο Κόουλ για να βεβαιωθεί.

«Αμέ» είπε η Αμάντα. «Πρώτα όμως, δοκιμάστε λίγο ποπκόρν».

Ο Κόουλ βγήκε προσεχτικά από τη μεταλλική σήραγγα. Παρά τις διαβεβαιώσεις της Αμάντα, φάνταζε γελοίο το ότι μπορούσε να ξεγελάσει οποιονδήποτε φορώντας απλά μια πλαστική μάσκα σκελετού και τα κανονικά του ρούχα. Έτοιμος να ορμήσει πίσω στον σωλήνα, προχώρησε διστακτικά με το Σπαθί Άλματος στο χέρι.

Η σήραγγα τον είχε αφήσει στην επιφάνεια, στην άκρη του περίπλοκου παιδότοπου. Σκελετοί γυρνούσαν εδώ κι εκεί. Κανένα κέρασ δεν ήχησε. Η οργάνωση που είχαν όταν συγκεντρώνονταν νωρίτερα είχε χαθεί. Ένας σκελετός που φορούσε λιωμένο ράσο καλόγερου πλησίασε τόσο τον Κόουλ, που θα μπορούσε να απλώσει το χέρι και να τον αγγίξει. Έμεινε ακίνητος, προσπαθώντας να δείχνει πολύ πιο αδιάφορος απ' όσο ένιωθε. Ο σκελετός πέρασε ακριβώς δίπλα του.

Η Μίρα, ο Τζέις και ο Τουίτς τον ακολούθησαν. Πίσω τους η Αμάντα παρακολουθούσε από τη σήραγγα με το πρόσωπό της καλυμμένο από άλλη μία μάσκα. Αφού χόρτασαν ζεστό βουτυρωμένο ποπκόρν και δροσερή λεμονάδα, τους βεβαίωσε πως μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν, ακόμα και να μιλούν, αρκεί να φορούσαν τις μάσκες τους.

Η Μάνγκο προσγειώθηκε με μια βουτιά στον ώμο της Μίρα. Η παπαγαλίνα τσίμπησε απαλά ένα από τα κοκαλάκια της. «Μη μου πείτε πως αυτές οι μάσκες λειτουργούν!» έκρωξε.

«Έτσι φαίνεται» ψιθύρισε η Μίρα. «Μάλλον θα καταφέρουμε να φύγουμε από εδώ έτσι απλά».

Ο Κόουλ κοιτούσε συνεχώς τους σκελετούς. Η συζήτηση της Μίρα με τη Μάνγκο δεν έδειξε να τραβά την προσοχή τους.

«Είπα στον Μπέρτραμ να μας περιμένει πέρα από την άκρη του Αγριότοπου του Μπρέιντι» είπε η Μίρα. «Πιστεύεις πως μπορείς να μας οδηγήσεις σε αυτόν;»

«Ο δρόμος έχει πολλές στροφές» είπε η Μάνγκο. «Αν χρησιμοποιήσετε τα μορφώματά σας, ίσως καταφέρω να σας βοηθήσω να τον προλάβετε πριν φτάσει εκεί».

Η Μίρα στράφηκε στον Κόουλ. «Τι λες;»

Ένωσε κολακευμένος που ζητούσε τη συμβουλή του. «Δε θέλουμε να τραβήξουμε την προσοχή. Θα ήταν κακό αν από τη βιασύνη μας έπεφταν οι μάσκες».

«Ας μείνουμε στο έδαφος, εκτός κι αν χρειαστεί να αποφύγουμε κάποιον δεινόσαυρο» είπε ο Τουίτς. Η Αμάντα είχε προειδοποιήσει ότι υπήρχε ακόμη η πιθανότητα να βρεθούν από κακή τύχη στον δρόμο κάποιου μεγάλου τέρατος. Μερικές φορές οι σκελετοί συνθλίβονταν τυχαία.

«Εμένα δε με πειράζει» είπε ο Τζέις. «Εξακολουθώ να μην μπορώ να πιστέψω ότι θα γλιτώσουμε έτσι. Ήθελα να ξεφύγω, αλλά ήξερα πως θα ήταν δύσκολο».

«Θα περπατήσουμε» είπε η Μίρα.

«Θα σας οδηγήσω» είπε το πουλί και πέταξε μπροστά τους.

Ο Κόουλ ακολουθούσε με το σπαθί στο χέρι, παρακολουθώντας τους σκελετούς που τον αγνοούσαν.

Μερικοί φορούσαν ακόμη κομμάτια από σάβανα. Άλλοι, βρόμικες στρατιωτικές στολές. Πολλοί δε φορούσαν τίποτα. Από αυτούς που δε φορούσαν τίποτα, κάποιοι ήταν πιο γυαλιστεροί και σε καλύτερη κατάσταση από άλλους. Οι περισσότεροι κρατούσαν κάποιου είδους όπλο.

Το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη ακολουθούσε πίσω τους με τις αλυσίδες να κροταλίζουν απαλά. Οι σκελετοί δεν έδιναν καμία σημασία.

Πέρασαν από πολλά απίστευτα πράγματα: ένα καρουζέλ ψηλό όσο τα δέντρα, που γυρνούσε με συνοδεία μουσικής και ζωγραφισμένα άλογα να ανεβοκατεβαίνουν πάνω στους μπρούτζινους στύλους τους· ένα κοπάδι τεράστιοι βραχιόσαυροι περιπλανιόταν στους βάλτους κόβοντας μακριές λωρίδες από τυρί που κρέμονταν από άσπρα δέντρα· ένα παγωτό μπανάνα σπλιτ ψηλό σαν κτίριο γραφείων έριχνε τη σκιά του γύρω, ενώ σιρόπι σοκολάτας και καραμέλας ανάβλυζε από κρεμώδεις πλαγιές.

Ο Κόουλ δεν είχε διάθεση να μιλήσει. Ούτε κανείς από τους υπόλοιπους, απ' ό,τι φαινόταν. Ακολουθούσαν απλώς τη Μάνγκο και προσπαθούσαν να μένουν μακριά από τον δρόμο των σκελετών.

Η παπαγαλίνα τούς καθοδηγούσε καλά. Τα μόνα τέρατα που συνάντησαν ήταν σκελετοί· ήταν τόσο γελοία πολλοί, που ήταν αδύνατο να τους αποφύγουν. Ο Κόουλ είδε μια δυο φορές τέρατα να πετούν και μια φορά είδε σωρούς να παραπαίουν σε ένα μακρινό λιβάδι. Κατά τα άλλα, η πορεία τους κύλησε δίχως επεισόδια.

Στο τέλος της μέρας ο Κόουλ έκοψε ένα κομμάτι ντόνατ με γλάσο, μεγαλύτερο από λάστιχο τρακτέρ. Οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν και έφαγαν προσεχτικά κάτω από τις

μάσκες τους. Κανείς από τους σκελετούς δεν έδειξε να ενδιαφέρεται.

Ο ήλιος βυθιζόταν όταν βγήκαν σε ένα μονοπάτι και σε λίγο είδαν την αυτάμαξα που περίμενε πιο πέρα, κοντά σε ένα ρυάκι. Με τη μάσκα ακόμη στο πρόσωπο, η Μίρα μπήκε πρώτη μέσα. Ο Κόουλ βρήκε το τόξο του εκεί που το είχε αφήσει.

«Δεν πρέπει να τριγυρίζετε έτσι, παιδιά» τους μάλωσε τρυφερά ο Μπέρτραμ. «Έχουμε να πάμε σε πολλά μέρη. Συνεχίζουμε για Μίντλμπραντς;»

«Ναι» είπε η Μίρα.

«Θα φτάσουμε αργά αύριο το πρωί» είπε ο Μπέρτραμ. «Πάμε».

Η αυτάμαξα άρχισε να προχωρά. Έβγαλαν τις μάσκες τους. Με το σώμα γδαρμένο και μελανιασμένο, πόδια πονεμένα και μάτια που έκλειναν, ο Κόουλ βρήκε την άμαξα πολύ πιο άνετη απ' ό,τι την προηγούμενη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29

Μίντλμπραντς

Το Μίντλμπραντς ήταν μεγαλύτερη πόλη απ' όσο περίμενε ο Κόουλ. Η γεμάτη ζωή κοινότητα τον έκανε να συνειδητοποιήσει ότι είχε να δει πραγματική πόλη από τότε που ήρθε στις Παρυφές – μόνο το Ουρανοδρόμιο, το κρυμμένο κάστρο του Ντέκλαν και τα μέρη που είχε ταξιδέψει το караβάνι των σκλάβων.

Τα κτίρια στο Μίντλμπραντς είχαν πέτρινα θεμέλια που υψώνονταν και πάνω από το έδαφος για να στηρίξουν τους ξύλινους τοίχους. Αρκετοί κεντρικοί δρόμοι διέσχιζαν την πόλη. Χωρίς τις φάρμες που είχαν προσπεράσει την τελευταία ώρα πριν φτάσουν στην πόλη, το Μίντλμπραντς είχε δεκάδες κτίρια, ίσως και εκατοντάδες, που έφταναν ακόμα και τους τέσσερις ορόφους.

Έφτασαν σε έναν πλακόστρωτο δρόμο με μεγάλα περιφραγμένα αρχοντικά. Ο Κόουλ τέντωσε τον λαιμό του για να δει τα εντυπωσιακά σπίτια. Το πιο παράξενο από αυτά είχε πολλούς πυργίσκους και αετώματα, ενώ αλλού ήταν φτιαγμένο από γυαλιστερή μαύρη πέτρα, αλλού από τούβλα σε διάφορες αποχρώσεις του μπλε και αλλού από χρυσαφένιο ξύλο. Το αποτέλεσμα ήταν εκκεντρικό και

προκαλούσε σύγχυση, κάτι που το μεγάλο σιντριβάνι από χαλαζία στην πρόσοψη δε βοηθούσε ιδιαίτερα.

«Δείτε ένα παλαβό σπίτι» είπε ο Κόουλ.

«Θα είναι του πρωτο-μορφοπλάστη» μάντεψε η Μίρα. «Μόνο μορφοπλάστες θα έχτιζαν τόσο εκκεντρικά».

«Κατά κάποιον τρόπο μου αρέσει» είπε ο Τουίτς. «Είναι πρωτότυπο».

«Θα μιλήσουμε μαζί του;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Συνήθως οι πρωτο-μορφοπλάστες έχουν στενές σχέσεις με την τοπική κυβέρνηση» είπε η Μίρα. «Αυτό συχνά σημαίνει πως έχουν στενές σχέσεις με τον πατέρα μου. Ο δρόμος αυτός πιθανότατα είναι γεμάτος αξιωματούχους της κυβέρνησης. Εμείς πρέπει να βρούμε την Γκέρτα, τη βοτανίστρα. Μπέρτραμ; Μπορείς να μας πας στο κεντρικό πανδοχείο της πόλης;»

«Υπάρχουν δύο που είναι ιδιαίτερα δημοφιλή» αποκρίθηκε ο Μπέρτραμ.

«Ποιο είναι εκείνο που επισκέπτονται λιγότερο συχνά οι τοπικοί άρχοντες;» ρώτησε η Μίρα.

«Εννοείς μάλλον το Σπίνερ'ς Λοτζ» είπε.

«Ας πάμε λοιπόν σ' αυτό» αποκρίθηκε η Μίρα.

Ο Τζέις ψαχούλεψε στον αποθηκευτικό χώρο κάτω από το κάθισμά του. Σήκωσε το κεφάλι και στο χέρι του κρατούσε ένα καφέ σακί. «Είναι γεμάτο δακτυλίους» είπε.

«Μας είπαν πως θα μας έδιναν χρήματα» είπε η Μίρα.

«Το θυμάμαι» εξήγησε ο Τζέις. «Αυτό όμως είναι γεμάτο! Χάλκινοι, ασημένιοι, χρυσοί, ακόμα και πλατινένιοι. Μπορούμε να αγοράσουμε ένα ράντζο και να μας

περισσέψουν κιόλας. Μπορούμε να αγοράσουμε ένα από αυτά τα αρχοντικά».

«Πρέπει να προσέχουμε να μην το επιδεικνύουμε» είπε η Μίρα. «Τίποτα δε φέρνει πιο γρήγορα μπελάδες από την επίδειξη πλούτου».

Ο Τζέις άρχισε να περνά χαμογελαστός απλά δαχτυλίδια ίδιου μεγέθους σε ένα δερμάτινο κορδόνι. «Είμαι ελεύθερος κι έχω και λεφτά».

«Είναι πολλά» τον μάλωσε η Μίρα. «Όχι χρυσά. Και σίγουρα όχι πλατινένια. Χρησιμοποίησε περισσότερο χάλκινα και ένα δυο ασημένια, αν χρειαστεί».

«Δεν πρόκειται να τα δείξω πουθενά» υποσχέθηκε ο Τζέις. «Θέλω μόνο να έχω κάτι για ώρα ανάγκης. Ήδη κοντέψαμε να χάσουμε μια φορά την άμαξα».

«Τα νομίσματά σας είναι δαχτυλίδια;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Οι περισσότεροι σΚουρσάροι των ουρανών χρησιμοποιούν δακτυλίους» είπε η Μίρα. «Επίσημα ονομάζονται ρινγκαρόλες. Φαντάζομαι πως εσύ δε θα τα ξέρεις. Δέκα χάλκινοι είναι ένας ασημένιος, πέντε ασημένιοι ένας χρυσός, δέκα χρυσοί ένας πλατινένιος. Υπάρχουν και κομμάτια χάλκινα που αξίζουν όσο ένα τέταρτο του χάλκινου δακτυλίου, και ασημένια κομμάτια που αξίζουν μισό ασημένιο. Είναι πιο μικρά και τετράγωνα».

«Εδώ μέσα δεν έχει κομμάτια» είπε ο Τουίτς περνώντας δακτυλίους στο δικό του κορδόνι.

«Είναι παράνομο να μορφοπλάθει κανείς δακτυλίους» είπε η Μίρα. «Μερικοί μορφοπλάστες ασχολούνται με το να ελέγχουν αν οι δακτύλιοι είναι αυθεντικοί. Πιστεύω

πως αυτούς τους μορφόπλασε ο Ντέκλαν και υποψιάζομαι πως κανείς δε θα κατάφερνε να καταλάβει τη διαφορά».

«Πρέπει να πάρω μερικούς» είπε ο Κόουλ. «Ξέρεις, για ώρα ανάγκης».

«Μη σε πιάσουν με πολλούς από αυτούς πάνω σου» τον προειδοποίησε η Μίρα. «Θα νομίζουν πως έκλεψες σπίτι χρημάτων». Η ίδια πήρε μια μικρή χούφτα και άρχισε να τους περνά σε ένα κορδόνι.

Ο Κόουλ πήρε ένα κοντό κορδόνι από το σακούλι, το γέμισε χρυσούς και πλατινένιους δακτυλίους και το έδεσε στο πόδι του μέσα από την κάλτσα. Ικανοποιημένος, άρχισε να περνά σε ένα μακρύτερο κορδόνι χάλκινους κυρίως δακτυλίους για να το φορέσει γύρω από τον λαιμό του.

«Θα κουδουνίζουν» είπε ο Τουίτς.

«Τι;» απόρησε ο Κόουλ.

«Οι δακτύλιοι στο πόδι σου θα κουδουνίζουν» είπε ο Τουίτς. «Όλοι θα το καταλάβουν».

«Πώς να το κάνω;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Χρησιμοποίησε λιγότερους και άπλωσέ τους» είπε ο Τουίτς. «Μερικούς στη μία μπότα, μερικούς στην άλλη. Έναν δυο μέσα στη ζώνη σου. Χρησιμοποίησε κόμπους για να τους χωρίσεις σε ένα κορδόνι και δέσε το γύρω από το πόδι σου».

«Τι είσαι, λαθρέμπορος;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Έχω ταξιδέψει» είπε ο Τουίτς.

«Η μπορείς να ράψεις μερικές μυστικές τσέπες» είπε ο Τζέις.

«Εσύ ράβεις;» ρώτησε ο Κόουλ.

Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους.

Ο Κόουλ έλυσε το κορδόνι του και άρχισε να ξαναφτιάχνει τους δακτυλίους. Είδε μια αυτάμαξα παρόμοια με τη δική τους να τους προσπερνά προς την αντίθετη κατεύθυνση.

«Να το πανδοχείο, στα αριστερά» είπε η Μίρα.

«Σωστά» επιβεβαίωσε ο Μπέρτραμ. «Φοβάμαι πως πρέπει να περιμένω στην αυτάμαξα».

«Στάσου» είπε ο Τζέις. «Βλέπω κάτι που χρειάζομαι. Θα σας προλάβω». Πριν προφτάσει κανείς να μιλήσει, άνοιξε την πόρτα και πήδησε από την κινούμενη άμαξα.

«Θέλεις να τον ακολουθήσω;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Πρέπει να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλο» του απάντησε η Μίρα. «Μεγάλο παιδί είναι. Θα φροντίσει να μην μπλέξει».

«Είναι η πρώτη αληθινή μέρα ελευθερίας για εκείνον κι έχει τις τσέπες γεμάτες λεφτά» της θύμισε ο Τουίτς.

Η Μίρα δεν κατάφερε να κρύψει τον πανικό από το βλέμμα της. «Πρέπει κάποια στιγμή να συνηθίσει στην ιδέα».

Η αυτάμαξα σταμάτησε μαλακά. «Φτάσαμε» είπε ο Μπέρτραμ. «Θα περιμένω εδώ κοντά».

«Ευχαριστώ» είπε η Μίρα και κατέβηκε από την άμαξα. Ο Κόουλ και ο Τουίτς την ακολούθησαν.

Ο Κόουλ πρόσεξε ότι κάποιοι τους κοιτούσαν. Πιο κάτω στον δρόμο είδε άλλη μία αυτάμαξα, άρα δεν ήταν και

τόσο σπάνιο θέαμα. Ίσως δεν ήταν συνηθισμένοι σε ξένους. Ίσως να έφταιγε και η ηλικία τους.

Το Σπίνερ'ς Λοτζ είχε μια μακριά, ορθογώνια αίθουσα γεμάτη απλά ξύλινα τραπέζια που ήταν όλα άδεια. Το πέτρινο τζάκι στη μια άκρη φιλοξενούσε μια μεγάλη μαύρη χύτρα. Βαριά δοκάρια στήριζαν τον χώρο. Ένας διάδρομος οδηγούσε στο πίσω μέρος του κτιρίου και η κουζίνα ξεχώριζε πίσω από τον πέτρινο πάγκο.

Ένας καραφλός άντρας πλησίασε κουτσαίνοντας μόλις μπήκαν. Η στραβή του μύτη είχε σπάσει πάνω από μία φορά. «Τι θέλετε;» είπε επιθετικά.

«Φαγητό» είπε η Μίρα. «Σε λάθος μέρος ήρθαμε;»

«Μπορείτε να πληρώσετε;» ρώτησε ο άντρας.

«Έχουμε μπόλικά» είπε η Μίρα.

«Σας πειράζει να μου δείξετε;» ρώτησε εκείνος.

Αναστενάζοντας η Μίρα τράβηξε το περιδέραιο από το πουκάμισό της για να δείξει τα χάλκινα νομίσματα. Της κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω τις φάτσες σας».

«Ταξιδεύουμε με τον θείο μας» είπε η Μίρα.

«Τα αγόρια δε μιλάνε;»

«Όχι πριν από το φαγητό» είπε ο Κόουλ.

«Διαλέξτε τραπέζι» είπε ο άντρας. «Ήρθατε νωρίς για μεσημεριανό κι αργά για πρωινό. Ωραία θα 'ναι να μην έχεις υποχρεώσεις. Τι θέλετε;»

«Τι μαγειρεύετε;» ρώτησε η Μίρα.

«Αυγόσουπα, σουβλάκια κοτόπουλου, ψωμί, πατάτες, μπίικον, παϊδάκια χοιρινά κι έχει και λίγο χυλό από το

πρωί. Σπεσιαλιτέ του μάγειρα είναι το ζαχαρόψωμο. Σήμερα έχει με γλάσο και βερίκοκο».

«Πώς είναι η αυγόσουπα;» ρώτησε η Μίρα.

«Όπως ακούγεται» ξεφύσησε ο άντρας.

Ο Κόουλ πρόσεξε το σημάδι σκλάβου στον καρπό του. Σίγουρα δεν προσπαθούσε να κάνει φίλους. Ίσως πίστευε πως τα παιδιά ήταν οι μόνοι άνθρωποι που μπορούσε να φερθεί με αγένεια.

«Λίγη σούπα για μένα» είπε η Μίρα.

«Και για μένα» πετάχτηκε ο Τουίτς. «Και σουβλάκια κοτόπουλου».

«Εγώ θα πάρω τα σουβλάκια και μπέικον» είπε ο Κόουλ.

«Πώς θα περάσω το μπέικον στα σουβλάκια;» είπε ο άντρας.

«Τα σουβλάκια κοτόπουλου» είπε αργά ο Κόουλ. «Και μπέικον».

Ο άντρας έκανε να φύγει. «Γουίλ, πήγαινε νερό στους πελάτες, βρομομυξιάρικο».

Ένα αδύνατο αγόρι γύρω στα δυο χρόνια μικρότερο από τον Κόουλ έτρεξε στο τραπέζι με έναν δίσκο φορτωμένο κούπες και μια ξύλινη κανάτα. Είχε κι εκείνο σημάδι σκλάβου. Γέμισε τρεις κούπες, τις μοίρασε και έτρεξε πίσω στην κουζίνα.

«Όλοι τόσο αγενείς είναι εδώ;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Εξαρτάται από την πόλη» είπε ο Τουίτς. «Εξαρτάται από τον χώρο. Από το ποιος είσαι. Δε βοηθάει αν είσαι μικρός».

«Στα μέρη μου οι άνθρωποι φέρονται ευγενικά στους πελάτες» είπε ο Κόουλ. «Για να τους κρατήσουν».

«Κι εδώ γίνεται αυτό» είπε η Μίρα. «Βρισκόμαστε σε απομακρυσμένη πόλη. Δεν υπάρχουν πολλές επιλογές».

Ο Τζέις μπήκε στην αίθουσα με ένα ψηλό καπέλο από τσόχα, γκρίζο με μαύρη λωρίδα. Δεν ήταν πολύ ψηλό, είχε όμως γείσο.

Η Μίρα έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια της.

Ο Τζέις πλησίασε το τραπέζι με χαμόγελο πλατύ. «Το είδα στη βιτρίνα».

«Είναι... ξεχωριστό» είπε ο Κόουλ.

«Δεν είναι;» είπε ο Τζέις. «Δηλαδή, τι κάνει ένα τόσο υπέροχο καπέλο σε ένα μέρος σαν κι αυτό;»

«Πόσο έκανε;» ρώτησε η Μίρα.

«Δύο ασημένια» είπε ο Τζέις.

Η Μίρα κοκκίνισε και έσφιξε τα χείλη.

«Δεν έχω ξαναγοράσει ποτέ μου τίποτα» ψιθύρισε ο Τζέις περήφανα στον Κόουλ. «Τι έχει να φάμε;»

«Έχουν κοτόπουλο, χοιρινό και αυγόσουπα» εξήγησε ο Τουίτς. «Και ζαχαρόψωμο».

«Ζαχαρόψωμο;» πετάχτηκε ο Τζέις. «Τι γεύσεις;»

«Βερίκοκο και γλάσο».

«Ξέρω τι θα πάρω» είπε ο Τζέις.

Ο μικρός σκλάβος που τον έλεγαν Γουίλ γύρισε με δύο γαβάθες σε δίσκο. Άφησε τη μία μπροστά στη Μίρα και την άλλη μπροστά στον Τουίτς.

«Άχρηστε, αδέξιε!» φώναξε ο καραφλός σκλάβος βγαίνοντας από την κουζίνα. Πρόλαβε τον Γουίλ και του έδωσε έναν μπάτσο στο αυτί. «Σου έδωσα ψωμί! Πού είναι το ψωμί;»

Ο Γουίλ φαινόταν τρομαγμένος. «Θα το άφησα στην κουζίνα».

Ο καραφλός σκλάβος τον χτύπησε ξανά. «Μη μου βγάζεις λόγο. Πήγαινε φέρ' το!»

Ο Γουίλ έφυγε τρέχοντας.

Με τα χέρια στους γοφούς, ο καραφλός σκλάβος γύρισε προς το τραπέζι. «Φέρατε και ακόλουθο. Σκέτος τζέντλεμαν, βλέπω». Ο σαρκασμός ήταν ολοφάνερος.

Ο Τζέις τον κοίταξε βλοσυρά. «Αγόρασες ποτέ σου καπέλο, καραφλέ;»

Ο άντρας όρθωσε το σώμα και τον κοίταξε επίμονα. «Αν αγοράζα ποτέ μου καπέλο, θα είχα και τα ρούχα να το ταιριάξω».

«Τότε θ' αγοράζεις κουρέλι» είπε πάντα βλοσυρός ο Τζέις. «Δε θα έκρυβε όμως τη μύτη σου, μήτε το σημάδι σου. Ποιος σου έμαθε να αντιμιλάς στους ανώτερους σου;»

Ο άντρας τον αγριοκοίταξε βγάζοντας καπνούς. «Καλά θα κάνεις να προσέξεις...»

«Να προσέξω;» γέλασε ο Τζέις και σπκώθηκε. «Είσαι σκλάβος, ηλίθιε! Ανοίγεις το στόμα σου δίχως να έχεις ιδέα σε ποιον μιλάς!»

Ο Κόουλ προσπάθησε να γνέψει στον Τζέις να ηρεμήσει, δεν κατάφερε όμως να του τραβήξει την προσοχή. Έδειχνε αποφασισμένος.

Ο Τζέις έβγαλε το καπέλο του, το γύρισε ανάποδα και έριξε μέσα τη σούπα του Τουίτς. «Για πλάκα το αγόρασα». Πλησίασε τον σκλάβο, σπκώθηκε στις μύτες και το φόρεσε στο караφλό του κεφάλι. Λιπαρή σούπα άρχισε να κυλά στον λαιμό και τους ώμους του άντρα. «Σ' το χαρίζω».

Φλέβες φούσκωσαν στον λαιμό του σκλάβου. Οι γροθιές του ήταν σφιγμένες, το βλέμμα του θανατηφόρο.

«Τολμάς να με κοιτάξεις;» γρύλισε ο Τζέις. «Έεχασες ποιος είσαι, απόβρασμα! Χτύπησέ με, σε παρακαλώ. Πολύ θα ήθελα να σε δω να κρέμεσαι από τον λαιμό, με το γελοίο καπέλο στο άσχημο κεφάλι σου».

Ο σκλάβος έκανε πίσω αβέβαιος. Ο Τζέις έκανε ένα βήμα μπροστά και άρπαξε το καπέλο του. «Θα 'πρεπε να 'σαι στα γόνατα, να ικετεύεις να σε συγχωρήσω. Αρκετά ανέχτηκα. Φέρε τον ιδιοκτήτη σου! Θα του πω δυο κουβέντες».

Ο караφλός δίστασε, σαν να ήθελε να πει κάτι.

«Πόσο βλάκας είσαι;» ούρλιαξε ο Τζέις. «Κατέστρεψες το γεύμα μας! Κουνήσου!»

Ο караφλός έφυγε βιαστικά. Ο Κόουλ απέφυγε να κοιτάξει τον Τζέις. Ήταν καθαρά ο караφλός σκλάβος, μα ο Τζέις το είχε παρακάνει μαζί του. Το μόνο που τον ανακούφιζε ήταν ότι είχε βρει άλλο στόχο εκτός από τον ίδιο.

Ένα λεπτό αργότερα εμφανίστηκε ένας κοντός άντρας από το πίσω μέρος. «Τι συμβαίνει;»

«Δικός σου είναι ο Καραφλούλης;» ρώτησε ο Τζέις.

«Και αυτός και το πανδοχείο» είπε ο άντρας.

«Ο σκλάβος σου μιλούσε συνέχεια άσχημα» είπε ο Τζέις. «Είναι απαράδεκτο».

Ο κοντός άντρας έστριβε τα χέρια του. «Ο Γκόρντον δεν κάνει πάντα... Απλά έτσι είναι ο τρόπος του».

«Δε θα έπρεπε να έχει να κάνει με ανθρώπους» είπε ο Τζέις.

«Ίσως». Ο άντρας αναστέναξε. «Θα τον επιπλήξω».

«Εντάξει» είπε ο Τζέις και έστρωσε με ύφος το πουκάμισό του.

«Επιτρέψτε μου να σας το ξεπληρώσω» είπε ο άντρας. «Τι θα λέγατε για λίγο ζαχαρόψωμο με γλάσο; Το πρωί το φτιάξαμε».

«Αυτό ακριβώς σκόπευα να παραγγείλω» είπε ο Τζέις και γύρισε στη θέση του. «Θα ήθελα λίγο».

«Τέσσερα κομμάτια, κερασμένα» είπε ο άντρας. «Λυπάμαι για την ενόχληση. Θα θέλατε να σας σερβίρω εγώ προσωπικά;»

«Ο άλλος σκλάβος είναι μια χαρά» είπε ο Τζέις. «Ο Γουίλ. Κι ο φίλος μου χρειάζεται άλλη σούπα. Ο Καραφλούλης έφυγε με τη μερίδα του».

«Φυσικά» είπε ο ιδιοκτήτης. «Θα το φροντίσω». Αποσύρθηκε στην κουζίνα.

«Έχεις τον τρόπο σου με τον κόσμο» είπε ο Κόουλ.

Ο Τουίτς έβηξε, κρύβοντας ίσως τα γέλια του.

«Τι;» ρώτησε ο Τζέις αθώα. «Ξέρω πώς πρέπει να φέρονται οι σκλάβοι. Και λίγα του έκανα!» Χαμήλωσε τη φωνή του. «Αν φερόμουν ποτέ έτσι σε ελεύθερο, θα είχα φάει δέκα βουρδουλιές!»

«Ήταν ανάγκη να πετάξεις τη σούπα;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Και βέβαια ήταν» είπε ο Τζέις κοιτώντας θλιμμένα το καπέλο του. «Είδες πώς φέρθηκε σε κείνο το παιδί. Το ξέρω το είδος του. Σάπιοι ίσαμε το μεδούλι. Έχω δουλέψει σε τύπους σαν κι αυτόν. Ο κακός σκλάβος μπορεί να γίνει χειρότερος και από κακό ιδιοκτήτη. Πήγαινε γυρεύοντας».

«Κατέστρεψες το καπέλο σου» είπε η Μίρα.

«Μπορεί να καταφέρω να το καθαρίσω» είπε ο Τζέις. Χαμήλωσε ξανά τη φωνή του. «Είναι το πρώτο πράγμα που αγόρασα ποτέ μου. Οι σκλάβοι παίρνουν ό,τι τους δίνουν. Δεν μπορούμε να αγοράσουμε τίποτα. Το καπέλο ήταν τέλειο. Κάτι που δε θα μου έδινε ποτέ κανείς. Στενοχωρήθηκα που το κατέστρεψα».

Από την κουζίνα πρόβαλε ο Γουίλ. Έδωσε σε όλους ένα μικρό καρβέλι μαύρο ψωμί και μια φέτα ζαχαρόψωμο κι ύστερα άφησε άλλη γαβάθα με σούπα μπροστά στον Τουίτς. Ο Κόουλ σκέφτηκε πως το ζαχαρόψωμο έμοιαζε λίγο με ρολό κανέλας.

«Ευχαριστώ, Γουίλ» είπε ο Τζέις. «Έχεις δοκιμάσει ποτέ σου ζαχαρόψωμο;»

Ο Γουίλ χαμογέλασε και γέλασε αμήχανα. «Όχι, κύριε. Είναι ακριβό. Δεν είναι για τους υπηρέτες».

«Κάποτε δεν έτρωγα κι εγώ ποτέ ζαχαρόψωμο» είπε ο Τζέις. «Φανταζόμουν πως θα ήταν πολύ ωραίο. Η... μητέρα μου όμως δε με άφηνε να δοκιμάσω». Έφαγε μια μπουκιά και έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια ενώ μασουλούσε. «Είναι υπέροχο. Θέλω να φας το μισό δικό μου».

Ο Γουίλ κοίταξε προς την κουζίνα. «Δεν πρέπει».

«Πρέπει» είπε ο Τζέις και έκοψε το ζαχαρόψωμό του στη μέση. Έτεινε το μεγαλύτερο κομμάτι. «Αλλιώς θα κάνω παράπονο. Σε διατάζω. Φάε το όλο».

Ο Γουίλ έριξε άλλη μια ματιά στην κουζίνα και δάγκωσε μια μπουκιά. Τα μάτια του φωτίστηκαν. «Πάντα αναρωτιόμουν τι γεύση θα είχε» είπε.

«Καλό, έτσι;» ρώτησε ο Τζέις μασουλώντας το δικό του κομμάτι.

«Απίστευτο» είπε ο Γουίλ δαγκώνοντας ξανά και ξανά, όλο χαρά. «Κόντεψα να βουτήξω μια φορά λίγο. Μύριζε τόσο ωραία. Κι έχει ακόμα πιο ωραία γεύση. Ευχαριστώ». Έχωσε το υπόλοιπο στο στόμα του, έτριψε τα χείλη και σκούπισε το χέρι στην ποδιά του.

«Μπράβο» επιδοκίμασε ο Τζέις. «Καλύτερα να γυρίσεις στην κουζίνα».

«Ευχαριστώ πάρα πολύ» είπε ο Γουίλ πριν φύγει βιαστικός.

«Το πρώτο σου ζαχαρόψωμο ήταν;» ψιθύρισε η Μίρα.

«Καλά το κατάλαβες» είπε ο Τζέις αποτελειώνοντας το κομμάτι του. «Η ελευθερία έχει υπέροχη γεύση».

Ο Γουίλ επέστρεψε με σουβλάκια κοτόπουλου και ένα πιάτο μπέικον. Άφησε το κοτόπουλο μπροστά στον Κόουλ, τον Τουίτς και τον Τζέις. «Είπα στον κύριο Ντάνφορντ ότι πρέπει να σας δώσουμε λίγο κοτόπουλο» είπε εμπιστευτικά στον Τζέις.

«Είσαι ο καλύτερος» είπε ο Τζέις.

«Γουίλ» είπε η Μίρα. «Ο ξάδερφός μου έχει ένα εξάνθημα. Ακούσαμε για μια γυναίκα στην πόλη που ξέρει από βότανα».

«Τη βοτανίστρα;» ρώτησε ο Γουίλ. «Ναι, ζει σε ένα σπιτάκι στην άλλη άκρη της γέφυρας. Ο κόσμος λέει πως είναι η καλύτερη».

«Ευχαριστώ, Γουίλ» είπε η Μίρα. «Μάλλον θα την επισκεφτούμε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30

Βότανα

Ο Κόουλ ένιωσε ανακούφιση όταν ανέβηκε ξανά στην αυτάμαξα. Είχε φοβηθεί ότι ο σκλάβος που είχε ταπεινωθεί θα προκαλούσε κι άλλες φασαρίες, στο τέλος του γεύματος όμως η Μίρα τακτοποίησε τον λογαριασμό με τον κύριο Ντάνφορντ και ο ιδιοκτήτης ζήτησε για τελευταία φορά συγγνώμη καθώς έφευγαν.

«Αφού περάσουμε τη γέφυρα, στρίψε αριστερά στο πρώτο δρομάκι που θα βρούμε» είπε η Μίρα στον Μπέρτραμ, επαναλαμβάνοντας τις οδηγίες που τους είχε δώσει ο Γουίλ. «Ψάχνουμε για ένα σπιτάκι με μαντρότοιχο και κήπο».

Η αυτάμαξα κύλησε στον δρόμο.

Η Μίρα στράφηκε στον Τζέις. «Αν θέλεις να συνεχίσεις το ταξίδι σου μαζί μου, πρέπει να διορθώσεις τη συμπεριφορά σου».

«Εγώ;» φώναξε ο Τζέις. «Ήταν κόπανος ο τύπος!»

«Προκάλεσες χωρίς λόγο φασαρία» είπε η Μίρα. «Είμαστε τυχεροί που ο ιδιοκτήτης πήρε το μέρος μας. Η

κακομεταχείριση σκλάβου κάποιου άλλου μπορεί να θεωρηθεί προσωπική προσβολή. Ο κύριος Ντάνφορντ δεν ήξερε ποιος ήταν έξω στην αυτάμαξα. Δεν ήθελε να διακινδυνέψει να θυμώσει κάποιον σημαντικό άνθρωπο. Διαφορετικά τα πράγματα θα μπορούσαν να έχουν πάρει άλλη τροπή».

«Ο σκλάβος ξεπέρασε κατά πολύ τα όρια» επέμεινε ο Τζέις.

«Έκανε μερικά αγενή σχόλια» είπε η Μίρα. «Έχε λίγη κατανόηση. Το πιο πιθανό είναι ότι σιχαίνεται τη δουλειά του. Δε χάρηκε ιδιαίτερα που έπρεπε να σερβίρει τέσσερα κακομαθημένα παιδιά σε διακοπές».

«Μην ξεχνάς πως ήμουν σκλάβος» είπε ο Τζέις. «Ξέρω τι γίνεται. Δεν μπορούν να μας φέρονται έτσι. Ποτέ. Και δεν ήμασταν μόνο εμείς. Είδες πώς κακομεταχειριζόταν τον Γουίλ».

«Καταλαβαίνω πως είχες τους λόγους σου» είπε η Μίρα. «Επειδή όμως απλώς μπορείς να τιμωρήσεις κάποιον δε σημαίνει πάντοτε και πως πρέπει να το κάνεις. Δείξε λίγη εγκράτεια. Δείξε λίγη ανωτερότητα».

Ο Τζέις κατσούφιασε. «Τι ανώτερο έχει το να αφήνεις τους άλλους να σε ποδοπατούν; Να τους αφήνεις να φέρονται σαν νταήδες; Είστε τυχεροί που έχετε μαζί σας κάποιον με πυγμή!»

«Έχεις θάρρος» είπε η Μίρα. «Αυτό που αμφισβητώ είναι η κρίση σου. Δε θέλουμε να χάσουμε τον πόλεμο από άσκοπες μάχες. Δείξε λίγη υπομονή. Μην προκαλεις καταστάσεις από μатаιοδοξία. Χρησιμοποίησε την εμπειρία σου ως σκλάβου για να γίνεις πιο ήπιος, όχι πιο σκληρός».

Ο Τζέις ξεφύσπησε οργισμένος. «Δεν πιστεύω ότι μια πριγκίπισσα μου λέει ότι πρέπει να πάρω μαθήματα από τη ζωή μου ως σκλάβου».

«Είχα το σημάδι του σκλάβου πολύ πριν γεννηθείς εσύ» είπε η Μίρα. «Ήταν η κάλυψή μου για περισσότερο από εξήντα χρόνια».

«Ακριβώς» είπε ο Τζέις. «Η κάλυψή σου. Ήξερες πως ήταν ψέματα. Είχες κάποιους να σε προσέχουν. Καταλαβαίνω πως ήταν δύσκολο. Δεν είχες παλάτια και πάρτι. Μη μου λες όμως πως πρέπει να διδαχτώ από τη ζωή μου. Δεν επιβιώνεις αν είσαι αδύναμος. Αυτό σε κάνει θύμα».

Η αντιπαράθεση έκανε τον Κόουλ να νιώθει άβολα. Ήταν σαν να κρυφάκουγε. Ήθελε να μείνει έξω από όλο αυτό. Το ίδιο άβολα έδειχνε να νιώθει και ο Τουίτς. Προσπαθώντας να μείνει αμέτοχος, κοιτούσε από το παράθυρο της αυτάμαξας που διέσχιζε ένα φαρδύ κανάλι πάνω σε μια γερή πέτρινη γέφυρα.

«Τι θα γινόταν αν τα πράγματα εκεί μέσα εξελίσσονταν διαφορετικά;» ρώτησε η Μίρα.

«Είχα το σχοινί μου» είπε ο Τζέις.

«Λύνουμε λοιπόν το πρόβλημα με τη βία» είπε η Μίρα. «Αν χρησιμοποιούσες το σχοινί για να τους νικήσεις, πόσο γρήγορα θα μαθευόταν η ιστορία; Δεν είναι και πολύ μεγάλη πόλη. Εγώ λέω σε λίγα λεπτά. Σε πόση ώρα θα μάθαινε η λεγεώνα για ένα παιδί που χρησιμοποίησε χρυσό σχοινί για να διαλύσει ένα πανδοχείο; Σε πόση ώρα θα είχαν εκατοντάδες καβαλάρηδες μια δεύτερη ευκαιρία να μας στριμώξουν; Και γιατί; Επειδή δεν μπορούσες να τα βγάλεις πέρα με έναν άθλιο σκλάβο που κορόιδεψε το καπέλο σου».

Ο Τζέις σταύρωσε τα χέρια στο στήθος και την αγριοκοίταξε οργισμένος. Ετοιμάστηκε να πει κάτι, το μετάνιωσε, ξαναπροσπάθησε, μα το μετάνιωσε ξανά και κράτησε το στόμα του κλειστό.

«Ναι;» είπε η Μίρα.

«Ίσως έχεις κάποιο δίκιο» είπε απρόθυμα.

«Κρυβόμουν για δεκαετίες» είπε η Μίρα. «Δεν τα καταφέρνεις αν προκαλείς την προσοχή. Είχες τους λόγους σου για τον τρόπο που αντέδρασες. Έχεις δίκιο ότι ο τύπος κατά κάποιον τρόπο πήγαινε γυρεύοντας. Το μόνο που σου ζητώ είναι να δείχνεις περισσότερη εξυπνάδα».

«Θέλεις να αφήνω τους άλλους να μας φέρονται σαν να είμαστε σκουπίδια;» πέταξε απότομα ο Τζέις.

«Να μην τους αφήνεις να σε ελέγχουν» είπε η Μίρα. «Να μην τους αφήνεις να σε παρασύρουν έτσι που να κάνεις ανόητες κινήσεις. Άσ' τους να κερδίζουν τις ασήμαντες μάχες. Μην δίνεις σημασία σε αυτά. Σκέψου τη μεγαλύτερη εικόνα. Παίξε για τη νίκη».

«Να μην μπαίνω μπροστά» είπε ο Τζέις σαν να το σημείωνε στο μυαλό του. «Ωραία, θα δούμε πώς θα πάει».

Η Μίρα κούνησε το κεφάλι. «Μην με παρεξηγείς επίτηδες. Δώσ' τα όλα όταν είναι σημαντικό· πολέμησε μέχρι τέλους. Απλώς μην το κάνεις όταν δεν είναι σημαντικό και μπορεί να καταστρέψει αυτό που θέλεις περισσότερο από καθετί άλλο».

«Κι αν αυτό που θέλω περισσότερο από καθετί άλλο είναι ο αυτοσεβασμός μου;» της πέταξε ο Τζέις. «Κι αν αυτό είναι ό,τι πολυτιμότερο έχω; Κι αν δίχως αυτό δε θα μπορούσα να τα δώσω όλα όταν πρέπει;»

«Ο τρόπος που σου φέρονται οι άλλοι δεν πρέπει να πλήττει τον αυτοσεβασμό σου» είπε η Μίρα. «Με το να συγχωρήσεις έναν φουκαρά που δεν ήξερε με ποιον τα έβαζε δε θα πλήξεις τον αυτοσεβασμό σου. Ούτε με το να φερθείς έξυπνα. Ούτε με το να παίζεις για τη νίκη».

Ο Τζέις γέλασε κυνικά. «Είναι σίγουρο πως γεννήθηκες για να κυβερνάς. Ξέρεις όλα όσα πρέπει να κάνω. Ξέρεις ακόμα και πώς πρέπει να νιώθω. Δε θέλεις φίλους, Μίρα, θέλεις μορφές. Ξέρεις κάτι; Δεν είμαι μαριονέτα. Και δεν είμαι ηλίθιος. Ίσως να σκέφτηκα πως αν φερθώ έτσι στον Καραφλούλη θα φαινόταν σαν να ήμασταν στ' αλήθεια πλουσιόπαιδα σε διακοπές. Ίσως γι' αυτό μας φέρθηκε τόσο καλά ο ιδιοκτήτης. Ίσως εσείς οι υπόλοιποι δείχνατε απατεώνες επειδή αφήσατε έναν θρασύ σκλάβο να φέρεται σαν ανώτερός σας».

Η Μίρα δίστασε και στο τέλος ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως. Εμένα μου φάνηκε ότι δεν ήταν απαραίτητο».

«Εντάξει» είπε ο Τζέις. «Το κατάλαβα. Θα προσπαθήσω να διαλέγω τις κατάλληλες μάχες. Θέλω όμως και να ακολουθώ το ένστικτό μου. Είμαι κι εγώ καλός στο να επιβιώνω, Μίρα. Δίχως καμία βοήθεια».

«Έχεις δίκιο» είπε η Μίρα. «Εγώ όμως θα πάρω άλλον δρόμο αν νιώθω πως με θέτεις σε κίνδυνο. Όχι από κακία. Από αυτοσυντήρηση. Δε θέλω να σε ελέγξω, Τζέις. Έχω όμως κάθε δικαίωμα να ελέγξω τη δική μου μοίρα».

Είχαν περάσει το κανάλι και η αυτάμαξα έστριψε αριστερά. Έμοιαζε σαν να έβγαιναν από την πόλη. Το δρομάκι δεν ήταν πλακόστρωτο και τα σπίτια αραίωναν.

«Βλέπω έναν μαντρότοιχο μπροστά» είπε ο Κόουλ με την ελπίδα ότι θα άλλαζαν θέμα.

«Μπράβο, Κόουλ» μουρμούρισε ο Τζέις. «Αν φύγω, θα έχεις τουλάχιστον έναν ειδικό στο να εντοπίζει μαντρότοιχους».

«Αυτό τώρα τι σημαίνει;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Σημαίνει ποια είναι η γνώμη σου» είπε ο Τζέις. «Είναι εύκολο να αφήνεις τη Μίρα να μιλά. Έπρεπε να αφήσω ήσυχο τον Καραφλούλη; Έκανα λάθος; Δε με στήριξες στο πανδοχείο. Καθόσουν απλώς εκεί πέρα αμήχανος. Ξέρω τι σκεφτόταν ο Τουίτς. Έψαχνε από ποιο παράθυρο θα έφευγε πιο γρήγορα. Αυτό κάνει. Ίσως έτσι να είναι τα έντομα. Εσύ όμως;»

«Σκεφτόμουν πως ξεπέρασες τα όρια» είπε ο Κόουλ. «Δεν έπρεπε να του ρίξεις τη σούπα. Θα μπορούσε να ξεκινήσει πραγματικός καβγάς».

«Δεν μπορούσα να φανώ αδύναμος» είπε ο Τζέις. «Αφού τον αντιμετώπισα, έπρεπε να το κάνω σωστά. Εσύ πώς θα το χειριζόσουν;»

Ο Κόουλ αναστέναξε. «Είδες πώς το χειρίστηκα».

«Θα το είχες ανεχτεί;» ρώτησε ο Τζέις.

«Ναι· μέχρι να ξεπερνούσε ο Καραφλούλης τα όρια, θα το είχα ανεχτεί. Το ανέχτηκα».

Η αυτάμαξα σταμάτησε. «Θέλετε να δείτε αν είναι ο επιθυμητός προορισμός;» ρώτησε ο Μπέρτραμ.

«Σε ένα δευτερόλεπτο» είπε ο Τζέις αναμετρώντας τον Κόουλ. «Ο Τουίτς βρίσκει τις εξόδους. Ο Κόουλ ανέχεται τις προσβολές. Εγώ θα μας κρατήσω ζωντανούς».

«Ο Κόουλ έχει σώσει τη ζωή μου πάνω από μία φορά» είπε η Μίρα έτοιμη να εκραγεί. «Όχι μόνο από τον

κύκλωπα. Θυμάσαι όταν μπήκε στην τραπεζαρία με το τόξο; Τότε ήταν η στιγμή για δράση».

«Δεν είδα κανένα βέλος στους λεγεωνάριους που έτρεξαν να σε πιάσουν» είπε ο Τζέις. «Δε θυμάμαι, ποιος τους κατάφερε;»

«Δε λέω πως δε βοήθησες» είπε η Μίρα. «Λέω πως ο Κόουλ ήταν ο πρώτος που έτρεξε να με σώσει. Μην προσβάλλεις τους μόνους ανθρώπους που έχεις στο πλευρό σου. Μπορείς να μάθεις πολλά από τον Κόουλ».

Ο Κόουλ σφίχτηκε. Ήξερε πως η Μίρα προσπαθούσε να βοηθήσει, όπως ήξερε και ότι έκανε τα πράγματα χειρότερα.

«Χαίρομαι που το μαθαίνω» είπε ο Τζέις. «Αναρωτιόμουν ποιον έπρεπε να μελετήσω για να πάρω ιδέες».

«Ένα από τα μυστικά μου είναι ότι ψάχνω για μαντρότοιχους» είπε ο Κόουλ προσπαθώντας να ελαφρύνει τη διάθεση.

Ο Τζέις χαμογέλασε πονηρά. «Ένα άλλο είναι ότι μένεις στην αυτάμαξα όταν είναι έτοιμη να καταστραφεί».

Η αλήθεια τον χτύπησε σαν μαχαιριά. «Έχεις δίκιο. Πάγωσα».

«Συμβαίνει» είπε ο Τζέις. «Συνήθως καταλήγεις να σκοτωθείς».

«Σταμάτα!» είπε η Μίρα. «Σοβαρά μιλάω».

«Δεν πειράζει» είπε ο Κόουλ, αυτή τη φορά οργισμένος. Προφανώς ο Τζέις δεν ήθελε να το ρίξει στο αστείο. «Το πιο πιθανό είναι πως μου έσωσε τη ζωή τότε. Έχει πολλά να με μάθει. Ποιο είναι το δικό σου μυστικό; Η εξάσκηση; Τα αντανakλαστικά; Η αληθινή αγάπη;»

Ο Τζέις έδειχνε τόσο άναυδος και τρομοκρατημένος, που ο Κόουλ σχεδόν μετάνιωσε γι' αυτό που είπε. Σχεδόν.

Ο Τουίτς γέλασε δυνατά. «Είστε ξεκαρδιστικοί, παιδιά!» Ο Κόουλ κατάλαβε πως δεν το εννοούσε. «Έχουμε κάνει τόσον δρόμο για να μιλήσουμε σε αυτή τη βοτανίστρα. Είμαστε έξω από την πόρτα της. Και το μόνο που κάνουμε είναι να τσακωνόμαστε».

«Έχει δίκιο» είπε η Μίρα.

«Φυσικά και έχω!» είπε ο Τουίτς. «Είμαι μισός έντομο. Έχουμε ένστικτο γι' αυτά τα πράγματα. Όλοι μας έχουμε αρκετά να αναλογιστούμε. Αν συνεχίσουμε να μιλάμε, θα αρχίσουμε να λέμε κακίες. Πάμε να δούμε τι μπορούμε να μάθουμε».

«Εμένα δε με νοιάζει» είπε ο Τζέις. Η ματιά που έριξε όμως στον Κόουλ ήταν λίγο ανήσυχη. «Δε βαρέθηκα ποτέ μου περισσότερο».

Ο Κόουλ ήθελε να το συνεχίσει, αλλά συγκρατήθηκε. «Για να δω αν κατάλαβα καλά. Όταν επιτίθενται δεινόσαυροι στην άμαξα, δε μένουμε μέσα».

Ο Τζέις χαζογέλασε. «Αυτό είναι. Κι εγώ δεν πρέπει να πετάω σούπα στον κόσμο εκτός κι αν είναι απολύτως απαραίτητο». Άνοιξε την πόρτα και βγήκε από την άμαξα.

«Όλοι μας κάτι μάθαμε» είπε ο Τουίτς που ακολούθησε.

«Όπως το να μην κοροϊδεύουμε τον Κόουλ» είπε σιγανά η Μίρα, με ένα μικρό χαμόγελο.

Ο Κόουλ πίστευε πως η Μίρα δεν είχε προσέξει την αναφορά του στα αισθήματα του Τζέις. Ο άνετος τρόπος που το σχολίασε άφηνε να φανεί πως ήξερε πώς ένιωθε για εκείνη. Χρειάστηκε απίστευτη προσπάθεια για να πνίξει το χαμόγελό του καθώς έβγαινε από την αυτάμαξα.

Ένας πέτρινος τοίχος σκεπασμένος από κισσό έκρυβε το σπιτάκι, μέχρι που έφτασαν στη σιδερένια αυλόπορτα. Όταν δοκίμασε, η Μίρα είδε πως η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη. Το χαλικόστρωτο μονοπάτι πλαισιωμένο από λευκά βότσαλα οδηγούσε από την αυλόπορτα σε ένα καθαρό ξύλινο αγροτόσπιτο. Δεξιά κι αριστερά φυτά θέριευαν στο αφράτο χώμα, χωρισμένα από μικρότερα μονοπάτια και πολυκαιρισμένες ξύλινες σανίδες.

Περίτεχνα σκαλισμένα κλήματα και πουλιά στόλιζαν την πόρτα. Η Μίρα χτύπησε δυνατά.

«Δεν έχω άλλο» φώναξε μια γυναικεία φωνή από μέσα.

«Πρέπει να μιλήσουμε» αποκρίθηκε η Μίρα.

Σιωπή έπεσε. Άκουσαν τον σύρτη να γλιστρά πίσω και η πόρτα άνοιξε. Μια ηλικιωμένη γυναίκα με κοντά γκρίζα μαλλιά έστεκε στη μισάνοιχτη πόρτα. Ήταν αρκετά λεπτή και όχι πιο ψηλή από τον Τζέις. «Παιδιά; Δεν έχω γλυκόριζα».

«Δε θέλουμε γλυκόριζα» είπε η Μίρα.

«Μίλα για τον εαυτό σου» γκρίνιαξε ο Τζέις.

«Τι είναι τότε;» ρώτησε η γυναίκα. «Έχει ο πατέρας σας πυρετό; Στραμπούληξε η μητέρα σας τον αστράγαλο; Δεν κατεβάζει γάλα η αγελάδα;»

«Είσαι η Γκέρτα;» ρώτησε η Μίρα.

«Η τρελή γριά βοτανίστρα» απάντησε εκείνη με μια μικρή υπόκλιση.

«Μας έστειλε ο Ντέκλαν» είπε σιγά η Μίρα.

Η Γκέρτα κοίταξε πίσω τους ελέγχοντας την περιοχή. «Ποιος είναι στην άμαξα;»

«Μια μορφή» είπε η Μίρα.

«Σοβαρά μιλάτε» είπε η Γκέρτα και άνοιξε περισσότερο την πόρτα. «Ελάτε μέσα».

Τους οδήγησε σε ένα καθιστικό με φανταχτερές καρέκλες και πολλά ράφια γεμάτα λεπτά κεραμικά αγαλματίδια. Ο Τζέις κάθισε σε μία καρέκλα και ο Τουίτς σε άλλη μία. Ο Κόουλ και η Μίρα κάθισαν στον καναπέ, αφήνοντας τη μεγάλη πολυθρόνα στην Γκέρτα.

Η βοτανίστρα στηρίχτηκε στα μπράτσα και κάθισε στενάζοντας αποκαμωμένα. «Πού είναι ο Ντέκλαν;»

«Δεν μπορούμε να πούμε» είπε η Μίρα. «Τόσο για δικό σου καλό όσο και για δικό του».

Χαμογέλασε αφήνοντας να φανούν τα στραβά της δόντια. «Σίγουρα τον είδατε. Είναι καλά;»

«Γερασμένος» είπε η Μίρα.

«Γερασμένος ήταν κι όταν ήμουν μικρή» είπε η Γκέρτα.

«Δεν τα καταφέρνει τόσο καλά πια» είπε η Μίρα.

Η Γκέρτα κούνησε το κεφάλι. «Σας έστειλε σε μένα για κάποιον λόγο;»

«Ψάχνω για...» άρχισε να λέει η Μίρα, μα έμοιαζε να μην είναι σίγουρη πώς έπρεπε να το πει.

«Ένα τέρας που διαλύει τη Σάμπρια» πετάχτηκε ο Κόουλ. «Μια πραγματικά πανίσχυρη μορφή».

«Δεν μπορεί να μιλάτε για το Κάρναγκ» είπε η Γκέρτα με κομμένη την ανάσα.

«Έτσι το αποκαλεί ο κόσμος» είπε η Μίρα.

«Δεν έχει υπάρξει αυτόπτης μάρτυρας» είπε η Γκέρτα. «Έχω ακούσει ιστορίες για την καταστροφή. Τις

ρημαγμένες πόλεις, τους αγνοούμενους. Όλοι ανησυχούμε ότι θα έρθει προς τα εδώ».

«Είναι κοντά;» ρώτησε η Μίρα.

«Μη δείχνεις τόσο ανυπόμονη, παιδί μου. Έχω νιώσει την ενέργειά του από μακριά. Δε μοιάζει με τίποτα από όσα έχουμε συναντήσει ποτέ. Τι περιμένει ο Ντέκλαν από εσάς;»

«Πρέπει να το βρούμε» είπε η Μίρα.

«Όχι» είπε η Γκέρτα. «Αφήστε ήσυχο το Κάρναγκ. Προσπαθήστε να μην το αφήσετε να σας βρει. Τι σας είπε γι' αυτό ο Ντέκλαν;»

«Πρέπει να το βρούμε» είπε ξανά η Μίρα.

Η Γκέρτα την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια. Ξαφνικά, τα μάτια της γούρλωσαν. «Είστε συνδεδεμένοι» είπε.

«Τι;»

Η Γκέρτα μίλησε αργά. «Είσαι συνδεδεμένη με το Κάρναγκ. Δε θα το είχα δει αν δεν έψαχνα καλά. Έχετε την ίδια ενέργεια, μόνο που η δική σου είναι πιο αδύναμη. Είναι όμως καθαρή».

«Πού πρέπει να ψάξουμε;» ρώτησε η Μίρα.

«Το Κάρναγκ δεν ακολουθεί συγκεκριμένη πορεία» είπε η Γκέρτα. «Ολόκληρη αυτή η περιοχή της Σάμπρια βρίσκεται σε τρομερή αγωνία. Δεν ξέρουμε ποτέ πού θα είναι το επόμενο χτύπημά του. Πηγαίνετε νοτιοανατολικά. Ακολουθήστε τις κραυγές».

«Ευθεία νοτιοανατολικά;» ρώτησε η Μίρα.

«Περίπου» είπε η Γκέρτα. «Θα βρείτε τον δρόμο της καταστροφής. Ρωτήστε τους ανθρώπους που φεύγουν.

Αργά ή γρήγορα θα το βρείτε το Κάρναγκ. Τι είναι αυτό που ελπίζετε να καταφέρετε;»

«Μάλλον δεν πρέπει να σου πούμε» είπε η Μίρα.

«Ίσως είναι πιο συνετό» συμφώνησε η Γκέρτα. «Αλήθεια σας έστειλε σε μένα ο Ντέκλαν;»

«Αλήθεια» είπε η Μίρα.

«Εκείνος έπλασε τη μορφή στην αυτάμαξα;» ρώτησε η Γκέρτα.

«Ναι» είπε η Μίρα.

«Σας πειράζει να ρίξω μια ματιά;» ρώτησε η Γκέρτα. «Δε σας αμφισβητώ, έτσι όπως έχουν τα πράγματα όμως στην εποχή μας...»

«Ελεύθερα» είπε η Μίρα.

«Θα επιστρέψω» ανάγγειλε η Γκέρτα.

Ο Κόουλ και οι άλλοι παρακολουθούσαν από το παράθυρο.

«Λες να δοκιμάσει να πάρει κάτι;» ρώτησε ο Τζέις.

«Από την αυτάμαξα;» είπε η Μίρα. «Όχι, δε βλάπτει όμως να έχουμε τον νου μας».

Δεν πέρασε πολλή ώρα στην άμαξα. Γύρισε πίσω με ένα μικρό, ικανοποιημένο χαμόγελο.

«Δικό του έργο είναι, στα σίγουρα» είπε καθώς έμπαινε ξανά στο δωμάτιο. «Είναι αστείος τύπος ο Μπέρτραμ. Επιμένει ιδιαίτερα πως απολαμβάνει την εξοχή με την ανιψιά και τους ανιψιούς του. Καημένα μου παιδιά. Έχετε μπλεχτεί σε κάτι τρομαχτικό. Ολόκληρη η φρουρά των λεγεωνάριων του Μπέλουμ πήγε να αντιμετωπίσει αυτό το πράγμα. Εκατό άντρες. Κανείς τους δε γύρισε. Αν πάτε να

ενοχλήσετε το Κάρναγκ, φοβάμαι πως θα βρείτε το τέλος σας».

«Πρέπει να προσπαθήσουμε» είπε η Μίρα.

«Ο σύνδεσμός σου με την οντότητα είναι αδιαμφισβήτητος» είπε η Γκέρτα. «Θα μπορούσα να υποθέσω... καλύτερα όμως να μην το κάνω. Χαίρομαι που ακούω πως ο Ντέκλαν επέζησε. Μετά χαράς να προσφέρω ό,τι βοήθεια μπορώ. Έχω αφιερωθεί στα φυτά μου. Είναι πολύ πιο εύκολο να διαμορφώσεις βλάστηση απ' ό,τι ζώα ή ακόμα και μορφές. Αν είχα χρόνο, ίσως κατάφερνα να φτιάξω κάτι ισχυρό. Αφού όμως φαίνεται να βιάζεστε, θα σας δώσω από τα καλύτερα που διαθέτω».

«Δεν είναι απαραίτητο» είπε η Μίρα.

«Έχω βοηθήσει ελάχιστα τη Σάμπρια» είπε η Γκέρτα. «Τον περισσότερο χρόνο μου τον περνώ με τα βότανα. Αποφεύγω την ασχήμια της πολιτικής. Κανείς δε θέλει να ανταγωνιστεί τη γυναίκα που μπορεί να βοηθήσει στον πονόδοντο και να γιατρέψει τον στομαχόπονο. Κάποιες φορές έχω την ευκαιρία να βοηθάω ανθρώπους που εξακολουθούν να παλεύουν για να αλλάξουν τα πράγματα εδώ. Υποψιάζομαι πως εσείς οι τέσσερις ανήκετε σε αυτή την κατηγορία».

«Θα εκτιμούσαμε οτιδήποτε μπορείς να κάνεις» είπε ο Κόουλ.

«Έχω καρότα που θα μπορούσαν να σας κρατήσουν χορτάτους για τρεις μέρες» είπε η Γκέρτα. «Δεν είναι ψευδαίσθηση· προσέξτε. Θα είναι σαν να έχετε φάει κανονικά υγιεινά γεύματα. Έχω σπόρους κολοκύθας που θα σας χαρίσουν ασυνήθιστη νυχτερινή όραση. Η επίδραση διαρκεί τέσσερις με πέντε ώρες. Δε θα θέλατε τέτοιου είδους ευαισθησία στη διάρκεια της μέρας, να είστε

λοιπόν συνετοί με την κατανάλωσή τους. Κι έχω πολλά γιατροσόφια από βότανα για τραυματισμούς και αρρώστιες. Θα σας δώσω από όλα. Θα βάλω κι ένα υπέροχο τσάι που μπορεί να κάνει κάποιον να κοιμηθεί περισσότερο».

«Είσαι πολύ ευγενική» είπε η Μίρα.

«Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω για φίλους του Ντέκλαν» είπε η Γκέρτα. «Θέλετε να περάσετε εδώ τη νύχτα;»

«Καλύτερα να φύγουμε» είπε η Μίρα. «Μας κυνηγούν».

«Ξεκουραστείτε τουλάχιστον όσο θα συγκεντρώνω τα δώρα μου» είπε η Γκέρτα. «Θα σας φέρω σε λίγο κάτι να φάτε».

«Είναι καλή» είπε ο Κόουλ όταν έφυγε από το δωμάτιο.

Η Μίρα αναστέναξε. «Ναι. Και πληροφορημένη. Το πρόβλημα είναι ότι όσο περισσότερα μαθαίνω για τις δυνάμεις μου τόσο λιγότερο θέλω να τις πάρω πίσω».

«Ίσως πρέπει να κάνουμε στ' αλήθεια διακοπές» είπε ο Κόουλ. «Λεφτά έχουμε. Βάζω στοίχημα πως ο Μπέρτραμ θα ενθουσιαζόταν».

Όλοι γέλασαν.

«Μακάρι να μπορούσα» είπε η Μίρα. «Αλήθεια. Δεν είστε υποχρεωμένοι να με ακολουθήσετε. Εγώ όμως πρέπει να το αντιμετωπίσω».

«Είμαστε μαζί σου» είπε ο Τζέις.

Η Μίρα κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Ελπίζω αυτό να μη σημαίνει και ότι θα χαθούμε όλοι μαζί».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31

Ερήμωση

Η αυτάμαξα προχωρούσε νοτιοανατολικά όλη τη νύχτα και την επόμενη μέρα, σταματώντας μόνο για να βγουν οι επιβάτες της και να φρεσκαριστούν. Πέρασαν από ευχάριστα μέρη γεμάτα δάση, λιβάδια, φιδογυριστά ρυάκια και χαμηλούς λόφους.

Κατά το μεσημέρι είδαν μια άμαξα με άλογα να πλησιάζει από την αντίθετη κατεύθυνση. Η άμαξα έκοψε ταχύτητα και σταμάτησε όταν έφτασαν κοντά, και η Μίρα διέταξε την αυτάμαξα να σταματήσει. Κατέληξαν η μία δίπλα στην άλλη.

«Καλημέρα» είπε ο αμαξάς, ένας μεγαλόσωμος άντρας με απλά ρούχα και ψάθινο καπέλο. «Είστε σίγουροι πως θέλετε να πάτε προς τα εκεί;»

«Είμαι σε διακοπές με την ανιψιά και τους ανιψιούς μου» είπε ο Μπέρτραμ σκύβοντας μπροστά για να τον δει. «Απολαμβάνουμε την εξοχή».

Ο αμαξάς γύρισε και κοίταξε προς το μέρος απ' όπου είχε έρθει. «Ίσως να μην είναι κατάλληλος προορισμός για αναψυχή. Όλη η περιοχή εκκενώνεται. Το Κάρναγκ είναι

σε δράση και έχουν έρθει αναφορές ότι κινείται προς τα εδώ».

«Θα στρίψουμε βορειοανατολικά σε λίγο» είπε η Μίρα.

«Εσείς ξέρετε» είπε ο άντρας. «Είναι δύσκολο να προβλεφθούν οι κινήσεις του τέρατος. Έρχεται και φεύγει. Προτείνω όμως να διαλέξετε άλλον προορισμό ακόμα πιο σύντομα. Οι πόλεις που θα συναντήσετε στον δρόμο αυτό δε θα προσφέρουν τις συνηθισμένες υπηρεσίες. Το Σπρίνγκντεϊλ δέχτηκε γερό πλήγμα και τώρα εκκενώνεται όλη η περιοχή. Δεν έρχονται πολλοί βορειοδυτικά όπως εγώ, γιατί το Κάρναγκ έδειξε πρόσφατα να προτιμά αυτά τα μέρη. Θα προσπεράσετε πολλούς πρόσφυγες όταν πάτε βορειοανατολικά».

«Ευχαριστούμε για την προειδοποίηση» είπε η Μίρα. «Λυπάμαι για τα προβλήματά σας».

«Είστε σίγουροι πως δε θέλετε να γυρίσετε πίσω;» ρώτησε ο αμαξάς. «Τα βάζετε με τη μοίρα σας αν πάτε νοτιοανατολικά».

«Δεν είναι έγκλημα να βλέπεις τα αξιοθέατα με τους συγγενείς σου» είπε ο Μπέρτραμ.

Ο αμαξάς ύψωσε τα φρύδια.

«Στον θείο μας αρέσουν οι έντονες συγκινήσεις» απολογήθηκε ο Κόουλ. «Θα στρίψουμε στον επόμενο καλό δρόμο».

«Εγώ απλώς προειδοποίησα σαν καλός γείτονας» είπε ο αμαξάς τινάζοντας τα γκέμια. «Προσέξτε».

«Ευχαριστούμε» είπε ο Κόουλ. «Καλό ταξίδι».

Την επόμενη μέρα πέρασαν από μιαν άδεια πόλη. Η περιοχή έμοιαζε με εγκαταλειμμένο σκηνικό ταινίας. Δεν

έβλεπαν καταστροφές στα κτίρια. Μερικοί κόκορες τριγυρνούσαν στους δρόμους τσιμπολογώντας εδώ κι εκεί.

Η σιωπή της πόλης έστρεψε την προσοχή του Κόουλ στον δρόμο. Ήταν φαρδύς και έδειχνε πολυσύχναστος, δεν κυκλοφορούσε όμως τίποτα – ούτε αυτάμαξες ούτε άμαξες ούτε καβαλάρηδες ούτε πεζοί. Δεξιά κι αριστερά υπήρχαν ακατοίκητες φάρμες.

Όταν έπεσε η νύχτα, πέρασαν από άλλη μία ερημωμένη πόλη. Ούτε ένα φωτισμένο παράθυρο δεν ξεχώριζε στο σκοτάδι. Μερικές μόνο αγελάδες βοσκούσαν μαντρωμένες σε ένα λιβάδι μασουλώντας το ψηλό χορτάρι.

Η εγκαταλειμμένη εξοχή έκανε τον Κόουλ να νιώθει ακόμα μεγαλύτερη υπερένταση. Δε σηκώνεται ο κόσμος να φύγει έτσι για μια μικροενόχληση. Το Κάρναγκ είχε πανικοβάλλει όλη την περιοχή. Η πιθανότητα να φτάσει το τέρας στα μέρη τους είχε πείσει τον κόσμο να εγκαταλείψει τα σπίτια του και να καταφύγει στους λόφους.

Το απόγευμα της τρίτης μέρας από τότε που έφυγαν από το Μίντλμπραντς, με το ηλιοβασίλεμα να βάφει τον ορίζοντα κόκκινο σαν τη λάβα, έφτασαν σε άλλη μία πόλη. Μόλις μπήκαν, η Μίρα φώναξε στην αυτάμαξα να σταματήσει και βγήκαν όλοι έξω.

Ο Κόουλ δεν ήξερε πού να πρωτοκοιτάξει. Μπροστά από την αυτάμαξα ο δρόμος εξαφανιζόταν σε έναν βαθύ λάκκο που έμοιαζε με κρατήρα από χτύπημα μετεωρίτη. Δύο άμαξες κείτονταν αναποδογυρισμένες στην οροφή του πανδοχείου της πόλης. Αρκετά δέντρα ήταν άσπρα σαν το χιόνι – τα φύλλα, τα κλαδιά, ο κορμός. Ένα σπίτι δεν είχε τοίχους και στέγη, παρά μόνο πάτωμα, καπνοδόχο και έπιπλα τακτικά βαλμένα στη θέση τους.

«Τι έγινε εδώ;» γόγγυσε ο Τουίτς.

«Έχεις μία μόνο μαντεψιά» είπε ο Τζέις.

«Ξέρω πως ήταν το Κάρναγκ» είπε ο Τουίτς. «Αλλά τι έκανε;»

«Δε θα 'πρεπε να είναι άσπρα εκείνα τα δέντρα, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Όχι, δεν είναι φυσικό» είπε η Μίρα. «Ούτε και είναι, θαρρώ, εύκολο να ξεγυμνώσεις ένα σπίτι από τους τοίχους του δίχως να φύγει τίποτα από τη θέση του. Καλύτερα να ρίξουμε μια ματιά. Ίσως βρούμε στοιχεία για το τι έχουμε να αντιμετωπίσουμε».

Προχώρησε στον κεντρικό δρόμο της πόλης. Πέρασαν από ένα μεγάλο δέντρο ριγμένο σε κτίριο που έγερνε από το βάρος, με τις γεμάτες χώμα ρίζες στον αέρα και τα γεμάτα φύλλα κλαδιά κάτω στον δρόμο. Σε ένα κομμάτι της πόλης τα καψαλισμένα ερείπια έβγαζαν ακόμη καπνούς. Η μία πλευρά του ψηλότερου κτιρίου που έστεκε ακόμη ήταν σκεπασμένη από ροζ κοράλλι. Στη μέση ενός μαγαζιού βρισκόταν πεσμένος ένας ογκόλιθος από γρανίτη, που είχε προφανώς περάσει μέσα από τον τοίχο. Ο δρόμος μπροστά έμοιαζε με θάλασσα φουρτουνιασμένη που είχε μαρμαρώσει, αφήνοντας πίσω ένα αφύσικο σχέδιο από εξογκώματα και χαντάκια. Το μισό ενός σπιτιού είχε χαθεί, κομμένο λες με μαχαίρι, αποκαλύπτοντας την τέλεια διατομή του εσωτερικού σαν να ήταν κουκλόσπιτο σε κανονικό μέγεθος.

Ο δρόμος κατέληγε σε μια λίμνη γεμάτη καλαμιές. Από το βρόμικο νερό ξεχώριζαν κτίρια πνιγμένα για περίπου εκατό μέτρα ακόμα.

«Η πόλη έχει καταστραφεί ολοκληρωτικά» είπε ο Κόουλ. «Πόσο μεγάλο είναι αυτό το πράγμα; Θυμίζει γίγαντα που ξεσπά οργισμένος. Τι δεν μπορεί να κάνει το Κάρναγκ;»

«Ίσως μερικά από αυτά να τα έκανε με τη δύναμή του» είπε η Μίρα. «Πολλά όμως έγιναν με μορφοπλαστική – τα εξογκώματα στον δρόμο, το κοράλλι, το σπίτι κομμένο καθαρά στη μέση. Ίσως να είναι όλα από μορφοπλαστική».

«Είναι λοιπόν και μορφή και μορφοπλάστης» είπε ο Τζέις.

«Λογικό φαίνεται, κατά κάποιον τρόπο» απάντησε η Μίρα. «Είναι φτιαγμένο από δύναμη μορφοπλαστικής».

«Πόσο ισχυρή είσαι εσύ;» ρώτησε ο Τουίτς.

Η Μίρα γέλασε σιγανά. «Είχα λίγο ταλέντο. Τίποτα σαν αυτό. Μην ξεχνάτε τι μας είπε ο Ντέκλαν. Είναι αχαλίνωτη ενέργεια μορφοπλαστικής, ελεύθερη από κάθε δικό μου περιορισμό. Είναι ίσως πολύ πιο ισχυρή από όσο θα μπορούσα να γίνω ποτέ εγώ».

Ο Κόουλ πέρασε και τα δυο χέρια μέσα από τα μαλλιά του. «Πώς θα τα βάλουμε με κάτι που μπορεί να τινάξει τη γη κάτω από τα πόδια μας, να μας κόψει στη μέση, να μας συνθλίψει με ένα λιθάρι και μετά να μας σκεπάσει με κοράλλια;»

«Κι αυτά μόνο για αρχή» πρόσθεσε ο Τουίτς.

«Δεν ξέρω» είπε η Μίρα. «Θα χρησιμοποιήσουμε ό,τι διαθέτουμε. Ας ελπίσουμε πως ο σύνδεσμός μου με το Κάρναγκ θα αποτελέσει με κάποιον τρόπο πλεονέκτημα. Να θυμάστε, δεν μπορεί να με σκοτώσει χωρίς να σκοτώσει και τον ίδιο του τον εαυτό».

«Εξακολουθώ να ανησυχώ μήπως μας εκμεταλλεύεται ο Ντέκλαν» είπε ο Τζέις. «Θα ήθελε να χαθεί το Κάρναγκ με οποιοδήποτε κόστος. Ίσως μας έστειλε επίτηδες στον ίδιο μας τον θάνατο. Αν σκοτωθείς, το Κάρναγκ αφανίζεται και η Σάμπρια έχει ένα πρόβλημα λιγότερο».

«Μπορεί» είπε η Μίρα. «Αυτό όμως πρέπει να το κάνω. Δική μου είναι η δύναμη».

«Δε φταις εσύ» είπε ο Τζέις. «Δε μετέτρεψες εσύ τη δύναμή σου σε Κάρναγκ. Εκείνος που σου πήρε τη δύναμη είναι υπεύθυνος. Στον μπαμπά σου να ρίξεις το φταίξιμο. Ας βρει εκείνος την άκρη».

Η Μίρα πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ίσως σου είναι δύσκολο να το καταλάβεις. Δεν το κάνω μόνο επειδή νιώθω ενοχές. Η δύναμη αυτή είναι μέρος του εαυτού μου. Σαν κομμάτι του σώματος που έχει χαθεί. Κι ακόμα χειρότερα. Σαν κομμάτι του εαυτού μου που έχει χαθεί. Χρόνια αναρωτιόμουν αν θα κατάφερνα να το πάρω ποτέ πίσω. Ήξερα πως μπορεί να μη γινόταν ποτέ. Αυτή όμως είναι η ευκαιρία μου. Έχει τόση σημασία για μένα, ώστε να είμαι πρόθυμη να πεθάνω προσπαθώντας. Αν θέλετε να βλέπετε από μακριά, δε με πειράζει. Η πόλη τούτη δείχνει πόσο τρομαχτικό μπορεί να γίνει το Κάρναγκ. Αν θέλετε να το βάλετε στα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορείτε, θα το καταλάβω».

«Μερικές φορές αισθάνομαι πως προσπαθείς να μας ξεφορτωθείς» είπε ο Κόουλ.

«Κατά κάποιον τρόπο, ναι» παραδέχτηκε η Μίρα. «Δικό μου είναι το ρίσκο. Όχι δικό σας. Μπορώ να αντέξω τον δικό μου θάνατο».

«Τυπικά, δεν μπορείς να αντέξεις τον θάνατό σου» σχολίασε ο Τζέις.

«Καταλαβαίνετε τι εννοώ!» ξέσπασε η Μίρα. «Η ζωή μου είναι δική μου και μπορώ να τη θέσω σε κίνδυνο. Δεν αντέχω τη σκέψη ότι θα πάρω στον λαιμό μου κι εσάς».

«Εμείς προσφερθήκαμε» είπε ο Τζέις. «Δε μας ανάγκασες».

«Δίκιο έχει» είπε ο Κόουλ.

«Το ξέρω» είπε η Μίρα. «Δεν είστε όμως υποχρεωμένοι να συνεχίσετε να προσφέρεστε. Οι Κουρσάροι των Ουρανών αποφεύγουν τον κίνδυνο. Έτσι ξέρουμε. Έτσι έχουμε φτάσει ως εδώ. Αυτή τη φορά όμως πάμε καταπάνω στον κίνδυνο. Τον ακολουθούμε ηθελημένα. Κι εγώ δεν πρόκειται να τον αποφύγω».

Έμειναν όλοι σιωπηλοί, σκεφτικοί.

«Μπορεί να μας χρειαστείς» είπε ο Κόουλ. «Μπορεί να μην επιβιώσεις δίχως εμάς. Ο Τζέις είναι αρκετά καλός με το σχοινί».

«Και βέβαια είμαι» είπε ο Τζέις. «Μην προσπαθήσεις ποτέ ξανά να με ξεφορτωθείς. Φτάνει με αυτές τις κουβέντες. Αν είσαι αποφασισμένη, το ίδιο είμαι κι εγώ. Βλέπω την πόλη. Είναι χάλια. Ξέραμε πως τούτο το πράγμα είναι δυνατό. Όμως δε θα σε εγκαταλείψω».

«Αν τα πράγματα πάνε στ' αλήθεια χάλια, μπορούμε και τότε να φύγουμε» είπε ο Τουίτς. «Ξέρεις, την τελευταία στιγμή. Δεν τα παρατάω τώρα».

«Κι εσύ, Κόουλ;» ρώτησε η Μίρα. «Δεν είσαι καν από εδώ. Έχεις φίλους που πρέπει να βρεις. Θέλεις στ' αλήθεια να σκοτωθείς πολεμώντας τη μορφοπλαστική μου δύναμη;»

«Δε θέλω να σκοτωθώ» είπε ο Κόουλ. «Υποσχέθηκα στους φίλους μου πως θα τους έβρισκα και θα κρατήσω την υπόσχεσή μου. Ο πατέρας σου τους κρατά σαν σκλάβους. Οι νόμοι του επέτρεψαν να μας αρπάζουν από τον κόσμο μας. Εσύ θέλεις να τον ανατρέψεις. Αυτός ο

τρόπος είναι ο πιο σίγουρος για να βοηθήσω τους φίλους μου. Όλα ξεκινούν από το να πάρεις πίσω τις δυνάμεις σου. Είμαι μαζί σου, Μίρα. Όχι μόνο επειδή θέλω να βοηθήσω την Τζένα και τον Ντάλτον. Είσαι κι εσύ φίλη μου».

Η Μίρα σκούπισε τα μάτια της. «Εντάξει. Είμαι ευγνώμων. Δεν είναι ότι θέλω να φύγετε. Απλώς νιώθω τόσο υπεύθυνη...»

«Το καταλάβαμε» είπε ο Τζέις.

«Από πού ήρθατε, παιδιά;» τους διέκοψε μια φωνή.

Τινάχτηκαν όλοι και γύρισαν απότομα προς τη φωνή. Ένας ηλικιωμένος άντρας με μακριά λευκή γενειάδα ερχόταν προς το μέρος τους από έναν παράδρομο. Φορούσε βρόμικη φόρμα εργασίας και προχωρούσε σαν να είχε αρθριτικά.

«Δεν ήθελα να σας τρομάξω» είπε. «Αναρωτιόμουν τι νέα φέρνετε».

«Ηρθαμε από βορειοδυτικά» είπε ο Κόουλ. «Τα πράγματα είναι ήσυχα εκεί. Οι πόλεις έχουν εκκενωθεί».

«Οι πιο πολλοί είχαν φύγει κι από εδώ» είπε ο γέροντας καθώς πλησίαζε. «Μερικοί από τους άντρες έμειναν να πολεμήσουν».

«Είδατε το Κάρναγκ;» αναφώνησε η Μίρα.

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι. «Όχι εγώ. Στην επίθεση ήμουν κλεισμένος στο κελάρι μου. Είχα δει μια πόλη που χτύπησε το τέρας. Αφήνει μερικά από τα κτίρια ανέπαφα. Έζησα εδώ όλη μου τη ζωή. Αποφάσισα να το διακινδυνέψω και να κρυφτώ».

«Τι απόγιναν οι άντρες;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δεν τους έχω δει πουθενά» είπε ο γέροντας με φωνή που έτρεμε. Έπειτα από ένα λεπτό ξαναβρήκε την ψυχραιμία του. «Είστε οι πρώτοι που συναντώ μετά την επίσκεψη του Κάρναγκ πριν από πέντε μέρες».

«Έχεις καμιά ιδέα πού πήγε το τέρας;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Απ' ό,τι φαινόταν, ο δαίμονας γυρνούσε πίσω από εκεί που είχε έρθει» είπε ο γέροντας. «Δεν το είδα, προσέξτε, απλώς είδα σημάδια από το πέρασμά του. Έτσι κάνει συνήθως. Το Κάρναγκ προχωρά όλο και πιο μακριά κάθε φορά, γυρίζει όμως πίσω μεταξύ των επιθέσεών του».

«Είστε καλά;» ρώτησε η Μίρα. «Χρειάζεστε τίποτα;»

«Έχω πολλά» είπε ο γέροντας. «Μιας ολόκληρης πόλης προμήθειες. Τα χειρότερα πρέπει να πέρασαν πια. Μέχρι στιγμής δεν υπάρχουν αναφορές ότι έχει χτυπήσει δυο φορές το ίδιο μέρος. Εσάς τι σας φέρνει προς τα εδώ;»

«Οικογενειακή ανάγκη» είπε η Μίρα. «Καλύτερα να φύγουμε».

«Χρειάζεστε προμήθειες;» ρώτησε ο γέροντας.

«Έχουμε αρκετά» είπε η Μίρα. «Ευχαριστούμε πάντως. Να προσέχετε».

«Κι εσύ, νεαρή μου».

Γύρισαν στην αυτάμαξα. Η Μίρα έδωσε οδηγίες στον Μπέρτραμ να περάσει γύρω από τον λάκκο στον δρόμο και να συνεχίσει νοτιοανατολικά.

Η αυτάμαξα συνέχισε το ταξίδι της όλη τη νύχτα. Όποτε πεταγόταν από τον ύπνο του, ο Κόουλ κοιτούσε από το παράθυρο σχεδόν περιμένοντας να δει ένα τέρας να του ορμά. Το μόνο που έβλεπε όμως στο μουντό φως του κοκκινωπού φεγγαριού ήταν η ύπαιθρος.

«Δεν έχει αστέρι» είπε η Μίρα κάποια στιγμή που εκείνος κοιτούσε έξω.

«Δεν έχει;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δεν έχω δει το αστέρι μου από τότε που φύγαμε από το συννεφοτείχος» είπε η Μίρα.

«Αυτό μάλλον σημαίνει πως κανείς δεν μπορεί να μας εντοπίσει» είπε ο Κόουλ.

«Ούτε εχθροί, ούτε όμως και βοήθεια».

«Κοντεύει να ξημερώσει;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Όχι ακόμη» είπε η Μίρα. «Προσπάθησε να ξεκουραστείς».

«Κι εσύ;»

«Κι εγώ προσπαθώ».

Μόλις ξημέρωσε, άκουσαν το ρυθμικό ποδοβολητό αλόγου που πλησίαζε. Μια σύντομη ματιά αποκάλυψε έναν λεγεωνάριο που κάλπαζε μόνος στον δρόμο από την αντίθετη κατεύθυνση. Ο Τζέις ετοίμασε το σχοινί του.

«Είναι ένας μόνο» είπε η Μίρα. «Το πιθανότερο να μην είναι εδώ για εμάς. Μπορεί απλά να περάσει».

Ο καβαλάρης έκοψε ταχύτητα καθώς πλησίαζε την αυτάμαξα. Έμοιαζε με έφηβο, ίσως ήταν όμως γύρω στα είκοσι. Η στολή του ήταν βρόμικη και τσαλακωμένη. «Εί!» φώναξε. «Πρέπει να γυρίσετε αμέσως πίσω!»

Η Μίρα διέταξε την αυτάμαξα να σταματήσει.

«Ποιο είναι το πρόβλημα;» ρώτησε ο Τζέις.

«Η μεγαλύτερη απειλή στη Σάμπρια, απλά» είπε ο λεγεωνάριος με βλέμμα γεμάτο πανικό. «Πώς φτάσατε ως

εδώ δίχως να το μάθετε; Το Κάρναγκ είναι πίσω από τον επόμενο λόφο».

Τα σωθικά του Κόουλ σφίχτηκαν από την αγωνία και έστρεψε αμέσως την προσοχή του στον δρόμο μπροστά τους. Κοίταξε το σημείο που ο δρόμος χανόταν πίσω από το επόμενο ύψωμα. Όλα έδειχναν ήσυχια και φυσιολογικά.

«Έρχεται προς τα εδώ;» ρώτησε η Μίρα.

«Δε θα κάτσω να περιμένω για να δω» είπε ο λεγεωνάριος. «Ήμουν μέλος ομάδας ανίχνευσης με άλλους έντεκα στρατιώτες. Καλούς καβαλάρηδες. Είμαι ο μόνος που ξέφυγε».

«Το είδες;» επέμεινε η Μίρα.

«Μια ματιά μόνο μέσα από τα δέντρα» είπε ο λεγεωνάριος. «Είναι γιγάντιο, αυτό μόνο μπορώ να πω. Δύσκολο να πω λεπτομέρειες. Οι άλλοι ήθελαν να το δουν από πιο κοντά. Και το είδαν».

«Εγκατέλειψες τη μονάδα σου;» ρώτησε η Μίρα.

«Ομάδα ανίχνευσης είμαστε!» διαμαρτυρήθηκε ο νεαρός λεγεωνάριος. «Κάποιος πρέπει να δώσει αναφορά στη βάση. Ίσως να μην είναι πολύ αργά για σας. Γυρίστε πίσω».

Ο Τζέις κοίταξε τη Μίρα. «Τι κάνουμε;»

«Πιάσ' τον» είπε εκείνη.

Το χρυσό σκοινί τινάχτηκε, έδεσε τα χέρια του στρατιώτη στα πλευρά του και τον πέταξε από το άλογο. Ο λεγεωνάριος έπεσε με δύναμη στο χώμα, αφού τα ακινητοποιημένα χέρια του δεν μπορούσαν να ανακόψουν την πτώση. Το άλογο φρούμαξε και έκανε πίσω, αλλά στάθηκε εκεί.

Στην αρχή ο λεγεωνάριος μόνο έβηκε και πάσχιζε να ανασάνει. «Τι κάνετε;» κατάφερε να πει στο τέλος.

«Είμαστε σε διακοπές» απάντησε ο Μπέρτραμ. «Η ανιψιά και οι ανιψιοί μου κάνουν βόλτα μαζί μου στην εξοχή».

«Αφήστε με να φύγω!» φώναξε ο στρατιώτης. «Κάντε ό,τι θέλετε, μη με κρατάτε όμως εδώ!»

«Κάνε τον πεθαμένο, στρατιώτη!» διέταξε η Μίρα. «Δε φοβόμαστε το Κάρναγκ. Συνεργαζόμαστε με αυτό. Κράτα το στόμα σου κλειστό, αλλιώς θα σε θυσιάσουμε».

Ο λεγεωνάριος υπάκουσε. Ο Κόουλ τον άκουσε να κλαψουρίζει σιγανά.

«Έχεις καθόλου από εκείνο το τσάι;» ψιθύρισε η Μίρα στον Τουίτς.

«Δεν είναι ζεστό» είπε εκείνος. «Έχω κρατήσει όμως λίγο σε νερό, από όταν φύγαμε από το σπίτι της Γκέρτα. Πρέπει να είναι αρκετά δυνατό».

«Δώσ' του λίγο» τον ορμήνεψε η Μίρα.

«Το νιώθεις αυτό;» ρώτησε ο Τζέις. Το σχοινί έτριξε καθώς σφιγγόταν.

Ο στρατιώτης έβγαλε μια κραυγή.

«Μπορώ να το κάνω πολύ πιο σφιχτό» είπε ο Τζέις. «Ο φίλος μας από εδώ έχει ένα ρόφημα για σένα. Πιες το και θα σε αφήσουμε να ζήσεις».

«Πού ξέρω πως δεν είναι δηλητήριο;» ρώτησε ο λεγεωνάριος καθώς κατέβαινε ο Τουίτς από την άμαξα προς το μέρος του.

«Υπάρχουν πολύ πιο εύκολοι τρόποι να σε σκοτώσω» είπε ο Τζέις. «Για παράδειγμα, θα μπορούσα να σε σφίξω

μέχρι θανάτου».

Ο στρατιώτης βόγκηξε με αγωνία.

Ενώ έδινε ο Τουίτς το τσάι στον λεγεωνάριο, ο Κόουλ έσκυψε προς τη Μίρα. «Αν ανιχνεύουν οι λεγεωνάριοι αυτό το πράγμα, μήπως δεν είναι άμεσα μπλεγμένος ο πατέρας σου;»

«Τι... τι... τι ήταν αυτό το πράγμα;» ρώτησε ο λεγεωνάριος τραυλίζοντας.

«Τσάι από βότανα» είπε ο Τουίτς.

«Δεν είναι άσχημο» είπε ικανοποιημένος ο στρατιώτης. «Βουλιάζω; Νιώθω λίγο σαν... σαν να...» είπε και σωριάστηκε.

Ο Τουίτς χτύπησε τα δάχτυλα δίπλα στο αυτί του λεγεωνάριου. «Είναι αναίσθητος. Ίσως να ήταν λίγο πιο δυνατή η δόση. Φαίνεται πολύ σκούρο το τσάι».

«Ωραία» είπε η Μίρα. «Δεν μπορούμε να τον έχουμε στα πόδια μας. Στην πραγματικότητα, δε θέλω να το διακινδυνέψω να τον αφήσουμε εδώ. Δέστε τον και θα τον πάρουμε μαζί».

Ο Τζέις έβγαλε λίγο σχοινί από το ντουλάπι. Αφού έδεσαν τους καρπούς, τα πόδια και τα μπράτσα του, τα τρία αγόρια τον έσυραν με δυσκολία μέσα στην αυτάμαξα.

«Αναρωτιέμαι αν πρέπει να πάρω το άλογο» είπε η Μίρα. «Θα ήταν ίσως καλό να διαθέτουμε λίγη παραπάνω ταχύτητα και ευελιξία».

«Κάν' το» είπε ο Τζέις.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε πετώντας από το παράθυρο η Μάνγκο. «Δεν είμαι σίγουρη αν είναι καλά ή κακά τα νέα, αλλά το Κάρναγκ είναι λίγο πιο πέρα».

«Το ξέρουμε» είπε η Μίρα. «Πού ήσουν;»

«Η κατάσταση είναι χαοτική» είπε αναστενάζοντας η Μάνγκο. «Παρακολουθώ πολλά πράγματα».

«Το είδες;» ρώτησε η Μίρα.

«Δεν ήθελα να πάω πολύ κοντά» είπε το πουλί. «Είναι μεγάλο. Και φασαριόζικο. Άκουσα ανθρώπους να φωνάζουν βοήθεια».

«Ευχαριστώ, Μάνγκο» είπε η Μίρα.

«Το καλό είναι ότι βοήθησα να έρθουν ενισχύσεις» είπε η Μάνγκο.

Ένας άνθρωπος σε ιπτάμενο δίσκο πλησίασε με ορμή την αυτάμαξα. «Κάλλιο αργά παρά ποτέ» ανάγγειλε ο Λιάμ.

«Λιάμ!» φώναξε ο Κόουλ. «Νόμιζα πως είπες ότι θα ήσουν πολύ απασχολημένος για να βοηθήσεις!»

Ο Λιάμ μόρφασε μετανιωμένος. «Το ξέρω. Δεν ήθελα να βασιστείτε σε μένα. Αλλά βαρέθηκα».

«Είσαι εδώ επειδή βαρέθηκες;» ρώτησε ο Τζέις.

«Γιατί όχι; Μου αρέσει που ακούγεται έτσι αδιάφορο. Θέλεις να μάθεις όλη την ιστορία; Αναγκαστήκαμε να φύγουμε από τη Συννεφοκοιλάδα και ο Ντέκλαν είναι στο καινούριο του κρησφύγετο, έτσι σκέφτηκα πως δε με χρειάζονταν. Ήρθα με την άδειά του».

«Πώς μας βρήκες;» ρώτησε η Μίρα.

«Νόμιζες πως η Μάνγκο κατασκόπευε μόνο για σας;» τη μάλωσε ο Λιάμ. «Έδινε αναφορά σε μερικά από τα πτηνά μου για να μαθαίνω την πορεία σας».

«Λίγο ανέντιμο το δώρο σου» είπε η Μίρα.

Έφερε το χέρι στην καρδιά του. «Το έκανα για να βοηθήσω. Το ορκίζομαι».

«Έμαθες τίποτα καινούριο για το Κάρναγκ;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δεν το έχω δει ακόμη από κοντά» απάντησε ο Λιάμ. «Το νιώθω όμως πιο καθαρά τώρα. Πάλλεται από δύναμη. Δεν είμαι τεμπέλης στη μορφοπλαστική, δεν μπορώ να φανταστώ όμως τη δύναμή μου να λάμπει ούτε στο μισό από όσο η δική του. Δε θα είναι εύκολο. Ποιο είναι το σχέδιο;»

Κανείς δεν απάντησε.

«Προχωράμε και βλέπουμε... κατά κάποιον τρόπο» είπε η Μίρα.

«Ίσως είναι το μόνο που μπορούμε να κάνουμε» είπε ο Λιάμ. «Δεν έχει αντιμετωπίσει ποτέ κανείς κάτι τέτοιο. Ακούστε. Θα μείνω πίσω και θα παρακολουθώ τι γίνεται, θα μελετώ το Κάρναγκ για τυχόν αδυναμίες. Έτσι θα έχετε κάποιον σε εφεδρεία».

«Πολύ γενναίο από μέρους σου» είπε ο Τζέις.

«Ακολουθώ στρατηγική!» παραπονέθηκε ο Λιάμ. «Ποιος θα τους σώσει όλους αν πάει στραβά; Εσύ;»

«Έρχεται κανείς άλλος;» ρώτησε ο Τζέις.

«Προσπάθησα να πείσω την Έιζια να έρθει μαζί μας» είπε ο Λιάμ. «Είναι αποφασισμένη να προστατέψει τον Ντέκλαν. Έρχεται όμως ένας παλιός σου φίλος. Καλά, μάλλον γνωστός. Ούτε καν αυτό. Είναι πάντως μαζί σου».

«Ποιος;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Ο Τζο ΜακΦάρλαντ».

«Ο τύπος από το Ουρανοδρόμιο;» ρώτησε η Μίρα. «Ο αγγελιαφόρος;»

«Είναι αφοσιωμένος άνθρωπος» είπε ο Λιάμ. «Μας προειδοποίησε ότι η λεγεώνα σχεδίαζε μεγάλη επίθεση από το Δάσος Μπούμερανγκ».

«Πώς σας προειδοποίησε;» ρώτησε η Μίρα.

«Εκμεταλλεύτηκε την αναταραχή της δραπέτευσής σας από το Ουρανοδρόμιο και βρήκε μέρος να κρυφτεί» είπε ο Λιάμ. «Είχε τα αυτιά του τεντωμένα και ανακάλυψε πως είχατε ξεφύγει στο Ανατολικό Συννεφοτείχος και ζούσατε. Όταν έμαθε για την επίθεση, έκλεψε ένα ουρανόπλοιο και πέρασε από το συννεφοτείχος για να σας προειδοποιήσει. Τον έσωσα από το έσχατο κενό με τον ίδιο τρόπο που έσωσα κι εσάς».

«Πού είναι τώρα;»

«Έρχεται όσο πιο γρήγορα μπορεί με το άλογό του» είπε ο Λιάμ.

«Γιατί δεν τον έφερες εσύ;» ρώτησε ο Τζέις.

«Πόσο μεγάλος σου φαίνεται ότι είναι ο δίσκος μου; Είναι δύσκολο να τον κρατώ σε ύψος μακριά από το Χείλος. Μερικά από τα πτηνά μου τον καθοδηγούν».

«Να τον περιμένουμε;» ρώτησε η Μίρα.

«Θα έλεγα όχι» είπε ο Λιάμ. «Όταν δε μας βρήκαν στη Συννεφοκοιλιάδα, οι λεγεωνάριοι κατευθύνθηκαν προς τα εδώ. Ο Τζο είναι αρκετά πίσω μου. Ίσως να μην καταφέρει να μας φτάσει. Τώρα είναι η καλύτερη ευκαιρία μας να αντιμετωπίσουμε το Κάρναγκ δίχως τη λεγεώνα πίσω μας».

«Καλό μου ακούγεται» είπε η Μίρα. Πλησίασε το άλογο του λεγεωνάριου και του χάιδεψε τον λαιμό. «Καλό

κορίτσι. Δε σε πειράζει να κινδυνέψεις ξανά, έτσι;»

«Έχεις κάνει ιππασία;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Αρκετά» είπε η Μίρα. «Έκανα μαθήματα στα νιάτα μου και έβρισκα ευκαιρίες όλα αυτά τα χρόνια. Ζεστή είναι. Τη ζόρισε». Έβαλε το πόδι στον αναβολέα και ανέβηκε. «Είστε έτοιμοι;»

«Δεν είμαι σίγουρος» είπε ο Κόουλ. «Πώς σου φαίνεται το “πρόθυμοι”;»

«Αρκετά καλό» είπε η Μίρα.

Ο Λίαμ γέλασε. «Θα κρατήσω απόσταση ανάμεσά μας. Δε θα με βλέπετε στην αρχή, μα θα ήθελα να μείνω σε επαφή». Αιωρήθηκε προς τον Κόουλ και άπλωσε το χέρι του. «Αν βάλεις αυτό στο αυτί σου, θα μπορώ να σε ακούω κι εσύ να ακούς εμένα. Δε θα πιάνουν σε τεράστιες αποστάσεις, για σήμερα όμως είναι τέλεια».

Ο Κόουλ πήρε κάτι που έμοιαζε με πήλινο βόλο. Πήραν και οι υπόλοιποι από ένα.

«Δε σπάει» εξήγησε ο Λίαμ. «Απλώς σπρώξ' το μέσα. Όχι πολύ βαθιά. Θα πάρει το σχήμα του καναλιού του αυτιού σου».

Ο Κόουλ πίεσε τον βόλο στο δεξί του αυτί. Διαμορφώθηκε στο σχήμα του αυτιού του.

«Τίποτε άλλο;» ρώτησε ο Τζέις.

«Αυτό είναι» είπε ο Λίαμ. «Ας τελειώνουμε».

«Μπέρτραμ» είπε η Μίρα πάνω από το άλογό της «οδήγησέ μας να βρούμε το τέρας πέρα από τον λόφο».

Η αυτάμαξα ξεκίνησε. Η Μίρα ακολούθησε δίπλα. Ο Λίαμ πέταξε και χάθηκε.

«Ήρθαμε να το βρούμε και το βρήκαμε» μουρμούρισε ο Κόουλ στον Τουίτς. «Πρόσεχε τι εύχεσαι».

«Γιατί μπορεί να σου τύχει;»

Ο Κόουλ έγνεψε καταφατικά. «Ακριβώς».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32

Κάρναγκ

Καθώς έφτανε η αυτάμαξα στον μικρό λόφο, ο Κόουλ άδραξε το τόξο του σαν να κρεμόταν η ζωή του από αυτό. Δεν ήταν σίγουρος τι τους περίμενε, ήξερε όμως ότι θα ήταν φρικτό. Όπως είχε πει και η Μίρα, αυτή τη φορά έτρεχαν προς τον κίνδυνο.

Δεν ήξερε πώς να προετοιμαστεί. Θα έριχνε βέλος σε κάτι που αναποδογυρνούσε πόλεις και κατατρόπωνε τάγματα εκπαιδευμένων στρατιωτών; Ίσως είχε κάποιο αδύνατο σημείο. Τουλάχιστον μπορούσε να βοηθήσει να του αποσπάσει την προσοχή μέχρι να βρει τρόπο η Μίρα να το νικήσει. Ίσως δυσκολευόταν να τον πιάσει με το Σπαθί Άλματος.

Κι αν σκοτωνόταν; Προσπάθησε να μην το σκέφτεται, δεν μπορούσε όμως να αντισταθεί. Η πιθανότητα να πεθάνουν όλοι ήταν πολύ μεγάλη. Κανείς στον τόπο του δε θα νοιαζόταν. Οι γονείς του δε θα τον θυμούνταν. Δε θα τον θρηνούσαν, δε θα τον κήδευαν. Θα ήταν σαν να μην είχε υπάρξει ποτέ.

Τι θα γίνονταν ο Ντάλτον, η Τζένα, οι υπόλοιποι από τον κόσμο του; Πίστευε ότι αν σκοτωνόταν δε θα τον κατηγορούσαν που δεν τους έσωσε. Ήταν αρκετά καλή δικαιολογία.

Από την άλλη, αν δεν έκανε τίποτα, πάλι δε θα σώζονταν. Ίσως να μην το μάθαιναν ποτέ, έκανε όμως ό,τι καλύτερο μπορούσε για να τους βοηθήσει.

Ένωθε ανακούφιση που είχε έρθει ο Λιάμ. Η μορφοπλαστική του μπορεί να μην ήταν το ίδιο ισχυρή εδώ όσο στο Χείλος, μπορούσε όμως να πετάξει, είχε αυτοπεποίθηση και οι ικανότητές του ήταν σίγουρα χρήσιμες. Έλπιζε ότι θα μπορούσε ο Λιάμ να προσφέρει στη Μίρα τη στήριξη που της άξιζε.

«Εκεί» είπε ο Τζέις και έδειξε προς το δάσος.

Ο Κόουλ μισόκλεισε τα μάτια. Είδε πέρα μακριά κορφές δέντρων να κουνιούνται βίαια, σαν να περνούσε ανάμεσά τους κάτι που δεν ήταν πολύ πιο κοντό από αυτά.

«Το βλέπω» αποκρίθηκε η Μίρα πάνω από το άλογο. «Μπέρτραμ, μπορούμε να πάμε προς τα εκεί;»

«Το δάσος είναι πολύ πυκνό για την αυτάμαξα» είπε ο Μπέρτραμ. «Ίσως μπορέσουμε να περάσουμε γύρω από το δάσος».

«Καλύτερα να σταματήσεις και να τους αφήσεις να κατέβουν» είπε η Μίρα. «Προσπάθησε μετά να περάσεις από γύρω. Μείνε όσο μπορείς πιο κοντά μας. Μαστίγιο, ακολούθησε!»

Ο Κόουλ πήδησε κάτω. Η Μίρα μπήκε πρώτη στο δάσος με το άλογο προχωρώντας προσεχτικά ανάμεσα στα δέντρα, με το μαστίγιο να κουδουνίζει πίσω της. Ο Τζέις χρησιμοποίησε το σχοινί για να κρεμιέται από κορμό σε

κορμό. Ο Τουίτς φόρεσε το δαχτυλίδι του και άρχισε να χοροπηδά. Ο Κόουλ με το Σπαθί Άλματος έκανε μακριά, χαμηλά άλματα ανάμεσα στα δέντρα. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά από τη Μίρα.

Ακούστηκε ένα οξύ βογκητό, σαν αποθήκη έτοιμη να γκρεμιστεί, σαν παλιό καράβι που πιέζεται το κύτος του. Η ένταση του ήχου έκανε τον Κόουλ να κοντοσταθεί. Το δυνατό τρίξιμο ακούστηκε ξανά, πιο βαθύ αυτή τη φορά και πιο αργόσυρτο. Η Μίρα προχωρούσε, οδηγούσε το άλογό της μέσα στην ελάχιστη βλάστηση. Ο Τζέις και ο Τουίτς συνέχιζαν κι εκείνοι να προχωρούν. Ζηλεύοντας λίγο τον λεγεωνάριο που κοιμόταν στην αυτάμαξα, ο Κόουλ φώναξε «Μακριά!» και πετάχτηκε μπροστά.

Μερικά άλματα αργότερα είδε τον Τζέις να σταματά στην άκρη ενός λιβαδιού. Ο Τουίτς πλησίασε και στάθηκε δίπλα του. Με την πλάτη γυρισμένη στον Κόουλ, έμειναν εκεί και κοιτούσαν. Ο Κόουλ άκουσε ξανά το τερατώδες τρίξιμο· βογκητά τυραννισμένου ξύλου.

Το επόμενο άλμα του Κόουλ τον έφερε σχεδόν δίπλα στους συντρόφους του. Πλησίασε και κοίταξε προς το λιβάδι· είδε τότε για πρώτη φορά το Κάρναγκ.

Το θεόρατο ον ήταν καμωμένο από κορμούς δέντρων, χώμα, βράχια, θάμνους, μέρος μιας καμινάδας, ξύλινα δοκάρια, μερικές διαλυμένες πολεμίστρες, τούβλα σε διάφορα σχήματα και μεγέθη, μισή άμαξα, ένα τμήμα βοτσαλόστρωτου δρόμου, μια σπασμένη βάρκα και τρία σιδερένια κλουβιά. Ισορροπούσε σε δύο ασύμμετρα πόδια και είχε δυο μακριά χέρια, αλλά δε θύμιζε παρά μόνο αμυδρά άνθρωπο – σαν ένα σκιάχτρο φτιαγμένο απ' ό,τι υπήρχε. Το άμορφο κεφάλι ήταν μια κακότεχνη απομίμηση προσώπου.

Το μέγεθος του τερατουργήματος ήταν απίστευτο. Ο Κόουλ δεν έφτανε πιο ψηλά από τον αστράγαλό του. Μόνο τα πιο ψηλά δέντρα του δάσους το ξεπερνούσαν. Το τρίξιμο δεν έβγαινε από το στόμα – ήταν ο ήχος των βημάτων του Κάρναγκ. Σαν πέτρα που τρίβεται σε πέτρα, σαν ξύλο που τρίζει, ο γίγαντας έσκυψε. Άδραξε ένα μεγάλο δέντρο με το ένα χέρι και το τράβηξε από τη γη, παρασέρνοντας μαζί χώμα και ρίζες.

Με το δέντρο στο χέρι σαν ρόπαλο, το Κάρναγκ γύρισε να τους κοιτάξει από την άλλη πλευρά του ξέφωτου. Ο κολοσσός βρυχήθηκε και ο βρυχηθμός του θύμιζε ουρλιαχτό μηχανής τζετ και βαθύ πάταγο σεισμού. Η κακόφωνη κραυγή αντηχούσε για ώρα με αλλόκοτη ηχώ και ένταση που δυνάμωνε απρόβλεπτα.

Ο βρυχηθμός τάραξε βαθιά τον Κόουλ. Ένιωσε σαν να ξυπνούσε πάνω στις ράγες για να ανακαλύψει ότι το τρένο έρχεται καταπάνω του.

«Φύγετε από εδώ!»

«Τρέξτε!»

«Ζητήστε βοήθεια!»

Καθώς η μια φωνή σκέπαζε την άλλη εκλιπαρώντας απεγνωσμένα για βοήθεια, ο Κόουλ συνειδητοποίησε πως τα κλουβιά που αποτελούσαν μέρος του σώματος του Κάρναγκ ήταν γεμάτα. Το ένα έπιανε σχεδόν όλο τον δεξιό του ώμο, ένα άλλο ήταν κολλημένο στην αριστερή πλευρά του στέρνου, ενώ το τρίτο καταλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος του γοφού του. Οι άνθρωποι μέσα, αρκετοί με στολές λεγεωνάριων, κουνούσαν τα χέρια και ούρλιαζαν.

Το Κάρναγκ έκανε ένα βήμα προς τον Κόουλ. Το λιβάδι ήταν μεγάλο, ο γίγαντας όμως ήταν μόλις τρεις δρασκελιές

μακριά.

«Χωριστείτε» συμβούλεψε ο Τζέις χρησιμοποιώντας το σχοινί του για να πάει αριστερά.

Ο Τουίτς έφυγε προς τα δεξιά.

Ο Κόουλ κρατούσε σφιχτά το σπαθί του. Να μείνει ακίνητος; Αν ακολουθούσε τον Τζέις ή τον Τουίτς, δε θα ήταν και τόσο αποτελεσματικός ο διαχωρισμός τους. Το Κάρναγκ έκανε άλλο ένα βήμα προς το μέρος του και το έδαφος έτρεμε κάτω από το απίστευτο βάρος. Δεν ήταν σίγουρος τι έπρεπε να κάνει. Να κάνει πίσω; Να προσπαθήσει να ξεγελάσει τον γίγαντα την τελευταία στιγμή;

Άλλο ένα βήμα. Το τράνταγμα του εδάφους έκανε τα δόντια του Κόουλ να χτυπήσουν μεταξύ τους. Το Κάρναγκ άπλωσε το ελεύθερό του χέρι και έσκυψε προς το μέρος του. Άλλο ένα βήμα και το χέρι θα τον άρπαζε. Ο Κόουλ αποφάσισε να διακινδυνέψει ένα άλμα της τελευταίας στιγμής ανάμεσα στα πόδια.

Έφριππη ακόμη, η Μίρα πρόβαλε ανάμεσα από τα δέντρα δίπλα στον Κόουλ. «Κάρναγκ!» φώναξε. «Πρέπει να μιλήσουμε!»

Το Κάρναγκ πάγωσε, ύστερα τινάχτηκε όρθιο και ψηλό, με την προσοχή του τώρα στραμμένη στη Μίρα. «Εσύ!» είπε το Κάρναγκ με φωνή γυναικεία, βαθιά και ανατριχιαστική. Η λέξη αναπήδησε σαν ανάποδη νχώ και δυνάμωνε όλο και περισσότερο ως την τελευταία αντίχηση.

«Τι έκανες;» απαίτησε να μάθει η Μίρα.

Ο Κόουλ δεν μπορούσε να πιστέψει πόσο θαρραλέα ήταν. Για μια στιγμή το θρασύ, κατηγορηματικό της ύφος

έδειξε να ταραάζει το τέρας.

«Κάνω ό,τι θέλω» είπε στο τέλος το Κάρναγκ και τα λόγια του αντήχησαν και πάλι αντίστροφα, με την τελευταία φορά να ακούγεται πιο δυνατή από όλες τις άλλες.

«Μου ανήκεις» είπε η Μίρα. «Σε πήραν από μένα».

«Ανήκω στον εαυτό μου» είπε το Κάρναγκ με την τραχιά, εκνευριστική φωνή του.

«Όχι!» επέμεινε η Μίρα. «Είσαι κομμάτι μου. Δεν είσαι ολόκληρη. Ούτε κι εγώ. Χρειαζόμαστε η μία την άλλη».

Ακολούθησε μεγάλη παύση. Ο Κόουλ άρχισε να αναρωτιέται αν μπορούσε το Κάρναγκ να απαντήσει. Τότε ακούστηκαν τα λόγια του. «Είμαι περισσότερα τώρα, όχι λιγότερα. Ήσουν η φυλακή μου, όπως κι ένας άλλος. Έλα σε μένα. Δε θα σου κάνω κακό».

«Να έρθω σε σένα;» απόρησε η Μίρα.

«Θα ανήκεις σε μένα τώρα» είπε το Κάρναγκ σκύβοντας για να τη φτάσει.

Η Μίρα τράβηξε το σπαθί της και πήδησε από το άλογο. Προσγειώθηκε σε ένα ψηλό κλαδί δέντρου. «Δεν είμαι δική σου!» φώναξε δυνατά. «Εσύ είσαι δική μου! Εσύ βγήκες από μένα».

Τα λόγια της προκάλεσαν ένα αργόσυρτο γέλιο που θύμιζε τον ανατριχιαστικό θόρυβο που αναβλύζει από ορυχείο πριν καταρρεύσει. «Είμαι πολύ, πολύ περισσότερα από σένα».

Το γιγάντιο χέρι κινήθηκε ξανά καταπάνω της και η Μίρα πήδησε αρκετά μακριά και προσγειώθηκε σε άλλο δέντρο. Ο Κόουλ πρόσεξε ότι ο Τζέις τίναξε το σχοινί του. Άρχισε να μακραίνει περισσότερο από όσο το είχε δει

ποτέ και να χοντραίνει, μέχρι που τυλίχτηκε τρεις φορές γύρω από τα πόδια του Κάρναγκ.

Προσπάθησε να κάνει ένα βήμα, το σχοινί τεντώθηκε και το πελώριο τέρας έπεσε μπροστά με τα γόνατα και τα δυο του χέρια. Ο Τζέις μάζεψε αμέσως το σχοινί. Η Μίρα πήδησε σε άλλο δέντρο.

Το Κάρναγκ σηκώθηκε, έγειρε πίσω το κεφάλι και βρυχήθηκε στον ουρανό. Ο Τζέις σκέπασε τα αυτιά του· η αφόρητη ηχώ του βρυχηθμού έκανε το σώμα του να πάλλεται. Τα φύλλα και οι θάμνοι γύρω του έτρεμαν.

Τα κλαδιά του δέντρου όπου είχε κουρνιαστεί η Μίρα έκλεισαν ξαφνικά γύρω της σαν χιλιάδες δάχτυλα σε γροθιά. Το σημείο όπου έστεκε ο Τζέις υψώθηκε από όλες τις πλευρές παγιδεύοντάς τον σε έναν λάκκο όπου ξεχώριζε μόνο το κεφάλι του. Το Κάρναγκ γύρισε απότομα και τέντωσε το χέρι, αρπάζοντας τον Τουίτς εν πτήση.

Το Κάρναγκ έστριψε και κοίταξε τον Κόουλ. Καθώς το έδαφος άρχιζε να υψώνεται γύρω του, ο Κόουλ τέντωσε το σπαθί προς τον ουρανό και φώναξε «Μακριά!». Πέταξε προς τα πάνω με το χώμα να αγγίζει τα πόδια του, χωρίς όμως να καταφέρει να τον παγιδέψει.

Εξακολουθούσε να πετά σαν πύραυλος όταν συνειδητοποίησε το λάθος του. Μες στη βιασύνη να αποφύγει τον λάκκο που θα τον κατάπινε, είχε στοχεύσει τον ουρανό και πήδησε με όλη του την ορμή. Δεν είχε πού να προσγειωθεί. Είχε μόλις αυτοκτονήσει.

Λίγο πριν φτάσει στο αποκορύφωμα της πτήσης, ο Κόουλ κοίταξε το ιλιγγιώδες ύψος που είχε διανύσει και που έφτανε σχεδόν τον λαιμό του Κάρναγκ. Άρχισε να χάνει ύψος όταν ένα πελώριο χέρι εμφανίστηκε από κάτω του. Προσγειώθηκε στην παλάμη του, έτεινε απότομα το

σπαθί προς τον ώμο του και ούρλιαξε την προσταγή πηδώντας πριν προλάβει να σταθεί.

Τα δάχτυλα του Κάρναγκ έκλεισαν πολύ αργά και ο Κόουλ είχε ήδη προσγειωθεί στον χωμάτινο ώμο. Μόλις ήρθε σε επαφή, έδειξε το πλησιέστερο δέντρο και πετάχτηκε ουρλιάζοντας ξανά την προσταγή.

Διασχίζοντας γοργά τον αέρα, ο Κόουλ έλεγξε το σημείο που θα προσγειωνόταν και ετοιμάστηκε για το επόμενο άλμα. Δεν είχε ποτέ ξαναδοκιμάσει να κάνει αλλεπάλληλα άλματα τόσο γρήγορα το ένα μετά το άλλο. Οι προσγειώσεις γίνονταν λιγότερο ενοχλητικές. Ίσως πάλι να έφταιγε και η αδρεναλίνη.

Τη στιγμή πριν προσγειωθεί, το γιγάντιο χέρι του Κάρναγκ έκλεισε γύρω του και τον έπιασε ενώ πετούσε. Ο Κόουλ προσπάθησε να ξεφύγει, μα η λαβή ήταν πολύ δυνατή.

Το Κάρναγκ πέταξε τον Κόουλ στο κλουβί στο στέρνο του. Η πόρτα έκλεισε πριν προλάβει να αντιδράσει. Πέντε λεγεωνάριοι ήταν στο ίδιο κλουβί, με στολές σκισμένες και βρόμικες. Ένας από αυτούς βοήθησε τον Κόουλ να σηκωθεί. Υπήρχε και μία γυναίκα και ένα παιδί γύρω στα οχτώ.

Η πόρτα άνοιξε ξανά και ο Τουίτς σωριάστηκε μέσα. Ένα λεπτό αργότερα ακολούθησε ο Τζέις. Έδειχναν και οι δύο ζαλισμένοι.

«Καλώς ήρθατε στο σπίτι σας μακριά από το σπίτι» είπε ένας από τους λεγεωνάριους.

«Ας ελπίσουμε πως δε θα σκοντάψει ξανά» είπε ένας άλλος τρίβοντας τον κρόταφό του.

«Μ' ακούς, Κόουλ;» ρώτησε ο Λιάμ στο δεξί του αυτί.
«Είστε καλά;»

«Ναι» είπε σιγανά ο Κόουλ. «Είμαστε παγιδευμένοι αλλά σώοι».

«Φαίνεται πως θέλει να σας πιάσει και όχι να σας λιώσει» είπε ο Λιάμ. «Θα μείνω για την ώρα πίσω».

Το πίσω μέρος του κλουβιού αποτελούνταν από ξύλα, πέτρες και χώμα. Χοντρά μεταλλικά κάγκελα αποτελούσαν τη μία πλευρά και το μπροστινό μέρος, μαζί με την πόρτα. Ο Κόουλ πήγε στην πόρτα και την τράβηξε, χωρίς αποτέλεσμα. Είχε ακόμη το Σπαθί Άλματος, δεν ήταν όμως σίγουρος τι μπορούσε να κάνει μέσα σε ένα κελί.

Όταν γύρισε το Κάρναγκ και άρχισε να κινείται πάλι, ο Κόουλ κρεμάστηκε από τα κάγκελα για να μην πέσει. Κλυδωνιζόταν τρίζοντας προς το δέντρο όπου κρατούσε ακόμη τη Μίρα. Άπλωσε το χέρι στο δέντρο και τα κλαδιά άνοιξαν.

«Μαστίγιο, επίθεση!» φώναξε η Μίρα. Το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη επιτέθηκε στο χέρι του Κάρναγκ σφυρίζοντας μανιασμένα. Σβόλοι από χώμα, κομμάτια πέτρας και ξύλου τινάχτηκαν παντού. Το Κάρναγκ αποτραβήχτηκε στην πρώτη επίθεση· αμέσως μετά άρπαξε το μαστίγιο σαν να έπιανε έντομο στον αέρα και κράτησε το χέρι του σφιχτά κλειστό.

Η Μίρα εκμεταλλεύτηκε τον αντιπερισπασμό και φώναξε τη διαταγή για να πηδήσει στο έδαφος. Όταν γύρισε το Κάρναγκ προς το μέρος της, ο Κόουλ ένιωσε σαν να κοιτούσε τη φίλη του από ψηλό γκρεμό. Το Κάρναγκ έσκυψε για να την πιάσει και το κελί έγειρε μπροστά.

Ο Κόουλ ήθελε να κλείσει τα μάτια. Αν το Κάρναγκ έπιανε τη Μίρα, όλα θα τέλειωναν! Είχαν πιαστεί όλοι τόσο εύκολα. Ο μόνος που θα απέμενε ήταν ο Λιάμ.

Η Μίρα δεν έτεινε το σπαθί της για να κάνει άλλο άλμα. Αγριοκοιτούσε τον γίγαντα στωικά.

«Όχι, Κάρναγκ!» φώναξε η Μίρα. Έβαλε τη μύτη του Σπαθιού Άλματος στον λαιμό του. «Κάνε πίσω, αλλιώς θα μας σκοτώσω!»

Το Κάρναγκ σταμάτησε. Ο Κόουλ αναρωτήθηκε αν η Μίρα είχε σχεδιάσει να χρησιμοποιήσει αυτή την μπλόφα ή ήταν γέννημα της απόγνωσης της.

Ο γίγαντας στάθηκε όρθιος. «Αλήθεια θα το έκανες» είπε το Κάρναγκ κάπως μπερδεμένο. Από εκεί που βρισκόταν ο Κόουλ η νχώ δυνάμωνε και τους χτυπούσε από παντού. «Νιώθω ότι είσαι αποφασισμένη».

«Και βέβαια είμαι» φώναξε η Μίρα. «Καλύτερα να πεθάνω παρά να καταστρέψεις όλη τη Σάμπρια και να κάνεις κακό στους φίλους μου».

«Δεν έχω σκοτώσει» είπε το Κάρναγκ.

«Δυσκολεύομαι να το πιστέψω» αποκρίθηκε η Μίρα.

«Δε σκοτώνω» επανέλαβε το Κάρναγκ. «Συλλέγω».

«Αλήθεια;» φώναξε η Μίρα.

«Δεν το έχω δει να σκοτώνει κανέναν» φώναξε ένας από τους λεγεωνάριους στο κελί του Κόουλ.

«Ούτε εγώ» απάντησε μια γυναίκα από κάτω, μάλλον από το κλουβί στον γοφό. «Δεν είναι όμως και άκακο».

«Συλλέγω» επέμεινε το Κάρναγκ.

«Δεν μπορείς να συλλέγεις ανθρώπους» είπε επικριτικά η Μίρα. «Δε φέρονται έτσι. Ανήκουμε η μία στην άλλη. Έλα πίσω σε μένα».

Το Κάρναγκ δεν απάντησε.

«Το ακούτε αυτό;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Ποιο;» απόρησε ο Τζέις.

«Μια αχνή φωνή» είπε ο Τουίτς και πήγε προς το πίσω μέρος του κελιού.

«Το άκουσα κι εγώ» είπε ένας από τους λεγεωνάριους. «Σαν να έρχεται από μέσα του».

Ο Τουίτς ακούμπησε στον πίσω τοίχο του κελιού και έβαλε το αυτί του σε ένα ξύλινο δοκάρι. «Ναι» είπε. «Είναι μια γυναίκα. Η φωνή της είναι πνιχτή. Δεν την καταλαβαίνω. Μιλάει όμως πολύ».

Το Κάρναγκ έσκυψε και γονάτισε στο ένα πόδι κι ο Κόουλ μπόρεσε να δει από πιο κοντά τη Μίρα. Είχε ακόμη τη μύτη του σπαθιού στον λαιμό του.

Ένα πλοκάμι ξεπήδησε από το Κάρναγκ και γλίστρησε στο έδαφος προς το μέρος της Μίρα. Εκείνη το παρακολουθούσε με μάτια γουρλωμένα. «Θα το κάνω!» προειδοποίησε.

«Μίλα πρώτα» είπε το Κάρναγκ, με την αντίστροφη πχώ να αντηχεί δυνατά.

Στην άκρη του πλοκαμιού το έδαφος άρχισε να φουσκώνει. Ένα τέλειο αντίγραφο της Μίρα πρόβαλε από μέσα του, με τα ίδια ρούχα και το ίδιο σπαθί στον λαιμό. Το πλοκάμι ήταν κολλημένο στο κέντρο της ράχης της κρατώντας τη δεμένη στο πόδι του Κάρναγκ.

«Γεια» είπε η ψεύτικη Μίρα.

«Τι είναι αυτό;» απόρησε η Μίρα.

«Πρέπει να μιλήσουμε» είπε ήρεμα η ψεύτικη Μίρα, με φωνή ίδια με του κοριτσιού. Δε χρειαζόταν να προσπαθήσει πολύ ο Κόουλ για να ακούσει. Μάλλον ο Λιάμ χρησιμοποιούσε το πήλινό ακουστικό για να μεταδίδει τη συζήτηση.

«Δεν είσαι εγώ» κατηγόρησε το αντίγραφο η Μίρα. «Είσαι μορφή».

«Δεν είμαι εσύ» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Είμαι εγώ. Δεν μπορείς να με νικήσεις. Είσαι ο αδύναμος κρίκος. Μπορώ να σε προστατέψω».

«Δεν είσαι τίποτα!» είπε οργισμένη η Μίρα. «Είσαι ψεύτικη! Είσαι φτιαγμένη απ' ό,τι έχεις βρει! Χώμα, ξύλα και σκουπίδια!»

«Μπορώ να γίνω ό,τι θέλω» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Ό,τι χρειάζομαι να γίνω. Όλοι πλάθουμε τον εαυτό μας. Απλώς εγώ το κάνω καλύτερα».

«Σε πήραν από μένα» είπε η Μίρα. «Σε έπλασαν από μένα. Δεν ξέρω πώς. Εσύ ξέρεις;»

Και δεύτερο πλοκάμι γλίστρησε μπροστά. Όταν πλησίασε τη Μίρα, το έδαφος φούσκωσε και το πλοκάμι ενώθηκε με έναν άντρα καλοντυμένο. «Εγώ το έκανα» είπε.

«Δεν είναι αστείο!» πέταξε η Μίρα. «Φτάνει με τις μαριονέτες. Δεν είσαι εκείνος! Δεν είσαι ο πατέρας μου!»

Ο Κόουλ κοίταξε συνοφρυωμένος την καλοντυμένη μορφή. Από το σημείο που βρισκόταν ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει όλες τις λεπτομέρειες. Αν υπέθετε όμως ότι ο άντρας είχε πλαστεί με την ίδια ακρίβεια που είχε πλαστεί και η ψεύτικη Μίρα, τότε ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τον εχθρό του, τον Μεγάλο Βασιλιά.

«Είσαι σίγουρη;» είπε ο ψεύτικος Μέγας Μορφοπλάστης. «Πλησιάζω αρκετά. Έχει περάσει πάρα πολύ χρόνο μαζί μου αυτή η οντότητα. Πολύ περισσότερο χρόνο απ' όσο πέρασες εσύ. Και πολύ περισσότερο χρόνο απ' όσο πέρασε μαζί σου».

Η Μίρα στράφηκε στο ομοίωμά της. «Δεν ήσουν δικό του κομμάτι. Ήσουν αιχμάλωτή του».

«Ήταν κομμάτι μου» είπε ο Μέγας Βασιλιάς. «Και αιχμάλωτή μου».

Η Μίρα πλησίασε περισσότερο τον κλώνο της. «Δεν καταλαβαίνεις; Σε πήρε. Ο πατέρας μου σε έκλεψε. Τώρα όμως είσαι ελεύθερη. Μπορούμε να είμαστε και πάλι μαζί. Είμαστε πλασμένες να είμαστε μαζί».

Το Κάρναγκ και οι μορφές δεν αντέδρασαν.

«Ακούω πάλι τις ομιλίες» είπε ο Τουίτς. «Είναι απίστευτο. Είναι κάποια εκεί μέσα και λέει διάφορα».

«Μπορείς να καταλάβεις τίποτα;» ρώτησε ο Τζέις.

«Όχι» είπε ο Τουίτς απογοητευμένος.

«Θέλεις να είμαι κτήμα σου όπως ήμουν δικό του κτήμα» είπε στο τέλος η ψεύτικη Μίρα. «Θέλεις να με πνίξεις μέσα σου! Αν γυρίσω πίσω σε σένα, θα πεθάνω. Θα έρθεις μαζί μου. Θα επιζήσουμε και οι δύο».

«Το εννοώ για το σπαθί» είπε η Μίρα.

«Κι εγώ το εννοώ» αποκρίθηκε η ψεύτικη Μίρα. «Κι αν αγαπώ την ελευθερία μου; Κι αν προτιμώ να τελειώσω παρά να γυρίσω πίσω;»

«Έχει δίκιο ο Τουίτς» είπε ο Λίαμ στο αυτί του Κόουλ. «Είμαι φοβερός στο να διακρίνω φυσικές συστάσεις. Υπάρχει μία γυναίκα μέσα στο Κάρναγκ».

«Μίρα!» φώναξε ο Κόουλ. «Ρώτα το Κάρναγκ για τη γυναίκα μέσα του! Τη γυναίκα που του μιλάει!»

Η ψεύτικη Μίρα και η μορφή του πατέρα της κοίταξαν απότομα προς τον Κόουλ. Η έκφρασή τους μαρτυρούσε πως κάτι υπήρχε εκεί.

«Το αγόρι λέει ψέματα» είπαν η ψεύτικη Μίρα και ο πατέρας της μαζί.

«Ποια γυναίκα είναι μέσα σου;» ρώτησε η Μίρα. «Υπάρχει κάποια που σε ελέγχει;»

Οι μορφές δε μίλησαν.

«Την ακούω ξανά» είπε ο Τουίτς. «Πιο σιγά».

Ο Κόουλ κόλλησε το αυτί του στο δοκάρι κάτω από τον Τουίτς. Το μурμουρητό βιαστικής κουβέντας ήταν αχνό αλλά ξεκάθαρο.

«Την ακούω!» είπε δυνατά ο Κόουλ.

«Ακούμε τη γυναίκα» επιβεβαίωσε η Μίρα. «Ποια είναι; Μην την ακούς! Είσαι δικό μου κομμάτι! Άκουσε εμένα!»

«Είσαι ανάξια, Μίρα» την κατηγόρησε ο ψεύτικος πατέρας της. «Θα είχες σπαταλήσει τη δύναμή σου. Με άφησες να την πάρω και το έσκασες!»

«Το έσκασα επειδή ο πατέρας μου με καταδίωκε» φώναξε η Μίρα. «Το έσκασα επειδή δεν μπορούσα να καταλάβω τι είχε συμβεί. Κάποτε μορφόπλαθα τόσα πράγματα! Κι ύστερα έχασα τη δύναμή μου. Μου την έκλεψαν».

«Χρησιμοποίησε λοιπόν τη μορφοπλαστική σου» την προκάλεσε ο πατέρας της. «Αν είσαι άξια, πάρε πίσω ό,τι σου ανήκει. Αν όχι, αποδέξου την προστασία της και άφησέ τη να ζήσει, να θεριέψει. Άφησέ τη να γίνει όλα

εκείνα τα πράγματα που εσύ ήσουν ανίκανη να της δώσεις».

«Δεν μπορώ να μορφοπλάσω πια» είπε η Μίρα. «Θα ήμουν τυχερή αν κατάφερνα να αλλάξω χρώμα στο πουκάμισό μου. Γιατί; Γιατί έκλεψαν τη μορφοπλαστική μου δύναμη».

«Ενδιαφέρον» μουρμούρισε ο ψεύτικος πατέρας της.

«Πάλι μιλάει» φώναξε ο Τουίτς.

«Μπορείς να ξεχωρίσεις τι λέει;» ψιθύρισε ο Κόουλ με την ελπίδα ότι ο Λίαμ θα καταλάβαινε πως η ερώτηση ήταν για εκείνον.

«Δυστυχώς όχι» αποκρίθηκε ο Λίαμ.

«Σε ποια μιλάς;» απαίτησε να μάθει η Μίρα. «Ποια είναι εκεί μέσα;»

«Δώσε μου το σπαθί» είπε ο ψεύτικος πατέρας της Μίρα και έτεινε το χέρι. «Δε θέλουμε τραγωδίες».

«Έλα λίγο πιο κοντά και θα κόψω τον λαιμό μου» υποσχέθηκε η Μίρα.

«Σοβαρά μιλάει» είπε η ψεύτικη Μίρα.

«Το ξέρω» γρύλισε ο ψεύτικος πατέρας.

«Πώς αποκαλείς τον εαυτό σου;» ρώτησε τη σωσία της η Μίρα.

Η ψεύτικη Μίρα δίστασε. «Μερικοί με λένε Κάρναγκ. Υποθέτω πως είναι καλό όνομα για το περίβλημά μου».

«Έτσι αποκαλείς εσύ τον εαυτό σου;» ρώτησε η Μίρα.

«Όχι» αποκρίθηκε η ψεύτικη Μίρα. «Με αποκαλώ Μίρακλ».

«Είναι αληθινό θαύμα³» είπε ο ψεύτικος πατέρας της. «Μπορεί να κάνει πράγματα θαυμαστά, που εσύ δε θα κατάφερνες ποτέ».

«Δεν είχα και πολλές ευκαιρίες» είπε η Μίρα. «Ήμουν έντεκα χρονών. Ακόμη είμαι έντεκα χρονών». Η Μίρα στράφηκε στη σωσία της. «Αποκαλείς τον εαυτό σου Μίρακλ γιατί γεννήθηκες από μένα. Ο πατέρας μου σε έκλεψε. Ήταν αναμειγμένη και η γυναίκα μέσα σου;»

Έπεσε σιωπή που κράτησε αρκετή ώρα.

«Δεν ακούω τίποτα» είπε ο Τουίτς. «Μπορεί να ψιθυρίζει».

«Σου μιλάει ακόμη;» ρώτησε η Μίρα.

«Μπορεί» είπε η ψεύτικη Μίρα.

«Γιατί την ακούς; Ποια είναι;»

Η ψεύτικη Μίρα σήκωσε το χέρι για να σωπάσει η Μίρα. «Δε θα καταλάβαινες. Είναι... είναι η μητέρα μου. Όχι η δική σου μητέρα. Όχι η Χάρμονι. Η δική μου μητέρα».

«Η μητέρα σου;» αναφώνησε η Μίρα. «Αυτό σημαίνει πως εκείνη σε έπλασε; Εκείνη σε έκλεψε;»

«Εγώ ελευθέρωσα τη Μίρακλ από σένα» είπε αλαζονικά ο ψεύτικος πατέρας της.

«Σου είπε πως είναι η μητέρα σου;» ρώτησε η Μίρα. «Ποια είναι στην πραγματικότητα; Εγώ είμαι μητέρα σου περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο! Από εμένα βγήκες!»

«Μη γίνεσαι παράλογη» γρύλισε ο ψεύτικος πατέρας της Μίρα.

«Θέλω να μιλήσω σε αυτή τη γυναίκα» είπε η Μίρα.

«Δε θέλει να σου μιλήσει» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Όχι ακόμη. Αργότερα. Όταν θα έρθεις μαζί μας. Θα σε βοηθήσει να καταλάβεις».

«Δεν έρχομαι μαζί σου» είπε η Μίρα.

«Θα δεις» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Μπορείς να με ελευθερώσεις. Ολοκληρωτικά. Να μας ελευθερώσεις. Την μία από την άλλη. Να κόψεις κάθε δεσμό. Μπορούμε να ακολουθήσουμε χωριστούς δρόμους. Μπορεί να σε διδάξει».

«Είσαι η μορφοπλαστική δύναμή μου!» φώναξε η Μίρα. «Δεν πρέπει να χωριστούμε. Πώς θα σου φαινόταν αν έχανες τη δύναμή σου;»

«Δε γίνεται» είπε απλά η ψεύτικη Μίρα. «Είμαι δύναμη».

Η ανάσα της Μίρα κόπηκε. Ο ψεύτικος πατέρας της πλησίασε και την έπιασε. Η Μίρα πάλεψε, μα ήταν πιο δυνατός. Το Κάρναγκ έσκυψε και την πήρε.

Ο Κόουλ χρειάστηκε ένα λεπτό για να συνειδητοποιήσει τι είχε συμβεί. Η Μίρα είχε πετάξει το Σπαθί Άλματος. Δεν ήταν πια σπαθί. Ήταν κλαδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33

Μίρακλ

«Το Κάρναγκ έκανε το σπαθί της κλαδί!» αναφώνησε ο Κόουλ.

«Το ξέρω» αποκρίθηκε ο Λιάμ στο αυτί του. «Αυτό είναι πολύ άσχημο. Ήταν σχεδιασμένο έτσι που δύσκολα θα μπορούσε να το πειράξει κανείς. Και είχα λάβει ειδικές προφυλάξεις για να διατηρεί τη μορφή του. Χρειάστηκε λίγη ώρα, μα το Κάρναγκ το κατάλαβε. Αυτό σημαίνει πως όλα όσα διαθέτουμε μπορούν να επηρεαστούν».

Ο Τζέις και ο Τουίτς στριμώχτηκαν στα κάγκελα και κοίταξαν το Κάρναγκ που έβαζε τη Μίρα στο κλουβί στον γοφό του. Κάτω οι μορφές της Μίρα και του πατέρα της πλησίασαν το πόδι του Κάρναγκ, ενώθηκαν μαζί του και χάθηκαν. Ο κολοσσός στάθηκε όρθιος.

«Βάλε με μαζί με τους φίλους μου!» ούρλιαξε η Μίρα.

«Τα προνόμια κερδίζονται» αποκρίθηκε το Κάρναγκ κατηγορηματικά.

«Με ακούτε, παιδιά;» ψιθύρισε η Μίρα. «Είστε καλά;»

«Είμαστε φυλακισμένοι σε ένα γιγάντιο τέρας» είπε ο Κόουλ. «Κατά τα άλλα, είμαστε μια χαρά».

«Πώς ακούτε ο ένας τον άλλο;» βρυχήθηκε το Κάρναγκ.
«Σιωπή!»

Το κελί τραντάχτηκε δυνατά. Ο Κόουλ κρατήθηκε από τα κάγκελα για να μείνει όρθιος.

«Μην το εξοργίζετε ακόμα περισσότερο» τους συμβούλεψε ένας από τους λεγεωνάριους.

«Δεν έχω χάσει όλες μου τις ικανότητες μορφοπλαστικής» φώναξε η Μίρα.

«Η Μίρακλ είναι αυτή εκεί κάτω;» ρώτησε ένας άλλος λεγεωνάριος. «Η Μίρακλ, από τα χρόνια εκείνα;»

Ο Κόουλ κοίταξε τον λεγεωνάριο. Απ' ό,τι φαινόταν, η συζήτηση ανάμεσα στη Μίρα και το Κάρναγκ του είχε δώσει αρκετά στοιχεία για να μαντέψει τι στ' αλήθεια συνέβαινε. Αφού είχε συνδυάσει τα γεγονότα, ο Κόουλ σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα αν κυκλοφορούσε η πραγματική αλήθεια.

«Ο πατέρας της έκλεψε τις δυνάμεις της» είπε.

«Δεν εννοείς τον Μεγάλο Βασιλιά, έτσι;» είπε ο ίδιος λεγεωνάριος.

Ο Κόουλ κούνησε το κεφάλι. «Έκλεψε τις μορφοπλαστικές δυνάμεις όλων των κορών του και σκηνοθέτησε τον θάνατό τους. Η Μίρα κρυβόταν όλον αυτό τον καιρό. Ο πατέρας της άρχισε να χάνει τις κλεμμένες δυνάμεις και οι δυνάμεις της Μίρα μετατράπηκαν σε Κάρναγκ».

Όλοι μέσα στο κελί έδειχναν έκπληκτοι.

«Ποιοι είστε εσείς οι τρεις;» ρώτησε ένας άλλος λεγεωνάριος.

«Δεν είμαστε σημαντικοί» είπε ο Τζέις. «Τη βοηθάμε. Ή τουλάχιστον προσπαθούμε».

«Πρέπει να βρούμε εκείνη τη γυναίκα μέσα στο Κάρναγκ» είπε σιγά ο Κόουλ.

«Καλή τύχη» είπε ο μεγαλύτερος από τους λεγεωνάριους. «Έχουμε τα όπλα μας. Το τέρας δεν μπόρεσε να τα κατασχέσει. Προσπαθήσαμε να σκάψουμε για να βρούμε. Είναι πολύ συμπαγές. Όταν κάναμε λίγη πρόοδο, απλώς μορφόπλασε τη ζημιά και μας πέταξε στην άκρη».

Το Κάρναγκ τώρα περπατούσε· περνούσε μέσα από το δάσος, με τα μακριά του χέρια να σπρώχνουν στην άκρη τα δέντρα σαν να ήταν θάμνοι. Σε κάθε βήμα το κελί ταλαντευόταν και όλα γύρω έτριζαν.

«Ίσως μπορώ να βοηθήσω» είπε σιγά ο Λίαμ στο αυτί του Κόουλ. «Θα πρέπει να πλησιάσω περισσότερο, μάλλον όμως θα καταφέρω να ανοίξω για σας το Κάρναγκ, έστω και για λίγο».

«Θα είμαστε έτοιμοι» ψιθύρισε ο Κόουλ με την καρδιά του να βροντοχτυπά.

«Πού μας πάει;» ρώτησε ο Τουίτς.

«Να μας βάλει με τους άλλους» είπε η γυναίκα.

«Ποιους άλλους;» ρώτησε ο Τζέις.

«Αυτό μας είπε μόνο» είπε ο μεγαλύτερος λεγεωνάριος. «Πιθανόν με τους υπόλοιπους που έχει αρπάξει. Το ακούσατε. Το Κάρναγκ συλλέγει ανθρώπους».

Ο Τουίτς κόλλησε το αυτί στο δοκάρι. «Νομίζω πως η γυναίκα μιλάει πάλι. Μόλις που ακούγεται».

«Προσπάθησε να ακούσεις τι λέει» τον παρακίνησε ο Τζέις.

Ο Κόουλ πλησίασε τον Τζέις και ψιθύρισε όσο πιο σιγά μπορούσε. «Άκουσες τον Λιάμ;»

Ο Τζέις έγνεψε και έφερε το δάχτυλο στα χείλη. «Θα προσπαθούσα να το ανοίξω με το σχοινί μου, είναι όμως πολύ γερό». Κλότσησε τον πίσω τοίχο του κελιού και μόρφασε για μια στιγμή κουτσαίνοντας. Κάθισε δίπλα στον Κόουλ με το χρυσό σχοινί στα χέρια. «Φαίνεται πως είμαστε παγιδευμένοι. Θα περιμένουμε να δούμε πού θα καταλήξουμε».

Ο Κόουλ αναρωτήθηκε αν το Κάρναγκ πίστευε τα ψέματά τους. Ο γίγαντας δεν άφησε να φανεί τίποτα.

Πέρασαν το δάσος και άρχισαν να διασχίζουν τα λιβάδια. Ο Κόουλ κοίταξε έναν αχυρώνα και μια αγροικία. Έδειχναν άδεια, υπήρχαν όμως αγελάδες και πρόβατα που βοσκούσαν σε κοντινά χωράφια.

Πρόσεξε μια κουκκίδα σε αρκετή απόσταση. Μεγάλωνε γρήγορα, σαν να κατευθυνόταν καταπάνω τους. Σκούντησε τον Τζέις, που τινάχτηκε και κοίταξε ψηλά.

Ωσπου να σταματήσει το Κάρναγκ να περπατά και να γυρίσει για να αντιμετωπίσει την απειλή που πλησίαζε, ο Κόουλ είδε πως ήταν ο Λιάμ. Πετούσε καταπάνω του κι έστριψε μόνο όταν το ένα από τα μακριά του χέρια τεντώθηκε να τον πιάσει.

«Ετοιμαστείτε» είπε ο Λιάμ καθώς ελίσσόταν πίσω από τον γίγαντα χωρίς να μιλήσει δυνατά· η φωνή του όμως ήχησε αρκετά δυνατή μέσα στο ακουστικό.

Το Κάρναγκ καταδίωκε τώρα τον Λιάμ για τα καλά, στρίβοντας και πηδώντας, με τα δυο του χέρια να χτυπούν

εδώ κι εκεί. Όλοι κρατήθηκαν από τα κάγκελα του κλουβιού όσο πιο καλά μπορούσαν.

«Δεν είναι μακριά σου η γυναίκα» είπε ο Λίαμ έπειτα από μερικές ιλιγγιώδεις μανούβρες αποφυγής. «Γρήγορα! Θα προσπαθήσω να του αποσπάσω την προσοχή».

Το πίσω μέρος του κελιού άνοιξε ξαφνικά σε μια σήραγγα που κατέβαινε προς τα μέσα. Δίχως να χάσει χρόνο, ο Κόουλ όρμησε στο άνοιγμα. Ο Τζέις και ο Τουίτς τον ακολούθησαν κάνα δυο βήματα πίσω.

Το Κάρναγκ βρυχήθηκε με περισσότερο μένος από κάθε άλλη φορά. Η συντριπτική πλώ χτυπούσε από παντού. Προχωρώντας με βήματα αβέβαια και τα χέρια στα αυτιά, ο Κόουλ ένιωθε τον βρυχηθμό το ίδιο ξεκάθαρα όσο τον άκουγε. Τα τραχιά τοιχώματα της αυτοσχέδιας σήραγγας σείστηκαν.

Δεν ήταν πολύ μεγάλη η διαδρομή. Ο Κόουλ έφτασε γρήγορα στο τέλος της. Βρισκόταν σε ένα απλό φωτισμένο δωμάτιο. Μια γυναίκα καθόταν σε καρέκλα με μπόλικά μαξιλάρια. Ήταν μεσόκοπη, με μακριά μαύρα μαλλιά και φαρδύ μαύρο φόρεμα. Το σώμα της φανέρωνε πως περνούσε πολύ περισσότερο χρόνο απ' όσο έπρεπε καθισμένη σε καρέκλα. Τα μάτια της ήταν γουρλωμένα όταν σπκώθηκε.

«Είναι μέσα...» πήγε να φωνάξει, το σχοινί του Τζέις όμως τινάχτηκε μπροστά και τυλίχτηκε αρκετές φορές γύρω από το κεφάλι στο ύψος του στόματός της. Το μόνο που κατάφερε έπειτα από αυτό ήταν να βγάζει πνιχτά επιφωνήματα οργής.

«Σιωπή!» διέταξε ο Κόουλ δείχνοντας το Σπαθί Άλματος. «Κάθισε κάτω, αλλιώς θα σε κόψω στα δυο!»

«Εγώ θα κάνω ακόμα περισσότερα!» υποσχέθηκε ο Τζέις.

Η γυναίκα σωριάστηκε στην καρέκλα. Ο Κόουλ παρατήρησε ότι η σήραγγα πίσω του έκλεισε. Ο Τζέις, ο Τουίτς, η γυναίκα και εκείνος ήταν τώρα παγιδευμένοι σε έναν μικρό χώρο φωτισμένο από πέτρες που έλαμπαν.

Το δωμάτιο έγειρε στο πλάι και ο Κόουλ έπεσε στα γόνατα. Το ίδιο έπαθε και ο Τζέις, που συνέχισε όμως να κρατά το σχοινί. Ο Τουίτς αναπήδησε, πετάρισε τα φτερά του και έμεινε όρθιος. Η καρέκλα γλίστρησε λίγο, η γυναίκα όμως έμεινε στη θέση της.

«Τι κάνεις εδώ μέσα;» ρώτησε ο Κόουλ.

Η γυναίκα τον αγριοκοίταξε και έδειξε το σχοινί πάνω στο στόμα της.

«Σωστά» είπε ο Κόουλ. «Αν φωνάξεις βοήθεια, δεν πρόκειται να δείξουμε έλεος».

Κούνησε το κεφάλι της.

Οι σπείρες του σχοινιού χαλάρωσαν γλιστρώντας για να τυλιχτούν στον λαιμό της. Τα μάτια της έμειναν καρφωμένα στον Κόουλ. Κύρτωσε τα δάχτυλά της και τον ρώτησε οργισμένη: «Πώς μπήκατε εδώ μέσα; Ήταν πολύ ισχυρή μορφοπλαστική, δε νιώθω όμως ενεργή δύναμη σε κανέναν από εσάς».

«Δε σε αφορά αυτό» είπε ο Κόουλ. «Πες στο Κάρναγκ να μας αφήσει να φύγουμε».

Χαμογέλασε και ύστερα γέλασε αυτάρεσκα. «Να σας αφήσει να φύγετε; Προσπαθείτε να με κρατήσετε όμηρο; Δεν έχετε δει ακόμη έξαλλο το Κάρναγκ. Θα το δείτε όμως».

Ο ένας τοίχος του κελιού φούσκωσε και πρόβαλε η Μίρα με ένα πλοκάμι στη ράχη της. Από κοντά η μορφή ήταν ανατριχιαστικά ζωντανή. «Τι κάνετε εδώ μέσα;» ρώτησε η ψεύτικη Μίρα.

«Άφησε τη Μίρα να φύγει» είπε ο Κόουλ. «Άσε μας όλους να φύγουμε».

«Βλέπεις αυτό που σου έλεγα;» είπε η γυναίκα. «Δε θέλεις να τους σκοτώσεις, όταν το μόνο που θέλουν αυτοί είναι να σε καταστρέψουν! Να καταστρέψουν εμένα! Με στραγγαλίζουν! Τη φωτιά την αντιμετωπίζεις με φωτιά!»

«Σταμάτα να μιλάς!» φώναξε ο Τζέις.

«Να είσαι ευγενικός!» διέταξε η ψεύτικη Μίρα δείχνοντας τον Τζέις. Αγριοκοίταξε τη γυναίκα στην καρέκλα. «Σου είπα, Κουίμα, να μη με πιέζεις να σκοτώσω».

«Αυτή η Κουίμα δεν έχει τον απόλυτο έλεγχο του Κάρναγκ» είπε ο Λιάμ στο αυτί του Κόουλ. «Υπάρχει τουλάχιστον κάποια αντίσταση».

Μια σήραγγα άνοιξε απέναντι από το σημείο που είχε μπει ο Κόουλ. Έστριβε προς τα κάτω.

«Ωραία» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Σαν να μην ήταν ήδη αρκετά δύσκολο να συγκεντρωθώ».

Η Μίρα ανέβηκε τρέχοντας από τη σήραγγα. Δεν είχε πλοκάμι πίσω ή μπροστά της. Ο Κόουλ ήταν σχεδόν απόλυτα σίγουρος πως επρόκειτο για την αληθινή. Η σήραγγα έκλεισε πίσω της. Το μικρό δωμάτιο κλυδωνίστηκε απότομα στο πλάι, κάνοντάς τους να παραπατήσουν και να σκύψουν. Το δωμάτιο ταλαντεύτηκε προς την άλλη πλευρά και ύστερα έμεινε σταθερό.

«Ποιος είναι αυτός ο τύπος που με ενοχλεί;» ρώτησε η ψεύτικη Μίρα. «Είναι ο καλύτερος μορφοπλάστης που έχω

αντιμετωπίσει. Όχι πως δεν μπορώ να τον κάνω καλά. Είναι όμως ενοχλητικός».

Η αληθινή Μίρα όρμησε καταπάνω στη γυναίκα. «Ποια είσαι;»

«Μίρα» είπε η ψεύτικη Μίρα αναλαμβάνοντας τις συστάσεις «από εδώ η Κουίμα. Κουίμα, η Μίρα».

«Πρέπει όλοι να ηρεμήσουμε» πρότεινε η Κουίμα.

Η ψεύτικη Μίρα συνοφρυώθηκε. «Δεν μπορώ να τον πιάσω αυτό τον τύπο. Μου ξεγλιστράει. Προσπαθώ να διαλύσω το μórφωμα του ιπτάμενου δίσκου του, μα είναι πολύ ανθεκτικός».

«Ας κάνουμε ανακωχή» πρότεινε η Μίρα. «Μίρακλ, πες στον Λιάμ ότι θέλεις ανακωχή. Πες του ότι θέλω να σταματήσει τις επιθέσεις για να μπορέσουμε να μιλήσουμε».

Ο Κόουλ άκουσε τη δυνατή φωνή του Κάρναγκ να προτείνει στον Λιάμ ανακωχή. Σχεδόν αμέσως το μικρό δωμάτιο έγινε πιο σταθερό.

«Συμφώνησε» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Η ανακωχή όμως θα κρατήσει όσο θέλω εγώ».

«Έτσι γίνεται με όλες τις ανακωχές» μουρμούρισε ο Τζέις. «Και το ίδιο ισχύει και για τις δύο πλευρές».

Η ψεύτικη Μίρα τον αγριοκοίταξε. «Πάρε το σχοινί από την Κουίμα. Αν της κάνεις κακό, δε θα ευθύνομαι για την αντίδρασή μου».

Το σχοινί μαζεύτηκε και ο Τζέις το κράτησε πίσω από την πλάτη του.

Η ψεύτικη Μίρα πλησίασε τη Μίρα. «Δεν ήταν ανάγκη να γίνει με τη βία η συζήτηση αυτή. Θα μιλούσαμε σύντομα.

Ήθελα μόνο να βάλω πρώτα τους υπόλοιπους στη συλλογή μου».

«Οι άλλοι που έχεις αρπάξει είναι όλοι φυλακισμένοι;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Θα προτιμούσες να τους σκοτώσω;» ρώτησε η ψεύτικη Μίρα.

«Είναι τρελά πράγματα αυτά, Μίρακλ» είπε η Μίρα. «Τι σου έχει πει η Κουίμα;»

«Η Κουίμα είναι η μοναδική που έχω στο πλευρό μου» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Δεν τη συνέλεξα. Ήρθε επίτηδες εδώ. Θέλει να είναι εδώ. Θέλει να είμαι ελεύθερη. Εσύ θέλεις να με καταστρέψεις. Ποιον θα εμπιστευόσουν εσύ;»

Η Μίρα τα είχε χαμένα.

Πήρε τον λόγο ο Κόουλ. «Μπορεί να μην είναι φίλη σου η Κουίμα. Μπορεί να βοήθησε να σε αποσπάσουν από τη Μίρα».

«Τότε την ευχαριστώ που υπάρχω» είπε η ψεύτικη Μίρα.

«Υπήρχες ως κομμάτι του εαυτού μου» είπε η Μίρα.

«Όχι έτσι» αντέτεινε η ψεύτικη Μίρα γελώντας απαλά. «Τώρα είμαι ό,τι θέλω να είμαι».

«Και τι είναι αυτό;» ρώτησε η Μίρα. «Ένας σωρός από χώμα και κορμούς δέντρων που απάγει ανθρώπους;»

«Αυτό είναι μόνο η αρχή» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Το επόμενο βήμα για μένα είναι να ελευθερωθώ πραγματικά από σένα. Απόλυτα. Η Κουίμα θα μας βοηθήσει να το πετύχω. Πρέπει να βοηθήσεις και εσύ».

«Να 'σαι σίγουρη» είπε η Μίρα.

Το γέλιο της ψεύτικης Μίρα έκρυβε απειλή. «Θα το κάνεις. Αλλιώς δε θα είσαι ούτε εσύ ελεύθερη. Ποτέ. Ούτε οι φίλοι σου».

«Μίρα, το ταλέντο σου στη μορφοπλαστική ρέει όσο ποτέ άλλοτε» είπε ο Λιάμ με φωνή σιγανή μέσα από το ακουστικό. «Δεν ξέρω αν φταίει που είσαι περικυκλωμένη από τη δύναμή σου ή για κάποιον άλλο λόγο, προσπάθησε όμως να κάνεις το Κάρναγκ να συνεχίσει να μιλά».

Η Μίρα έκλεισε τα μάτια και πήρε μια ανάσα. Ο Κόουλ ήξερε πως προσποιούνταν ότι σκεφτόταν ενώ άκουγε τον Λιάμ. Όταν τα άνοιξε, μίλησε ήρεμα και ειλικρινά. «Σε έκλεψαν από μένα. Η ζωή μου από τότε έχει γίνει εφιάλτης. Ήσουν με τον πατέρα μου. Ξέρεις τι μου έκανε. Θέλεις τώρα να κλέψεις από μένα τον ίδιο σου τον εαυτό;»

Η ψεύτικη Μίρα συνοφρυώθηκε. «Νομίζεις πως σε συμπαθώ; Θαρρείς πως σου χρωστώ κάτι; Ή μήπως ότι λυπάμαι που είμαι ελεύθερη; Δε νιώθω κομμάτι σου, Μίρα. Δεν είσαι το χαμένο μου μισό. Αν προήλθα από σένα, συγχαρητήρια που δημιουργήσες κάτι υπέροχο. Δε σου ανήκω όμως πια. Δε θα σου ανήκω ποτέ ξανά. Μέχρι να κόψεις κάθε δεσμό μαζί μου, θα φροντίσω να μην ελευθερωθείς ούτε κι εσύ».

«Η δύναμή σου θέλει να είναι μαζί σου» ορμήνεψε ο Λιάμ τη Μίρα. «Αυτή η μορφή είναι που στέκει εμπόδιο. Πρέπει να τη νικήσεις. Μην τα παρατάς. Το Κάρναγκ εξακολουθεί να διαθέτει το μεγαλύτερο μέρος της ικανότητάς σου, κάθε δευτερόλεπτο που περνά όμως δραπετεύει όλο και περισσότερη σε σένα».

«Τι θα κάνεις όταν ελευθερωθείς από μένα;» ρώτησε η Μίρα.

Η ψεύτικη Μίρα έριξε μια ματιά στην Κουίμα. «Ό,τι θέλω».

«Ό,τι θέλεις;» ρώτησε η Μίρα. «Η ό,τι σου πει η Κουίμα; Υπήρξες εργαλείο στα χέρια του πατέρα μου. Πώς ξέρω ότι δε θα γίνεις απλά δικό της εργαλείο; Ξέρεις τι ακριβώς θέλεις;»

Η ψεύτικη Μίρα κοντοστάθηκε και κοίταξε νευρικά την Κουίμα. «Θέλω να είμαι εγώ. Θέλω να είμαι ο εαυτός μου».

«Όλο λες πως θέλεις να είσαι ο εαυτός σου» είπε η Μίρα. «Ποιος είναι δηλαδή ο εαυτός σου;»

Η ψεύτικη Μίρα έχασε τα λόγια της. «Κάποια ανεξάρτητη από σένα».

«Είσαι η μορφοπλαστική μου δύναμη» είπε η Μίρα. «Έγινες μία μορφή που αυτομορφοπλάθεται. Ξέρεις γιατί τα αποκαλούμε μορφές, έτσι δεν είναι; Επειδή έχουν τη μορφή ζωντανών όντων. Δεν είναι ζωντανές, απλώς έχουν τη μορφή τους. Σκέψου τις μορφές που πλάθεις εσύ. Φαίνονται σαν να έχουν ταυτότητα. Δεν έχουν όμως. Είναι ό,τι τις κάνεις να είναι».

«Είμαι διαφορετική!» φώναξε η ψεύτικη Μίρα. «Είμαι αυτό που κάνω εγώ τον εαυτό μου να είναι».

«Τότε γιατί χρησιμοποιείς το όνομά μου;» ρώτησε η Μίρα. «Και γιατί μοιάζεις με μένα;»

Η ψεύτικη Μίρα δε μίλησε.

«Μην την ενοχλείς με βαρετές ερωτήσεις» είπε η Κουίμα. «Είσαι αιχμάλωτή της. Της μιλάς επειδή σου το επιτρέπει».

Η ψεύτικη Μίρα σήκωσε το χέρι. «Μιλάμε για να την πείσω να με αφήσει ελεύθερη. Σου μοιάζω από συνήθεια, Μίρα. Είναι βολικό. Μπορώ όμως να δείχνω όπως θέλω».

Είναι πολλά τα ονόματα που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω. Το Κάρναγκ είναι ένα από αυτά».

«Μπορείς να μιμηθείς κάποιον» συμφώνησε η Μίρα. «Αυτό κάνουν οι μορφές. Μπορείς να μοιάζεις με μένα ή με τον πατέρα μου. Μπορείς να πάρεις πράγματα που βλέπεις και να τα κάνεις κομμάτι σου. Αυτό δε σημαίνει πως είσαι ζωντανή. Αν το σκεφτείς, όπως και να το δεις είναι το αντίθετο ακριβώς από το να έχεις ταυτότητα. Είσαι μια περίπλοκη, πανίσχυρη μορφή. Αλλά είσαι μορφή. Οι μορφές είναι προέκταση αυτού που θέλουν οι δημιουργοί τους. Εκτός κι αν πάρει κάποιος άλλος τον έλεγχο». Η Μίρα έστρεψε την προσοχή της στην Κουίμα.

«Πώς μπορεί κανείς να ελέγξει τη Μίρακλ;» ρώτησε η Κουίμα. «Όσοι βρισκόμαστε σε αυτό το δωμάτιο ζούμε χάρη στη γενναιοδωρία της. Εγώ της προσφέρω συμβουλές. Της προσφέρω φιλία. Και νομίζω πως έχει το δικαίωμα να υπάρχει. Είναι έγκλημα αυτό;»

«Είναι, αν την ξεγελάς» είπε η Μίρα. «Είναι, αν προσπαθείς απλώς να γίνεις ο επόμενος που θα την κλέψει από μένα».

«Κανείς δεν μπορεί να με κλέψει» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Κάνω μόνη μου τις επιλογές μου».

«Αλήθεια;» ρώτησε η Μίρα. «Πότε επέλεξες να με εγκαταλείψεις;»

Η ψεύτικη Μίρα δεν απάντησε. Τα μάτια της στράφηκαν προς την Κουίμα.

«Πότε επέλεξες να γεννηθείς, Μίρα;» ρώτησε απότομα εκείνη.

«Ναι!» συμφώνησε η ψεύτικη Μίρα. «Μερικές επιλογές δεν είναι δικές μας».

Η Μίρα κοίταξε αμήχανα τον Κόουλ. Το φευγαλέο βλέμμα της τον έκανε να καταλάβει πως ήταν έτοιμη να διακινδυνέψει. «Πότε αποφάσισες πως ήταν καλύτερα για σένα να χωριστείς από μένα;»

«Όταν...» άρχισε να λέει η ψεύτικη Μίρα, αλλά δίστασε. «Όταν μίλησα με την Κουίμα».

«Μάλιστα» είπε η Μίρα.

Η ψεύτικη Μίρα κοκκίνισε. «Η Κουίμα μού έδωσε σωστή συμβουλή. Κι εγώ επέλεξα να την ακολουθήσω».

«Ακολουθείς πολλές συμβουλές της;» ρώτησε η Μίρα.

«Είναι φίλη μου» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Σαν μητέρα μου. Δεν κάνω όλα όσα θέλει».

«Για παράδειγμα;» επέμεινε η Μίρα.

«Θέλει να σκοτώνω όσους μου επιτίθενται» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Δε... δε μου αρέσει η ιδέα. Αν δεν μπορούν να μου κάνουν κακό, προτιμώ απλώς να τους συλλέγω».

«Από μένα το πήρες αυτό» είπε η Μίρα. «Μισώ την ιδέα της θανάτωσης οποιουδήποτε πλάσματος. Ακόμα και των εντόμων. Είχα όμως πολλές συλλογές. Πριν φύγω από το παλάτι».

«Ξέρω τα πάντα για σένα» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Δε χρειάζεται να μου τα υπενθυμίζεις».

«Αφήνεις έναν εχθρό να σε εκμεταλλεύεται» είπε η Μίρα. «Σε χειρίζεται».

«Η Κουίμα με θέλει ελεύθερη» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Εσύ με θέλεις παγιδευμένη».

«Αν πεθάνω, θα πεθάνεις κι εσύ» είπε η Μίρα. «Είμαστε άρρηκτα συνδεδεμένες. Πώς μπορεί να το αλλάξει η Κουίμα αυτό;»

«Πρέπει να είσαι πρόθυμη να με αφήσεις να φύγω» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Μετά θα χρησιμοποιήσει τη μορφοτεχνία της για να μας χωρίσει για πάντα».

«Τι είναι η μορφοτεχνία;» ρώτησε η Μίρα. «Δεν την έχω ξανακούσει ποτέ».

«Ούτε κι εγώ» είπε κι ο Λιάμ.

«Ένα από τα πολλά πράγματα που δεν ξέρεις» είπε συγκαταβατικά η ψεύτικη Μίρα. «Η μορφοτεχνία είναι για τη μορφοπλαστική, ό,τι η μορφοπλαστική για όλα τα πράγματα».

Η Μίρα σοβάρεψε. «Μπορεί η Κουίμα να πειράξει την ίδια τη μορφοπλαστική δύναμη;»

«Ακριβώς» απάντησε η ψεύτικη Μίρα.

«Πράγμα που σημαίνει ότι μπορεί να πειράξει και εσένα» είπε η Μίρα.

«Ποτέ δε θα...» άρχισε να λέει η Κουίμα, η ψεύτικη Μίρα όμως σήκωσε το χέρι της.

«Μπορεί να με ελευθερώσει από σένα» είπε. «Αυτό θέλει μόνο».

Η Μίρα έδωσε ιδιαίτερη έμφαση σε όσα άρχισε να λέει. «Κι αν θέλει να σε ελευθερώσει από μένα για να μπορεί να σε ελέγχει;»

Ο Κόουλ σκέφτηκε πως η Κουίμα προσπαθούσε να μην δείχνει ταραγμένη.

Η ψεύτικη Μίρα κοίταξε την Κουίμα κάπως καχύποπτα.

«Κάτι κατάφερες» είπε ο Λίαμ ενθαρρυντικά. «Συνέχισέ το».

«Χμμ» συνέχισε η Μίρα. «Γιατί να ενδιαφέρεται η Κουίμα να βοηθήσει μια καθαρή μορφοπλαστική δύναμη να ελευθερωθεί ως μορφή; Δεν είναι δική της η δύναμη. Δε θα είχε κανέναν λόγο να νιώθει κάτι για αυτήν. Γιατί να κάνει τη μητέρα της; Να την καθοδηγεί; Τι θα είχε να κερδίσει; Όχι πολλά. Εκτός κι αν ο στόχος ήταν να την ξεγελάσει. Ίσως να συνεργάστηκε με όποιον την έκλεψε εξ αρχής. Ίσως το σχέδιο να ήταν να πάρει εκείνη τον έλεγχό της».

Η ψεύτικη Μίρα πλησίασε τη Μίρα και ακούμπησε το χέρι στον ώμο της. «Παράτα τα. Αν είναι τέχνασμα, πέτυχε. Προτιμώ να είμαι με εκείνη παρά με σένα. Η επιλογή μου δε θα αλλάξει ποτέ. Δε με νοιάζει που πιστεύεις ότι δεν έχω ταυτότητα. Μου αρκεί αυτό που είμαι. Το ίδιο και της Κουίμα. Αν αρνηθείς να με αφήσεις ελεύθερη, θα κάνω ό,τι χρειαστεί για να σου αλλάξω γνώμη. Πάψε να κρέμεσαι από μένα. Δεν είμαι πια δική σου. Άσε με να φύγω».

Ο Κόουλ κατάλαβε ότι η συζήτηση ξέφτιζε και δε θα εξελισσόταν όπως ήθελαν. Ποια ήταν η επόμενη κίνησή τους; Πώς μπορούσαν να αντιμετωπίσουν κάτι τόσο πελώριο;

«Η Κουίμα κρατά τα νηία» είπε ο Λίαμ με φωνή πνιχτή, ανήσυχη. «Ελέγχει τον νου του Κάρναγκ. Η ουσία του όμως ανήκει σε σένα, Μίρα. Κάπου μέσα του το ξέρει αυτό. Συνέχισε να αντλεις ενέργεια».

«Καταλαβαίνεις ότι μπορεί η Κουίμα να σε διαμόρφωσε για να νιώθεις έτσι» είπε η Μίρα με φωνή που φανέρωνε την απογοήτευσή της. «Καταλαβαίνεις πως το πιο πιθανό

είναι να νιώθεις μόνο ό,τι εκείνη σου έδωσε μέσα από τη μορφοτεχνία της. Δεν κάνεις εσύ τις επιλογές. Αντιδράς όπως έχεις σχεδιαστεί. Πιθανότατα άρχισε να σε διαπλάθει από την πρώτη στιγμή που βρέθηκες μόνη».

«Αρκετά» είπε η Κουίμα. «Μην είσαι εγωίστρια. Μπορώ να το τελειώσω αυτή τη στιγμή. Δώσε μου την άδειά σου και θα ελευθερώσω τη μία από την άλλη».

«Καλύτερα να πεθάνω πρώτα» επέμεινε η Μίρα.

Από τον τοίχο πίσω από τον Τζέις πρόβαλε ο ψεύτικος πατέρας της Μίρα και του έβαλε μαχαίρι στον λαιμό. «Δε φοβάται για τον εαυτό της» είπε. «Πόσο νοιάζεσαι όμως για τους φίλους σου, Μίρα; Οι ικανότητες που έχασες δε σου ανήκαν για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής σου. Παράδωσέ τις κι εσύ και οι φίλοι σου θα ζήσετε».

«Τι απέγινε η άρνηση να σκοτώσεις;» φώναξε η Μίρα.

«Δεν είχα ποτέ αρκετά ισχυρό κίνητρο για να πάρω μια ζωή» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Μου είπες πως αυτό το κληρονόμησα από σένα. Ίσως να έκανα λάθος που αντιστεκόμουν στην Κουίμα. Ίσως ο δισταγμός μου να οφειλόταν σε σένα. Έχω τη δύναμη να αλλάξω».

«Μην υποχωρείς» είπε ο Τζέις.

«Αν δεν το κάνει, θα πεθάνεις κι εγώ θα προχωρήσω στον επόμενο» είπε ο ψεύτικος πατέρας της. «Δε θα σταματήσω στους φίλους σου, Μίρα. Έναν έναν, αθώο μετά τον αθώο, θα εφαρμόσω την απαραίτητη πίεση. Θα μετρήσω μέχρι το πέντε. Ένα».

«Δεν μπορώ να ανοίξω το Κάρναγκ» είπε ο Λιάμ. «Προσπαθώ να ανοίξω σήραγγα για να μπω, μα δε με αφήνει».

«Δύο».

«Πώς βελτιώθηκε τόσο γρήγορα;» κλαψούρισε ο Λιάμ. «Ούτε εσοχή δεν μπορώ να δημιουργήσω τώρα. Προσαρμόζεται τόσο σύντομα!»

«Τρία».

Ο Κόουλ δεν ήξερε τι να κάνει. Αν επιτίθετο στη μορφή του πατέρα της Μίρα, μπορεί να έκοβε τον λαιμό του Τζέις αμέσως. Ποιος ήξερε ποια άλλη επίθεση θα εξαπέλυε το Κάρναγκ; Άλλωστε, βρίσκονταν μέσα του.

«Τέσσερα».

«Θέλεις να κάνεις κακό στους φίλους μου;» ρώτησε η Μίρα. «Θέλεις να περάσεις αυτό το όριο; Εσύ το θέλπες».

Έδειξε το πλοκάμι που κρατούσε ενωμένο τον ψεύτικο πατέρα της με τον τοίχο. Μέρος του εξαφανίστηκε και ο ψεύτικος πατέρας της διαλύθηκε αμέσως μαζί με το σπαθί.

Η Μίρα άπλωσε την παλάμη και μια σήραγγα άνοιξε μπροστά τους προς τα έξω. «Πηδήξτε!» ούρλιαξε.

Δε χρειάστηκε να το ακούσει δεύτερη φορά ο Κόουλ. Έτρεξε στη σήραγγα και τέντωσε το σπαθί του. Μόλις είδε το έδαφος, έδειξε προς τα εκεί, φώναξε την προσταγή και πήδησε.

Ενώ έπεφτε κοίταξε πίσω και είδε τον Τουίτς να πηδά κι εκείνος στον αέρα. Πίσω του ερχόταν ο Τζέις με το χέρι γύρω από τη Μίρα και το χρυσό σχοινί δεμένο γύρω από την Κουίμα. Οι τρεις τους πέταξαν μαζί έξω από το Κάρναγκ.

Καθώς έπεφτε ο Κόουλ, είδε τον Λιάμ να πετά γοργά προς το μέρος τους για να βοηθήσει. Ο Τζέις άφησε τη Μίρα στον Λιάμ ενώ βρίσκονταν ακόμη στον αέρα. Εκείνη ανέβηκε με πόδια που έτρεμαν στον δίσκο και άρχισαν να

κατεβαίνουν γοργά προς τη γη. Το Κάρναγκ άπλωσε το χέρι και άρπαξε την Κουίμα.

Νιώθοντας το έδαφος κοντά, ο Κόουλ έστρεψε την προσοχή του στην προσγείωση. Αφού κύλησε στο έδαφος, είδε τον Τζέις να προσγειώνεται ομαλά τυλίγοντας το σχοινί κάτω από τα πόδια του σαν να ήταν ελατήριο. Δεν κρατούσε πια την Κουίμα· την είχε αφήσει στο Κάρναγκ.

Ο Λιάμ και η Μίρα προσγειώθηκαν απότομα και ο δίσκος κύλησε μακριά από το σημείο που έπεσαν. Γύρω τους σηκώθηκε ένα σύννεφο σκόνης.

«Είστε καλά;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Είμαι ζωντανός» είπε ο Λιάμ. «Ο δίσκος μου δεν ήταν φτιαγμένος για δύο άτομα». Έτρεχε ήδη να τον πιάσει.

«Πώς τολμάς;» βρυχήθηκε το Κάρναγκ. Ένα πελώριο χέρι κινήθηκε προς τη Μίρα. Ενώ πλησίαζε, εκείνη κούνησε το μπράτσο και το χέρι εξαφανίστηκε. Ελευθερωμένο από τη λαβή του Κάρναγκ, το Μαστίγιο του Μορφοπλάστη έπεσε καταγής.

«Πίσω!» ούρλιαξε η Μίρα.

«Αντλεί την ενέργειά σου!» τσίριξε η Κουίμα. «Χρησιμοποιεί τη δύναμή σου εναντίον σου!»

«Τη δική μου δύναμη!» τη διόρθωσε η Μίρα.

Το χέρι που κρατούσε την Κουίμα χάθηκε και η γυναίκα βρέθηκε να πέφτει, με το φόρεμα να ανεμίζει γύρω της. Ένα άλλο χέρι διαμορφώθηκε έγκαιρα για να την πιάσει. Αντί να τη σηκώσει ξανά ψηλά όμως, το Κάρναγκ την άφησε κάτω.

«Πιάσε τη Μίρα!» ούρλιαξε η Κουίμα. «Θέλουν να μας καταστρέψουν! Σταμάτησέ τους όλους!»

Γύρω από τον Κόουλ εμφανίστηκε ένα κλουβί, με κάγκελα που ξεπηδούσαν από τη γη για να ενωθούν πάνω από το κεφάλι του. Μέσα από τα χοντρά σίδερα ο Κόουλ είδε τη Μίρα και τον Τζέις παγιδευμένους σε παρόμοια κλουβιά λίγο πιο πέρα. Η Μίρα ήταν αλυσσοδεμένη και φιμωμένη. Ο Τουίτς και ο Λιάμ ήταν ακόμη ελεύθεροι, στον αέρα.

«Μπορείς να εξαφανίσεις τα σίδερα;» ρώτησε ο Λιάμ.

Η Μίρα κούνησε το κεφάλι και απάντησε πνιχτά «Όχι».

«Το ίδιο το Κάρναγκ είναι μάλλον πιο τρωτό απέναντί σου» συνειδητοποίησε ο Λιάμ. «Τα ξεχωριστά αντικείμενα που μορφοπλάθει είναι πιο ανθεκτικά στην επιρροή σου».

Το Κάρναγκ πλησίασε με βήμα βαρύ και στάθηκε μπροστά στη Μίρα. Ένα πλοκάμι γλίστρησε από το πόδι του και στην άκρη του άρχισε να προβάλλει η ψεύτικη Μίρα μέσα από τη γη. Όρμησε οργισμένη μπροστά για να σταθεί ακριβώς έξω από το κλουβί.

«Τα κατάφερες τώρα» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Τώρα είμαι έξαλλη. Θα με ελευθερώσεις από σένα, αλλιώς θα σας ισοπεδώσω όλους. Πρώτα τους φίλους σου, Μίρα, κι ύστερα εσένα, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό για μένα».

Η Μίρα απάντησε κάτι ακατανόητο.

Η ψεύτικη Μίρα κούνησε το χέρι και το φίμωτρο εξαφανίστηκε.

«Μαστίγιο, επίθεση στην Κουίμα!» φώναξε η Μίρα.

Το μαστίγιο τινάχτηκε εκεί που έστεκε η γυναίκα με τα μαύρα μαλλιά, αναστατωμένη ακόμη από τη σχεδόν μοιραία πτώση. Όταν πήγε το Κάρναγκ να προστατέψει την Κουίμα από το μαστίγιο, η Μίρα φώναξε άλλη διαταγή.

«Μαστίγιο, επίθεση σε μένα!»

Το μαστίγιο γύρισε σαν μπούμερανγκ προς το κλουβί της Μίρα.

Πριν προλάβει να συνέλθει από την ξαφνική επίθεση, το Κάρναγκ βούτηξε και άρπαξε το μαστίγιο τη στιγμή που ετοιμαζόταν να συγκρουστεί με τα χοντρά κάγκελα.

Η ψεύτικη Μίρα κούνησε το χέρι και η Μίρα βρέθηκε ξανά φιμωμένη.

Το Κάρναγκ σηκώθηκε αργά.

Ο Κόουλ τέντωσε τον λαιμό για να κοιτάξει τον γίγαντα. Ήταν τόσο πελώριος! Φάνταζε αλλόκοτο να είχε προέλθει κάτι τόσο τεράστιο από τη Μίρα. Σύμφωνα με τον Λιάμ, το κομμάτι που προερχόταν πραγματικά από εκείνη ήθελε να γυρίσει πίσω. Το Κάρναγκ ήταν κολοσσιαίο και τρομαχτικό, δεν έπαυε όμως, σύμφωνα με τη Μίρα, να είναι απλώς μία μορφή.

Ο Κόουλ άγγιξε το σάλι του. Υπήρχε περίπτωση να επηρεαστεί κάτι τόσο ισχυρό; Μπορούσε να το φορέσει σε κάτι τόσο τεράστιο;

«Είσαι πρόθυμη να πεθάνεις» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Και να σκοτωθούν οι φίλοι σου. Ας δείξουμε λοιπόν το αποτέλεσμα των επιλογών σου». Έδειξε τον Τζέις. «Ο πατέρας προσπάθησε να τα βάλει με αυτόν. Τι θα έλεγες να ήταν πρώτος;»

«Βγάλε με έξω» ψιθύρισε ο Κόουλ. «Άνοιξε το κλουβί μου».

«Δεν είμαι σίγουρος πως μπορώ» είπε ο Λιάμ. «Ακόμα και με την προσοχή του Κάρναγκ στραμμένη αλλού, θα έφταναν στα όριά μου».

«Πρέπει να το κάνεις» είπε ο Κόουλ. «Έχω μια ιδέα».

«Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε» παραδέχτηκε ο Λιάμ.

Δύο σίδερα από το κλουβί του Κόουλ εξαφανίστηκαν. Ο Λιάμ εκτοξεύτηκε στον ουρανό σχεδόν πέφτοντας από τον δίσκο, κατάφερε όμως να ισορροπήσει.

Τρέχοντας μακριά από το κλουβί, ο Κόουλ όρμησε προς τη Μίρα. Κοιτούσε αλλού, με την προσοχή στραμμένη στον Τζέις. Το Κάρναγκ πλησίασε το κελί του και ύψωσε το πόδι από πάνω.

«Τελευταία ευκαιρία» προειδοποίησε η ψεύτικη Μίρα.

«Μην υποχωρείς» απαίτησε γενναία ο Τζέις.

Τρέχοντας με όλη του τη δύναμη, ο Κόουλ ξεκούμπωσε την εσάρπα. Η Κουίμα παρακολουθούσε το κλουβί του Τζέις. Το ίδιο και η Μίρα. Το ίδιο και η ψεύτικη Μίρα.

«Μμμμψ» είπε η Μίρα δείχνοντας το φίμωτρο.

«Καλά» είπε η ψεύτικη Μίρα. «Τελευταία ευκαιρία. Αν δε μου αρέσει όμως αυτό που έχεις να πεις...»

Κούνησε το χέρι και το φίμωτρο εξαφανίστηκε ξανά.

Ο Κόουλ έφτασε την ψεύτικη Μίρα και τύλιξε την εσάρπα γύρω από τους ώμους της βιαστικά από πίσω, δένοντάς τη με δάχτυλα που έτρεμαν νευρικά. Η ψεύτικη Μίρα γύρισε το κεφάλι και τον κοίταξε με έκφραση κατάπληκτη και μπερδεμένη.

«Εντάξει, Μίρακλ» είπε ο Κόουλ. «Θέλω να ξαπλώσεις».

Η Μίρακλ γονάτισε αμέσως και ξάπλωσε στο χώμα.

Με καρδιά που σφυροκοπούσε από το τρέξιμο και την απόγνωση, ο Κόουλ την κοιτούσε αποσβολωμένος και ανακουφισμένος. Δεν το πίστευε ότι είχε πετύχει! Μην

θέλοντας να χάσει την ευκαιρία, συνέχισε προσπαθώντας να ακουστεί ήρεμος: «Το Κάρναγκ πρέπει να κάνει με προσοχή πίσω».

Το Κάρναγκ έκανε ένα βήμα πίσω από το κλουβί του Τζέις.

Η Κουίμα όρμησε στον Κόουλ με μάτια που έκαιγαν από μανία. Ο Τουίτς έπεσε πάνω της από πίσω και οι δυο τους βρέθηκαν να κατακυλούν καταγής. Ο Λιάμ προσγειώθηκε εκεί κοντά, κούνησε το χέρι και σχοινιά δέθηκαν γύρω από την Κουίμα. Το στόμα της φιμώθηκε. Με μάτια γουρλωμένα, η Κουίμα άρχισε να τινάζεται σαν τρελή.

«Μίρακλ» είπε ευγενικά ο Κόουλ. «Το Κάρναγκ πρέπει να ξαπλώσει ολόκληρο. Αλλά μαλακά».

Η γιγάντια αλλοπρόσαλλη μάζα από αντικείμενα και ουσίες έσκυψε κι απλώθηκε ανάσκελα στο έδαφος. Ο κόσμος μέσα στα κλουβιά κρεμάστηκε από τα κάγκελα καθώς το πάτωμα γινόταν τοίχος.

«Πολύ ωραία» είπε ο Κόουλ. «Άνοιξε τώρα έξοδο για τους αιχμάλωτους. Μόλις φύγουν, θα σου ζητήσω να αποχωριστείτε. Θα κόψεις τον μικρό λώρο που σε συνδέει με όλη αυτή τη σαβούρα και θα μείνεις στο δικό μας μέγεθος».

Πριν προλάβει να τελειώσει, τα κλουβιά του Κάρναγκ διαλύθηκαν. Το κλουβί του Τζέις εξαϋλώθηκε. Το ίδιο συνέβη και με το κλουβί της Μίρα, ενώ τα δεσμά έπεσαν κάτω. Η Κουίμα τιναζόταν στο χώμα εκεί κοντά, προσπαθώντας απεγνωσμένα να κάνει τις πνιχτές διαμαρτυρίες της να ακουστούν.

Με μάτια που έλαμπαν, η Μίρα έτρεξε κοντά στον Κόουλ. «Μπορείς να σηκωθείς τώρα, Μίρακλ» είπε εκείνος.

«Μόνο εσύ, σε φυσικό μέγεθος. Το κομμάτι σου που αποτελεί το Κάρναγκ να μείνει στη γη».

Με το πλοκάμι ακόμη στην πλάτη, η ψεύτικη Μίρα σηκώθηκε όρθια. Λεγεωνάριοι και άλλοι φυλακισμένοι ξεχύνονταν έξω από το Κάρναγκ.

«Όλοι έξω!» φώναξε ο Κόουλ. «Μακριά, όλοι σας!» Περίμενε να αδειάσουν όλα τα κελιά.

«Καλό μου φαίνεται» είπε ο Λιάμ.

«Εμπρός τώρα, αποσυνδέσου από το μεγάλο σώμα» πρότεινε ο Κόουλ.

Ακολούθησε μια παύση και το χείλι της ψεύτικης Μίρα συσπάστηκε ειρωνικά. Ύστερα το πλοκάμι έπεσε από τη ράχη της.

«Ο μανδύας βγάζει καπνούς» ψιθύρισε ο Τουίτς.

Είχε δίκιο. Σπείρες ατμού ανέβαιναν από την εσάρπα. Ο Κόουλ έστεκε αρκετά κοντά για να νιώσει τη ζέση. Παρ' όλα αυτά, η ψεύτικη Μίρα δεν έδειχνε καμία δυσφορία. Στην πραγματικότητα φαινόταν ήρεμη.

«Μίρακλ» είπε βιαστικά ο Κόουλ. «Η δύναμή σου ανήκει ουσιαστικά στη Μίρα. Την αληθινή Μίρακλ. Πρέπει να επιστρέψει σε εκείνη. Δώσε πίσω στη Μίρα τις δυνάμεις της».

«Φοβερό» είπε η Μίρα με φωνή πνιγμένη από τη συγκίνηση. «Έρχεται γρήγορα. Το νιώθω».

Η ψεύτικη Μίρα αναπήδησε για να κοιτάξει την αληθινή. Οργή έκαιγε στα μάτια της. Το πρόσωπό της παραμορφώθηκε από μίσος και το σώμα της άρχισε να τρέμει. Η εσάρπα έβγαζε πυκνούς καπνούς και πήρε φωτιά.

«Πώς τολμάς!» ούρλιαξε η ψεύτικη Μίρα γυρνώντας απότομα προς τον Κόουλ με βλέμμα που υποσχόταν φόνο.

Με ένα κούνημα του χεριού της, η Μίρα έστειλε τη φλεγόμενη εσάρπα στην άκρη. «Μίρακλ!» πρόσταξε με μάτια γεμάτα ένταση. «Μην τον κατηγορείς. Νομίζω πως είσαι οργισμένη με τον ίδιο σου τον εαυτό».

Με δόντια γυμνωμένα και πρόσωπο παραμορφωμένο από την απέχθεια, η ψεύτικη Μίρα γύρισε και όρμησε εναντίον της αληθινής. Η Μίρα σήκωσε το χέρι και η ψεύτικη Μίρα σταμάτησε απότομα, άρχισε να αιωρείται, ενώ τα χέρια και τα πόδια της τεντώθηκαν αφύσικα. Η Μίρα κοίταξε γεμάτη οργή το αντίγραφό της· το σαγόνι της ήταν σφιγμένο και ιδρώτας έλαμπε σαν χάντρες στο μέτωπό της.

«Τι κάνεις;» ρώτησε η ψεύτικη Μίρα με φωνή σφιγμένη.

«Παίρνω αυτό που μου ανήκει» είπε η Μίρα. Άπλωσε τα χέρια και η ψεύτικη Μίρα σκίστηκε στη μέση σε μια έκρηξη φωτός. Όταν η λάμψη χάθηκε, μαζί της εξαφανίστηκε και κάθε ίχνος του ομοιώματος της Μίρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34

Κουίμα

Η Μίρα έπεσε στα γόνατα. Κοίταξε τον Κόουλ με μάτια πελώρια.

«Εσύ το έκανες αυτό;» ρώτησε ο Κόουλ.

Η Μίρα κούνησε το κεφάλι και γέλασε κατάπληκτη.

«Χάθηκε;» ρώτησε ο Κόουλ. «Πέτυχε;»

Η Μίρα κούνησε ξανά το κεφάλι. «Πήρα μια μεγάλη δόση από τη δύναμή μου πριν στραφεί εναντίον μας. Ξαφνικά ένιωθα την απτή μορφή της πιο ξεκάθαρα από κάθε άλλη φορά, ψεύτικη κι έτοιμη να διαλυθεί, με απίστευτη όμως ενέργεια να κοχλάζει μέσα της. Ενέργεια που ανήκε σε μένα. Ένιωσα τρομερά έντονη την ανάγκη να την ελευθερώσω».

«Και την ελευθέρωσες» είπε ο Τουίτς γελώντας νευρικά.

«Πέτυχε» επιβεβαίωσε ο Λιάμ. «Το Κάρναγκ χάθηκε. Δεν αισθάνομαι τίποτε από την παρουσία του».

«Αισθάνομαι τη δύναμή μου» είπε η Μίρα. «Πέρασε τόσοσ καιρός. Και την ίδια στιγμή είναι... απίστευτα οικεία. Σαν να την έχασα μόλις χτες».

Ο Λίαμ αιωρήθηκε κοντά στους πρώην φυλακισμένους που είχαν συγκεντρωθεί όταν ξέφυγαν από το Κάρναγκ. «Πηγαίνετε» είπε πάνω στον αιωρούμενο δίσκο του. «Πρέπει να βρείτε τους ανθρώπους που είναι παγιδευμένοι στο οχυρό του Κάρναγκ. Ο πλησιέστερος δρόμος είναι από εκεί. Δεν έχει τίποτα να δείτε εδώ. Το πιο έξυπνο θα ήταν να κάνετε σαν να μη συνέβη τίποτε από όλα αυτά».

Ο Κόουλ αμφέβαλλε αν θα κατάφερνε ποτέ κανείς τους να ξεχάσει τι συνέβη, οι ελευθερωμένοι αιχμάλωτοι όμως άρχισαν να απομακρύνονται. Η γιγάντια μορφή του Κάρναγκ βρισκόταν στο έδαφος ασάλευτη. Δεν είχε εξαφανιστεί όπως η ψεύτικη Μίρα, αλλά δεν είχε πια κανένα ίχνος ζωής· δεν ήταν πλέον τίποτε άλλο παρά ένας ακατανόητος σωρός από τυχαία χαλάσματα.

«Τι θα κάνουμε την Κουίμα;» ρώτησε ο Τζέις, που έστεκε από πάνω της.

«Έχω να της κάνω μερικές ερωτήσεις» είπε ο Λίαμ, που γύρισε κοντά τους. «Θέλω πρώτα να μείνουμε μόνοι».

Δείχνοντας αμήχανος, ο Τζέις έριξε μια ματιά στον Κόουλ. «Ευχαριστώ. Μας γλίτωσες πραγματικά».

«Ευχαρίστησε τον Λίαμ» είπε ο Κόουλ. «Ευχαρίστησε τη Μίρα. Δίχως αυτούς, δε θα είχαμε ούτε μία πιθανότητα».

Ο Λίαμ κούνησε το κεφάλι. «Βοήθησα, μα η δύναμη του Κάρναγκ ήταν πολύ μεγαλύτερη από αυτό που θα μπορούσα να κατανικήσω. Η Μίρα ήταν απίστευτη. Δίχως τη γρήγορη σκέψη σου όμως, Κόουλ, δε νομίζω πως θα επιζούσε κανείς από μας».

«Στ' αλήθεια μας έσωσες τη ζωή» είπε η Μίρα.

Ο Κόουλ προσπάθησε να μην κοκκινίσει. Έτσι όπως ένιωθε το πρόσωπό του να καίει όμως, μάλλον δεν τα

κατάφερε.

Οι τελευταίοι αιχμάλωτοι που απομακρύνονταν βρίσκονταν ήδη εκατοντάδες μέτρα μακριά και προχωρούσαν. «Εντάξει» είπε ο Λιάμ. «Ας μιλήσουμε στην Κουίμα».

Το φίμωτρο εξαφανίστηκε από το στόμα της. «Δεν έχετε την παραμικρή ιδέα πού μπλεχτήκατε» είπε απότομα η Κουίμα. «Σήμερα τα βάλατε με τη λάθος γυναίκα».

Ο Λιάμ κούνησε το κεφάλι. «Δεν είμαι σίγουρος ότι αυτό ήταν το μάθημα εδώ. Νομίζω πως εσύ τα έβαλες με το λάθος κορίτσι».

«Νόμιζε ό,τι θέλεις» είπε η Κουίμα. «Η Μίρα απλώς καθυστέρησε την καταστροφή της. Δεν ήταν παρά ένα μικρό κομμάτι σε ένα πολύ μεγάλο παζλ».

«Δεν εκπλήσσομαι» είπε ο Λιάμ. «Θέλω να ακούσω περισσότερα για τη μορφοτεχνία».

Το χαμόγελο της Κουίμα ήταν χλευαστικό και γεμάτο νόημα συνάμα. «Δώσε μου την άδεια και θα σου δείξω».

«Αν αναλογιστεί κανείς τι έπαθε η Μίρα, μάλλον θα αρνηθώ την πρότασή σου» είπε ο Λιάμ. «Έχω δουλέψει με μεγάλους μορφοπλάστες, ποτέ δεν άκουσα όμως για μορφοτεχνία».

«Τώρα που συνάντησες το Κάρναγκ, πήρες ένα μάθημα» είπε η Κουίμα. «Νομίζω πως είναι αρκετό για σήμερα. Όσοι ασκούν μορφοτεχνία το κάνουν διακριτικά για πολύ περισσότερο καιρό από όσο μπορείς να φανταστείς. Η ώρα μας πλησιάζει. Σε λίγο θα μάθεις πολλά. Πρόσεχε – ό,τι δεν ξέρεις μπορεί να σου κάνει κακό».

«Ο πατέρας μου ασκεί μορφοτεχνία;» ρώτησε η Μίρα.

«Μέχρι ενός σημείου» είπε η Κουίμα.

«Είχε βοήθεια όταν πήρε τις δυνάμεις μου;»

Η Κουίμα κοντοστάθηκε με μάτια μισόκλειστα. «Το τάγμα μου κρύβει περισσότερα από όσα μπορείς να φανταστείς, Μίρακλ. Δίχως εμάς ο πατέρας σου θα ήταν ο λιγότερο ικανός από τη γενιά των Μεγάλων Μορφοπλαστών».

«Ποιος τον βοήθησε;» ρώτησε η Μίρα.

«Δεν πρόκειται να μάθεις τίποτε άλλο από μένα» είπε η Κουίμα. «Δεν είμαι λιγότερο αφοσιωμένη στον σκοπό μου απ' ό,τι είσαι εσύ στον δικό σου, Μίρα. Άφησέ με να σου δείξω πώς γίνεται». Έκλεισε τα μάτια και έσφιξε τη γροθιά της.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Λιάμ.

Η Κουίμα άνοιξε το χέρι αποκαλύπτοντας μια στάλα αίμα στην παλάμη της. «Το δαχτυλίδι μου έκρυβε δηλητηριασμένη βελόνα».

«Πρέπει να είσαι προσεκτική με αυτά τα πράγματα» είπε ο Λιάμ.

«Σε λίγα λεπτά θα είμαι νεκρή» υποσχέθηκε η Κουίμα. «Όποια μέθοδο κι αν έχεις για να αποσπάσεις όσα ξέρω, δε θα πετύχει όταν θα είμαι πια μακριά σας».

«Ίσως έχεις δίκιο» είπε ο Λιάμ. «Σίγουρα θα μοιραστείς όμως μαζί μας μερικές τελευταίες σκέψεις. Κάποιες υποδείξεις. Δε θέλεις να φύγεις από τη ζωή σαν αποτυχημένη».

Η Κουίμα χαμογέλασε πλατιά, με μοχθηρία. «Όπως θέλεις. Το Κάρναγκ ήταν αδύναμο. Ήταν αδύναμο γιατί ήταν πειθήνιο. Λίγο ακόμα και θα μπορούσα να ξεπεράσω αυτή του την τάση. Τα άλλα δε θα είναι τόσο ευαίσθητα».

«Ποια άλλα;» ρώτησε η Μίρα. «Συμβαίνει το ίδιο σε όλες μου τις αδερφές;»

«Δε θα είναι για πολύ μυστήριο αυτό» είπε η Κουίμα. «Έχει ξεχωριστή ικανότητα μορφοπλαστικής η καθεμιά. Οι δυνάμεις τους θα πάρουν διαφορετική μορφή. Καμία δε θα είναι τόσο αξιοθρήνητη όσο η δική σου. Και οι μορφές που θα γεννηθούν από τις αδερφές σου δεν είναι παρά μόνο η αρχή».

«Τι θα ακολουθήσει;» ρώτησε ο Λιάμ.

«Θα το ξέρεις όταν έρθει η ώρα του» είπε η Κουίμα. «Αρκεί να είσαι ακόμη ζωντανός».

«Νιώθω ολόκληρη» είπε η Μίρα. «Ο πατέρας μου δεν έχει πια μέρος της δύναμής μου».

Η Κουίμα κούνησε το κεφάλι σαν να μην είχε καταλάβει η Μίρα τι εννοούσε. «Ο πατέρας σου είναι το μικρότερο από τα προβλήματά σου. Ακόμα και ο Στάφορντ όμως δεν έχει εξαντλήσει ακόμη τη χρησιμότητά του. Τα ταλέντα του φθίνουν, η εξουσία του όμως παραμένει. Κι έχει ήδη κλέψει μια φορά δυνάμεις...»

Ο Κόουλ ένιωσε ένα κύμα φόβου να τον κατακλύζει. «Οι φίλοι μου! Ο Μέγας Βασιλιάς έψαχνε για σκλάβους με μορφοπλαστικές δυνάμεις».

Ρίχνοντας πίσω το κεφάλι, η Κουίμα γέλασε δυνατά. Η γνήσια απόλαυσή της έκανε τον Κόουλ να ανατριχιάσει. «Έχεις φίλους στους σκλάβους του; Φίλους με ταλέντο στη μορφοπλαστική; Θα μάθουν τη μορφοτεχνία. Τα πειράματα που γίνονται πάνω τους ίσως διδάξουν σε όλους μας κάτι καινούριο».

«Τι πειράματα;» ρώτησε ο Κόουλ, με τον φόβο να μετατρέπεται σε οργή.

Η Κουίμα κούνησε το κεφάλι.

«Πες του ό,τι ξέρεις» είπε ο Λιάμ.

«Αλλιώς τι;» γέλασε η Κουίμα. «Θα με σκοτώσεις; Πολύ αργά. Δε θα μάθετε τίποτε άλλο από μένα».

«Κι ο δικός σου ρόλος σε αυτό;» ρώτησε ο Λιάμ. «Το Κάρναγκ. Το έπλασες με τη μορφοτεχνία σου;»

«Η δύναμη μετατράπηκε σε μορφή εξαιτίας της μορφοτεχνίας» είπε η Κουίμα. «Είναι όλα μέρος ενός μεγαλύτερου σχεδίου που δε θα μπορούσατε ποτέ να μαντέψετε. Η δημιουργία του δεν ήταν δικό μου έργο, βοήθησα όμως στην καθοδήγηση του Κάρναγκ προς τη σωστή κατεύθυνση».

«Με τη μορφοτεχνία το καθοδήγησες;» ρώτησε ο Λιάμ. «Ή με τις συμβουλές σου;»

«Το αφήνω στη φαντασία σου αυτό» είπε η Κουίμα.

«Σχεδιάζεις όμως να πάρεις τον έλεγχό του, έτσι;» ρώτησε η Μίρα.

«Είχα τον έλεγχό του!» είπε η Κουίμα. «Έπρεπε απλώς να πάρω τον απόλυτο έλεγχο».

«Κι αυτό θα απαιτούσε τη συμμόρφωση της Μίρα;» ρώτησε ο Λιάμ.

«Όχι, απλώς ήμουν ευγενής» είπε η Κουίμα. «Τελειώσαμε. Δεν κατάφερα να πετύχω τους στόχους μου και απογοήτευσα το τάγμα μου. Είναι μικρή η αποτυχία, χωρίς επιπτώσεις σε βάθος χρόνου, είμαι όμως έτοιμη να πληρώσω γι' αυτό. Από στιγμή σε στιγμή τα συμπτώματα του δηλητηρίου θα αρχίσουν».

«Ναι» είπε ο Λιάμ. «Όσο γι' αυτό... μορφόπλασα το δηλητηρίό σου. Είμαι πολύ καλός στην ανάλυση ουσιών.

Και την αλλαγή τους. Στην πραγματικότητα είμαι μάλλον φοβερός. Τρυπήθηκαν με μέλι. Αν είχε γεύση η παλάμη σου, θα της φαινόταν υπέροχο».

Ο Κόουλ δεν μπόρεσε να κρατηθεί και έβαλε τα γέλια αντικρίζοντας το άναυδο ύφος στο πρόσωπό της. Ο Τζέις τον μιμήθηκε, ενώ ακόμα και ο Τουίτς γέλασε πνιχτά.

«Αδύνατο» είπε ξέπνοα η Κουίμα.

«Για κάποιους μορφοπλάστες, ίσως» είπε ο Λιάμ. «Για μένα είναι αρκετά συνηθισμένο. Το αφεντικό μου θέλει στ' αλήθεια να σου μιλήσει, γι' αυτό θα φροντίσω να μην κάνεις κακό στον εαυτό σου για λίγο καιρό».

Κούνησε το χέρι και μια χρυσαφένια λωρίδα υφάσματος ξεπρόβαλε από τη γη και τυλίχτηκε γύρω από το στόμα της. Εκείνη προσπάθησε να λύσει τα δεσμά της.

«Ξέρω πως σου αρέσει να κρύβεσαι σε μυστικές κάμαρες, γι' αυτό θα σου χαρίσω μία» είπε ο Λιάμ. Η Κουίμα βυθίστηκε στο χώμα σαν να ήταν κινούμενη άμμος. Ο Λιάμ κοίταξε τη Μίρα. «Τώρα μπορούμε να μιλήσουμε πραγματικά. Μην ανησυχείς, την έβαλα αρκετά βαθιά».

«Τι θα την κάνεις;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Όπως υποσχέθηκα, θα την πάω στον Ντέκλαν» αποκρίθηκε ο Λιάμ. «Θα τον ενδιαφέρει πολύ να μιλήσει μαζί της».

«Πιστεύεις πως μπορείς να μάθεις τι θέλει να κάνει ο Μέγας Βασιλιάς τους φίλους μου;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Δύσκολο να μαντέψω» απάντησε ο Λιάμ. «Ίσως ο Ντέκλαν τα καταφέρει καλύτερα».

«Μπορεί να θέλει τη δύναμή τους» είπε η Μίρα.

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ στην αρχή» είπε ο Κόουλ. «Η Κουίμα όμως άφησε να φανεί πως δεν ήταν μόνο αυτό».

«Ίσως προσπαθούσε να μας τρομάξει» είπε ο Λιάμ. «Θα μπορούσαν να είναι ψέματα όσα μας είπε».

«Έχω την αίσθηση πως δεν είναι απλώς μια μπλόφα» αντέτεινε η Μίρα.

«Κι εγώ το ίδιο» συμφώνησε ο Λιάμ. «Θα δούμε τι μπορεί να της αποσπάσει ο Ντέκλαν».

«Είναι ασφαλής;» ρώτησε η Μίρα.

«Αρκετά» είπε ο Λιάμ. «Αναγκαστήκαμε να αφήσουμε τα πιο πολλά από όσα φτιάξαμε πίσω. Ο Λάιρους δεν μπορούσε να έρθει μαζί μας και τον αφήσαμε επικεφαλής της άμυνας της Συννεφοκοιλιάδας. Δεν τον είδα ποτέ πιο ευτυχισμένο. Περιμένει πολύ δυσάρεστη δουλειά τη λεγεώνα. Ίσως όταν βεβαιωθούν ότι το σκάσαμε να υποχωρήσουν».

«Και τώρα;» ρώτησε η Μίρα.

Ο Λιάμ κοίταξε τον ουρανό και γύρω του. «Θα βρούμε τον Μπέρτραμ, θα στείλουμε τον αιχμάλωτο λεγεωνάριό σου στον προορισμό του και θα περιμένουμε τον Τζο να μας βρει. Είχε ένα μήνυμα για σένα που δεν μπορούσε να μοιραστεί με μένα».

«Καμιά ιδέα για το τι ήταν;» ρώτησε η Μίρα.

«Πιστεύω πως είναι σημαντικό».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35

Το μήνυμα

Ο Κόουλ καθόταν σκυφτός σε ένα скаμνί έξω από ένα όμορφο αγροτόσπιτο. Απαλό αεράκι έφερνε το άρωμα των φύλλων και των αγριολούλουδων. Η αυτάμαξα περίμενε εκεί κοντά, με τον Μπέρτραμ να κάθεται ικανοποιημένος μέσα.

Αφού ταξίδεψαν αρκετή απόσταση από το σημείο της καταστροφής του Κάρναγκ, ο Λίαμ και η Μίρα είχαν μορφοπλάσει το αγροτόσπιτο σε λιγότερο από μία ώρα με κρεβάτια, έπιπλα, ένα μεγάλο τζάκι, πίνακες στους τοίχους και κήπο στο πίσω μέρος. Ήταν το δεύτερο απόγευμα μετά τη δημιουργία του.

Ο Κόουλ δεν είχε πάψει στιγμή να ανησυχεί για τους φίλους του. Όταν ο Λίαμ μετέφερε την Κουίμα σε άλλο υπόγειο κελί κοντά στο αγροτόσπιτο, εκείνη είχε αρνηθεί να απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση. Η κενή έκφραση στο πρόσωπό της και το σάστισμά της την έκαναν να μοιάζει απροσπέλαστη.

Χωρίς άλλες πληροφορίες, ο Κόουλ δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο πέρα από το να ανησυχεί και να φοβάται

για τον Ντάλτον και την Τζένα. Αν έπαιρνε ο Μέγας Βασιλιάς τη μορφοπλαστική τους δύναμη, θα έπρεπε να τους κρατήσει ζωντανούς, γιατί διαφορετικά η δύναμη θα χανόταν, έτσι δεν ήταν; Θα πάθαιναν κάτι οι φίλοι του αν έχαναν μια δύναμη που είχαν για λίγο μονάχα καιρό; Ή ήταν άλλο το πρόβλημα; Η Κουίμα είχε αναφέρει πειράματα. Με δεδομένο όσα μπορούσε να πετύχει η μορφοπλαστική, τα πειράματα θα μπορούσαν να αφορούν σχεδόν οτιδήποτε.

Η Μίρα και ο Λίαμ τον είχαν καθησυχάσει αόριστα ότι θα βοηθούσαν, στην πραγματικότητα όμως όλοι τους περίμεναν. Χρειάζονταν περισσότερες πληροφορίες.

Φτερουγίζοντας από ψηλά, η Μάνγκο προσγειώθηκε κοντά στην πόρτα του αγροτόσπιτου. Ο Κόουλ σηκώθηκε από το σκαμνί. «Τι συμβαίνει;»

«Πρέπει να πω στη Μίρα ότι πλησιάζει καβαλάρης» ανήγγειλε το πουλί.

«Ο Τζο είναι;» ρώτησε ο Κόουλ.

«Φυσικά, χαζούλη. Δε σημαίνω συναγερμό!»

Όσπου να βρει ο Κόουλ τη Μίρα, τον Λίαμ, τον Τζέις και τον Τουίτς μέσα στο σπίτι, άκουσαν ποδοβολητό αλόγου. Ο Κόουλ κρεμάστηκε από την ελπίδα πως ο αγγελιαφόρος της Μίρα ίσως αποκάλυπτε κάτι για να βοηθήσει την Τζένα και τον Ντάλτον.

Σε λίγο είδαν τον καβαλάρη. Το άλογο τριπόδισε προς το μέρος τους και εκείνος αφίππευσε. Ο Κόουλ αναγνώρισε τον άντρα που είχε έρθει στο Ουρανοδρόμιο λίγο πριν καταφτάσει η λεγεώνα, με πιο μακριά γένια και το δερμάτινο σακάκι του ακόμα πιο σκονισμένο. Ο Τζο έδειξε το αγροτόσπιτο. «Βλέπω πως βολευτήκατε!»

Ο Λίαμ ανασήκωσε τους ώμους. «Είναι μακριά από πολυσύχναστους δρόμους».

«Είδα το Κάρναγκ» είπε ο Τζο. «Ό,τι απέμεινε από αυτό. Ευχαριστώ που περιμένατε. Χαίρομαι που μπόρεσα να βοηθήσω».

Ο Λίαμ σήκωσε απολογητικά τα χέρια. «Παρατήρησες τίποτα λεγεωνάριους στον δρόμο;»

«Αυτό ήταν μέρος μόνο της διασκέδασης!» αναφώνησε ο Τζο. «Ξέρεις πόσο σκληρή ήταν η διαδρομή ως εδώ; Κάλπαζα μες στη νύχτα, αντάλλαξα άλογα, ξόδεψα χρήματα σαν μανιώδης χαρτοπαίχτης, χρησιμοποίησα όλα τα τεχνάσματα που ήξερα».

«Μίρα, από εδώ ο Τζο ΜακΦάρλαντ» είπε ο Λίαμ. «Τζο, αυτή είναι η Μίρακλ Πέμπερτον. Τα τρία αυτά αγόρια είναι φίλοι της».

Ο Τζο υποκλίθηκε με σεβασμό. «Στις υπηρεσίες σας, Μεγαλειοτάτη».

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω» είπε αμήχανα η Μίρα. «Λέγε με Μίρα, σε παρακαλώ».

«Όπως προτιμάς» είπε ο Τζο. «Χαίρομαι που σε βρίσκω ασφαλή».

«Κι εγώ χαίρομαι που είσαι ασφαλής» είπε η Μίρα. «Ευχαριστώ που προσπάθησες να με προειδοποιήσεις για τη λεγεώνα στο Ουρανοδρόμιο. Υπάρχει και κάτι άλλο που ήθελες να μου πεις;»

Ο Τζο έριξε μια ματιά στον Λίαμ. «Έμαθα για τους λεγεωνάριους ενώ ερχόμουν να σε βρω. Το μήνυμα αφορούσε άλλα ζητήματα».

Η Μίρα έδειξε να ξαφνιάζεται. «Τι;»

Ο Τζο κοίταξε τον Κόουλ, τον Τζέις και τον Τουίτς. «Υποτίθεται ότι θα οδηγούσα εσένα και τον Ντέρνι να αντιμετωπίσετε το Κάρναγκ. Αν τα καταφέρναμε, υπήρχε δεύτερη αποστολή για εμάς. Αφορά μία από τις αδερφές σου. Προτιμάς να σ' το πω ιδιαιτέρως;»

Η Μίρα χλώμιασε και έτριψε τα χείλη με τα δυο της χέρια. «Δεν είχα απευθείας νέα από τις αδερφές μου από τότε που χωριστήκαμε. Είναι καλά;»

«Αυτό αφορά μόνο μία από αυτές» είπε ο Τζο. «Κινδυνεύει».

Η Μίρα κοίταξε τα αγόρια. «Τότε εξαρτάται από εσάς. Δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω αρκετά που με βοηθήσατε να φύγω από το Ουρανοδρόμιο και ήρθατε ως εδώ μαζί μου. Ξεπεράσατε και τις πιο τρελές μου ελπίδες. Αν θέλετε να φύγετε, τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή. Δε θα με πειράξει. Δε διατρέχουμε άμεσο κίνδυνο. Πιστεύω πως η είδηση αυτή σημαίνει ταξίδι σε άλλο βασίλειο».

Ο Τζο κούνησε το κεφάλι. «Αφού βρισκόμαστε μεταξύ φίλων, θα αποκαλύψω ότι το μήνυμα αυτό σημαίνει ότι πρέπει να πάμε στο Ελογουίρ».

«Εγώ είμαι μαζί σου, Μίρα» είπε ο Τζέις. «Σου είπα να πάψεις να προσπαθείς να με ξεφορτωθείς. Αν και δεν είμαι σίγουρος πως θα λειτουργεί το σχοινί μου έξω από τη Σάμπρια».

«Είναι πολύ ισχυρό» είπε ο Λιάμ. «Έξω από τη Σάμπρια όμως ή τη Συμβολή θα λειτουργεί ελάχιστα, αν όχι καθόλου. Τα άλλα βασίλεια έχουν άλλες μορφοπλαστικές αρχές. Σχεδόν όλα τα μορφώματα της Σάμπρια χάνουν τη λειτουργία τους εκεί. Στο Ελογουίρ οι μορφοπλάστες αποκαλούνται γητευτές και οι ικανότητές τους είναι σχεδόν άγνωστες σε μένα».

«Δε θα είμαι τόσο χρήσιμος» είπε ο Τζέις. «Είμαι όμως πρόθυμος. Πού αλλού να πάω;»

«Είσαι ελεύθερος πια» είπε η Μίρα. «Θα μπορούσες να φτιάξεις τη ζωή σου. Με το σχοινί και μόνο θα μπορούσες να κάνεις πολλά εδώ στη Σάμπρια».

«Είστε όλοι ευπρόσδεκτοι να έρθετε μαζί μου» είπε ο Λιάμ. «Το καινούριο μας κρησφύγετο θα είναι ασφαλές για αρκετό καιρό. Σίγουρα θα μπορούσαμε να επωφεληθούμε από εσάς. Και δε θα μου κακοφαινόταν λίγη παρέα στην αγγαρεία της μεταφοράς της Κουίμα».

«Προτιμάς να με ξεφορτωθείς;» ρώτησε ο Τζέις τη Μίρα σχεδόν δειλά.

«Προτιμώ να κάνεις αυτό που θέλεις» είπε εκείνη. «Αν μείνεις μαζί μου, σίγουρα θα έχουμε να αντιμετωπίσουμε προβλήματα. Ίσως και τον θάνατο».

«Τότε να με υπολογίζεις» είπε ο Τζέις. «Έχω αντιμετωπίσει τόσα προβλήματα στη ζωή μου, που δεν είμαι σίγουρος τι θα έκανα δίχως αυτά».

«Δε σας έχω πει τα πάντα για μένα» είπε ο Τουίτς. «Έφυγα από το Ελογουίρ με έναν σκοπό. Ο λαός μου κινδυνεύει. Η δουλεία ήταν μια παράκαμψη που δεν είχα σχεδιάσει. Πρέπει να γυρίσω πίσω και να δω τι μπορώ να κάνω. Μπορώ λοιπόν να σας ακολουθήσω τουλάχιστον σε ένα κομμάτι του ταξιδιού. Ίσως όμως να είναι καλύτερα αν αποφύγω να ακούσω λεπτομέρειες, μια και δεν αποκλείεται κάποια στιγμή να χωριστούμε».

«Όπως προτιμάς» είπε η Μίρα.

Ο Τουίτς απομακρύνθηκε χοροπηδώντας και φτερουγίζοντας. Σταμάτησε όταν είχε απομακρυνθεί αρκετά.

Όταν η Μίρα κοίταξε τον Κόουλ, εκείνος ένιωσε πραγματικός ήρωας. Τον πλησίασε, τον αγκάλιασε σφιχτά κι εκείνος της ανταπέδωσε την αγκαλιά. «Οι φίλοι σου σε χρειάζονται» είπε. «Μακάρι να ξέραμε περισσότερα για το τι έχουν να αντιμετωπίσουν». Τον άφησε και έκανε μερικά βήματα πίσω.

«Ποιους φίλους;» ρώτησε ο Τζο.

«Τους φίλους μου που ήρθαν εδώ ως σκλάβοι από τον κόσμο μου» είπε ο Κόουλ. «Μερικοί είχαν ταλέντο στη μορφοπλαστική και πουλήθηκαν στον Μεγάλο Βασιλιά».

«Σκλάβοι που μπορούν να μορφοπλάσουν;» ρώτησε ο Τζο. «Ξέρεις τις ειδικότητές τους;»

«Όχι» είπε ο Κόουλ. «Ο Μέγας Βασιλιάς όμως ίσως τους θέλει για πειράματα».

Ο Τζο έτριψε το πιγούνι του. «Ο Μέγας Μορφοπλάστης στέλνει τους σκλάβους του που έχουν ταλέντο στη μορφοπλαστική και σΚουρσάροι των ουρανών. Θα εκπαιδεύτούν όπου είναι πιο ισχυρό το ταλέντο τους».

«Από πότε;» ρώτησε η Μίρα.

«Εδώ και αρκετές εβδομάδες» είπε ο Τζο.

Ο Λίαμ μόρφασε απογοητευμένος. «Αυτό σημαίνει ότι οι φίλοι σου θα μπορούσαν να βρίσκονται οπουδήποτε».

Ο Κόουλ ένιωθε αποθαρρυσμένος. Τα νέα που τους είχε φέρει ο Τζο σήμαιναν πως γνώριζε πολύ λιγότερα από όσα πίστευε μέχρι τότε. «Όπως και στην Πόλη της Συμβολής» συνειδητοποίησε ο Κόουλ. «Ίσως να μην έχουν πάει μαζί με τους σκλάβους που έστειλαν για εκπαίδευση. Ίσως αποτελούν μέρος κάποιου άλλου σχεδίου».

«Πολύ πιθανό» είπε ο Τζο. «Ξέρω όμως ότι ο Μέγας Μορφοπλάστης έπαιρνε στην κατοχή του σκλάβους με ταλέντο στη μορφοπλαστική όπου κι αν τους έβρισκε και τους έστελνε να εκπαιδευτούν παντού στις Παρυφές».

«Θα σε βοηθήσουμε να τους βρεις» είπε η Μίρα, τρίβοντας καθυσχαστικά τον ώμο του Κόουλ. «Υποσχέθηκα να σε βοηθήσω. Δεν το έχω ξεχάσει».

Ο Τζο φάνηκε λίγο αμήχανος. «Ίσως σε χρειάζονται αλλού, Μίρα. Τουλάχιστον για λίγο».

«Υπάρχουν τρόποι να ψάξουμε» καθυσύχασε ο Λιάμ τον Κόουλ. «Κουρσάροι των ουρανών είναι μεγάλα, δε μας λείπουν όμως οι σύμμαχοι. Θα σου δώσω όση βοήθεια διαθέτω. Μπορείς να έρθεις μαζί μου και να περιμένεις ή να βρω ίσως τρόπο να έρθω σε επαφή μαζί σου αν προτιμάς να μείνεις με τη Μίρα».

Ο Κόουλ σκυθρώπιασε. «Ευχαριστώ. Αυτή τη στιγμή αυτό που χρειάζομαι περισσότερο είναι πληροφορίες. Δεν μπορώ να βοηθήσω πραγματικά τους φίλους μου μέχρι να μάθω πού πήγαν. Στο μεταξύ, θα μείνω με τη Μίρα».

«Είσαι σίγουρος;» τον ρώτησε εκείνη.

«Είναι το ίδιο πιθανό να βρίσκονται στο Ελογουίρ όσο και οπουδήποτε αλλού» είπε ο Κόουλ.

Η Μίρα τον αγκάλιασε σφιχτά. Ο Κόουλ προσπάθησε να αποφύγει το βλέμμα του Τζέις. «Δε θα ήθελα να σε χάσω. Μας έσωσες εκεί πέρα. Με έσωσες. Ακόμα κι αν ζούσα για πάντα, δε θα μπορούσα να σε ευχαριστήσω αρκετά».

«Δεν το πίστευα ότι πέτυχε» είπε ο Κόουλ. «Νόμιζα πως ήταν παρακινδυνευμένο».

«Ήταν» είπε ο Λιάμ. «Αν δεν είχε προκαλέσει η Μίρα τόσες αμφιβολίες στο Κάρναγκ, αν η ουσία του Κάρναγκ

δεν ήθελε τόσο πολύ να ενωθεί ξανά μαζί της, δε νομίζω πως θα πετύχαινε. Η εσάρπα ήταν ισχυρό εργαλείο, όχι όμως τόσο που να συγκρατήσει κάτι σαν το Κάρναγκ – όχι αν δε βρισκόταν ήδη αρκετά σε σύγχυση».

«Τέλος πάντων» είπε ο Κόουλ στη Μίρα «μέχρι να ξέρω ακριβώς πού θα βρω τον Ντάλτον ή την Τζένα, θα σε ακολουθήσω. Δίχως σχέδιο ή τουλάχιστον έναν προορισμό, μου είναι αδιανόητο να σας αφήσω. Θα ήμουν τελείως μόνος».

«Άουτς» είπε ο Λιάμ.

«Όχι αν ερχόμουν μαζί σου» εξήγησε βιαστικά ο Κόουλ. «Και θα το έκανα, μόνο που... έχασα ήδη αρκετούς φίλους. Δε θέλω να χάσω κι άλλους».

«Ξανά άουτς!» είπε ο Λιάμ. «Σοβαρά, σταμάτα να μιλάς».

Ο Κόουλ γέλασε αμήχανα. «Ούτε εσένα θέλω να χάσω, Λιάμ, εσύ όμως πας σε κρησφύγετο. Εγώ πρέπει να προχωρήσω. Και θέλω να βοηθήσω τη Μίρα».

«Τότε θα έρθω σε επαφή μαζί σου αν μάθω κάτι» είπε ο Λιάμ.

«Θα το εκτιμούσα» είπε ο Κόουλ.

«Έλα λοιπόν, πες μας το μήνυμα» είπε η Μίρα.

«Όπως θα έχεις ίσως μαντέψει, αφορά την Όνορ» είπε ο Τζο. «Η μορφοπλαστική της ήταν πάντα πιο ισχυρή στο Ελογουίρ. Η μητέρα σου φοβάται πως ο προστάτης της είναι νεκρός και την έχουν πιάσει. Θα πήγαινα εσένα και τον Ντέρνι εκεί για να προσπαθήσουμε να τη βοηθήσουμε».

«Πώς θα τη βρίσκαμε;» ρώτησε η Μίρα.

«Το αστέρι της είναι στον ουρανό» είπε ο Τζο. «Ξέρω πώς να το αναγνωρίσω. Όπως ξέρω και το δικό σου».

«Δεν το πιστεύω» είπε η Μίρα. «Δεν έχω δει τη Νόρι εδώ και πολλά χρόνια. Μου φαίνεται απίστευτο πως κινδυνεύει. Πολύ πιο εύκολα θα φανταζόμουν εκείνη να σώζει εμένα».

«Το μήνυμα είχε ελάχιστες λεπτομέρειες» είπε ο Τζο. «Περισσότερα θα μάθουμε μόνο αν ακολουθήσουμε το αστέρι της».

«Πότε ξεκινάμε;» ρώτησε ο Τζέις.

«Μόλις θελήσετε» είπε ο Λιάμ. «Αυτό σημαίνει ότι για την ώρα θα χωριστούν οι δρόμοι μας».

Η Μίρα στέναξε. «Έλπιζα πως αν έπαιρνα πίσω τις δυνάμεις μου θα τέλειωναν για λίγο τα βάσανά μου».

«Όχι ακόμη» είπε ο Κόουλ. «Καταφέραμε όμως ένα πλήγμα στον πατέρα σου. Και θα του καταφέρουμε κι άλλα. Ο καλύτερος τρόπος να βοηθήσω τους φίλους μου είναι να τον κατατροπώσουμε».

«Κανένα πρόβλημα» είπε ο Τζέις. «Θα τον φάμε τον Μεγάλο Βασιλιά. Πολύ θα του αρέσει αυτό του Τουίτς. Πρέπει να του το πούμε».

«Δε θα νικήσουμε αύριο τον Μεγάλο Βασιλιά» είπε ο Κόουλ. «Ούτε και μεθαύριο μάλλον. Αν βοηθήσουμε όμως την Όνορ, θα έχουμε κάνει μια καλή αρχή».

«Μπορεί να μην τελειώσει έτσι απλά η υπόθεση του Μεγάλου Βασιλιά» τους προειδοποίησε ο Λιάμ. «Έχουμε να κάνουμε και με την παρέα της Κουίμα, τους μορφοτεχνίτες».

«Όχι» είπε ο Κόουλ. «Εκείνοι έχουν να κάνουν με εμάς».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Τα βιβλία μου δεν είναι αποτέλεσμα δικού μου μόνο κόπου. Η συγγραφή και η προώθησή τους με κρατούν μακριά από την οικογένειά μου περισσότερο από όσο θα προτιμούσα. Την ευχαριστώ για τη στήριξη και την υπομονή. Η σύζυγός μου Μέρι και η μεγαλύτερη κόρη μου Σέιντι διαβάζουν τα βιβλία και μου λένε τη γνώμη τους. Η Μέρι είναι πάντα η πρώτη διορθώτριά μου και η αντίδρασή της στα κεφάλαια αποδείχθηκε για άλλη μια φορά πολύ χρήσιμη.

Έχω επίσης βοήθεια από επαγγελματίες. Όπως έκανε και άλλη φορά, ο ατζέντης μου Σάιμον Λίπσκαρ με τη συνετή οξυδέρκειά του με βοήθησε να βρω το επίκεντρο αυτής της ιστορίας. Η Λίσα Έιμπραμς, διορθώτριά μου, έκανε εξαιρετική δουλειά στον σχολιασμό, παρότι πλησίαζε η μέρα του τοκετού της. Η Φιόνα Σίμπσον αξίζει ένα μεγάλο ευχαριστώ που πήρε τη θέση της Λίσα όταν απέκτησε τον γιο της. (Συγχαρητήρια, Λίσα!)

Είμαι πολύ ευγνώμων στον εκδοτικό οίκο Σάιμον & Σούστερ γενικά επειδή πίστεψε αρκετά σε μένα ώστε να ξεκινήσει μια νέα σειρά μαζί μου. Πολλοί άνθρωποι βοήθησαν αυτό το βιβλίο να ετοιμαστεί και να γίνει γνωστό. Η

Μπέθανι Μπακ, η Μάρα Ανάστας, η Άννα ΜακΚιν, ο Πολ Κράιτον, η Κάρολιν Σουέρντλοφ, η Λόρεν Φόρτε, η Τζίνι Νγκ και ο Άνταμ Σμιθ έπαιξαν σημαντικό ρόλο. Ένα μεγάλο ευχαριστώ απευθύνεται επίσης στον Όουεν Ρίτσαρντσον για την τρομερή δουλειά στο εξώφυλλο.

Η ομάδα των πρώτων αναγνωστών έκανε σπουδαία δουλειά στους *Κουρσάρους των Ουρανών*. Ο Τζέισον και η Νάταλι Κονφόρτο πρόσφεραν χρήσιμες απαντήσεις και μου άνοιξαν τα μάτια για μερικές σπουδαίες εκδοχές της υπόθεσης που θα υπάρξουν στα επόμενα βιβλία της σειράς. Ο θεός Τακ και η μαμά μου έκαναν χρήσιμα σχόλια, όπως και η Τσέρι Μουλ. Η Λιζ Σάμπαν ήταν υπεύθυνη για μερικές από τις πρώτες σπίθες που πυροδότησαν την όλη ιδέα και μου δάνεισε τα ονόματα δύο αγοριών της. Ο Πολ Φράντσεν έπιασε ένα δυο καλά σημεία προς το τέλος. Σας ευχαριστώ όλους σας!

Οφείλω να ευχαριστήσω τον Μπράντον Φλάουερς και τους Killers, που μου επέτρεψαν να χρησιμοποιήσω τον στίχο ενός από τα πιο καυστικά τραγούδια τους στην αρχή του βιβλίου. Σκέφτηκα πως ταίριαζε στην υπόθεση και είμαι ευγνώμων που επέτρεψαν να το χρησιμοποιήσω.

Τέλος, οφείλω ένα τεράστιο ευχαριστώ σε εσένα, τον αναγνώστη! Χωρίς τη στήριξή σου θα έγραφα ακόμα περιστασιακά και θα είχα πολύ λιγότερες ιστορίες. Ευχαριστώ που αφιερώνεις τον χρόνο σου σε αυτή την περιπέτεια. Ακολουθούν τέσσερα ακόμα βιβλία και σύντομα θα καταλάβεις ότι τώρα ξεκινά η δράση. Είμαι ενθουσιασμένος που θα μοιραστώ περισσότερα για τη σειρά.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ

Τέλειωσε ένα, μένουν άλλα τέσσερα. Είμαι χαρούμενος που γνωρίσατε ένα από Κουρσάροι των ουρανών. Περιμένετε και θα δείτε πού θα οδηγηθεί η υπόθεση στα επόμενα βιβλία! Δε νομίζω να έχω σχεδιάσει ποτέ σειρά με τόση ποικιλία όση θα βρείτε σε αυτή. Αν σας άρεσε το πρώτο βιβλίο, ετοιμαστείτε για ένα μεγάλο ταξίδι. Θα συνεχίσω να τα ετοιμάζω όσο πιο γρήγορα μπορώ.

Επειδή το πρόγραμμα συγγραφής μου είναι υπερφορτωμένο και επειδή κάνω πολλές περιοδείες για τα βιβλία κι έχω τέσσερα παιδιά, είναι ίσως δύσκολο να με βρείτε. Αν έχει μείνει κάποιο γράμμα ή ηλεκτρονικό μήνυμα αναπάντητο, δεχτείτε, παρακαλώ, τη συγγνώμη μου. Αν το στείλατε, το πιθανότερο είναι ότι το έλαβα, είμαι όμως αφηρημένος, αποδιοργανωμένος άνθρωπος και έχω μείνει πάρα πολύ πίσω στις απαντήσεις μου. Εξακολουθώ να ελπίζω ότι θα καταφέρω να τα προλάβω μια μέρα. Φυλάω τα μηνύματα που λαμβάνω και απαντώ κατά καιρούς σε όσο περισσότερα καταφέρνω.

Αν θελήσετε να έρθετε σε επαφή μαζί μου, προτείνω να με ακολουθήσετε στο Twitter (@brandonmull) ή στη σελίδα μου στο Facebook (Brandon Mull). Συνήθως

αναρτώ διάφορα εκεί για να μαθαίνετε όσοι θέλετε νέα μου και τα σχόλια που αναρτώνται εκεί μερικές φορές οδηγούν σε απάντηση. Μπορείτε επίσης να προσπαθήσετε να μου στείλετε ηλεκτρονικό μήνυμα στη διεύθυνση autumnal-solace@gmail.com. Το αν θα λάβετε ή όχι απάντηση είναι θέμα τύχης.

Ελπίζω ότι μια μέρα θα βρω κάποιο σύστημα που θα μου επιτρέπει να απαντώ σε όλους χωρίς να αμελώ τη δουλειά και την οικογένειά μου. Αν σας παρηγορεί καθόλου αυτό, μέρος του λόγου που είμαι τόσο αποδιοργανωμένος στα πρακτικά θέματα είναι ότι ο νους μου ασχολείται σχεδόν συνέχεια με το να σκαρφίζεται ιστορίες. Αν μη τι άλλο λοιπόν, μπορώ να επικοινωνώ μαζί σας μέσω των τρελών μου βιβλίων.

Αν καταφέρατε να φτάσετε μέχρι το τέλος, συγχαρητήρια που τελειώσατε ό,τι αρχίσατε. Ευχαριστώ για την ανάγνωση. Θα σας δω στις Παρυφές!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ηχητικά το όνομα παραπέμπει στην αγγλική λέξη για το κάρβουνο: coal.
(Σ.τ.Μ.)
2. Ομοίως, twitch: τικ, σπασμωδική κίνηση. (Σ.τ.Μ.)
3. Miracle=θαύμα. (Σ.τ.Μ.)